SHE CAN SCREAM
MELINDA LEIGH

Melinda Leigh

She Can Scream

(Ea poate ţipa)

Seria: She Can # 3

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Luni, 21 octombrie, 6:10 p.m.
Coopersfield, Pennsylvania

Hărţuirea obişnuia să fie mai dificilă.

A citit afişajul de pe telefonul său: GATA PENTRU ALERGARE!

Mulţumesc, social media, pentru o generaţie de femei tinere obligate să raporteze lumii fiecare mişcare a lor. Deşi se simţea vag ca o înşelăciune, un jucător care avea o carieră solicitantă şi un hobby aprecia cantitatea de informaţii care pluteau de bunăvoie în spaţiul cibernetic. Timpul era limitat într-o zi.

Şi-a aşezat telefonul pe coapsă, şi-a luat binoclul şi a reglat focalizarea. O frunză moartă s-a desprins din ramurile de arţar roşu de deasupra maşinii sale şi a aterizat pe parbrizul său. La celălalt capăt al străzii, Madison Thorpe a ieşit din casa cu două nivele a părinţilor ei. A păşit pe verandă între o pereche de adidaşi.

Chiar la timp.

Şi-ar fi schimbat ea rutina pe măsură ce iarna se apropia şi întunericul cădea mai devreme în fiecare zi? El nu voia să rişte. Trebuia să fie în seara asta. Era pregătit. În ultimele două luni, a urmărit şi a plănuit. Mulţumită evidenţei online a fiecărei mişcări a lui Maddie, ştia unde ar putea fi la orice oră din zi. Luni seara, Maddie alerga în pădure. Locuia cu părinţii ei, dar aveau bilete la teatru pentru această seară.

Nimeni nu-i va simţi lipsa lui Maddie până la miezul nopţii.

Un fior îi încălzea sângele şi îi pulsa în tâmple. Momentul lor sosise.

S-a întors şi a încuiat uşa înainte de a coborî tropăind pe alee. Pantalonii strâmţi şi puloverul mulat îi puneau în evidenţă corpul ferm de optsprezece ani. Toate exerciţiile fizice dădeau cu siguranţă roade. Pantofii de alergare galbeni neon ar fi fost uşor de observat în amurgul tot mai adânc.

Soarele se lăsase în spatele copacilor. Maddie mai avea treizeci de minute de penumbră în zi. Dar, indiferent cât de repede ar fi alergat în seara asta, nu ar fi ajuns acasă înainte de lăsarea întunericului.

Acest lucru era aproape prea uşor.

Un bâzâit slab i se agita în sânge. Ea era perfectă. Făcuse alegerea corectă din catalogul său virtual. Observase şi cercetase o serie de tinere femei. Maddie le întrecuse pe toate celelalte şi urma să fie următoarea lui stea. Bâzâitul se înteţea, trecând de la zumzetul slab al albinelor deasupra unei pajişti la vuietul asurzitor al unui motor cu reacţie. A întors cheia din contact pe jumătate şi a deschis geamul câţiva centimetri. Aerul proaspăt a inundat maşina. Dar răcoarea nu i-a potolit prea mult entuziasmul.

Observaţia şi planificarea sa sârguincioasă dădeau roade. Voia să îngheţe acest moment în timp, această revelaţie că, în doar douăzeci de minute, viaţa ei va fi, literalmente, în mâinile lui.

Degetele lui se strângeau, imaginându-şi coloana subţire a gâtului ei sub degetele lui, fiecare bătaie a inimii ei având loc doar pentru că el îi permitea, fiecare respiraţie trasă în plămânii ei la discreţia lui, viaţa ei fiind a lui pentru a o lua. Teroarea ei, umilinţa ei, durerea ei îl vor umple de putere şi, înainte să termine, îi va lua totul din trup şi din suflet. O mână se îndreptă spre fermoar, dar el se opri.

Şi-a şters palmele transpirate şi şi-a limpezit mintea. Se grăbea cu programul din seara asta. Trebuia să se concentreze asupra momentului. Fiecare pas trebuia executat exact aşa cum a fost planificat, fiecare secundă a nopţii trebuia trăită la potenţialul său maxim.

Nu va mai fi alta pentru ceva timp. Cel puţin un an. Regula sa principală: o singură vânătoare anuală, aşa cum un

vânător de căprioare îşi procură un permis sezonier pentru o căprioară. În această seară, el încălca deja o altă regulă importantă prin faptul că vâna atât de aproape de oraşul de munte din nordestul Pennsylvaniei pe care îl numea acasă.

Dar ce amuzat avea să fie să urmărească consecinţele în jurul său, nu de la o distanţă discretă.

Maddie a stat câteva secunde pe trotuarul denivelat, şi-a introdus căştile în urechi, a selectat muzică pe iPod şi şi-a întins gambele. Apoi a alergat spre poteca care ducea la poteca ei preferată. Coada ei de cal maro se legăna în ritm cu coapsele ei tonice. Adidaşii aceia strălucitori se arcuiau ca nişte faruri în întuneric.

Maddie a lui era orientată spre rutină. Îi plăcea asta la ea.

Nu era nevoie să o urmărească. Ştia exact unde se duce. Ansamblul de case vechi de douăzeci de ani se învecina cu hectarele verzi ale municipalităţii care fuseseră o fermă funcţională cu mulţi ani în urmă. În următoarele treizeci de minute, ea urma să alerge pe traseul accidentat care înconjura perimetrul. El se uită la ceas. În curând avea să treacă prin porţiunea împădurită a traseului ei, locul pe care el îl alesese ca punct de întâlnire.

Avea nevoie doar de următorul sfert de oră pentru a proceda ca de obicei.

S-a îndepărtat de bordură şi a ieşit din complex. La o jumătate de milă mai jos, a virat la intrarea unui drum nemarcat. În spatele parcării de pietriş goale, anvelopele lui au scârţâit pe banda îngustă de pământ care continua pe lângă un iaz de retenţie. Iarna, comunitatea folosea suprafaţa îngheţată a acestuia pentru patinaj şi meciuri de hochei, dar în restul anului, zona nu era prea folosită. A parcat în spatele unui grup de copaci, unde nimeni nu-i vedea maşina. Poteca

era chiar în faţă. Maddie era zveltă, dar o greutate moartă era greu de cărat. Nu voia să muncească mai mult decât era necesar.

Nu avea rost să-şi consume energia când avea planificată o noapte întreagă de distracţie.

A coborât din maşină. O briză răcoroasă, cu tentă de fum de lemn, i-a traversat faţa. Deşi luna fusese neobişnuit de caldă, temperatura scădea odată cu lumina. A îmbrăcat pantaloni sport din nailon negru şi şi-a închis fermoarul unei jachete similare peste haine. Îmbrăcămintea exterioară largă îi ascundea atât hainele, cât şi silueta. Copacii se îngroşau. Frunzele veşnic verzi se amestecau cu cele roşii şi aurii ale frunzelor întoarse, la fel de multe sub picioare ca şi deasupra capului. Îşi pipăi buzunarele pentru a-şi verifica proviziile, deşi ştia că are tot ce-i trebuie. Legături de plastic, mănuşi, mască de schi, verificat. A scos masca de schi tricotată şi a tras-o pe cap. Mănuşile au urmat. Şi-a răsucit gâtul până a trosnit, apoi şi-a relaxat umerii. Vânătoarea începuse.

S-a uitat la telefon. Maddie urma să treacă în doar câteva minute. Acesta era un adevărat spaţiu deschis, doar păduri, copaci şi iarbă. Fără terenuri de fotbal, fără terenuri de baseball, fără parc pentru câini.

Şi ca în seara asta, de obicei, fără alte persoane. Avea nevoie doar de câteva minute pentru a o supune şi a o asigura în vehiculul său.

A auzit foşnetul frunzelor moarte şi bătăile moi ale pantofilor ei pe potecă înainte să o vadă. Când ea s-a apropiat, el şi-a lăsat capul în jos şi s-a mutat în umbra de la marginea potecii. Venind din zona deschisă mai luminoasă în pădurea mai întunecată, Maddie nu l-ar fi văzut. Ştia pentru că verificase în timpul încercării pe care o făcuse cu o seară înainte, exact în acelaşi timp. Era invizibil.

Nu era nici o ezitare în pasul ei în timp ce trecea în fugă. Prea încrezătoare.

Asta era Maddie.

Showtime.

Zbuciumul din venele lui se încălzea şi i se repezea în cap. Trecuse mult timp de la ultima sa crimă, dar dacă Crăciunul s-ar întâmpla în fiecare zi, şi-ar pierde strălucirea de sărbătoare.

O explozie de adrenalină i-a alimentat paşii când a atacat-o. Ea s-a întors. Ochii ei au devenit mari. El şi-a aruncat trupul spre ea, dar ea s-a împiedicat în spate chiar înainte de contact. El a căzut scurt, aterizând în genunchi în faţa ei. Gura ei s-a deschis şi s-a întors să fugă din nou. Ţipătul ei strident a străpuns aerul rece şi a răsunat în pădure. *Rahat!* El a prins-o de picioare, trântindu-o la pământ. Impactul cu pământul i-a tăiat ţipătul. Respiraţia i-a şuierat pe buze.

A întors-o pe spate, s-a târât deasupra ei şi i-a imobilizat corpul cu şoldurile, apoi i-a acoperit gura cu o mână înmănuşată. Gata cu ţipetele. Dacă oamenii ar fi auzit, ar fi ascultat un alt sunet. Când zgomotul nu se mai repeta, se întorceau la treburile lor, atribuind poate geamătul unei pisici sălbatice. Aşa era natura umană. Având de ales, majoritatea oamenilor ar alege să creadă că nu au auzit nimic.

O teroare proaspătă i-a lărgit ochii când a înregistrat excitarea lui, acum apăsată tare pe burta ei. El i-a şoptit în ureche: „Aşa. Simte-o, Maddie. Nu există nimic ce nu-ţi pot face.”

Corpul ei tremurând era moale sub al lui – slab, feminin, neajutorat. El a inhalat. Mirosul înţepător al fricii ei a copleşit mirosul de frunze mucegăite al solului pădurii. Ea se zbătea, se zbătea, albul ochilor îi strălucea în întuneric. El se

bucura de fiecare palmă inutilă a mâinilor ei. Aşteptase un an pentru acest moment. Fiecare secundă era preţioasă. Dar destul era destul. Trebuiau să se pună în mişcare, în caz că cineva îi auzise strigătul.

Dar Maddie a continuat să lupte cu o ferocitate neaşteptată. Cu siguranţă nu avea de gând să fie prea uşoară.

El s-a aşezat şi a încălecat-o. „Lupta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.”

Ea s-a zvârcolit sub el. Degetele lui i-au găsit gâtul şi au strâns. Nu prea tare. Nu voia să o omoare. Nu încă. Nu înainte de a termina. Nu i se va permite să moară până când el nu va ordona asta. A aplicat suficientă presiune pentru a o sufoca.

Practica face perfecţiunea.

El s-a aplecat aproape de urechea ei.

„Dacă eşti tăcută, nu te voi ucide”, a minţit el. Indiferent ce ar fi făcut ea, el avea de gând să o omoare.

Câteva gâlgâituri mai târziu, ea s-a liniştit, cu ochii bulbucaţi, respiraţia şuierătoare, membrele tremurând. El şi-a luat mâinile de pe gâtul ei. Un cercel de argint s-a prins de mănuşa lui. I l-a smuls din urechi împreună cu perechea lui. Maddie a scâncit în timp ce el le băga în buzunar şi căuta legăturile de plastic din jachetă.

Mai bine. Mult mai bune. Exact aşa îi plăceau lui. Speriate şi supuse.

Gura i s-a deschis. A scos un strigăt strident, puternic ca un claxon în noaptea subţire de toamnă. El a ridicat un pumn şi a lovit-o în faţă. Obrazul i sa rupt în urma impactului. Vederea sângelui şi strigătul ei ascuţit de durere iau sporit excitaţia. Îi străbătea venele, nerăbdător să se dezlănţuie.

Maddie urma să înveţe pe calea cea grea. El a ridicat

mâna.

Capitolul 2

6:30 p.m., Centrul comunitar Coopersfield

„Aceasta a fost colega mea de cameră, Karen.” Brooke a apăsat pe touchpad-ul laptopului ei şi a trecut la următorul diapozitiv din prezentarea ei PowerPoint. A făcut o pauză de un minut şi s-a holbat la imagine. O tânără cu ochi albaştri limpezi şi păr şaten lung şi strălucitor râdea în faţa camerei. Brooke ţinuse acest discurs de sute de ori de-a lungul anilor, dar imaginea reuşea întotdeauna să îi strângă inima. A clipit şi a alungat o lacrimă.

Tap.

Următorul diapozitiv era o şcoală primară cu un singur etaj, din cărămidă, dintr-o suburbie nordică a Philadelphiei, la doar nouăzeci de minute de mers cu maşina spre sud pe Pennsylvania Turnpike. „Karen şi cu mine abia terminasem şcoala şi aveam noi slujbe de profesoare.”

A schimbat diapozitivele. Pe ecran a apărut un complex de apartamente. Scări exterioare pe socluri de ciment despărţeau clădiri cu două etaje acoperite cu învelitoare din aluminiu gri. „Am împărţit un apartament cu două dormitoare la aproximativ 1,5 km de şcoală. Era un cartier frumos, cu multe familii şi copii. Nu departe de parc. Karen se specializase în fotografie şi avea mereu un aparat foto în mână. Îşi conducea Trans Am-ul roşu. Culoarea ei preferată era mov şi avea o slăbiciune pentru macaroane.”

Tap.

Brooke a înghiţit şi a studiat următorul diapozitiv. Doamne, ce chipeş fusese. Păr blond şi scurt, ochi albaştri şi un zâmbet ucigător care strălucea de pe ecran. „Acesta era

iubitul lui Karen, David Flanagan. Se întâlneau de aproximativ şase luni când Karen a decis să se despartă de el. Era prea lipicios, prea pretenţios cu timpul ei. Ea avea doar douăzeci şi doi de ani şi nu era încă pregătită să se aşeze la casa ei.”

Tap.

O pivniţă murdară. În stânga se aflau unităţi de depozitare încuiate, câte una pentru fiecare apartament. În dreapta, spălătorii şi uscătoare ruginite stăteau pe betonul pătat.

„Era o seară caldă de octombrie. Puţin după ora unsprezece, Karen a coborât la subsol să spele nişte rufe. În clădirea noastră de apartamente, existau doar două maşini de spălat şi două uscătoare pentru o duzină de unităţi. Lui Karen îi plăcea să îşi spele rufele seara târziu, când maşinile erau de obicei goale.”

Brooke a făcut o pauză şi a scanat camera. Nouăsprezece femei de vârstă universitară stăteau aşezate pe podeaua din linoleum cerat a Centrului Comunitar Coopersfield, cu atenţia îndreptată spre ecran. Telefoanele mobile erau tăcute. Nimeni nu trimitea mesaje. Chiar şi începătorii au simţit ce va urma.

Tap.

Un prim plan al unui colţ murdar. Pânzele de păianjen acopereau unghiul de la perete la perete. Praful şi scamele de uscător acopereau blocurile de ciment în gri-albăstrui. O pată întunecată păta betonul crăpat ca o pată de cerneală.

Brooke sorbea apă dintr-o sticlă. A înghiţit cheagul amar de durere care îi urca în gât. „Trupul ei a fost găsit aici, în spatele uscătorului, acoperit cu cearşafurile pe care le adusese jos să le spele. Fusese violată, bătută şi strangulată. Nu erau semne de efracţie. Poliţia a spus că a intrat printr-o

fereastră deschisă la subsol.”

Imaginea de pe ecran a revenit la fotografia originală şi la zâmbetul cochet pe care nimeni nu l-ar mai fi văzut vreodată.

„David şi Karen avuseseră o ceartă mai devreme în acea seară. El era furios că ea îl părăsise. El a declarat că era singur acasă când a avut loc crima, dar urme din sângele lui Karen au fost găsite în maşina şi apartamentul său. El a fost arestat şi condamnat pentru uciderea ei.”

Brooke spunea povestea lui Karen fiecărui grup de fete căruia îi preda. Era cel mai eficient mod de a puncta prelegerea ei despre comportamentul sigur. Era, de asemenea, modul ei de a se asigura că moartea lui Karen avea un sens şi că Brooke nu-şi uita niciodată prietena.

Brooke s-a ridicat. I-a făcut semn unei fete de lângă uşă. Lumini fluorescente au luminat încăperea. Toată lumea a clipit.

„Bine. În ultima oră am vorbit despre siguranţă şi practicarea autoapărării de bază. Când a fost ultima dată când aţi auzit despre răpirea unui grup de fete?”

O brunetă înaltă, Natalie, a ridicat mâna. „Um, niciodată?” În stânga ei, sora ei geamănă identică, Gabrielle, a dat din cap.

„Exact.” Brooke a lăsat să se înţeleagă pentru câteva secunde punctul ei de vedere privind siguranţa în numere. Un val de vinovăţie a doborât-o. Dacă Karen nu s-ar fi dus singură în pivniţă în acea noapte, dacă Brooke ar fi mers cu ea, Karen ar fi fost încă în viaţă astăzi. Dar secretul lui Brooke era mai rău de atât. Mult mai rău. Din fericire, rana era veche, pielea de deasupra ei groasă ca o cicatrice, iar Brooke avea ani de practică în a-şi stăpâni durerea.

S-a uitat la ecranul telefonului mobil. Ora ei se prelungise deja cu aproape o jumătate de oră din cauza unei încurcături

cu rezervarea sălii. Copiii ei nu fuseseră hrăniţi, iar ea avea teste de algebră care trebuiau corectate. O durere obositoare i se aduna la baza craniului. Şi-a masat ceafa. În douăzeci de minute urma să fie acasă, în Westbury, oraşul vecin în care locuia şi preda matematica la liceu. „Asta e tot pentru seara asta. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Miercuri seară este ultima oră din această unitate. Va exista un atacator capitonat pe care să exersaţi tehnicile. Nu vreţi să o rataţi. Rămâneţi împreună şi în siguranţă.”

Ea şi-a închis prezentarea PowerPoint, iar imaginea lui Karen a dispărut.

Într-o secundă era acolo, în următoarea dispărea. La fel ca Karen.

În două minute, Brooke îşi împachetase computerul şi proiectorul într-o cutie de carton. Le-a luat cu ea, le-a urmat pe fete spre ieşire şi s-a gândit la colega ei de cameră moartă. Ea şi Karen aveau cam aceeaşi vârstă când s-a întâmplat. Tinere, inocente, cu ani nesfârşiţi de viaţă întinşi în faţa lor ca un bufet cu tot ce poţi mânca.

Până când nu a mai fost.

Făcându-i cu mâna îngrijitorului de noapte în vârstă, George, Brooke a adunat fetele afară. Felinarele proiectau bălţi galbene de lumină în parcare.

Natalie şi Gabrielle şi-au pliat picioarele lungi într-un Mini Cooper roşu parcat lângă SUV-ul de mărime medie al lui Brooke. Au ieşit din parcare cu un claxon scurt şi un salut. Restul fetelor le-au urmat. Brooke şi-a încărcat echipamentul în zona de încărcare. A închis trapa din spate, a deschis portiera din partea şoferului şi şi-a aruncat poşeta pe scaunul pasagerului.

Un ţipăt îndepărtat i-a tăiat gândurile. Tonul său crud şi felul în care s-a întrerupt în mijlocul vuietului i-au tulburat

părul de pe ceafă lui Brooke. A scanat pădurea din spatele centrului şi a ascultat, dar tot ce a auzit a fost sunetul surd al traficului de pe drumul principal şi vântul care vântura frunzele moarte prin parcare. Cu mai puţin de un minut de ezitare, a luat o lanternă şi telefonul mobil din maşină şi şi-a băgat capul înapoi în centrul comunitar.

În camera principală, George făcea clic pe întrerupătoarele de lumină. „Ai nevoie de ceva?”

„Cred că am auzit pe cineva ţipând în pădure. Mă duc să verific.”

A scos un inel imens de chei din buzunar, s-a uitat în dulapul cu provizii şi apoi a încuiat uşa. „O mulţime de pisici sălbatice acolo în spate. Şi bufniţe.”

„Ştiu, dar o să mă simt mai bine dacă arunc o privire.” Spera să aibă dreptate, dar pentru Brooke, strigătul sunase mai mult feminin decât felin.

Mai mult pradă decât prădător.

„Imi pare rău. Ştiu că te-am reţinut deja mai târziu, dar vrei să suni la poliţie dacă nu mă întorc în zece minute?”

Cheile zăngănind, el a traversat camera spre ea. Şi-a scuturat capul chel, cu riduri albe. „Prostii. Te-am auzit acum câteva minute spunându-le tuturor acelor fete să evite să meargă singure în anumite locuri, mai ales noaptea.” George a deschis un dulap din holul principal şi a luat de pe un cârlig de perete o lanternă metalică rezistentă. „Vin cu tine.”

„Mulţumesc.” Maglite nu era chiar o sabie, iar George era un campion improbabil. Dar el avea dreptate, iar ea îi era recunoscătoare.

Au ocolit clădirea, au străbătut o fâşie de iarbă înaltă şi s-au îndreptat spre copaci. În ciuda burţii de Moş Crăciun şi a mersului greoi şi artritic, George a ţinut pasul. Pădurea era mai răcoroasă, mai întunecată şi mai umedă decât terenul

deschis. Şi-au aprins lanternele şi au jucat razele pe covorul de ace de pin. La o sută de metri în pădure, au păşit pe o cărare.

Brooke s-a oprit şi a ascultat. George aştepta răbdător lângă ea. Un animal mic se furişa prin tufişuri. Deasupra, crengile foşneau în adierea vântului. Au mers înainte. Frunzele moarte scârţâiau sub picioare. Un ţipăt proaspăt a venit din stânga, întrerupt brusc de *pocnetul a* ceva care lovea carnea.

George a redus la tăcere cheile de la curea cu un pumn.

„Taci. Gura.” O voce de bărbat, laconică şi staccato, a ordonat. „Şi stai nemişcată.”

Un ţipăt, înăbuşit. O altă lovitură cărnoasă. Apoi un plâns.

Brooke a sunat la 911 şi a descris cu voce joasă situaţia dispecerului. Ignorând rugămintea operatorului de a rămâne la telefon, a încheiat apelul şi a fugit spre sunete. George a şuierat undeva în spatele ei.

A ocolit o cotitură a potecii. La cincizeci de metri în faţă, umbrele se mişcau pe pământ. Două corpuri, care se luptau. Brooke şi-a îndreptat lanterna în întuneric. Raza strălucitoare a scos în evidenţă un bărbat mascat care stătea deasupra unei tinere. Mâinile lui îi înconjurau gâtul în timp ce fata se zbătea şi gâfâia sub el. Capul lui s-a ridicat brusc şi s-a rotit spre Brooke.

„Hei!” Brooke a alergat înainte.

Agresorul a sărit în picioare şi a înfruntat-o. Ura şi ostilitatea traversau întunericul. Brooke s-a oprit. Au rămas încremeniţi, holbându-se unul la celălalt. Auzul lui Brooke bloca totul, cu excepţia sunetului propriei respiraţii şi a pulsului care îi răsuna în urechi.

Capitolul 3

Agresorul s-a învârtit şi a plecat pe cărare.

„Rămâi cu ea”, a strigat Brooke peste umăr la George, aflat încă la o sută de metri distanţă. Ea a sprintat după bărbatul îmbrăcat în negru. Fasciculul lanternei ei se arcuia înainte şi înapoi pe poteca întunecată în timp ce ea îşi bătea braţele. Cu avansul lui, el s-a îndepărtat. Deşi cele cinci minute pe kilometru din zilele în care făcea atletism la colegiu nu mai exista, ea se menţinea în formă. Antrena echipa de atletism a liceului şi alerga cu copiii de câteva ori pe săptămână. Brooke şi-a înfipt degetele de la picioare în solul nisipos, împingând cu fiecare pas, pornind în stil bloc. Picioarele ei au răspuns cu un val de viteză. Distanţa dintre ei s-a redus. Un deget s-a prins de ceva pe poteca întunecată. Piciorul i s-a îndoit şi a căzut într-o prăbuşire a membrelor. Durerea, fierbinte şi ascuţită, i-a străpuns genunchiul. Faţa i-a lovit pământul. Sângele ia inundat gura.

S-a ridicat şi a îndreptat lumina spre cărare. El dispăruse. *La naiba!* Şi-a îndreptat lanterna în spatele ei. O rădăcină noduroasă de copac ieşea din pământ.

Pumnul ei încleştat a lovit pământul de lângă ea. S-a ridicat în picioare. Genunchiul ei drept se clătina, iar când a încercat să pună greutate pe acel picior, durerea a ţâşnit de la degetele de la picioare până la şold. Nu putea să inhaleze suficient de repede. Mici puncte de lumină îi punctau vederea. S-a aplecat şi şi-a sprijinit mâinile pe coapse. Plămânii îi suflau, iar genunchiul îi pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Ceva nisipos i -a zdrobit între dinţi. A scuipat sânge şi pământ în tufişuri. Ştergându-şi bărbia, a sunat la 911 şi le-a dat o actualizare.

„A fugit spre rezervorul Coopersfield.” Ameţită, a gâfâit

între prize dure de aer rece. „Un tip de talie medie, purta o mască de schi, pantaloni negri, o geacă neagră.”

Asta e tot ce putea spune despre el. Nu era o descriere prea bună. După ce a fost asigurată că sunt pe drum maşini şi o ambulanţă, a încheiat apelul.

Sunetul cuiva care plângea a chemat-o. Brooke s-a întors şchiopătând spre victimă. Tânăra femeie era ghemuită pe jos, la baza unui copac. George stătea la câţiva metri distanţă, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Femeia s-a chircit când lanterna lui Brooke a luminat-o. Brooke a evitat raza, dar nu înainte de a observa starea de bătaie a tinerei femei. Partea stângă a feţei ei era însângerată şi bătută, buzele despicate, ochiul învineţit şi umflat. Probabil că fusese frumoasă înainte ca el să pună mâna pe ea. Urme roşii şi furioase îi înconjurau gâtul. Părerea de rău a estompat durerea din piciorul lui Brooke. Ea s-a oprit şi şi-a ridicat mâinile.

„E în regulă. O să te ajutăm.”

Femeia a ridicat mâinile tremurânde, legate la încheieturi. Tremura atât de tare încât Brooke îi putea auzi dinţii clănţănind.

„Aici.” Brooke şi-a scos jacheta şi a înfăşurat-o în jurul umerilor femeii. „Poliţia este pe drum. Care este numele tău?”

Vocea era abia o şoaptă. „Maddie.”

Maddie nu părea cunoscută. Din moment ce se aflau în Coopersfield, probabil că fusese la şcoală aici, mai degrabă decât la liceul Westbury, unde preda Brooke.

„O să mă uit la funiile astea, Maddie.” Brooke şi-a folosit lanterna. Nu frânghii, ci legături de plastic înconjurau încheieturile lui Maddie. Subţiri şi neclintite, legăturile au săpat în carnea ei fragedă. Sângele îi murdărea pielea şi îi

păta mânecile. „Îmi pare rău. Acestea trebuie tăiate şi nu am un cuţit. Stai nemişcată ca să nu te mai rănească.”

Maddie a tremurat mai tare. Brooke şi-a înfăşurat braţele în jurul fetei şi a ţinut-o strâns lipită de corpul ei. Lacrimi fierbinţi i-au îmbibat cămaşa.

O rază de lumină sălta printre copaci. George a arătat spre pădure. Luminile centrului comunitar se filtrau printre ramurile pe jumătate goale.

„Iată poliţia acum.”

Un ofiţer s-a grăbit să vină. În spatele lui, se apropiau mai multe lumini. Încă două uniforme au dat buzna în luminiş. Brooke a arătat în jos pe potecă. „A fugit într-acolo.”

Doi poliţişti au alergat în direcţia indicată de ea. Unul a rămas în urmă. Tensionat şi precaut, a scanat pădurea întunecată şi a vorbit într-un radio pe umăr. O sirenă a sunat. Câteva minute mai târziu, doi paramedici au pătruns prin tufişuri.

Brooke a luat-o pe fată de pe pieptul ei. „Maddie, o să mă dau la o parte ca paramedicii să poată lucra.”

Maddie nu a răspuns. Brooke s-a aplecat pe spate. Capul fetei a căzut într- o parte. Brooke l-a legănat într-o mână, lăsându-l uşor la pământ.

Paramedicul a îngenuncheat şi şi-a deschis trusa. „Am găsit-o.”

„Numele ei este Maddie.” Brooke s-a îndepărtat pentru a le face loc.

Poliţistul rămas a tras-o deoparte. Părea să fie cam de vârsta lui Brooke. Era greu de spus în întuneric.

„Numele dumneavoastră, doamnă?”

„Brooke Davenport. Am sunat la 911.” Şchiopătând, Brooke l-a urmat pe poliţist suficient de departe de Maddie pentru a nu o auzi în cazul în care îşi recăpăta cunoştinţa.

„Sunt ofiţerul Kent.” Şi-a aprins lumina pe faţa lui Brooke. „Sunteţi în regulă, doamnă? Aveţi nevoie de îngrijiri medicale?”

Brooke şi-a protejat ochii, iar poliţistul a coborât lumina. Şi-a trecut limba peste o umflătură de pe buza inferioară. „ Sunt bine.” Brooke şi-a coborât vocea. „L-aţi prins?”

„Nu, doamnă, dar căutăm.” A scos un carneţel. „Ce altceva îmi puteţi spune despre el?”

„Nu prea multe.” Ea a detaliat întâlnirea de la ţipăt până în prezent. „Nu m-am apropiat prea mult. A fugit. Nu era excesiv de înalt sau scund. Constituţia părea medie. Alerga ca şi cum ar fi fost într-o formă decentă, dar părea... un pic cam voluminos.”

„Te conduc înapoi la parcare.” A pornit spre potecă.

Brooke s-a întors să îl urmeze, dar pe măsură ce adrenalina ei dispărea, pulsaţia din genunchiul ei creştea.

„Eşti sigură că eşti bine?” Poliţistul i-a aruncat o privire îndoielnică la picior. „Mi-am lovit doar genunchiul. O să fie bine.” Dar când au oprit lângă maşina ei, genunchiul ei a cedat. Ofiţerul Kent a prins-o de cot.

I-a deschis portiera maşinii şi a aşezat-o uşor pe scaun. Lumina de deasupra capului i-a oferit o imagine clară a poliţistului. Era blond şi avea puţin mai puţin de patruzeci de ani, cu ochi ascuţiţi care dominau alte trăsături obişnuite. „Mai bine v-aţi uita la asta. Pot să chem pe cineva pentru dumneavoastră, doamnă?”

„Nu, mulţumesc.” Brooke s-a cocoţat într-o parte. Blugii îi erau rupţi şi genunchiul jupuit. Acum doi ani, înainte de divorţ, ar fi putut spune da. Şterge asta. Chiar şi atunci când fuseseră căsătoriţi, fostul ei sot fusese rareori prin preajmă când ea avusese nevoie de el. Dar acum singura persoană pe care o putea suna era fratele ei mai mic, Wade. În seara asta,

Wade îşi muta lucrurile în casa ei pentru a se pregăti pentru detaşarea sa în Rezerva Armatei. Iar acasă cu Chris, fiul de paisprezece ani al lui Brooke, era exact locul în care dorea ca fratele ei să rămână. Fiica ei de 15 ani era la o strângere de fonduri pentru echipa de hochei pe iarbă a liceului. Haley trebuia să fie dusă acasă de o prietenă, dar ideea, care fusese absolut normală de dimineaţă, o neliniştea acum pe Brooke.

„Ţine-te bine”, a spus ofiţerul Kent. „O să aduc un paramedic aici.”

Brooke a deschis gura să argumenteze. Dar, cu genunchiul ei drept în starea actuală, se îndoia că ar putea conduce. Fără jacheta ei, un fior a cuprins- o. Chris lăsase un hanorac pe bancheta din spate, iar Brooke l-a tras cu recunoştinţă peste cap. A luat o sticlă de apă din suportul pentru pahare din portieră, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să răsucească capacul. A renunţat şi a privit scena desfăşurându-se. O ambulanţă a intrat pe alee, urmată de alte două maşini de poliţie marcate. A apărut o dubă de ştiri. Asta a fost rapid.

Nu voia să facă parte din ştirea de ultimă oră din seara asta. În timp ce cerceta mulţimea în creştere pentru a-l găsi pe ofiţerul care îi luase declaraţia, Brooke şi-a scos telefonul şi i-a trimis un mesaj lui Chris pentru a-l anunţa că va întârzia. Detaliile vor trebui să aştepte.

Ceea ce s-a întâmplat în seara asta nu era ceva ce ea putea să-i spună la telefon.

Unde era poliţistul? O, nu. O reporteriţă s-a târât pe asfalt spre maşina lui Brooke. Folosindu-se de portiera maşinii, s-a ridicat în picioare, şi-a luat poşeta de pe scaunul pasagerului şi s-a îndreptat şchiopătând spre mulţimea de personal de urgenţă. Maşina ei a sunat când ea a încuiat-o cu fob-ul. În niciun caz nu voia ca poza ei să apară la ştiri, nu

când poliţia nu-l găsise pe agresorul lui Maddie. Brooke trebuia să înfrunte realitatea. Fără o descriere exactă, prinderea lui nu părea probabilă. Odată ce părăsise zona şi îşi schimbase hainele, putea fi oricine.

Şi ea fusese cea care îl oprise.

Cu o trecere a farurilor peste iarbă, Luke a întors la cutia poştală de metal şi şi-a băgat BMW-ul pe aleea plină de gropi. În faţa maşinii sale, camioneta neagră şi lovită condusă de prietenul său, Wade Peterson, a oprit. Luke a frânat. Motorul lui Wade a scuipat şi apoi s-a oprit. Cauciucurile s-au rotit, aruncând pământ pe sedanul argintiu al lui Luke. O bucată de pietriş a lovit capota.

Luke lăsă camionul să tragă mai în faţă. Drumul curba în jurul fermei mari şi galbene în care crescuse Wade. Luke a parcat lângă garajul detaşat supradimensionat care fusese cândva un hambar pentru lapte. Wade nu mai locuia aici, dar folosea anexa ca bază pentru afacerea sa de vopsit case. Luke a ieşit din maşină şi a aspirat două înghiţituri de miros de pajişte umedă. Aerul proaspăt era un lucru care lipsea cu desăvârşire oraşului New York.

Wade a sprijinit camionul până la una dintre cele două uşi suspendate şi a sărit jos din cabină. A tresărit la murdăria împrăştiată pe sedanul lui Luke. „Îmi pare rău pentru asta. Camionul are nevoie de o transmisie nouă. Sper că nu ţi- am zgâriat maşina.”

„E doar un pic de pământ.” Luke a îndepărtat de pe parbriz o bucată de pământ de mărimea unui bob de mazăre. „Nu sunt sigur de ce am cumpărat-o. Nu sunt destul acasă ca să o conduc prea mult.” S-a holbat la casa veche. Amintirile îi răscoleau în stomac: fete, pizza, jocuri video, primele maşini. Până la liceu, Luke crescuse într-o suburbie elegantă din Philadelphia, dar petrecuse câteva săptămâni în fiecare vară

cu bunicii săi. După ce părinţii lui au murit, el a venit să locuiască cu bunica lui în Westbury. El şi Wade trecuseră împreună prin anii adolescenţei. „Doar sora ta locuieşte aici acum?”

„Şi copiii ei. Brooke a cumpărat locul de la părinţii mei când s-au pensionat şi au decis să vadă ţara cu rulota.” Wade a deschis una dintre uşile suspendate ale garajului. „Apropo de plecare, când te întorci la muncă?”

„Mă prezint la biroul din New York săptămâna viitoare.” Luke şi-a urmat prietenul în spatele camionului. „Apoi am plecat în Argentina.”

Wade a urcat în spate, cizmele lui zăngănind pe patul metalic. Înăuntru, mobila şi cutiile erau împachetate ca un puzzle 3-D. S-a strecurat între o comodă de cireş şi un cap de pat. A glisat comoda în faţă până când capătul a ieşit la câţiva metri de patul camionetei. „Pun pariu că bunica ta se bucură să te vadă.”

„Da. Nu prea am fost prin preajmă în ultimii ani.” Vinovăţia îl chinuia pe Luke. El voia să creadă că a venit în Westbury pentru a o verifica pe bunica lui şi să-l vadă pe cel mai bun prieten. Dar vizita lui Luke era doar o scuză pentru a scăpa de New York. Erau mult prea mulţi zgârie-nori în oraş pentru ca el să se relaxeze.

Luke a stabilizat piesa grea în timp ce Wade a sărit la pământ. S-au ridicat la unison. Muşchii lui Luke erau încordaţi, iar pielea cicatrizată de pe spatele lui ardea în timp ce se întindea.

„Eşti bine?”

„Bine.” Luke şi-a şters grimasa de pe faţă. S-au târât spre uşa deschisă.

„Eşti sigur că eşti pregătit să te întorci la muncă? Arăţi de parcă ai avea nevoie de mai multă odihnă.”

Cu trei luni în urmă, în Filipine, o bombă teroristă făcuse o gaură uriaşă într-un zgârie-nori din Manila, la un etaj deasupra întâlnirii lui Luke. El făcea o revizuire cuprinzătoare de securitate a reţelei atunci când bomba a explodat. Sase oameni au murit şi alţi douăzeci au fost grav răniţi, inclusiv Luke. „Doctorul mi-a dat undă verde.” Dar nu recuperarea sa fizică era problema.

„Da, dar chiar eşti pregătit?” Wade îşi înclină capul în direcţia în care voia ca Luke să dea înapoi.

Luke s-a uitat peste umăr. Drumul era liber. „Trebuie să mă întorc la muncă.” Să-mi înfrunt demonii şi tot rahatul ăsta. Dormitul paisprezece ore pe zi nu făcea nimic pentru starea lui mentală. „Sunt gata.”

Wade a ridicat o sprânceană în semn de întrebare tăcută.

„Sunt aici să mut mobila pentru tine, nu-i aşa?”

„Eşti.” Wade a rânjit. „La naiba, aş fi vrut să nu trebuiască să plec dimineaţă. Dar mă bucur că ai de gând să stai o vreme. O vacanţă în Westbury îţi va face bine.”

„Sunt sigur că da.” Doar gândul de a sta într-un birou la douăzeci de etaje înălţime îl făcea pe Luke să aibă mâncărimi pe piele şi stomacul să i se încolăcească ca al unui copil speriat. *Notă pentru sine: Cele mai multe scări de camion de pompieri nu ajung mai sus de etajul şapte.* Cizmele lui au călcat pe o pată uriaşă de rugină de pe ciment. Dubiţa mare şi albă Peterson's Painting era parcată în ultimul compartiment. Proviziile şi echipamentele erau depozitate pe rafturi lângă ea. „Unde vrei asta?”

„Hai să o înghesuim cu restul vechiturilor mele, în caz că Brooke are nevoie de spaţiu cât timp sunt în Afganistan.”

Lui Luke i s-au înmuiat maţele la gândul pericolului în care se îndrepta prietenul său. „Mai ai nevoie să te ocupi de altceva înainte să pleci?”

„Nu. Astea sunt ultimele mele lucruri de depozitat.” Wade a scuturat din cap. „Afacerea este închisă. Mi-am lăsat ambii angajaţi să plece.”

„Asta e nasol.” Luke şi-a şters sudoarea lipicioasă de pe frunte. S-au târât lateral şi au aşezat piesa grea.

„Unul dintre băieţi a luat-o tare.” Wade i-a condus înapoi la camionetă. El s-a urcat în pat, iar ei au manevrat tetiera în gol. „A mai rămas fără serviciu. De fapt, pot să-i dau lui Brooke numărul tău în caz că Joe o deranjează săptămâna asta?”

„Desigur.” Să o vadă din nou pe Brooke nu ar fi o dificultate. Îşi amintea de ultima dată când o văzuse, acum zece ani, la sărbătoarea de 4 iulie a oraşului. Ea sufla în bule pentru a-şi distra cei doi copii mici, zâmbetul ei larg în timp ce copiii se învârteau în cerc pentru a le sparge. Uitându-se la ei, golul îi cuprinsese pieptul. Ea se căsătorise cu altcineva, deşi absenţa soţului ei fusese la fel de notabilă ca şi durerea lui Luke. Luke şi -a scurtat vizita şi s-a întors la New York în ziua următoare.

„Luke?” Wade îndemnat.

Luke îşi scutură viziunea din cap şi îşi frecă sternul. Cum putea amintirea să fie atât de clară un deceniu mai târziu?

„Care e numele tipului?”

„Joe Verdi. Constituţie medie. Temperament extra-large.”

„Combinaţie grozavă.”

„Întotdeauna.” a spus Wade. „Ca să rotunjim lucrurile, este un mare băutor.

„Minunat.” Luke a apucat capătul tetierei. „Dă-i numărul meu de mobil.” „Mulţumesc.”

„Hei, pot să te ajut, unchiule Wade?” Un adolescent slăbuţ stătea aplecat în spatele camionetei. O cămaşă în carouri descheiată îi atârna peste tricou.

„Sigur.” Wade a făcut semn între Luke şi copil. „Chris, îţi aminteşti de prietenul meu, Luke Holloway?”

Sfinte Sisoe. *Acela* era fiul lui Brooke? Luke încă şi-l închipuia ca pe un preşcolar drogat cu artificii şi vată de zahăr. Copilul era de mărimea unui adult. Cum naiba s-a întâmplat asta?

„Nu chiar, dar, bună.” Ca şi Wade, Chris avea părul şaten închis şi ochii serioşi. Adolescentul îşi purta şuviţele răvăşite, în timp ce unchiul său optase pentru o tunsoare suficient de scurtă pentru a arăta scalpul în lumina potrivită.

„Ia tot ce poţi ridica, Chris.” Wade a ridicat capătul său de tetieră, determinându-l pe Luke să facă la fel. Chris a luat o cutie. Cu ajutorul puştiului, descărcarea a mers mai repede decât era planificat.

„Vrei astea în casă?” Chris a luat o cutie ondulată pe care scria HAINE.

„Ar fi grozav. Mulţumesc, Chris.” Wade şi-a scos portofelul din buzunarul din spate şi a scos câteva bancnote. „Şi poţi comanda câteva pizza.”

„Drăguţ. Mor de foame, iar mama mi-a trimis mesaj că va întârzia.” Adolescentul a luat banii şi s-a îndreptat spre casă.

Wade a asigurat partea din spate a camionului. „Deci, eşti încântat să te întorci la viaţa de jet-set?”

„Cred că da.” Luke a săpat un deget în iarba lungă. A privit curtea liniştită. În depărtare, poalele munţilor se rostogoleau purpurii în întuneric, luminile civilizaţiei fiind rareori răspândite. Nu era niciodată întuneric sau linişte în Manhattan.

„Crezi? Majoritatea oamenilor ar ucide pentru slujba ta. Ai locuit în şase ţări diferite anul trecut. Nu e rău pentru cineva care aproape a fost dat afară din şcoală pentru că a intrat în sistemul informatic al universităţii.”

„Nu a fost unul dintre cele mai frumoase momente ale mele. Acum îmi folosesc puterile pentru bine.” Luke prefăcu un zâmbet. Ar fi trebuit să fie încântat să se întoarcă la slujba sa de analist de securitate a reţelelor, dar numai gândul la schimbarea locaţiei la fiecare patru până la şase săptămâni îl obosea. Şi-a imaginat că trece podul cu maşina, parchează într-o cutie de ciment şi urcă cu liftul într-un turn de sticlă. A încercat să se oprească acolo, dar creierul său a evocat viziuni despre explozia lumii, despre blocarea la douăzeci de etaje şi imposibilitatea de a coborî decât în fugă pe o scară plină de fum, despre oameni ţipând, sângerând şi murind.

De a fi în flăcări.

Durerea i-a străbătut spatele, iar inima i-a accelerat în ritm dublu.

„Înţeleg de ce eşti nerăbdător să te întorci în oraş. Westbury nu are tocmai o viaţă de noapte palpitantă.”

Wade a rânjit. „Dar, la naiba, a fost frumos să te am prin preajmă în acest weekend. Hai să mergem. Am ascuns un pachet de şase în frigiderul lui Brooke mai devreme astăzi.” Wade a gesticulat spre casă. „Ţi-am spus că sora mea e din nou singură, nu?”

„De două ori.” Luke s-a oprit. „Ce vrei să spui?”

„Nimic.” Inocenţa din vocea lui Wade era exagerată. „Spuneam doar că e disponibilă, asta-i tot.”

„Încerci să mă cuplezi cu Brooke?”

„Şi dacă aş încerca? Ce e atât de şocant în asta?” Wade l-a înfruntat. „Ai 5 5 5 putea face mult mai rău decât sora mea.”

„Nu, nu asta am vrut să spun. Brooke e grozavă.” Luke se bâlbâi, argumentul mergând la vale mai repede decât putea el să dea înapoi. „Dar voi părăsi oraşul în curând. Ea nu ar fi interesată de mine. Eu nu sunt niciodată prin preajmă.” Ca să

nu mai spună că el era mai puţin stabil decât gheaţa de martie de pe un iaz, gata să crape la cea mai mică schimbare de presiune.

„Asta e alegerea ta.”

„Da, este.” Luke *trebuia* să se întoarcă la muncă şi să-şi pună viaţa pe picioare. De îndată ce va termina un proiect sau două, va fi bine. Acest lucru nu era diferit de urcarea înapoi pe un cal după o cădere rea. Tot ce avea nevoie era încredere.

„Mi-aş dori doar să nu fie singură. Are grijă de doi copii, predă, antrenează atletism şi îşi dedică puţinele ore libere acelor cursuri de autoapărare.”

Când violenţa atinge oamenii, răul nu se opreşte odată ce fapta a fost comisă. Ea pătrunde în suflet şi se instalează ca la ea acasă.

„De cât timp a divorţat?” Luke nu ştia de ce a întrebat.

El nu era interesat.

„Cam doi ani, dar Ian călătorea mult. Şi chiar şi atunci când Ian era prin preajmă, nu prea era prin preajmă.”

Luke a dat cu piciorul într-un strat de frunze moarte de pe iarbă. Ideea că Brooke fusese nefericită ani de zile îl deranja. Ferma cu două etaje se înălţa de pe peluza în pantă din spate, blocând luna în declin şi o bucată de cer negru şi senin. Lumina galbenă a pridvorului scotea în evidenţă ornamentele bătute de vreme. Au urcat treptele spre veranda din spate a lui Brooke.

Când va fi acasă? Mişcarea rapidă de nervi din burta lui Luke la perspectiva de a o vedea era la fel de ridicolă ca îndrăgostirea adolescentină pe care o avusese de sora lui Wade în liceu. În afară de faptul că era politicoasă şi drăguţă, Brooke, studenta sexy, abia îl observase atunci pe tocilarul Luke. La naiba cu Wade pentru că îi readusese acele gânduri

în cap lui Luke, după ce el îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani încercând fără succes să le ţină departe.

Uşa din spate stătea deschisă. Prin paravan, Luke avea o vedere clară în bucătărie. Spaţiul fusese modernizat cu granit de culoarea bronzului şi aparate din oţel inoxidabil de când Luke îl văzuse ultima dată, dar tonurile pământului păstrau camera la fel de primitoare ca în tinereţea lui. Amestecul dezordonat de manuale şcolare, rufe împăturite şi teancuri de corespondenţă împrăştiate pe fiecare suprafaţă plană strica decorul de designer.

Luke se gândea la apartamentul său absurd de scump şi la mobila minimalistă care venea cu el. Ceea ce păruse elegant şi modern atunci când se mutase în el i se păruse rece şi impersonal atunci când locuise efectiv în acel spaţiu mai mult de o săptămână. După trei luni de reşedinţă solidă, apartamentul încă se simţea ca un hotel. Cele mai atractive caracteristici ale sale erau amplasarea la etajul al treilea, mult sub înălţimea de panică, şi scara de incendiu solidă din faţa ferestrei dormitorului său.

Chris stătea în bucătărie, cu ochii îngrijoraţi aţintiţi asupra unui mic televizor de blat. Un collie bătrân sforăia pe gresie lângă picioarele lui. O briză răcoroasă a măturat faţa lui Luke, iar smocuri de păr de câine au zburat pe podeaua bucătăriei ca nişte rogojini de blană.

Wade a împins uşa paravan. „Ce s-a întâmplat?”

Chris a arătat spre televizor, unde o jurnalistă stătea într-o parcare întunecată. În spatele ei, luminile de urgenţă clipeau şi se învârteau. „Cineva a atacat o femeie în pădurea din spatele Centrului Comunitar Coopersfield. Acolo se află mama.”

Capitolul 4

Luke a traversat bucătăria şi a dat volumul mai tare, dar ştirea de ultimă oră s-a transformat în buletinul meteo. Unghiile zgâriau pe gresie. Câinele s-a ridicat în picioare şi şi-a înfipt botul îngust, alb, în vintrele lui. El a îndepărtat uşor nasul şi a mângâiat capul osos.

Wade şi-a scos telefonul mobil din buzunarul de la spate şi a apăsat câteva taste. Gura i s-a aplatizat în timp ce aştepta. „Nu răspunde."

„Când mi-a trimis mesaj că va întârzia, nu a menţionat nimic din toate *astea."* Chris a făcut un gest spre televizor.

„Mă duc acolo." Telefonul lui Wade a bâzâit. L-a scos din buzunar. „E Brooke." Şi-a lipit mobilul de ureche. „Eşti în regulă?" A ascultat timp de un minut. „O să vin să te iau." S-a încruntat. „Luke Holloway este aici cu mine. El o va lua pe Haley."

Luke auzea vocea neînsufleţită a lui Brooke. Nu putea desluşi cuvintele, dar anxietatea din tonul ei suna clar. Stătea în centrul bucătăriei, simţindu-se inutil, în timp ce picioarele goale ale lui Chris păşeau pe podeaua de culoarea nisipului.

„Bine, am înţeles. Vrei să o iau pe Haley", a răbufnit Wade. „Îl trimit pe Luke să te ia. O să vină imediat." Wade apăsat pe END, întrerupând sunetul lui
Brooke care îi striga numele.

Chris s-a oprit din mers. „Ce s-a întâmplat cu mama?"

„E bine." Wade a pus o mână pe umărul nepotului său. „O femeie a fost atacată. Mama ta l-a alungat pe tip, dar s-a împiedicat şi şi-a rănit genunchiul." S-a întors spre Luke. „Brooke este la Urgenţe pentru o radiografie. Te superi dacă te duci să o iei? A vrut să sune o prietenă de-ale ei, dar m-aş simţi mai bine dacă ar fi cu tine. Încă nu l-au prins pe

ticălos.”

„Bineînţeles că nu mă deranjează”, a minţit Luke. Spitalele erau pe locul doi pe lista lui de locuri de evitat, imediat după clădirile înalte, dar nu avea de gând să se lase păgubaş în faţa prietenului său.

„Mulţumesc. Nepoata mea este la şcoală. Brooke vrea ca eu să o iau pentru că Haley nu te va cunoaşte.”

„De înţeles. Sora ta s-ar putea să nici nu mă recunoască.” Luke şi-a scos cheile din buzunar.

„Pot să vin şi eu?” Chris l-a întrebat pe Luke.

Wade a scuturat din cap. „Eşti cu mine.” Chris şi-a deschis gura.

Wade îl întrerupse. „Mama ta este destul de îngrijorată acum. Vom face orice o va face să se simtă mai bine. Este vorba despre ea, nu despre noi.”

Şi asta rezuma motto-ul lui Wade. Întotdeauna era vorba despre altcineva.

„În fine”, s-a îmbufnat adolescentul.

„Nu-ţi face griji. Luke va avea grijă de mama ta.” Wade a bătut un pumn pe bicepsul nepotului său. „Şi o să luăm pizza aia cât suntem afară.”

„O voi aduce înapoi teafără şi nevătămată.” Luke a ieşit din casă. Când sa urcat la volan, i-a vibrat telefonul. S-a uitat la ecran, a recunoscut numărul şi a ignorat apelul în timp ce greaţa îl străbătea.

Nu mă pot gândi la asta *acum. Concentrează-te pe Brooke.*

A coborât geamul. Aerul care a inundat maşina mirosea a fân şi a foc de tabără. A ieşit cu spatele din alee şi a intrat pe drumul de ţară din faţa proprietăţii. Ca şi casa bunicii, aflată la doar câteva minute distanţă, nu se vedea nicio altă casă. S-a uitat la contorul de bord când a trecut de primul vecin – la

o milă distanţă. Pe cine ar fi sunat Brooke dacă ar fi avut nevoie de ajutor în grabă?

Cincisprezece minute mai târziu, Luke a parcat în parcarea de la Urgenţe. Uşile duble de sticlă s-au deschis cu un şuierat uşor. A traversat sala de aşteptare. O duzină de oameni stăteau întinşi pe scaune de plastic, într-o varietate de stări mizerabile telegrafíate de pungi de gheaţă şi membre ridicate. Un bebeluş cu obraji roşii se prăbuşise pe pieptul mamei sale în timp ce aceasta îi mângâia capul transpirat.

Asistenta l-a îndrumat spre o încăpere lungă cu compartimente de triaj delimitate prin perdele. Strălucirea luminilor fluorescente îi trezea amintiri pe care Luke încerca din răsputeri să le suprime zilnic. Transpiraţia i-a izbucnit între omoplaţi, făcându-i cicatricile să îl mănânce.

Un poliţist în uniformă a ieşit din unitatea din mijloc. „Vă pot ajuta cu ceva?”

„O caut pe Brooke Davenport.”

„Sunt aici”, a strigat o voce feminină.

„E numai a ta.” Poliţistul a făcut un gest către o gaură în perdele. „Intrăm.” Luke a trecut după perdea. La vederea ei, furia i-a încleştat buzele. Un picior al blugilor ei fusese tăiat la jumătatea coapsei. Piciorul ei era ridicat pe o pernă, genunchiul era acoperit cu un pătrat de tifon alb, iar deasupra era aşezată o pungă cu gheaţă. Bărbia îi era zgâriată, buza inferioară umflată.

Rahaturi de genul ăsta nu ar trebui să se întâmple. Nu aici. Acest colţ de lume trebuia să fie izolat de violenţă.

„Apreciez că ai venit să mă iei.” Brooke i-a oferit un zâmbet strâns, apoi a tresărit şi şi-a atins gura. Dorinţa bruscă de a-şi lipi buzele de rană l-a şocat.

În ciuda deceniului care trecuse de când o văzuse,

pasiunea lui de şcolar nu se stinsese deloc. Chiar şi cu trecerea timpului, părul ciufulit şi buza umflată, ea era încă o femeie superbă şi capabilă. Pielea ei albă, părul negru până la umeri şi silueta atletică emana frumuseţea unui oraş mic. Bunica ar spune că avea oase bune, genul de faţă care se îmbunătăţeşte odată cu vârsta. Ca întotdeauna, ochii ei căprui hotărâţi erau cei care îl atrăgeau, plini de complexitatea coniacului învechit. Dar întâlnirea cu ei în seara asta a fost o revelaţie. Sufletul lui a recunoscut răul din spatele hotărârii ei şi a răspuns cu un val de nevoie. Habar nu avea dacă cererea era a ei sau a lui, dar nu părea să conteze. Ceva ce era zdrobit în interiorul lui s-a trezit la viaţă.

Ok. Exagerezi mult? Luke rupse contactul vizual înainte să o sperie.

O asistentă a venit cu hârtii pe care Brooke trebuia să le semneze şi cu un scaun cu rotile.

„Ţineţi-l ridicat, cu gheaţă şi învelit.”

„Mulţumesc.” Brooke a băgat copiile roz în poşetă.

Din uşa deschisă, s-a declanşat o alarmă. O voce a repetat „cod albastru” şi un număr. Oamenii au alergat în hol.

„Îmi pare rău.” Asistenta a ieşit grăbită din cameră.

Instinctele lui Luke se răsuciră la imaginile şi sunetele familiare ale unei crize medicale.

„Eşti gata să pleci de aici?” Cu siguranţă că era.

„Categoric.” Ea a aruncat punga de gheaţă deoparte şi a alunecat de pe masă. Deşi avea o înălţime medie de aproximativ 1,65 m, în picioare lângă cei 1,90 m ai lui, capul ei abia îi atingea umărul. Diferenţa de mărime şi rănile ei au stârnit un impuls de genul „eu, Tarzan” de a o lua în braţe şi a o duce la maşină. Şi-a stăpânit impulsul. Ea l-ar fi crezut nebun.

A mers şchiopătând spre uşă. „Nu e nimic rupt. Doar o zgârietură urâtă şi o vânătaie.”

„Asistenta tocmai a spus să nu te mai atingi de ea. O vei face să se umfle şi mai mult.” Enervat, Luke a apucat scaunul cu rotile. A eliberat frâna şi l-a rostogolit în spatele ei. „Aici. Stai jos.”

Ea a *pufnit,* dar s-a lăsat pe scaun fără să scoată un cuvânt. Luke a împins- o pe hol, prin ieşire şi până la maşina care aştepta la cincizeci de metri distanţă. I-a luat cotul şi a ajutat-o să urce pe scaunul pasagerului. „Încuie uşa.” A lăsat scaunul cu rotile chiar în interiorul sălii de aşteptare de la Urgenţe, apoi s-a întors la maşină. Nu a vrut să fie autoritar, dar la naiba dacă ar fi lăsat-o să-şi agraveze rana sub supravegherea lui, nu după ce le promisese lui Wade şi Chris că va avea grijă de ea.

Escortarea lui Brooke acasă era cea mai mare responsabilitate pe care o acceptase în ultimele luni.

Şi nu era orice fel de responsabilitate. Era Brooke.

A virat la stânga pe drumul de ţară care ducea spre casa ei. „Ce a avut de spus poliţistul?”

„Mi-a pus nişte întrebări.” Capul i-a căzut înapoi pe tetieră. „Nu l-au prins.”

Luke strânse volanul. În dreapta lui, luminile presărau poalele dealurilor. Era linişte aici, dar izolarea avea dezavantajele ei. Wade stătea cu Brooke în seara asta. Dar după aceea? Ea şi copiii ei aveau să fie singuri.

$$$

Genunchiul lui Brooke era o mizerie fierbinte şi pulsatilă.

Se afundase pe scaunul pasagerului în timp ce Luke conducea într-o curbă. Drumul recent refăcut se întindea în faţa lor, banda de gudron strălucitoare şi neagră ca o anghilă. Au lăsat în urmă spitalul aglomerat şi parcarea sa luminată. O lună în descreştere plutea, cu conturul său clar pe un cer acoperit de stele. Trăise la ţară toată viaţa. Întunericul nu o deranjase niciodată. Mica comunitate din Westbury reprezenta siguranţa. Dar în seara asta, pete de negură impenetrabilă se strecurau printre dealuri şi umbre ameninţătoare se mişcau în lumina lunii. Şi-a luat privirea de la peisajul negru şi l-a studiat pe Luke.

Wow. Ce schimbare. Desigur, nu-şi putea aminti ultima dată când îl văzuse, dar Wade îi spusese despre explozie. Din comentariile fratelui ei, Brooke era bucuroasă să-l vadă pe Luke întreg. Cu siguranţă nu se aşteptase ca el să arate atât de... *Wow.*

Luke nu arătase *aşa* în liceu.

Fusese un adolescent drăguţ, tocilar, cu un trup zvelt pe care nici măcar apetitul unui lup înfometat nu l-ar fi putut umple. Dar acum nu mai era nimic ciudat la el. Cu părul castaniu ondulat îmblânzit într-o tunsoare *GQ* şi o maşină pe măsură, Luke era sofisticat, de succes şi mult, mult mai sexy decât îşi amintea ea. Umerii lui erau largi şi pieptul lui suficient de musculos pentru a o face să se uite de două ori.

Lumina tabloului de bord îi sublinia unghiurile ascuţite ale feţei şi sporea intensitatea pe care o proiecta încă din tinereţe. Întotdeauna un om cu o misiune. Cu câteva minute în urmă, sub strălucirea luminilor spitalului, acei ochi verzi pătrunzători se concentraseră 100% asupra ei, trecând peste prostiile ei de „sunt bine” cu precizia unui laser.

El s-a oprit la o intersecţie. Privirea lui a prins-o pe a ei şi a reţinut-o pentru o secundă. În ochii lui se citea o tristeţe

profundă care o chema. Ca o recunoaştere? Ochii i s-au umplut la reflexia neaşteptată a durerii. A clipit pentru a îndepărta legătura şi lacrimile care ameninţau să se verse. Căderea adrenalinei îi punea la încercare autocontrolul, dar avea destulă experienţă în a-şi păstra cumpătul până când era singură.

„Eşti în regulă?” Îngrijorarea i-a unit sprâncenele.

„Da.” A tras adânc aer în piept şi şi-a adunat emoţiile rarefiate. „Mulţumesc din nou că m-ai luat. Chiar aveam nevoie de Wade să fie cu copiii mei.”

„Nicio problemă.” Întorcându-se spre drum, el a accelerat. Degetele lungi şi elegante se înfaşurau în jurul volanului. Tendoanele de pe dosul mâinilor i s-au încordat ca şi cum strânsoarea lui ar fi fost excesivă. „Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?”

„Aş prefera să o fac doar o dată, dacă nu te superi. Wade va cere toate detaliile. Ştii cum e el.” O singură povestire urma să fie destul de grea.

„Ştiu.”

Brooke voia să se gândească la altceva pentru câteva minute.

„Cum se simte bunica ta?”

„Destul de bine.” Luke a făcut stânga. „Ocupată cu caritate ei.”

„Nu am mai văzut-o de ani de zile. Îi e dor să predea?”

„Cred că da. Încă predă la şcoala duminicală. Ea nu a fost niciodată una care să stea degeaba.”

„Haley era în clasa a patra în anul în care s-a pensionat.” Brooke şi-a ridicat capul când Luke a intrat pe alee.

A parcat pe aleea ei de pietriş şi a venit să o ajute să coboare din maşină, mâna lui fiind puternică sub cotul ei în timp ce ea şchiopăta pe aleea din faţă. Luke i-a înfăşurat un

braţ în jurul taliei şi a ridicat-o pe cele trei trepte de lemn până la verandă cu puţin efort. Corpul lui era solid ca piatra pe al ei.

Wade a deschis uşa. „Vreau să ştiu totul.” Iritarea i-a tăiat tonul.

Căldura emana din uşa deschisă, întâmpinând-o pe Brooke acasă. „Pot să intru mai întâi?” După violenţa serii, avea nevoie să îşi vadă copiii, sănătoşi şi în siguranţă. Wade s-a dat înapoi. Chris era în spatele lui în hol. Îndepărtându-se de strânsoarea lui Luke, Brooke a mers şchiopătând prin foaier. Şi-a îmbrăţişat fiul strâns. „Haley este acasă?”

Chris a mângâiat-o pe spate. „Da, am prins-o.”

Muşchii ei au suspinat uşuraţi, energia nervoasă ieşindu-i din oase şi oboseala luându-i locul. Brooke a sunat pe scări, „Haley?”

„Ce s-a întâmplat?” Chris s-a tras înapoi. Intrarea lui la liceu în acest an îi redusese toleranţa la îmbrăţişări. De la divorţ, Chris se maturizase dincolo de vârsta lui. Vinovăţia a tras de inima lui Brooke. Paisprezece ani era prea puţin pentru a fi bărbatul casei.

„Dacă îmi aduci o pungă uriaşă de gheaţă, îţi voi răspunde la toate întrebările.” Brooke i-a dat drumul fiului ei, a mers şchiopătând în sufragerie şi şi-a lăsat fundul pe cel mai moale scaun.

Luke se dădu înapoi pentru a se sprijini de perete, dar Brooke simţea că privirea verde intensă era încă fixată pe ea. De peste trei metri de lemn de esenţă tare, atenţia lui îi încălzea pielea ca atingerea mâinii lui calde.

Chris a glisat otomanul sub piciorul care o durea şi a adus o pungă cu gheaţă. Gheaţa abia a făcut o umbră în căldura care îi radia din rotulă. Neliniştită, Brooke şi-a schimbat poziţia, dar nu s-a putut simţi confortabil.

Sunshine s-a grăbit şi şi-a odihnit capul în poala lui Brooke. Ea a mângâiat capul câinelui. „Sunt bine, scumpo.”

Cu o mişcare empatică, câinele s-a lăsat pe podea lângă scaunul lui Brooke.

Paşii au bătut pe trepte, iar Haley s-a grăbit să intre în cameră. Faţa ei era înroşită de o amestecătură de emoţii.

„Mamă!” Ea şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui Brooke. „Chiar ai salvat o fată de un violator în seara asta?”

Brooke şi-a sprijinit tâmpla de capul fiicei sale, luându-şi încă un moment pentru a fi recunoscătoare că copiii ei erau în siguranţă. „Cum ai auzit despre asta?”

Haley şi-a eliberat strânsoarea şi s-a aşezat pe marginea otomanului. „Sora mamei lui Shannon lucrează la spital.”

„Poliţia nu l-a prins încă. Până când o vor face, vom fi cu toţii foarte atenţi.” Brooke s-a uitat de la un copil la altul, frica pentru ei învăluindu-i inima. „Niciunul dintre voi nu merge nicăieri singur. Promiteţi-mi.”

„OK”, au spus ei la unison.

„Dar tu eşti în regulă?” Haley a privit bărbia lui Brooke. „Nu ţi-a făcut rău?”

Brooke şi-a ajustat punga cu gheaţă. „Nu. M-am împiedicat şi m-am prăbuşit cu faţa la pământ. El dispăruse de mult.”

Chris s-a aplecat în jos şi a îmbrăţişat-o cu o singură mână. „Mă bucur că eşti bine. Vrei ceva înainte să mă duc sus să-mi termin temele la biologie?”

„Nu, mulţumesc.” Ea i-a strâns mâna.

„Trebuie să merg să fac un duş.” Haley şi-a urmat fratele la etaj.

După ce copiii au dispărut, Wade a luat loc vizavi de ea. „Spune-mi totul.” Recapitularea detaliilor evenimentelor din acea noapte i-a provocat lui Brooke o senzaţie de gheaţă în

stomac, ca şi cum ar fi supt un Slurpee uriaş dintr-o singură înghiţitură.

„Tipul ăla te-ar fi putut ucide.” Wade a sărit în picioare şi s-a plimbat prin cameră. „Ar fi trebuit să laşi poliţia să se ocupe de asta în loc să te grăbeşti în pădure.”

„Dacă aş fi ezitat, fata aceea nu ar mai fi fost în viaţă acum.” Tot aerul a ieşit din plămânii lui Brooke şi panica latentă a inundat-o. Încă mai putea simţi răutatea şi intenţia criminală emanate de atacatorul lui Maddie. „Nu pot să cred că a scăpat. O va face din nou.”

Wade a scuturat din cap. „Tu nu ştii asta.”

„Prădătorii sexuali recidivează. Acesta este un fapt.” Brooke studiase de ani de zile infractorii sexuali violenţi şi infracţiunile lor pentru a-şi înarma studentele de autoapărare cu cele mai bune informaţii posibile. Când aceste fete vor părăsi protecţia comunităţii lor rurale, vor fi pregătite într-un mod în care Brooke şi Karen nu fuseseră.

„Chiar crezi că ar fi trebuit să-i ignor strigătul de ajutor?”

„Nu, bineînţeles că nu.” Wade şi-a lăsat bărbia jos. „Dar nu poţi salva pe toată lumea. Ştiu că eşti blocată în ceea ce s-a întâmplat cu Karen, dar nu a fost vina ta.”

Nu a fost aşa?

Brooke şi-a înfăşurat braţele în jurul mijlocului ei. După atâţia ani, scena era la fel de reală ca şi cum ea ar fi stat acolo în seara asta. Cearşaful s-a desprins pentru a dezvălui faţa şi corpul bătut al prietenei ei. Ochii lăptoşi ai lui Karen. Mirosul sângelui şi al morţii domina mirosul foilor de uscător şi al aerului umed şi aerisit din spălătoria de la subsol. Presiunea i-a crescut în spatele sternului. S-a îmbrăţişat mai strâns, ţinând totul în ea, folosind durerea din genunchi ca ancoră în prezent.

Wade a mers în spatele ei şi i-a pus o mână pe umăr. „Îmi

fac griji pentru tine.”

„Şi eu îmi fac griji pentru tine. Mi-aş dori să nu te întorci în Afganistan.” Wade s-a scărpinat în cap. „Sunt mobilizat, Brooke. Nu este o alegere.” Brooke şi-a coborât vocea. „Ţi-ai reînnoit contractul cu rezerva anul trecut. Nu trebuia s-o faci.” Îngrijorarea, furia şi teama s-au adunat în pieptul ei până când forţa i-a limitat plămânii.

„Îmi pare rău, Wade. Sunt mândră de tine.” O doză mare de vinovăţie s-a adăugat la amestec. Nu trebuia să-l facă pe Wade să se simtă prost că îşi servea ţara.

„Mulţumesc.” Wade a suspinat. „Te rog să fii atentă cât sunt plecat. Păstrează eroismul la un nivel minim.”

„O voi face dacă şi tu o vei face.” Căutând alinare, s-a întins să sprijine o mână pe capul lui Sunshine. Coada câinelui a bătut de două ori pe lemnul tare.

„S-a făcut.”

Telefonul a sunat, surprinzându-i pe amândoi.

„Răspund eu.” Wade s-a întors de la ea. „Nu. Ea nu este disponibilă pentru un comentariu. Îi voi transmite mesajul.” S-a întors în camera de zi. Îngrijorarea îi strânse maxilarul ca pe un spărgător de nuci. „Era un reporter de la *ActionPackedNews.* Vor un interviu.”

„Asta a fost rapid.” Brooke şi-a lăsat capul pe spate în scaun şi a mângâiat capul câinelui bătrân.

„Dacă presa a obţinut numele şi numărul tău atât de repede, oricine ar putea.” Wade s-a plimbat. „Aş vrea să nu plec dimineaţă.”

„Şi eu.” Oricât de independentă ar fi vrut să fie, era recunoscătoare că îl avea pe fratele ei în casă în seara asta.

„Luke şi cu mine îţi aducem maşina.”

Brooke s-a uitat la Luke, sprijinit de perete, care o privea. „Poliţistul a spus că va pune pe cineva să-mi lase maşina.”

„Eşti sigur?” Fruntea lui Wade se încruntă. „S-ar putea să stea în parcare toată noaptea.”

„Pot trăi fără ea”, a protestat Brooke. Se simţea stupidă şi slabă, dar nu voia să fie singură acum. „Oricum, nu pot conduce cu genunchiul ăsta.”

„Bine”, a spus Wade.

„Dacă nu mai ai nevoie de nimic, eu plec.” Luke se împinse de perete.

„Mulţumesc pentru ajutor.” Wade s-a îndreptat spre uşa din faţă. „O să te conduc afară.” S-a uitat înapoi la Brooke.

Luke l-a urmat pe verandă. Prin fereastra sufrageriei, Brooke i -a privit discutând.

În ciuda febrei din genunchi, un fior i-a străbătut corpul. Lăsând deoparte gheaţa, a mers şchiopătând la bucătărie pentru câteva ibuprofenuri.

Cu durere sau fără durere, avea de gând să stea trează toată noaptea.

De fapt, s-ar putea să nu mai închidă niciodată ochii.

Capitolul 5

A intrat cu maşina în garajul său cu două maşini şi a închis uşa de deasupra, aşa cum ar fi făcut dacă călătoria sa ar fi fost un succes. Din fericire pentru el, planul său includea o evadare rapidă. Pentru a trece neobservat, a fost suficient să-şi dea jos hainele de exterior. Cu punga de plastic care conţinea hainele de acoperire sub braţ şi cu un sac de fast-food în mână, a intrat. Uşa de la subsol, întunericul şi faptele pe care le anticipase îl aşteptau.

Îl ustura încheietura mâinii. A lăsat sacii jos şi şi-a ridicat mâneca. Sângele ţâşnea din trei zgârieturi chiar sub locul unde se terminase mănuşa. O ramură de copac sau unghiile lui Maddie? Era o mare diferenţă între consecinţe. Se duse la chiuvetă şi se spălă. În timp ce săpunul ardea tăieturile, furia îi străbătu tot corpul. Niciodată, în toţi anii în care îşi satisfăcuse *nevoile,* planurile lui nu fuseseră întrerupte. Niciodată nu lăsase ADN în urmă. Niciodată nu lăsase o scenă fără o punere în scenă corespunzătoare.

Seara aceasta a marcat sfârşitul şirului său de victorii. Totul din cauza *ei*.

A aplicat un unguent antibacterian şi un plasture în ton cu carnea, apoi şi- a lăsat mâneca la loc peste ea. Şi-a luat punga de plastic şi a intrat în subsol. În stânga se afla spaţiul său de lucru pregătit cu grijă, gol şi nefolosit. Folia de plastic scârţâia sub picioare când a traversat spaţiul din dreapta. Peretele din blocuri de ciment era căptuşit cu containere de depozitare. A îngenuncheat pe podeaua de pământ din faţa unuia dintre ele şi a învârtit cifrele de pe încuietoare până la combinaţia corectă. Înăuntru, şi-a ascuns geanta cu echipament, verificând să se asigure că nu scăpase nimic. Pantaloni, jachetă, mască de schi.

Mănuşile lui norocoase erau umede de sânge, dar fuseseră pătate cu sângele victimelor cu mult înainte de seara asta. Cred că nu mai erau atât de norocoase.

Nu că ar fi contat. Ea nu-i văzuse faţa. ADN-ul era o problemă doar dacă el devenea suspect.

A făcut o pauză înainte să închidă capacul. A băgat mâna în geantă şi a scotocit prin buzunare după cerceii lui Maddie. L-a ţinut pe unul în sus de tijă.

Din vârful degetelor îi atârna o delicată notă muzicală argintie. Pumnul lui s-a încolăcit în jurul ei până când vârfurile ascuţite i-au săpat în palmă.

Privirea lui a zăbovit asupra celorlalte containere. Dacă totul ar fi mers conform planului, în seara asta ar fi avut noi amintiri de catalogat şi stocat. În acelaşi timp, şi-ar fi făcut timp să retrăiască seara – şi să se bucure de vânătoarea victimelor trecute şi să sorteze toate lucrurile care îi aminteau de ultimele lor momente de teroare în mâinile lui.

Dar seara lui a fost stricată. A dat greş.

S-a întors de la coşuri. Nu se putea uita la celelalte amintiri ale sale. Cum se întâmplase asta? S-a gândit să împăturească foliile de plastic şi să le întoarcă pe raft. Foamea îi bubuia în burtă. Era un apetit care nu ar fi fost niciodată satisfăcut de mâncare.

Nu. El nu ar renunţa încă. Avea nevoi pe care nu le-ar fi putut ignora prea mult timp. Nesatisfăcute, acestea ar putea rămâne necontrolate. Era disciplinat, dar chiar şi autocontrolul său riguros avea limite. Nu contează cât timp este ţinut un tigru într-o grădină zoologică, instinctele sale de prădător nu pot fi stăpânite. Având ocazia, chiar şi o pisică bine hrănită va ucide. Nevoia de a vâna este înrădăcinată în codul genetic al animalului, imprimată în trunchiul cerebral.

Unele creaturi sunt programate să ucidă.

Îndepărtându-şi privirea de la masa robustă de lucru, s-a întors la nivelul principal şi a pornit micul televizor din bucătărie. Evenimentul din această seară avea să fie foarte important în micul oraş fără ştiri. Stând în faţa ecranului, a dat drumul la o reţea majoră. O reporteriţă se afla în parcarea Centrului Comunitar Coopersfield. Cuvintele BREAKING NEWS defilau pe ecran.

Centrul trebuia să fie închis înainte de vânătoarea lui. El a verificat. Reporterul a rezumat incidentul. Nici o descriere exactă. Nici un indiciu. Nici o pistă.

Mici favoruri, presupunea el. A supravieţuit pentru a încerca din nou, şi va încerca din nou. Nu era nimic dacă nu era hotărât.

Răbdarea era una dintre singurele virtuţi pe care le avea. Maddie avea să fie a lui în cele din urmă. Ea purta o parte din vină pentru noaptea lui distrusă. Dacă nu s-ar fi zbătut atât de tare, dacă s-ar fi supus când el i-a spus să tacă şi să stea liniştită, ar fi plecat de pe traseu până la sosirea cavaleriei.

Punga cu mâncare unsuroasă îl chema. A desfăcut-o pe tejghea. Lângă ea şi-a deschis laptopul. După ce acesta a pornit, s-a conectat la aplicaţia care controla toate paginile de socializare sub identitatea sa secretă, profilul unui bărbat de nouăsprezece ani pe care îl stabilise cu o atenţie deosebită la detalii. Fotografii, hobby-uri şi câteva actualizări nebuneşti, cum era de aşteptat, îi ofereau alter ego-ului său un trecut credibil. Până acum, foarte puţine femei tinere îi refuzaseră prietenia virtuală.

A muşcat din hamburger, premiul său de consolare. Gustul cărnii şi al brânzei, al murăturilor şi al ketchup-ului i-au explodat pe limbă. În seara asta avea să mănânce ceva reconfortant pentru a compensa dezamăgirea din seara precedentă. Dar mâncarea nu era mai satisfăcătoare decât un

prăjitor de pâine pentru un concurent la o emisiune de jocuri care tânjea după o vacanţă în Hawaii.

Mâine se va întoarce la rutina sa normală. Va respecta dieta şi planul de exerciţii care îl ajutau să se menţină în formă. Având în vedere viteza de sprint de care avusese nevoie în această seară, era evident că era o parte importantă a stilului său de viaţă şi încă o dovadă că o pregătire adecvată ar fi rezolvat orice surpriză. Niciun plan nu era perfect. Acţiunile celorlalţi nu puteau fi prezise în orice împrejurare.

Maddie nu era singura care avea să plătească. Altcineva îi datora o seară incitantă, o brunetă puţin mai în vârstă care îi stricase distracţia.

Se gândea la o altă femeie care îi luase controlul. Chiar şi după atâţia ani, acele amintiri pătau orice reminiscenţă a copilăriei sale. Niciodată nu va mai fi atât de neputincios.

„Ce faci?”

A făcut o pauză. Sora lui mai mare, Ellie, stătea în uşă. „Pune aia jos.”

Dar a mai dat o dată cu ciocanul pe vinilul uzat. Baia minusculă din rulota lor închiriată mirosea ciudat. Nu era la fel de frumoasă ca şi casa pe care o împărţise cu părinţii lui înainte ca aceştia să moară. Ei au avut o întreagă casă, cu o curte, copaci şi un pârâu în spate. A trebuit să schimbe şi clasa de grădiniţă. Nu că ar fi avut mulţi prieteni în vechea şcoală, dar clasa era mai frumoasă.

Ellie i-a smuls ciocanul din mână. S-a holbat la pagubă. „Doamne, l-ai spart.”

L-a apucat de partea din spate a gulerului şi l-a tras în picioare. El atârna. Vârfurile adidaşilor lui atingeau podeaua.

„Uite, îmi pare rău că mama şi tata au murit şi că ai rămas cu mine. Crede-mă, să fiu chelneriţă şi să te întreţin nu a fost nici planul meu. Dar ar fi bine să nu te mai văd

vreodată făcând ceva de genul ăsta.” Ellie l-a scuturat rapid, aşa cum un terrier scutură un şobolan, apoi l-a scăpat. Dinţii i-au pocnit împreună şi i-au zdruncinat capul. Ea l-a ciupit de ceafă. Furia i-a strâns strânsoarea. „Pleacă de aici cât timp curăţ asta. Cina e peste o oră.”

Ea era adultă, iar el era doar un copil. Împingerea l-a trimis pe uşă în culoarul îngust care despărţea bucătăria de dormitor. S-a izbit de perete. Cotul i-a lovit lambriul şi o durere puternică i-a străbătut braţul.

A deschis uşa scârţâitoare şi a ieşit afară. S-a închis în urma lui cu o bufnitură*. Câteva frunze moarte s-au adunat pe trepte. Frecându-şi cotul, s-a aşezat. Curtea era un petic de pământ între rulota lor şi următoarea. Nici un pârâu plin de broaşte aici. Doar buruieni şi metal ruginit.*

El nu va fi întotdeauna mic. Ea nu va fi mereu la conducere. Dar până când va deveni mai mare decât Ellie, va trebui să fie mai atent.

Capitolul 6

„Trebuie să-ţi cer o favoare.”

„Ce este?” Sprijinindu-se de balustrada verandei, Luke a strâns pumnul în jurul cheii de la maşină până când dinţii i-au muşcat din palmă. Se holba la pajiştea care se întindea peste drum de casă. Nu trebuia să se uite la Wade ca să ştie ce urma şi să ştie că nu putea face nimic în privinţa asta.

„Chiar aş vrea să o supraveghezi pe Brooke.”

Umiditatea se evaporă din gâtul lui Luke ca şi cum ar fi înghiţit o gură plină de nisip. Responsabilitatea pentru viaţa

unei femei era coşmarul lui personal. La propriu.

„Sunt foarte îngrijorat.” Wade a mers până la marginea verandei şi înapoi. Cizmele lui au zgâriat scândurile late. „A întrerupt nişte chestii nasoale în seara asta. Un reporter a sunat deja acasă. Nu i-ar lua mult tipului ăstuia să o găsească şi pe ea.”

„Probabil că ai dreptate.” Oamenii violenţi făceau lucruri violente. Acte oribile pe care oamenii obişnuiţi nu le puteau înţelege. Inocenţi erau ucişi în fiecare zi pe acest pământ. Nimeni nu ştia asta mai bine decât Luke.

„O cunosc pe sora mea. N-o să renunţe la asta.” Wade s-a oprit. Şi-a trecut ambele mâini peste tunsoarea lui.

„Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu colega ei de cameră?”

Wade s-a sprijinit de balustrada de lângă Luke şi a privit câmpul. „Brooke nu a trecut niciodată peste asta.”

Iarba înaltă se unduia în adierea vântului. Lumina argintie a lunii reducea scena la nuanţe de gri. Existau unele lucruri pe care o persoană le ducea în mormânt.

„Deci, o vei face? Cel puţin pentru săptămâna viitoare.”

Vântul a agitat frunzele uscate din colţul verandei, iar panica a năvălit în stomacul lui Luke. Voia să spună nu. Ultimul lucru de care avea nevoie era responsabilitatea. Venise aici să stea cu bunica lui şi să se relaxeze, să-şi limpezească plămânii şi capul. Dar numai un ticălos egoist putea refuza un prieten care urma să fie trimis în Afganistan, unde distracţiile puteau ucide un om. Şi în niciun caz Luke nu putea lăsa să i se întâmple ceva lui Brooke, cu sau fără cererea lui Wade. Gura lui Luke se mişcă înainte să o poată opri. „Bineînţeles că o voi face.”

Wade l-a bătut pe umăr. „Mulţumesc, omule. Apreciez asta. Asta îmi dă puţină linişte.”

Ironic. Situaţia a făcut contrariul pentru Luke. La urma urmei, ultima

femeie care fusese responsabilitatea lui sfârşise moartă.

Urma să fie o noapte lungă. Brooke şi-a ridicat capul de pe spătarul scaunului când Wade s-a întors înăuntru. Zăvorul a alunecat în locaş.

Wade a tras un scaun. L-a învârtit, s-a aşezat pe el şi şi-a sprijinit antebraţele pe spătar. „Vreau să-mi faci o promisiune.”

Suspiciunea a tăiat prin oboseala lui Brooke.

Wade şi-a încrucişat degetele, în stilul rugăciunii. „L-am rugat pe Luke să aibă grijă de tine pentru următoarea săptămână. Vreau să îl laşi.”

„Ce ai făcut?” Brooke s-a înecat cu apă.

„Nu e mare lucru.” Wade a ridicat din umeri. „E prin zonă, îşi vizitează bunica.”

„Abia îl cunosc.” Faptul că îl avea în preajmă 24 de ore din 24 se simţea periculos într-un mod care nu avea nimic de-a face cu atacul din seara asta. Luke trezea emoţii pe care ea nu dorea să le trezească. Emoţii pe care a muncit din greu să le îngroape.

„Îl cunosc şi am încredere în el.” Wade şi-a încrucişat braţele pe piept. „Asta ar trebui să fie suficient pentru tine.”

„Oh, serios?” Un amestec familiar de iritare şi afecţiune a înlăturat o parte din tensiunea ei. „Eşti îngrozitor de autoritar pentru un frate mai mic.”

Faţa lui Wade s-a înroşit. Ochii lui au devenit ascuţiţi,

deja pregătiţi pentru ceea ce Brooke bănuia că era modul militar. „Vorbesc serios. Luke este un om bun, iar ţie ţi-ar prinde bine unul din ăsta.”

Clopoţeii de avertizare mentală au bătut. „Încerci să mă cuplezi cu prietenul tău?”

„Poate.” Ridicarea din umeri a lui Wade a fost prea nonşalantă. „Nu pari să ai prea mult noroc pe cont propriu.”

Oh. Ochi de taur la încrederea ei în sine.

Ochii lui Wade s-au închis pentru scurt timp, iar pieptul i s-a umflat într- o ridicare deliberată. „Îmi pare rău. Asta a fost sub centură.” El s-a întins şi i-a strâns mâna.

Brooke i-a acceptat scuzele înapoindu-i strânsoarea. „Norocul nu are nimic de-a face cu asta. Sunt prea obosită pentru toată treaba asta cu întâlnirile.” În plus, de ani de zile nu mai întâlnise pe nimeni care să-i facă corpul să freamăte. Avea doar treizeci şi opt de ani. Avea doar treizeci şi opt de ani. Nu era prea bătrână pentru furnicături, nu-i aşa? Îşi amintea intensitatea privirii lui Luke. Nu. Încă mai putea simţi furnicături. Până la degetele de la picioare.

„În cazul ăsta, îţi livrez un bărbat”, a tachinat-o fratele ei.

„Wade, asta nu e amuzant! Trebuie să încetezi să încerci să mă cuplezi cu prietenii tăi.” De la divorţ, fusese dezinteresată să încerce din nou. O căsătorie eşuată i se părea suficientă. De ce să se pregătească pentru o nouă pierdere?

Fratele ei a scos o răsuflare exasperată, „dă-mi putere”. „Te rog, Brooke. Pentru mine. Doar dă-mi liniştea că Luke este aici. Nu trebuie să te întâlneşti cu el, doar lasă-l să te ţină în siguranţă. Până când va trebui să se întoarcă la New York, poate că poliţiştii îl vor fi arestat pe nemernicul ăsta. Nu aş vrea să fiu distras acolo. Asta ar putea fi periculos”.

„Asta e josnic.” Brooke a scuturat un deget la el. „Nu aş

face asta pentru nimeni altcineva.”

„Ştiu.” El a zâmbit, apoi s-a înmuiat. „Promiţi?”

Brooke a ridicat trei degete. „Pe onoarea mea.” Vederea i s-a înceţoşat din cauza lacrimilor nespuse. „La ce oră pleci mâine?”

„Voi fi plecat de aici înainte de răsărit. O să ne luăm rămas bun diseară, bine?” Ochii lui Wade s-au înceţoşat şi, pentru prima dată, Brooke a realizat cât de mult îl costa plecarea. „Îmi pare rău că nu am apucat să vopsesc casa asta.”

„O vei face când te vei întoarce.”

„Dacă” plutea în tăcerea dintre ei.

Wade a rupt tensiunea tristă. „Chiar ar trebui să te gândeşti să vinzi locul ăsta. Este mult prea mult de întreţinut şi este prea izolat.”

„Îmi place casa asta. Necesită multă întreţinere, dar nu am credit ipotecar. Îmi pot permite să o întreţin. Doar că nu prea am timp în ultima vreme.”

„Mai ţii pasul cu cursurile de autoapărare pe care le predai, totuşi?” Wade dorea acelaşi lucru ca toţi ceilalţi din viaţa ei, ca ea să meargă mai departe.

„Asta înseamnă doar două ore pe săptămână.”

„Timpul nu este chiar ceea ce sacrifici”. Wade i-a pus o mână pe umăr. „Apreciez că vrei să dai înapoi, Brooke, dar ar trebui să iei o pauză. Ce i s-a întâmplat lui Karen nu a fost vina ta.”

Brooke îşi dorea să aibă dreptate, dar Wade nu ştia toată povestea. În afară de Brooke, doar două persoane ştiau tot ce s-a întâmplat în acea noapte. Unul era în închisoare, iar celălalt era mort.

Capitolul 7

Boom.

Forţa exploziei l-a aruncat pe Luke cu faţa la podea. Sticla s-a spart. Fumul şi praful care cădea umpleau aerul. Ecoul bătăilor inimii lui înăbuşea sunetele cu un efect subacvatic, ca şi cum capul lui s-ar fi scufundat pe fundul unui lac noroios. Prin ceaţa auditivă, focul răcnea. Oamenii ţipau.

O explozie. Trebuia să plece de aici. Sherry. Unde era Sherry? Şi-a ridicat capul un centimetru, dar durerea care îl străbătea îi întuneca marginile vederii. A inspirat, iar gustul sărat şi înmiresmat al sângelui i-a coborât pe gât. Şi-a atins nasul, iar mâna i-a ieşit umedă şi roşie. S-a uitat dincolo de mâna lui. Era sânge peste tot. Un lac de sânge se întindea spre el pe covorul comercial.

Mult prea mult să iasă din nasul lui. Doar mult prea mult.

Căutând sursa, şi-a ridicat capul, încet de data asta. Ochii i-au alunecat spre dreapta. Groaza l-a făcut să vrea să îi strângă. Dar nu a putut.

Asistenta sa, Sherry, era prăbuşită pe o parte. Sângele îi stropise pielea şi îi îmbibase hainele. O tăietură în partea laterală a gâtului ei era deschisă. Un braţ era întins pe podea. Degetele îi tremurau. Luke a apucat-o. Strânsoarea ei slabă l-a udat de groază. Pârâitură. *Lumea s-a mişcat. Resturile au plouat peste el. Instinctul de supravieţuire şi-a intrat în drepturi, iar mâna liberă i-a acoperit capul. Un obiect greu i-a aterizat pe spate, impactul scoţându-i aerul din plămâni.*

Totuşi, ochii lui erau încă fixaţi pe faţa lui Sherry. Corpul ei nu se mişca, dar ochii ei implorau.

Era aproape recunoscător pentru durerea care ardea prin contuzie şi umbrea totul. Agonia îi croia un drum pe spate. S-a rostogolit, lovindu-se de ceva neiertător.

Impactul l-a trezit pe Luke.

Respirând greu, a făcut bilanţul. Covor pe pardoseală sub el. Patul la stânga lui. Dulapul de care tocmai se izbise în dreapta lui. Ticăitul constant al ceasului bunicului din hol. Casa bunicii lui. Nici un bloc în flăcări în Manila.

Dezamăgirea l-a copleşit aproape la fel de mult ca coşmarul. După trei luni de terapie intensivă, a crezut că a scăpat de ciudăţenia de noapte.

S-a uitat la ceasul de pe noptieră. Ora patru era prea devreme pentru micul dejun. S-a aşezat şi a aşteptat să-i încetinească bătăile inimii, să-i uşureze respiraţia. Nu s-a întâmplat. Corpul său era convins că era necesară o reacţie de fugă.

Avea de ales. Să se târască sub pat şi să se ascundă sau să se mişte. Opţiunea numărul unu părea al naibii de atrăgătoare, dar ar fi trebuit să iasă mai devreme sau mai târziu.

Atunci era timpul să îşi pună fundul în mişcare.

S-a îmbrăcat în trening şi hanorac, şi-a încălţat pantofii de alergare şi a ieşit în întuneric. Şi-a lăsat ochii câteva minute să se adapteze, apoi a alergat pe aleea de cărămidă, frigul înţepându-i faţa şi plămânii ca nişte înţepături de ac, iar respiraţia i se scurgea în faţa lui. Cel mai bun remediu pentru nevoia de fugă era să dea corpului său exact ceea ce îşi dorea, o alergare grea.

Picioarele i-au atins drumul. Pasul i s-a prelungit. De o parte şi de alta a lui, pământul cald şi noaptea rece se îmbinau într-o ceaţă plutitoare care plutea ca fumul. A trecut pe lângă o pajişte şi pe lângă ferma vecină, cu hambarul său ars. Incendiu provocat, spusese bunica. Nici măcar comunitatea idilică Westbury nu putea scăpa de violenţă. Mirosul de lemn carbonizat îl împingea înainte. Luke alerga

mai tare, cu muşchii încărcaţi de adrenalină, dornici de acţiune. În New York, nu putea scăpa de vis. Mirosurile de eşapament diesel şi cauciuc ars îl urmăreau peste tot, amintindu-i de fum şi foc.

Şi moarte.

Dar aici era diferit. A pus ceva distanţă între el şi dărâmături. Treptat, cerul s-a luminat. Mirosul de iarbă umedă şi pământ ud i-a curăţat nasul. Ritmul şi bătăile inimii i s-au stabilizat. S-a oprit brusc.

Bătrâna fermă se ridica în faţa lui, cu grosimea ei solidă proeminentă în cerul de dinainte de răsărit.

Nu numai că fugise de trecutul său, dar fugise până la casa lui Brooke. Psihiatrul lui ar avea o petrecere cu asta.

Dar noaptea trecută, vulnerabilitatea din ochii ei îl zguduise şi îi dăduse impulsul deconcertant de a sta în faţa casei ei cu o armă. Impulsul era primar şi îl deranja aproape la fel de mult ca promisiunea lui de a o proteja.

Ferestrele erau întunecate. Nimic nu se mişca înăuntru sau afară. Era trează? Cât de rău o durea în dimineaţa asta? Coşmarurile o smulseseră din somn în timpul nopţii?

Transpiraţia i-a picurat în ochi. A şters-o şi şi-a întors picioarele. Casa lui Brooke era la vreo şase kilometri de casa bunicii lui. Avea mult de alergat până înapoi. Bunica se trezea devreme. Avea micul dejun pe masă pentru el înainte de şase. Nu dormea toată ziua în casa ei.

Cu panica consumată, a încetinit ritmul la întoarcere, bucurându-se de peisaj. O porţiune prin pădure i-a umplut nasul cu mirosul de pin. A trecut pe lângă vaci şi oi. O mică turmă de căprioare presăra o pajişte deschisă. Capetele se ridicau din iarba adâncă. Cu o mişcare a cozilor lor albe, animalele s-au îndepărtat în timp ce el alerga.

În momentul în care a intrat pe aleea bunicii sale, era acoperit de transpiraţie sănătoasă şi mai relaxat decât fusese în ultimele luni, poate chiar ani. O lumină în fereastra bucătăriei i-a spus că bunica s-a trezit. A alergat pe treptele verandei şi şi-a lăsat pantofii de alergare uzi pe covoraşul din faţa uşii.

„Lucas?” Apelul bunicii lui a fost punctat de o tuse.

I-a urmat vocea înapoi în bucătărie. Capul ei cu bucle gri precise abia ajungea la pieptul lui. El s-a aplecat să o sărute pe obraz.

Ea a ridicat o mână şi l-a blocat. „O să răceşti.”

„Niciodată. Să trăieşti cu opt milioane de oameni este bine pentru sistemul imunitar.” Era imaginaţia lui sau pielea ei de hârtie era mai palidă decât fusese ieri? „Te-ai trezit devreme.”

„Nu puteam dormi. Nu avea sens să pierd ziua.” A spart un ou în acelaşi bol de porţelan ciobit pe care îl folosea de treizeci de ani. Nasul i s-a încreţit. „Du-te şi fa un duş. Clătite şi şuncă în douăzeci de minute.”

„Da, doamnă.”

Duşul era dotat cu o sticlă de şampon generic şi o bucată de săpun Ivory. Lăsând apa fierbinte să-i calmeze muşchii obosiţi, Luke a ridicat blocul alb la nas. Mirosul familiar l-a umplut de căldură. Avea o adresă în New York de ani de zile, dar casa bunicii era locul în care se simţea întotdeauna ca acasă. Deşi locuise aici doar în anii de liceu – după ce părinţii lui muriseră într-un accident de maşină – fuseseră ani lungi, plini de durere şi tulburare şi, în cele din urmă, de vindecare după moartea şocantă a părinţilor lui.

Ar mai putea această casă veche să îşi exercite magia încă o dată? Probabil că nu într-o săptămână.

Îmbrăcat în blugi şi un tricou, s-a întors jos. Mirosul de

şuncă prăjită flutura pe hol. Stomacul îi răsuna. S-a întors la bucătărie. Ca de obicei, masa era plină cu mâncărurile lui preferate. S-a aşezat pe un scaun cu spătar.

Bunica a aşezat o cană de cafea pe masa cu zgârieturi. „Mănâncă. Ai ceva greutate de pus la loc."

„Da, doamnă. Arată grozav." Şi-a umplut farfuria, alergarea făcându-i poftă de mâncare în ciuda trezirii bruşte. Bunica s-a aşezat vizavi de el. O felie de şuncă şi o singură clătită stăteau pe farfurie, dar nu s-a atins de mâncare.

„Eşti în regulă?"

Ea şi-a limpezit glasul şi a ignorat îngrijorarea lui. „Sunt bine. E nevoie de mai mult decât o răceală pentru a mă ţine jos."

Ea îşi sorbea cafeaua, îşi alegea mâncarea şi îl lăsa să mănânce într-o linişte confortabilă. După ce el şi-a împins farfuria înapoi, bunica a strâns masa. „Nu ai fost cu Wade Peterson noaptea trecută?"

„Da, îl ajutam să se pregătească de plecare."

„Păcat ce s-a întâmplat cu sora lui."

„Cum ai auzit de asta?" Ce prost era. Bunica lui ştia totul şi pe toată lumea din oraş. De când se retrăsese dintr-o lungă carieră de profesoară de şcoală primară, îşi îndreptase atenţia către serviciul în folosul comunităţii şi strângerea de fonduri pentru organizaţiile caritabile locale. Bârfa era combustibilul ei, vinovăţia arma ei preferată, iar răsucirea braţelor figurată era superputerea ei. La şaptezeci de ani, bunica putea sparge portofele ca nucile.

Gran şi-a pus vasele în chiuvetă. „M-a sunat prietena mea Nancy. Este secretara şefului poliţiei aici în oraş. Ai văzut-o pe Brooke noaptea trecută?"

„Da." Venise târziu. Bunica era deja în pat. Dar el încă bănuia că ea ştia deja că el o luase pe Brooke de la spital.

„Cum era?”

„Şi-a lovit genunchiul, dar în rest părea bine.”

„Bun. Am auzit că e o adevărată eroină.”

„Este.” O imagine a lui Brooke, cu bărbia ei încăpăţânată şi zgâriată, ridicată cu hotărâre, i-a umplut capul lui Luke. Emoţiile i s-au deplasat în piept, ca şi cum şi-ar fi făcut loc. Brooke salvase viaţa unei tinere femei. Asta era mai mult decât fusese el în stare să facă.

Viziunea a pătruns. *Pielea măslinie netedă era stropită cu sânge. Ochii obraznici care flirtaseră cu el cu nici două minute înainte ca lumea să explodeze deveniseră sticloşi de durere şi teamă.*

Acum Brooke ar putea fi în pericol.

„Lucas?” Bunica lui se uita la el cu nişte ochi gri ascuţiţi care-i sfidau vârsta.

Şi-a limpezit glasul şi şi-a scuturat imaginea din minte. „Mai este cafea?” „Bineînţeles că e.” Bunica îşi umplu din nou ceaşca. „Wade pleacă în curând, nu-i aşa?”

„Astăzi. În curând, de fapt.” Luke s-a uitat la ceasul digital de pe cuptorul cu microunde.

Bunica lui a suspinat. „Ce sincronizare teribilă. Urăsc să o văd pe Brooke şi pe copiii ei singuri, cu un infractor violent alergând în jur.” A fost o afirmaţie punctuală?

Luke a studiat un bob rătăcit care se învârtea în cafeaua lui. „I-am promis lui Wade că voi avea grijă de ei până când va trebui să plec.”

„Oh, asta e o uşurare. O voi suna pe Nancy şi voi vedea ce face poliţia din Westbury în legătură cu situaţia. Fără îndoială că sunt pe fază, dar Michael O'Connell – el este şeful poliţiei – e în concediu de invaliditate. Ţi-am spus că a fost înjunghiat în picior, nu-i aşa?”

„Nu.”

„Ei bine, a fost. Dar sunt sigură că ţine lucrurile sub observaţie.” Gran a deschis frigiderul şi a scos un vas dreptunghiular acoperit. „Am făcut o caserolă pentru Brooke. De ce nu o duci la ea?”

„De unde ai ştiut că mă voi duce acolo în dimineaţa asta?”

Gran a pus vasul greu în mâinile lui Luke. „Pentru că ştiu ce fel de om eşti. Nu ai putea face altceva.”

Luke a ieşit din casă în timp ce zorii care se apropiau încălzeau orizontul în gri închis. Încrederea bunicii în el se simţea goală, goală, susţinută doar de credinţa ei. De unde venise ea? El nu făcuse niciodată nimic care să justifice sprijinul ei neclintit. Se dusese la facultate, apoi îşi dedicase cea mai mare parte a timpului carierei sale, lui însuşi, de fapt. Avea un cont bancar gras şi o mulţime de lucruri scumpe pentru a arăta asta. Nu se putea gândi la un singur caz în care să fi făcut un bine semnificativ altora. De fapt, singura dată când i s-a cerut să ajute pe altcineva, a eşuat lamentabil.

Îşi va ţine promisiunea faţă de Wade, dar nu voia să o facă. Voia să fugă înapoi sus şi să se târască sub pat.

Capitolul 8

„Şi acum mergem în direct la o actualizare a asaltului brutal de aseară din Coopersfield.”

Ataşat de ecranul televizorului, abia şi-a gustat cafeaua de dimineaţă. Un reporteră blondă într-un costum roşu se afla în faţa spitalului Westbury Community. „Tânăra femeie care a fost atacată aseară în timp ce făcea jogging este în stare stabilă la un spital din zonă în această dimineaţă…”

Atât de aproape. Maddie era la doar zece minute cu maşina de casa lui. Îi fusese refuzată, dar asta nu va dura la nesfârşit. Îşi dorea atât de mult să o vadă. Să o privească. Să

planifice următoarea – ultima – întâlnire.

O idee mocnea în el. Ar putea fi amuzant să îi spună lui Maddie că se gândeşte la ea. Că nu uitase.

A lăsat să treacă peste el recapitularea eşecului său de către jurnalistă. Nu era la fel de distractiv ca atunci când asculta ştirile despre isprăvile sale de succes.

Norocul îi dăduse un deget metaforic aseară. Îi spunea soarta ceva? Poate că a fost leneş. Nu se provocase. A ales ţinte uşoare şi s-a bazat pe tehnologie. Şi cea mai gravă ofensă? Uciderea de anul trecut fusese la fel, la fel, mai degrabă decât emoţia proaspătă care trebuia să fie.

Şi-a pornit laptopul, şi-a deschis aplicaţia de socializare şi a verificat ce face Maddie. O mulţime de urări de bine de la prietenii ei. Niciun răspuns de la prietena lui. Făcuse el mai mult rău decât crezuse? O vizită la spital era necesară în seara asta. Trebuia să ştie mai multe decât declaraţia oficială a spitalului cu privire la ştiri şi cu siguranţă avea de gând să planifice o surpriză specială pentru Maddie.

„Şi victima a fost salvată de intervenţia unei femei curajoase.” Încheierea reporterului i-a atras atenţia.

Capul i s-a întors spre televizor. S-a holbat la fotografia brunetei atrăgătoare de pe ecranul mare. Vârsta ei, postura ei sigură pe ea şi hotărârea din privirea ei l-ar fi făcut în mod normal să o şteargă de pe lista potenţialelor victime. Nu că nu i s-ar părea atrăgătoare femeile de treizeci şi ceva de ani, dar femeile mai tinere erau adesea neglijente şi, prin urmare, ţinte mai uşoare. Dar poate că alegerea prăzii celei mai uşoare îi distrugea cheful. Urmărirea unei femei ca aceea ar fi schimbat totul.

Ea ar fi o provocare demnă de talentele lui.

Capitolul 9

Brooke se holba la ceas. Alarma nu avea să sune decât peste o oră, dar ea dormise până trecuse cea mai mare parte a oboselii. Oare poliţia îl prinsese pe agresor în timpul nopţii? Nu avea niciun rost să încerce să adoarmă la loc.

Şi-a balansat picioarele peste marginea patului şi şi-a testat genunchiul. Articulaţia era inflamată şi rigidă, dar nu atât de dureroasă pe cât se aştepta. A intrat şchiopătând în baie şi a făcut duş. Apa cu săpun a usturat când a trecut peste zgârietură. A lipit o compresă de tifon proaspătă peste ea şi s-a îmbrăcat în pantaloni largi.

„E timpul să vă treziţi!” A bătut în uşa dormitorului ambilor copii şi a aşteptat ca gemetele de dimineaţă să se infiltreze prin lemn înainte să coboare scările. În foaier, s-a oprit în gol.

Holul mirosea a cafea. Auzea alunecarea liniştită a sertarelor care se deschideau şi se închideau. A cuiva căutând ceva. Deja la limită, nervii i s-au înţepat.

Cine era în bucătăria ei?

Wade trebuia să fi plecat de mult. Copiii erau încă la etaj...

Fii realistă. Infractorii nu făceau cafea. Wade trebuie să fi întârziat.

Sunshine se întinsese în centrul podelei bucătăriei. În locul fratelui ei, Luke umplea o cană de cafea la tejghea. Când ea a intrat şchiopătând în cameră, el sa întors. Blugii uzaţi stăteau jos pe şoldurile slabe, iar un tricou albastru decolorat Penn State îi sublinia umerii largi. Brooke şi-a smuls privirea de pe litera uriaşă *S din* faţa şi din centrul pieptului său musculos. „Ai făcut cafea.”

„Am făcut. Cum e genunchiul?” Ochii de un verde intens i-

au aruncat o privire critică. La fel ca în seara precedentă, el a văzut prin faţa ei curajoasă, ca şi cum nici nu trebuia să o întrebe despre starea ei emoţională. El ştia.

„Nu prea rău.” S-a bucurat imediat că câteva picături de anticearcăn i-au mascat bărbia zgâriată, ceea ce era ridicol. Înfăţişarea ei ar fi trebuit să fie cea mai mică dintre grijile ei în dimineaţa asta. Nemulţumită, a şchiopătat în jurul câinelui adormit şi s-a aşezat. „Cum ai intrat aici?”

„Wade m-a lăsat să intru înainte să plece.” Luke i-a turnat o ceaşcă de cafea şi a pus-o în faţa ei. „Mi-a dat şi cheia lui, în caz de urgenţă. Sper că nu te superi.”

Brooke nu a răspuns. Wade avea suficientă încredere în Luke încât să-i sugereze să... Nu. Nu se ducea acolo înainte de cafea. Faptul că Luke avea o cheie de la casa ei nu ar fi trebuit să-i facă nervii să facă o piruetă. Dar un gând a dominat creierul ei. În timp ce ea a fost goală în duş, el a fost în bucătăria ei. Pielea i s-a încălzit. S-a întins după cană. Era prea devreme să se gândească la încercarea fratelui ei de a face pereche. Răspunsul ei nefamiliar faţă de Luke era mai mult decât putea suporta în acel moment.

„Mulţumesc.” A sorbit, rugându-se ca cafeina să-şi croiască drum prin ceaţă. Între genunchiul ei şi reluările instantanee din capul ei, noaptea ei fusese agitată. Era doar anxietatea reziduală de la atacul de noaptea trecută care o neliniştea? Sau prezenţa masculină a lui Luke în bucătăria ei se adăugase încurcăturii? Ultimul ei nerv neted ameninţa să se elibereze şi ea s-a luptat să reţină iritarea din tonul ei. „De ce eşti aici?”

„Wade m-a rugat să fiu cu ochii pe tine.”

„Ştiu. Mi-a spus, dar nu mă aşteptam să te văd atât de devreme.” Tristeţea i-a frânt inima. Fratele ei mai mic, în curând în drum spre o ţară ostilă, încă avea grijă de ea. Dar

ar fi trebuit să o întrebe înainte de a-i da prietenului său cheia de la casa ei. „Nu cumva ai văzut ştirile în dimineaţa asta?”

Gura i s-a strâns. „Nu l-au prins.”[5]

Cu acea singură propoziţie, prezenţa lui Luke a trecut de la tulburătoare la liniştitoare. „Cu cât trece mai mult timp, cu atât este mai puţin probabil ca el să fie prins.”

Pentru o scurtă secundă, în ochii lui Luke a strălucit frica. Sau era o reflectare a panicii care se înfiripa în ea? Pe fereastra din spate, o ceaţă cenuşie de dinainte de răsărit se rostogolea peste dealuri. Locaţia retrasă şi ferestrele largi erau două dintre cele mai bune caracteristici ale casei, dar în această dimineaţă priveliştea minunată reprezenta o vulnerabilitate pură.

„Să sperăm că îl vor găsi săptămâna asta.” El a şters din ochi emoţia brută şi s-a întors. La auzul zgomotului de tigăi zăngănind, câinele şi-a ridicat capul. „Ce zici de nişte ouă?”

Sunshine s-a târât în picioare, membrele artritice alunecând pe gresie cu graţia tremurândă a unui pui de căprioară nou-născut.

A mângâiat câinele. „Nu vorbeam cu tine.” Coada lui Sunshine s-a arcuit într-un fâlfâit lent, plin de speranţă.

„Îşi vrea micul dejun.” Brooke a pus o palmă pe masă şi a început să se împingă în picioare.

Luke a ridicat o mână într-un gest de oprire. „Stai jos. O fac eu.”

„Bine.” Brooke s-a lăsat din nou jos. „Este o pungă de crochete în cămară. Mulţumesc.”

„Îmi plac câinii. Mi-aş dori să fiu suficient acasă pentru a avea unul.” Luke a hrănit câinele şi i-a umplut bolul cu apă proaspătă. S-a întors la aragaz. „Câte ouă poţi mânca?”

„Doar unul. Nu sunt o persoană matinală.” Ca şi cum

legătura traumatică dintre ei nu ar fi fost destul de greu de rezistat, el arăta bine, avea simţul umorului, era bun cu animalele de companie *şi* gătea. Avea probleme. Brooke îşi băuse cafeaua. Încă un galon şi s-ar putea să se trezească şi să-şi vină în fire.

Moartea lui Karen şi o căsnicie eşuată o ruinaseră pe Brooke. Ea se holba la spatele lat al lui Luke. Explozia îl afectase. Putea să simtă bucăţile rupte sub furnirul lui lustruit. Ar fi o nebunie să punem laolaltă toate bagajele, nu?

„Dar copiii?" Luke a spart ouă în tigaie.

„De obicei nu luăm micul dejun." Brooke renunţase cu ani în urmă. Haley era prea morocănoasă şi Chris prea somnoros dimineaţa pentru a le da ceva de mâncare.

În timp ce tigaia sfârâia, Luke luă punga cu gheaţă din congelator şi i-o
înmână. „Cum e umflătura?"

„S-a retras puţin peste noapte."

„Dacă stai departe de ea, s-ar putea să fie chiar mai bine mâine." I-a aruncat încă una dintre acele priviri evaluatoare.

Mai multă căldură îi străbătu pielea. *Ugh.* „Uite, apreciez că ai venit aici aproape în zori, dar suntem bine. Serios."

„I-am promis lui Wade." Falca lui i-a spus că asta era tot. „E îngrijorat pentru tine."

„Şi eu îmi fac griji pentru el." O bucăţică din inima ei s-a desprins aşa cum o bucată de gheţar alunecă în mare. Temperamentul ei a scăzut odată cu ea. Te rog, Doamne, să nu i se întâmple nimic fratelui ei.

Luke a strecurat un ou prăjit şi o felie de pâine prăjită pe o farfurie şi le-a pus în faţa ei. Brooke a testat oul. Era perfect. A pus puţin peste pâinea prăjită şi a muşcat din ea. „E bun."

Luke şi-a clătit cana şi a pus-o în maşina de spălat vase.

„Cum sunt părinţii tăi?”

„Când am vorbit cu ei săptămâna trecută, se îndreptau spre Arizona pentru iarnă.”

„Păcat. Nicio şansă să vină acasă în vizită?”

„Emfizemul mamei mele este iritat de umezeala şi frigul iernii. În ultimii doi ani au iernat în sud-vest. Nu a fost mai sănătoasă de mult timp.”

I-a aruncat o bucată de pâine prăjită lui Sunshine. Câinele a ratat aruncarea şi s-a furişat de-a lungul gresiei după mâncare. Brooke a mângâiat spatele câinelui când a trecut pe lângă el. Un miros înţepător plutea prin bucătărie.

„Sunshine, miroşi îngrozitor.” Tot scărpinându-se, Brooke şi-a încreţit nasul. „În ce te-ai rostogolit? De îndată ce genunchiul meu se va face bine, o baie va fi în capul listei mele de lucruri de făcut.”

Nepăsătoare, Sunshine s-a întors astfel încât Brooke să-i poată ajunge la cap.

Luke i-a dus farfuria la chiuvetă. „Sunt mai îngrijorat de lipsa ei de abilităţi de câine de pază. Când am intrat, dormea adânc pe hol şi nu s-a trezit până nu m-am împiedicat de ea.”

Laba din spate a lui Sunshine a tremurat când unghiile lui Brooke au găsit un loc care o mânca sub ureche. „Dă-i o pauză. Are unsprezece ani. Auzul ei nu mai este ce era odată. În plus, e cel mai prietenos câine de pe planetă. Când era mai tânără, era mai mult babysitter decât câine de pază.”

Cu o ultimă mângâiere, Brooke şi-a îndreptat atenţia înapoi spre micul dejun. Apetitul stins, i-a oferit câinelui un colţ de pâine prăjită. „Mi-aş fi dorit să-l fi prins.”

Expresia lui a devenit sumbră. „Sunt în oraş pentru următoarea săptămână...”

„E în regulă, Luke. Apreciez ajutorul tău, dar până la urmă nu sunt responsabilitatea ta. Mă îndoiesc că suntem în

mare pericol. Nu ştiu cine este el. Nu-l pot identifica. Nu are niciun motiv să ne deranjeze.” Dar declaraţia ei a sunat goală. Presa avea numele ei. L-au difuzat deja? Oricum, era doar o chestiune de timp până când implicarea ei devenea o informaţie publică. Ea nu era tocmai discretă. Pentru prima dată, regreta devotamentul ei public faţă de cauza sa.

Dacă acest criminal o găsea pe ea, îi găsea şi copiii.

„Aş vrea să vă verific ferestrele şi uşile cât timp sunteţi la şcoală. Eşti de acord cu asta?”

Brooke a ridicat din umeri. „Sigur. Dă-i drumul, dar eu le verific regulat. Toate încuietorile ar trebui să fie în stare de funcţionare.”

„Nu poţi fi prea atent.”

Copiii au coborât scările. S-au oprit la vederea lui Luke în bucătărie. El a alunecat două farfurii cu ouă şi pâine prăjită pe masă. Cu expresii confuze, pe jumătate adormite, Haley şi Chris s-au aşezat. Luke a turnat suc de portocale.

Chris a lovit braţul lui Brooke cu un cot. „Ce face el aici?”

„Unchiul Wade l-a rugat să aibă grijă de noi.”

„Oh.” Chris a ridicat din umeri şi a început să-şi bage ouăle în gură.

Haley se încruntă la farfuria ei. Gustă un ou cu suspiciunea degustătorului de otravă al regelui. Sprâncenele i s-au ridicat, a mâncat câteva înghiţituri, apoi a trecut la pâine prăjită.

Nu mâncau niciodată micul dejun când Brooke îl pregătea pentru ei. Erau politicoşi cu Luke? Probabil că da. Copii buni.

Chris şi-a curătat farfuria. „Dacă nu ne mişcăm, vom întârzia cu totii.”

După o fugă rapidă după serviete, rucsacuri şi pantofi, toată lumea l-a urmat pe Luke până la uşă.

„Uh-oh.” Privind prin sticla prismatică a proiectorului

lateral, Luke îi opri cu un brat întins.

Brooke s-a uitat afară. O dubă de ştiri era parcată pe stradă. „Chiar mi-aş dori să am un garaj ataşat.”

„Vrei să aştepţi?”, a întrebat el.

Brooke a trecut pe lângă el şi a deblocat uşa. „Pentru ce? Mă îndoiesc că merg undeva.” A deschis uşa şi i-a împins pe Haley şi Chris în spatele ei. Luke a păşit în faţa tuturor, protejând-o pe ea şi pe copii cât de mult a putut cu corpul său.

Ziarista blondă şi slabă a sărit din dubiţă şi a alergat pe vârfuri pe peluza acoperită de ger. Jonglând cu echipamentul său, un cameraman alerga în urma ei. „Doamnă Davenport!”

S-au grăbit să intre în maşină. Luke a încuiat portierele şi a plecat, lăsând în urmă un reporter frustrat.

Ar urma-o la serviciu?

„Poate ar trebui să le dau un interviu.” A coborât fereastra cu un centimetru. Mirosul fumului de lemn şi al pământului umed se năpusteau înăuntru. Locuise în casa asta, pe proprietatea asta, cea mai mare parte a vieţii ei. Chiar şi părinţii ei plecaseră mai departe, în timp ce ea era blocată în trecut. Dar uciderea lui Karen lăsase o urmă de neşters în viaţa lui Brooke, o amprentă permanentă pe care nu avea să o lase niciodată să se şteargă.

Luke a virat într-o curbă a drumului. „Nu este un moment potrivit pentru ca faţa ta să apară la televizor.”

Din nefericire, cameramanul trebuia să fie cel mai prost din industrie ca să fi ratat o filmare cu Brooke. Îşi duse o mână la burtă, unde paranoia îi tulburase micul dejun. Întotdeauna se simţise în siguranţă în oraşul ei natal. Întotdeauna. Dar atacul de noaptea trecută i-a arătat că răul era peste tot – chiar şi aici.

Ducându-şi servieta şi prânzul, Brooke a intrat

şchiopătând pe uşa pe care Chris o ţinea deschisă. Înăuntru, liceul era o masă haotică de corpuri în mişcare. Trântitul metalic al dulapurilor răsuna în holul din blocuri de ciment şi linoleum. „Ne vom întâlni chiar aici după ore. Vă rog să aşteptaţi înăuntru.”

„Ok.” Haley se despărţi spre dreapta, coada ei de cal săltăreaţă dispărând în timp ce era înghiţită de mulţime.

Brooke s-a furişat în biroul principal pentru a-şi ridica corespondenţa. Când a ieşit, Chris o aştepta pe hol. O străfulgerare strălucitoare i-a apărut în faţă lui Brooke.

A ridicat o mână, puncte colorate învârtindu-se în viziunea ei. Servieta ia căzut de pe umăr şi a căzut la pământ. În timp ce Chris s-a aplecat să o ridice, Brooke a clipit şi s-a concentrat asupra bărbatului cu camera. Era de talie medie, pe la patruzeci de ani, cu un cap ras ca o concesie la o cădere rapidă a părului. „Owen, care-i treaba?”

„Îmi pare rău, sunteţi o ştire importantă astăzi.” Owen Zimmerman, fotograful local, a ridicat o mână nepăsătoare. „*Coopersfield Daily* îţi vrea poza.” Pe lângă realizarea portretelor şcolare, Owen lucra ca freelancer.

„Şi dacă nu vreau ca ei să o aibă?”

„Publicul are dreptul să ştie.” Owen a ridicat din umeri. „Nu o dau înapoi.”

„Îţi voi anula contractul cu şcoala”, a ameninţat Brooke. Şcoala era în

mijlocul săptămânii imaginilor. Venituri garantate în fiecare an.

El a pălit. „N-ai face-o.”

„Oh, da, aş face-o.” Brooke şi-a folosit vocea de profesoară.

Owen şi-a întors aparatul foto. Ecranul LCD afişa fotografia lui Brooke. Nu era măgulitoare, cu buza ei umflată,

ochii obosiţi şi expresia surprinsă. Trebuia să se fi machiat mai mult. Owen a apăsat butonul coşului de gunoi. „Eşti fericită?” Dar o sclipire urâtă în ochii lui spunea că el nu era.

Brooke a făcut un pas înapoi. „Da, mulţumesc.” Jonglând cu prânzul şi corespondenţa, s-a întors pentru a lua servieta de la fiul ei.

Chris s-a agăţat de ea. „O duc eu în clasă.”

„Vei întârzia la oră.”

„Aşa că scrie-mi o permisie.” Fiul ei i-a aruncat lui Owen o privire încruntată. Chris observase ostilitatea lui Owen şi nu o lăsa singură. Caracterul protector al fiului ei îi încălzea inima lui Brooke, dar încă nu era pregătită să schimbe rolurile cu el.

Tony Grassi a ieşit din birou. „O pot ajuta pe mama ta, Chris.” Înalt şi subţire, Tony avea părul negru ca sarea şi piperul şi era cu un cap deasupra tinerilor. Potrivindu-se cu sprâncenele sare şi piper, formau un *V* îngrijorat. „Mă îndrept într-acolo.”

Tony arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate un profesor de istorie, într- un blazer de tweed peste pantaloni învechiţi, o cămaşă oxford şi un papion roşu închis. Sala lui de clasă nu era nici pe departe lângă cea a lui Brooke, dar ea nu a subliniat acest lucru.

Chris i-a aruncat o privire întrebătoare. Brooke a dat din cap. „Mulţumesc, Chris. Mergi mai departe.”

„Ok. Ne vedem mai târziu.” Chris i-a înmânat servieta lui Tony şi şi-a croit drum prin mulţime.

Tony s-a mişcat uşor înaintea lui Brooke pentru a elibera calea. Un val nesfârşit de adolescenţi a trecut în jurul lor în graba de la ora de clasă. Un rucsac care se mişca repede a zdruncinat-o pe Brooke. Echilibrul ei nu a avut de suferit, dar Tony a apucat-o oricum de braţ. Hmmm. Atingerea lui nu i-a

încălzit pielea aşa cum o făcuse cea a lui Luke. De fapt, strânsoarea lui Tony i s-a părut suficient de iritantă încât să îşi răsucească braţul din strânsoarea lui.

Sala ei de clasă era aproape de spatele şcolii. Un şir de elevi se formase lângă uşă. Şi-a pus cheia în încuietoare. „Îmi pare rău că am întârziat, toată lumea.”

Copiii au intrat. Tony a aşezat servieta lui Brooke pe biroul ei. În spatele ochelarilor cu rame de sârmă, ochii gri sinceri s-au oprit asupra ei. „Eşti cu adevărat bine?”

„Sunt bine.”

S-a uitat în jur. Copiii murmurau între ei, fără să-i acorde vreo atenţie.

Tony şi-a coborât vocea. „Îmi pare rău că nu am sunat aseară. Nu am auzit despre ce s-a întâmplat până în dimineaţa asta. Citeam o nouă relatare despre asediul de la Bastogne. Am fost prins şi am ratat ştirile.”

„Am spus că sunt bine, Tony.” Brooke şi-a lipit un zâmbet fals pe faţă. Buza inflamată a protestat, dar ea a ignorat-o.

„Lasă-mă să-ţi aduc prânzul. Te va scuti de plimbarea până la cantină.”

„Mi-am luat deja prânzul, dar mulţumesc.” Brooke a ridicat punga maro.

„Am putea totuşi să mâncăm împreună.” O înclinaţie plină de speranţă i-a colorat vocea.

Brooke şi-a căutat în minte o scuză. Nu putea face faţă unei ore întregi de prânz în care să discute despre bătăliile cheie ale celui de-al Doilea Război Mondial.

„Mai luăm prânzul, nu?” Colega Abby Foster, profesoară de matematică, şi-a scos capul blond pe uşă. Clasa lui Abby era vizavi. Dumnezeu să binecuvânteze cele mai bune prietene.

„Corect.” Brooke i-a zâmbit din nou lui Tony. „Îmi pare

rău. I-am promis lui Abby.”

„O să pun asta în frigider pentru tine.” Abby a intrat şi a luat geanta lui Brooke.

„Mulţumesc”, a spus Brooke.

Abby a schiţat un zâmbet conspirativ.

Tony a pufnit şi şi-a îndreptat cravata. „Ei bine, sună-mă dacă ai nevoie de ceva.”

Brooke a dat sincer din cap. „Bineînţeles. Mulţumesc.”

Dar când s-a întors să plece, o încruntare furioasă i-a traversat faţa. Brooke s-a afundat în scaunul ei. Destul cu paranoia. Tony era inofensiv. Nu era la şcoală de atâta timp ca Brooke, dar lucrau împreună de mai mulţi ani. Purta papion, pentru numele lui Dumnezeu.

Clopoţelul a sunat, iar Tony s-a retras. Brooke şi-a îndreptat atenţia spre a trece pe listă şi a citi anunţurile de dimineaţă. Dimineaţa a trecut repede. La începutul orei a şasea, a mers şchiopătând până la capătul holului, unde profesorii de matematică împărţeau o combinaţie de sală şi birou. Rafturile metalice de pe un perete erau ocupate cu rechizite. Dulapurile erau acoperite cu o cafetieră şi un copiator. Brooke s-a aşezat pe un scaun la masa mică din mijlocul spaţiului îngust. Abby a intrat un minut mai târziu, cu silueta ei subţire pitită de un pulover larg şi pantaloni fără formă, hainele ei fiind prea grosolane pentru o fată frumoasă şi singură de treizeci de ani. Le-a luat prânzul din frigider şi s-a aşezat.

Ochii căprui ai lui Abby erau mari. „Eşti atât de curajoasă. Eu nu aş fi fost în stare să reacţionez.”

„Ar trebui să iei unul dintre cursurile mele”, a sugerat Brooke. „Atacul de aseară dovedeşte că nu există scăpare de violenţa împotriva femeilor, nici măcar în sălbăticie.”

Culoarea pielii blonde a lui Abby s-a estompat. „Ştiu că ar

trebui. Am fost foarte ocupată.”

Brooke a ridicat o sprânceană. În afară de faptul că o ajuta pe Brooke să antreneze echipa de atletism, Abby nu avea tocmai o viaţă socială înfloritoare. Brooke a atins braţul prietenei ei.

„Dragă, spui asta de doi ani”, a spus Brooke cu blândeţe. Privirea lui Abby s-a îndepărtat ca animalul de pradă cu care semăna atât de des.

Brooke şi-a împachetat frustrarea şi şi-a golit geanta. Prietena ei nu vorbea niciodată despre trecutul ei. Cu un zâmbet, Brooke a schimbat subiectul. Într- o zi, Abby ar putea fi pregătită să vorbească cu ea, iar Brooke ar fi acolo când prietena ei ar fi pregătită. „Mulţumesc că m-ai salvat în dimineaţa asta.”

Resemnată, Abby şi-a deschis prânzul. „Cu plăcere. E ciudat felul în care se fixează pe cineva. Margery Collins a spus că i -a luat luni de zile să se descotorosească de el după ce au mers să bea o cafea. Nici măcar nu a fost vorba de mâncare.”

De ce *acceptase* Brooke invitaţia lui Tony de a mânca un sandviş după şedinţa de luna trecută a Asociaţiei Părinţilor Profesori, când toţi ceilalţi profesori fugiseră spre cea mai apropiată ieşire? Mâncarea fusese la fel de stimulantă ca proba SAT. Şi-a imaginat chipul lui când a ieşit din clasa ei. „Întotdeauna am crezut că era inofensiv şi singuratic. Dar trebuie să recunosc, comportamentul lui pare un pic obsesiv. Dar s-ar putea să fiu doar paranoică după noaptea trecută.”

„Nu poţi fi niciodată prea atent.” Abby îşi examina sandvişul ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată. Brooke ştia de ce era suspicioasă faţă de toată lumea astăzi, dar care era motivul lui Abby? Oh, păi. Brooke ar trebui să înţeleagă mai bine decât oricine cât de greu este să te deschizi faţă de alţi

oameni. Ea nu spusese nimănui întreaga poveste a uciderii lui Karen.

„Adevărat.” Piciorul lui Brooke pulsa de la gleznă până la coccis. Şi-a ridicat piciorul pe scaunul de lângă ea. „Poţi alerga singură la antrenamentul de atletism astăzi?”

„Sigur. Ar trebui să te duci acasă şi să pui asta sus.”

„Ăsta e planul.” Brooke a căutat în geantă ibuprofen şi a înghiţit două tablete.

Colegul profesor de matematică Greg Fines a intrat în cameră. „Bună, Brooke. Abby.” Privirea lui a zăbovit asupra lui Abby o fracţiune de secundă prea mult. Ea s-a înroşit. Atracţie sau disconfort? S-a aplecat câţiva centimetri mai aproape de Brooke. Anxietate, cu siguranţă.

Greg a clipit înapoi la Brooke. „Hei, am auzit despre noaptea trecută. Eşti bine?”

„Bine, mulţumesc pentru întrebare.” Brooke a răsucit capacul de la sticla de apă şi a băut. S-a oprit din înghiţit la privirea lui Greg. Uh-oh. Un ecologist avid, Greg conducea Clubul Verde şi sărbătoarea anuală a Zilei Pământului din şcoală.

„Apa îmbuteliată afectează mediul înconjurător”, predica Greg în timp ce îşi arunca geanta izolată de prânz pe masă şi îşi scotea sticla de apă din oţel inoxidabil. A aşezat-o pe masa laminată cu o *bufnitură* nervoasă.

„Transportul apei îmbuteliate utilizează 47 de milioane de galoane de petrol pe an...”

„Ştiu.” Brooke l-a întrerupt înainte ca el să se apuce cu adevărat de treabă. Greg a rânjit în jos la punga ei de hârtie.

Brooke şi-a jucat cartea milei. „Fratele meu mi-a împachetat prânzul aseară, cât am fost la spital. Cred că nu mi-a găsit punga de mâncare. Nu se va mai întâmpla. A fost trimis în Afganistan.”

„Oh.” Greg şi-a netezit expresia. „De obicei te pricepi să rămâi verde. Îmi pare rău că m-am iritat.”

„E în regulă.” Brooke a zâmbit. „Intenţiile tale sunt bune.” Abby a acoperit un râs scurt cu o tuse.

Mulţumit, Greg s-a aşezat pe un scaun de plastic. „Deci, Brooke. Ce naiba s-a întâmplat noaptea trecută?”

Brooke nu a luat personal bruscheţea lui. Era doar Greg. Ea a ridicat din umeri la întrebarea lui mai puţin tainică. „Nu sunt prea multe de spus pe care media să nu le fi acoperit deja.”

Ceea ce era adevărat. Atacul a fost o ştire de ultimă oră toată noaptea. Până acum, numele ei nu fusese dat publicităţii, dar era doar o chestiune de timp. Ei au declarat că ea preda la centrul comunitar înainte de atac. Identitatea ei era la doar câteva clicuri de mouse distanţă. Brooke nu şi-a ascuns trecutul. Pentru prima dată în şaisprezece ani, s-a întrebat dacă nu cumva a făcut o greşeală păstrând în viaţă povestea lui Karen. Ar fi putut folosi o poveste fără o legătură personală pentru a-şi ilustra punctele de vedere, o poveste care să nu-i zgârie inima de fiecare dată când o spunea.

O poveste care să nu se întoarcă să o bântuie.

Capitolul 10

Luke căra ultimul sac cu pălării, paltoane şi mănuşi din cufărul bunicii sale într-o cameră goală din biserica metodistă. „Poftim, bunico.”

„Mulţumesc, Lucas.” Gran a luat geanta şi a aruncat-o pe o masă lungă pliabilă. Cele trei femei mai în vârstă care

ajutau la sortarea hainelor de iarnă i-au zâmbit. Bunica a radiat într-un fel de „sunt mândră de nepotul meu”.

„Vă mai pot ajuta cu ceva?”, a întrebat el.

„Nu, ai fost deja de mare ajutor”, a spus bunica.

„Bine, atunci. Mă întorc să-ţi repar gardul. Trebuie să o iau şi pe Brooke şi pe copiii ei de la şcoală mai târziu.” Luke a sărutat-o pe obraz. „Ai mobilul la tine?”

Gran a scos din buzunarul puloverului smartphone-ul pe care i-l dăruise anul trecut de Crăciun. „Bineînţeles. O să fac nişte poze astăzi pentru pagina de Facebook a bisericii. Să văd dacă mai găsim nişte voluntari.” A tuşit în mânecă.

„Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.” Luke a rânjit. Bunica lui nu era genul care să lase tehnologia să-i sară înainte. „Şi nu te obosi.”

„Bah. Sunt bine.”

S-a întors la casa bunicii şi a intrat. În garajul detaşat, a luat o cutie veche de scule din lemn şi s-a întors afară. A reataşat câţiva stâlpi şubrezi şi apoi s-a dus pe verandă să repare treptele slăbite. Atât veranda, cât şi gardul urmau să fie vopsite în primăvară. Ar fi în stare bunica să se descurce singură? Şi-a scos telefonul pentru a seta un memento în aplicaţia sa de calendar pentru luna aprilie. S-a oprit. Ar trebui să aibă nevoie de un memo electronic pentru a avea grijă de bunica sa?

Nu. De acum înainte, o va vizita de fiecare dată când se va întoarce în Statele Unite şi o va suna la fiecare două zile, indiferent unde era sau ce făcea. Nu era probabil să se întoarcă de Ziua Recunoştinţei, dar Crăciunul era o posibilitate. La ce se gândea? El ar trebui să fie aici pentru Crăciun cu bunica, indiferent de ce.

Simţea că lumea lui se schimbă. Tot ceea ce fusese o prioritate acum trei luni părea acum trivial.

O privire aruncată pe ecranul telefonului i-a spus că mai avea câteva ore până când trebuia să o ia pe Brooke de la şcoală. A condus până la casa ei şi şi-a folosit cheia pentru a-i descuia uşa. A păşit prin uşă. I s-a prins piciorul şi sa împiedicat.

Câinele a lătrat. Luke şi-a reţinut echilibrul cu o mână pe tocul uşii. „Îmi 5 5 V 5 pare rău.” Sunshine s-a ridicat şi a dat din coadă. El a scărpinat-o după urechi. „Nu ţi-am făcut rău, nu-i aşa?”

S-a întins şi a căscat.

„Arăţi bine, dar acesta nu este cel mai bun loc pentru un pui de somn.”

Mirosul pestilenţial i-a ajuns până la nas. El se îndreptă. „Chiar ai nevoie de o baie.” Poate că o va face mâine. Brooke iubea câinele ăla. Stai puţin. Se gândea să facă baie câinelui ca să o impresioneze? Şi ce era cu dorinţa asta bruscă de a face lucruri pentru ea? În fine. Analizase prea mult, ca de obicei. Sunshine era prea grea ca Brooke să o poată ridica, chiar şi după vindecarea genunchiului ei. Cât de greu putea fi să spele un câine?

A început să verifice ferestrele de la subsol, un spaţiu mare deschis cu o podea de beton crăpată. Maşina de spălat şi uscătorul erau pe peretele din apropiere. Cutiile, unele etichetate, altele nu, erau aliniate pe rafturile metalice din partea opusă. Mijlocul spaţiului era liber, iar centrul era ocupat de un covor de exerciţii mare şi căptuşit. Lângă el, un sac greu, de genul celor folosiţi de luptătorii profesionişti, atârna de grinzi. Ferestrele subţiri erau încuiate.

Primul etaj era cât se poate de sigur, având în vedere întinderile mari de ferestre. Luke s-a dus la etaj. Ferestrele dormitoarelor copiilor erau securizate şi oricine ar fi intrat şi-ar fi rupt gâtul împiedicându-se de mormanele de rufe

murdare. Luke s-a oprit la uşa camerei alăturate. Brooke nu era cu mult mai ordonată decât copiii ei. Coşul de rufe se revărsa. Cărţile şi hârtiile îi aglomerau noptiera. Câteva perechi de pantofi fuseseră aruncate într-un colţ. Luke a zăbovit lângă patul nefăcut, o viziune bruscă a lui Brooke ridicându -se somnoroasă din aşternuturile răsucite, cu părul răvăşit şi ochii plini de dorinţă.

Ţine telefonul.

Nu e cool. Nu e deloc cool. La naiba cu Wade pentru că i-a băgat în cap ideea că Luke şi Brooke formează un cuplu. S-a întors la treabă. Deschizând jaluzelele, a verificat lacătul de pe fereastră. O mişcare afară i-a atras atenţia. O camionetă neagră trecea mult prea încet pentru a fi trafic normal. Vehiculul s-a oprit lângă cutia poştală. Şoferul părea să se aplece pe scaunul pasagerului. Soarele de după-amiază strălucea pe parbriz, iar Luke nu putea vedea decât o umbră. Avea nevoie de un unghi mai bun pentru a citi plăcuţa de înmatriculare. A coborât scările şi a încercat fereastra din sufragerie. La naiba, tot nu o putea citi. Şoferul trebuie să-i fi văzut mişcarea. Camionul gonea pe stradă.

Luke şi-a frecat părul tremurând de pe ceafă. Ar trebui să sune la poliţie? Şi să le spună ce? O camionetă neagră, probabil o marcă americană, a trecut prea încet pe lângă casa lui Brooke? Corect. Ridicol.

Şi-a imaginat-o din nou pe Brooke în pat, dar de data aceasta umbra unui intrus a căzut peste capul ei răvăşit. Ea s-a ridicat într-o poziţie şezândă şi a ţipat. Scena s-a schimbat în Sherry sângerând în faţa lui. El a închis ochii, dorind să dispară. *Rahat. Rahat. Rahat.* Trebuia să-şi alunge flashback-urile, nu să le dea o viaţă proprie.

Luke nu era în Manila, iar Brooke nu era Sherry.

Tentativ, s-a uitat înapoi la podea. Imaginea dispăruse.

Pardoseala lui Brooke avea nevoie de o curăţare bună, dar pe scândurile ei nu se prelingea sânge.

Pe fruntea lui Luke a apărut sudoarea. A tras de gâtul tricoului său. Nu era strâns, dar era prea conştient de ţesătura care îi înconjura baza gâtului.

Pulsul i-a crescut cu o viteză. Nu. Nu putea avea un atac de panică. Nu era nici măcar în apropierea unui zgârie-nori. Se simţea din ce în ce mai rău? Îmbunătăţirea sănătăţii sale mintale nu fusese o recuperare reală, ci o remisiune? Un cancer care putea reveni oricând în viitor. Să fie obsedat de un viitor pe care nu-l putea controla nu era sănătos. Plătise unui terapeut o grămadă de bani ca să-i bage asta în creier.

Respirând pe nas, a ieşit grăbit din cameră. A închis uşa în urma lui şi s-a sprijinit de ea.

Nu trebuia să-i fi promis lui Wade că va avea grijă de sora lui. Evident, trei luni nu erau suficiente pentru a lăsa cu adevărat trauma în urmă. Nu numai că greutatea noii sale responsabilităţi îl afecta, dar cum naiba avea de gând să o protejeze pe Brooke dacă se speria la gândul că ea era în pericol?

Ştia un singur lucru sigur. Nu putea lăsa ca implicarea lui cu Brooke să se adâncească şi mai mult.

$$$

Ultimul clopoţel a răsunat în clasa lui Brooke, stârnind gemete din partea celor şase elevi care nu îşi terminaseră testele. Restul copiilor erau pregătiţi ca alergătorii la start. Scaunele se zgâriau în timp ce se grăbeau spre uşă. Rătăcitorii grăbiţi şi-au trântit testele pe colţul biroului ei în timp ce se grăbeau spre ieşire. Ea a împins testele care

trebuiau corectate în servieta ei, şi-a pus cureaua pe umăr şi s-a îndreptat şchiopătând spre uşă. Acum trebuia să scape înainte ca Tony să apară şi să-şi ofere ajutorul.

„Brooke, lasă-mă să car eu asta pentru tine.”

La naiba. Prea târziu. Cred că şi-a lăsat clasa să plece mai devreme ca să ajungă aici atât de repede. Nu e un semn bun.

„Ah, mulţumesc.” Nu.

S-a întins după curea. Degetul lui a rămas pe umărul ei. Ea s-a clătinat pe spate pentru a se da la o parte de sub atingerea lui. Nerăbdarea i-a îngustat ochii, dar a zâmbit peste asta.

Brooke a pornit spre uşă. Cu cât pleca mai repede de aici, cu atât mai bine.

Tony a intrat în pas alături de ea. „Îmi fac griji pentru tine, singură în casa aia mare.”

„Eu nu locuiesc singură. Am doi copii.”

„Dar nu e niciun bărbat în casă.”

„Suntem bine. Îţi mulţumim pentru grija ta.”

„Vorbesc serios, Brooke. De ce nu stau la tine acasă câteva zile? Ai avea nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.”

Nu se întâmpla. Asta nu se întâmpla. Ataşamentul de Velcro industrial al lui Tony faţă de ea îi dădea deja fiori. Ieri, el fusese doar iritant. Atacul de aseară îi intensificase comportamentul. Era îngrijorat sau doar ciudat?

„E foarte drăguţ din partea ta, Tony. Dar pot să am grijă de mine. Am încuietori rezistente, şi nu uita, le învăţ pe fete să se apere tot timpul.”

Tony i-a aruncat o privire îndoielnică. „Eşti încă o femeie.”

„Ei bine, nu pot contesta asta.” Brooke a făcut o pauză la o intersecţie, apoi şi-a croit drum prin marea de corpuri în mişcare.

Un alt val de iritare i-a trecut peste faţă. „Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta ca o afirmaţie sexistă, ci doar că femeile sunt mai vulnerabile decât bărbaţii.”

Un fapt care o făcea să se simtă din ce în ce mai stânjenită de urmărirea perseverentă a lui Tony. Brooke era probabil prea sensibilă, dar în cazul în care el era instabil, Brooke mergea cu grijă. Nu părea înţelept să provoace un posibil nebun astăzi. „Ai dreptate, Tony. Îmi pare rău că am cedat. Mă doare genunchiul şi sunt irascibilă.”

Au trecut de cantină şi au cotit pe holul care ducea la biroul principal. Pereţii din blocuri de ciment treceau de la albastru la galben. Zeci de adidaşi scârţâiau pe linoleumul zgâriat.

„Tocmai de aceea ar trebui să vin acasă cu tine. Aş putea avea grijă de tine.”

Raze de soare străluceau prin uşile de ieşire din sticlă. Libertate! „Mulţumesc pentru ofertă, dar trebuie să spun nu. Nu ar fi profesional. Suntem colegi. Nu am vrea să ne stricăm reputaţia.”

„Ai dreptate. Dar mi-aş asuma acest risc pentru a te proteja.”

Iisuse. Nu putea câştiga aici. Din fericire, fiul ei o aştepta la birou.

„Iau eu asta.” Chris îl eliberă pe Tony de servieta ei. Nici urmă de fiica ei. „Unde e Haley?”

Chris a ţinut uşa principală deschisă. „Afară în maşină cu Luke.” Tony a înţepenit.

„Mulţumesc pentru ajutor.” Brooke i-a zâmbit lui Tony, apoi s-a întors şi a ieşit afară şchiopătând. *Te rog să nu mă urmăreşti.* Ack. El era chiar în spatele ei. Doamne, era mai greu să scapi de el decât de păduchi într-o clasă de grădiniţă.

„Cu plăcere.” Vocea lui Tony părea încordată, ca şi cum

ar fi forţat cuvintele printre dinţi.

Sedanul argintiu al lui Luke staţiona la bordură. El a coborât din maşină şi a venit să deschidă uşa pasagerului. Privirea lui a tăiat aroganţa lui Tony cu subtilitatea unui topor, iar posesivitatea din comportamentul lui a umplut-o pe Brooke de o plăcere vinovată. Ce era în neregulă cu ea? Nu ar fi trebuit să se bucure de nimic din toate astea.

Luke a întins o mână, dar ochii lui verzi au pâlpâit cu iritare când s-au fixat pe Tony. „Luke Holloway.”

„Tony Grassi. Predau istoria. De unde o cunoşti pe Brooke?” Tony se uită în josul nasului la mâna lui Luke, dar o strânse. Ce, niciun concurs de strivit încheieturi? Nu că ar fi prea mult de un concurs. Trupul lui Luke era tare ca piatra şi numai gândul la el făcea ca mâinile lui Brooke să o mănânce să-l atingă, în timp ce Tony părea să se fi limitat la autobiografia generalului MacArthur pentru a ridica greutăţi. Ar fi fost ca şi cum ai privi o panteră mâncând o pisică de casă.

„Sunt un prieten vechi.” Luke i-a aruncat lui Brooke o privire aprinsă, suficient de fierbinte pentru a dispersa o roşeaţă delicioasă pe pielea ei. „Hai să te ducem acasă. Ar trebui să ai grijă de piciorul ăla.” I-a apucat cotul cu o strânsoare fermă. Ea s-a lăsat mai uşor pe scaun şi şi-a legănat piciorul sub bord. Luke a închis portiera maşinii.

Când maşina s-a îndepărtat de bordură, Brooke s-a uitat pe geam. Tony stătea în picioare în faţa biroului, cu postura rigidă. Era furios sau rănit? Probabil ambele. Vina şi îngrijorarea o chinuiau pe Brooke. A încercat să le îndepărteze. Nu făcuse nimic ca să-l încurajeze. De fapt, făcuse totul pentru al descuraja în ultimele două săptămâni. De ce era atât de obsedat de ea? Era Tony singur sau obsesiv?

S-a întors în faţă când maşina a ieşit pe banda de ieşire, dar încă îl simţea pe Tony privindu-i. „De ce ai făcut asta?”

„Să fac ce?” a întrebat Luke cu inocenţă falsă. „Să acţionezi ca şi cum am fi implicaţi.”

„Habar n-am ce vrei să spui.” Faţa lui Luke s-a despicat într-un zâmbet sălbatic. Strălucirea masculină din ochii lui a făcut-o pe Brooke să-şi încâlcească degetele de la picioare în pantofii ei practici. Ce naiba a fost asta? S-a zvârcolit.

Luke a întors pe drumul principal. „Haide, limbajul corpului tău nu ar fi putut fi mai evident. Dacă ai fi putut să fugi de tipul ăla, ai fi făcut-o.”

„Tony e inofensiv.” Probabil. Brooke s-a afundat mai mult în pielea de pluş.

O presiune scăzută îi crescu în frunte. „El e doar…”

„Gelos? Posesiv?” a sugerat Luke.

Ugh. Brooke a închis ochii fără să răspundă.

„E un ciudat”, a intervenit Haley. „La ce te-ai gândit când ai ieşit cu el?”

„Nu am ieşit cu el!” Brooke şi-a masat tâmplele. „Am mâncat ceva după o şedinţă PTA. O dată!”

O dată a fost mai mult decât suficient.

Capitolul 11

Luke strânse mai tare volanul. Brooke se întâlnise cu acel ciudat? Luke făcuse afaceri pe patru continente. Învăţase să citească limbajul trupului ca pe un text scris. Profesorul de

istorie fusese gelos ca naiba.

Ce s-a întâmplat cu hotărârea lui Luke de a o proteja pe Brooke fără să se implice mai mult?

Nu e ca şi cum ar fi fost a *lui.*

Luke şi-a frecat centrul pieptului, unde o agitaţie complet iraţională se agita ca o depresiune tropicală care se formează în Caraibe. Brooke a declanşat mai mult decât instinctele lui protectoare. Dorinţele lui mergeau dincolo de a o ţine în siguranţă. Să vadă interesul unui alt bărbat pentru ea îl scotea din minţi, la fel cum îl scosese din minţi să vadă dovada căsătoriei ei cu un alt bărbat, cu toţi acei ani în urmă. Fusese evident nepoliticos cu profesorul de istorie şi, mai rău, nu simţea nici măcar un gram de regret. Dacă i s-ar da ocazia, ar face-o din nou.

Ia-o mai uşor. În şase zile, se întorcea în New York. Dar dacă ea era încă în pericol? Ce se întâmpla atunci? A zdrobit gândul. Nu avea rost să-şi facă griji pentru ceva ce nu putea controla.

Câteva minute mai târziu, Luke a întors la cutia poştală a lui Brooke şi a parcat în faţa casei. Toată lumea s-a îngrămădit afară. Copiii au ieşit pe uşa din faţă căscând. Sunshine a tropăit până la maşină. Luke s-a aplecat să-i scarpine capul. Câinele şi-a arcuit spatele. Unghiile s-au înfipt în pământ în timp ce ea se întindea, apoi a ieşit pe peluza din faţă să adulmece iarba.

Luke s-a întors să o caute pe Brooke. Ea şchiopăta pe alee spre cutia poştală. „Aduc eu corespondenţa.”

„Nu sunt neajutorată.” A tras de ea şi s-a împiedicat înapoi. O mână a sărit să-i acopere gura, iar culoarea s-a şters din pielea ei albă.

Luke a alergat lângă ea şi a împins-o în spatele lui. Mirosul putred plutea spre el. Muştele bâzâiau în jurul

deschiderii. Luke s-a uitat înăuntru. O masă de blană plată şi însângerată fusese îndesată în tubul de metal. Veveriţă?

„Arată ca un animal ucis pe şosea.”

Brooke se sprijinea pe coapse. Îşi ţinea privirea fixată pe trifoiul de sub picioarele ei. „Minunat.”

„Ar fi trebuit să mă gândesc să verific cutia poştală.” El a explicat despre camionul pe care îl văzuse în după-amiaza aceea. „Să mergem înăuntru. Voi suna la poliţie.”

El i-a luat cotul şi a condus-o spre casă. La uşă, el a fluierat după câine, iar ea i-a urmat în foaier. Muzica bubuia de la etaj.

Brooke s-a îndreptat spre sufragerie şi s-a lăsat pe scaun. Linii epuizate îi vânturau ochii şi gura. Luke a înclinat otomanul astfel încât ea să-şi poată ridica piciorul. În timp ce el era în bucătărie şi chema poliţia, a luat o pungă de gheaţă din congelator.

„Mulţumesc.” Brooke şi-a strâns mâinile tremurânde.

O dorinţă primordială, adânc înrădăcinată, a răbufnit în Luke. Voia să îl găsească pe proprietarul camionului şi să îl bată până îl făcea la fel de sângeros ca animalul pe care îl băgase în cutia poştală a lui Brooke. Apoi ar fi ţinut-o pe Brooke până când s-ar fi oprit din tremurat.

„Nu ai văzut o camionetă care să te urmărească?” Se plimba prin sufragerie în faţa scaunului ei.

„Nu am plecat nicăieri fără tine de aseară.”

„Conduce cineva la şcoală un pickup negru?” Luke s-a oprit. „Ce conduce profesorul ăla de istorie?”

„Nu ştiu.” Brooke s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit coatele pe genunchi. Şi-a lăsat fruntea în mâinile ei. „Dar Tony ar fi fost la şcoală toată ziua.”

„Are pauză de prânz, nu-i aşa?”

„Presupun, dar nu-l pot vedea pe Tony punând cu lopata o

veveriţă ucisă pe drum în cutia mea poştală.” Brooke s-a îndreptat. Ochii ei căprui s-au făcut mari. „Astăzi a tot insistat să vină şi să rămână aici pentru a ne proteja.”

„Aşa că poate crede că dacă te sperie suficient, îl vei lăsa.”

Brooke s-a lăsat pe spate în scaun şi a închis ochii, ca şi cum gândul ar fi epuizat-o.

Soneria de la uşă a sunat. Sunshine şi-a ridicat capul. A scos un *lătrat* puternic şi a tropăit spre uşa din faţă.

„Ar trebui să latri *înainte ca* ei să ajungă la uşă”, a glumit Luke, urmând câinele. A verificat pe vizor. „E poliţia.”

Brooke a suspinat şi s-a ridicat de pe scaun.

Un ofiţer tânăr, cu părul negru, a venit la uşă. „Bună, Brooke.”

Brooke a ieşit pe verandă. „Luke, acesta este ofiţerul Ethan Hale. Ethan, Luke Holloway.”

„Spune-mi Ethan.” Poliţistul i-a strâns mâna lui Luke. Au mers spre cutia poştală.

„Asta e urât.” Ethan a făcut o grimasă. „Voi scrie un raport, dar sincer, dacă nu ştii cine a făcut-o, nu putem face prea multe în legătură cu o farsă ca asta.”

Luke i-a spus despre camionul negru.

Ethan a făcut o notă. „Ai luat numărul de înmatriculare?”

„Nu.” Luke îşi strânse dinţii până când maxilarul îl durea.

Ethan s-a dus la maşina sa după un aparat foto. A făcut o poză şi a notat câteva informaţii. „Sunaţi-ne imediat dacă mai vedeţi acel camion sau dacă se întâmplă ceva neobişnuit.”

Brooke a urcat treptele verandei. Un sedan a oprit pe aleea lui Brooke, iar poliţistul care o interogase pe Brooke la Urgenţe cu o seară înainte a coborât. Poliţiştii au schimbat un salut rapid pe alee.

Poliţistul arăta dur. Barba şi cearcănele spuneau că stătuse treaz toată noaptea.

„Luke, acesta este ofiţerul Kent.” Brooke a fluturat o mână între ei. „Te rog, vino înăuntru. Este ceva în neregulă?”

„Nu, doamnă.” Ofiţerul Kent i-a urmat în camera de zi. „Eu locuiesc aici. Am trecut pe aici în drum spre casă să vă informez.”

„Apreciez asta”, a spus Brooke.

Luke i-a povestit despre cadavrul de pe şosea şi despre camion.

„Nu-mi place cum sună asta.” Kent a luat un scaun cu spătar drept din colţ şi l-a aşezat lângă scaunul lui Brooke. A scos un carneţel şi s-a întors spre Brooke. „Mai întâi de toate, lasă-mă să-ţi spun că îţi suntem recunoscători că ai intervenit aseară şi ai oprit o crimă teribilă. Majoritatea oamenilor nu vor să se implice.”

„Brooke nu este ca majoritatea oamenilor.” O mândrie neaşteptată a dantelat vocea lui Luke.

De unde naiba a venit asta? S-a cocoţat pe braţul canapelei. „Cum e Maddie?” Brooke s-a aplecat în faţă. Ochii i s-au înceţoşat. „Destul de bine încât să ne dea o declaraţie, mulţumită ţie”, a spus poliţistul.

„Slavă Domnului.” Brooke şi-a împreunat mâinile în poală. Oare nu mai tremurau? „Nu am văzut-o aseară. Îşi făcea o tomografie, dar părinţii ei erau acolo. Mi-au spus că a avut o comoţie cerebrală de la lovituri repetate la c ap. Mă bucur să aud că a fost suficient de coerentă să vorbească cu tine.”

„Nu i-am găsit încă agresorul”. Poliţistul şi-a sprijinit antebraţele pe coapse. „Dar vestea bună este că Maddie avea nişte piele sub unghii. O să trecem ADN-ul prin CODIS. Va dura ceva timp, dar dacă acelaşi tip a lăsat vreodată ADN la un alt loc al crimei sau dacă este înregistrat în baza de date a

infractorilor condamnaţi, vom putea să îl potrivim.”

„Ce este CODIS?” a întrebat Luke.

„CODIS este Sistemul combinat de indexare a ADN-ului. Acesta compară ADN-ul infractorilor condamnaţi cu ADN-ul găsit la locul faptei”, a explicat Kent. „De asemenea, trecem în revistă listele noastre de infractori sexuali din zonă. Asta ar putea restrânge căutarea. Tipul ăsta nu a apărut din senin. Infracţiunile sexuale tind să fie obişnuite. Există şanse mari să mai fi făcut aşa ceva. Maddie a avut noroc.”

„A luptat din greu”, a spus Brooke.

„Ea a făcut-o.” Poliţistul părea impresionat. „Mai e ceva ce-mi poţi spune despre noaptea trecută?”

Ochii lui Brooke nu s-au mai concentrat în timp ce îşi căuta amintirile. A clipit şi şi-a scuturat capul. „Nu. Dacă îmi amintesc ceva, o să te sun.”

„Cât de mult crezi că este în pericol Brooke?” a întrebat Luke.

„Greu de spus.” Poliţistul şi-a băgat caietul înapoi în buzunar. „Nu i-a văzut faţa, aşa că nu este un martor ocular sau ceva de genul ăsta. Dar nu se ştie niciodată cu tipii ăştia violenţi.”

„Sunt şanse să o cunoască pe Maddie de undeva.” Brooke şi-a bătut un deget arătător pe buză.

„Maddie nu l-a recunoscut”. Poliţistul a bâzâit.

„Purta o mască. Asta nu pare a fi un atac la întâmplare.” Brooke l-a fixat pe poliţist cu o privire dură. „Am locuit în zona asta aproape toată viaţa mea. Aproape nimeni nu foloseşte acest traseu. Un violator care pândeşte o alergătoare nefericită ar fi trebuit să aştepte zile întregi. Este mult mai probabil ca el să fi ştiut că Maddie va veni.”

„Poate”, a recunoscut Kent. „Vom lua în considerare toate dovezile şi *apoi vom* veni cu nişte teorii. Nu vă faceţi griji.

Vom analiza toate scenariile.”

Dar ochii lui Brooke erau foarte îngrijoraţi.

Poliţistul i-a înmânat lui Brooke o carte de vizită. „Sună-mă dacă te mai gândeşti la ceva.” Kent s-a ridicat şi şi-a întins spatele. „Maddie te-a întrebat dacă vrei să o vizitezi. Vrea să-ţi mulţumească în persoană.”

„O să mă duc acolo astăzi”. Brooke s-a chinuit să se ridice în picioare. „Te rog, nu te ridica. Pot să ies singur.”

„Nu vreau să mă simt prea confortabil dacă va trebui să ies din nou.” Ea ia urmat pe Luke şi pe poliţist în foaier. Kent a ieşit.

Luke a ezitat la uşa deschisă. „Voi fi afară pentru câteva minute.”

„Bine. Dacă o vom vedea pe Maddie în seara asta, am nevoie de cafea.” Ea s-a îndreptat spre bucătărie. „Vrei şi tu?”

„Da, te rog. Mă întorc imediat.” Luke a ieşit în faţă, a curăţat cutia poştală şi a îngropat veveriţa plată în spatele garajului înainte să i se alăture în bucătărie. Brooke, deja la jumătatea unei căni de cafea, i-a turnat o ceaşcă.

„Mulţumesc.” Uşurarea i-a înmuiat vocea. „Nu cred că m-as fi descurcat cu asta.”

„Cu plăcere.” Degetele lor s-au atins când el i-a luat ceaşca din mână. Contactul uşor îl făcu pe Luke să dorească să facă mai multe treburi bărbăteşti pentru ea, dacă asta ducea la alte atingeri.

Soneria a sunat din nou, iar Luke a fost cuprins de iritare când s-a dus să răspundă. Agitaţia a luat amploare când l-a văzut pe Tony, profesorul, pe verandă, cu un buchet de flori în mână. În loc să-l lase pe profesor să intre, Luke a ieşit pe verandă şi a intrat în spaţiul personal al tipului. Cu ochii

mari, Tony a dat înapoi. A scăpat florile. Vaza de sticlă a lovit veranda cu o *lovitură puternică.* Apa s-a revărsat şi s-a împrăştiat pe scânduri.

Ignorând mizeria, Luke se apropie. „I-ai făcut o vizită lui Brooke în această după-amiază?”

„N-nu.” Fundul lui Tony a lovit balustrada. Mărul lui Adam tremura.

Luke s-a uitat la alee. Tony conducea un Volvo albastru marin. Furia a dat la o parte raţiunea. Tony ar fi putut împrumuta un camion.

„Poţi dovedi că nu ai plecat astăzi de la şcoală?”

Uşa din faţă s-a deschis. „Ce se întâmplă?” Brooke a ieşit şchiopătând.

Dar Luke nu s-a mişcat. Tony a ieşit din spatele lui. S-a aplecat, a luat vaza şi a împins-o spre Brooke. „Acestea vor avea nevoie de apă proaspătă.”

Brooke nu a acceptat florile. Şi-a strâns braţele într-un gest defensiv care l-a tentat pe Luke să-l ridice pe Tony de gâtul lui sfrijit şi pompos şi să-l arunce pe gazon.

„De ce eşti aici?” Luke se înălţa. Avea câţiva centimetri în plus faţă de profesor.

„Am vrut doar să mă asigur că ştii că oferta mea a fost sinceră.” Tony a tras florile înapoi la corpul său.

„Am spus nu în această după-amiază şi am vorbit serios. După cum poţi vedea, nu sunt singură.” Brooke a făcut un gest către Luke, iar tonul ei a îngheţat. „Tony, am luat cina ca prieteni şi colegi. Nu va fi niciodată nimic mai mult decât atât între noi.”

„Ei bine, atunci. Îmi pare rău că te-am deranjat.” Tony a plecat capul, dar sub faţada lui apologetică, Luke a simţit că furia era încă puternică. Cu o ultimă privire către Luke,

profesorul s-a retras de pe verandă şi s-a întors la sedanul său.

Tremurând, Brooke s-a întors şchiopătând în casă. Luke a închis uşa în urma lor. În foaier, ea s-a întors cu faţa la el. Cearcănele de sub ochii ei s-au adâncit în lumina de deasupra capului, evidenţiindu-i vulnerabilitatea şi epuizarea. „Nu trebuia să faci asta.”

„Să fac ce?” Luke a tras înapoi. „Să-l anunţ pe ciudatul ăla că nu voi suporta să te urmărească?”

„Pleci săptămâna viitoare.” Brooke i-a arătat pieptul. „Trebuie să mă descurc singură cu bărbaţi ca Tony. În plus, e un coleg de serviciu. Trebuie să îl văd aproape în fiecare zi.”

„Nu pot lăsa să ţi se întâmple nimic.”

Brooke s-a înmuiat. „Ştiu că i-ai promis lui Wade că vei avea grijă de mine, dar nu poţi să preiei controlul. După ce pleci, eu tot trebuie să-mi trăiesc viaţa. Altfel, odată ce eşti în altă ţară, ce-l opreşte pe Tony să mă hărţuiască din nou? Faptele sunt fapte. Săptămâna viitoare pe vremea asta voi fi pe cont propriu. Este mult mai bine dacă Tony *mă* respectă pe *mine* decât pe *tine*'„.

Avea dreptate, dar faptele nu aveau niciun efect asupra furtunii care se pregătea în Luke.

„Tu nu înţelegi.” Luke se plimba prin foaier, cu nervii încinşi de descoperirea cutiei poştale şi de întâlnirea cu Tony. A lovit peretele cu ambele palme. Făcând o pauză pentru a respira adânc, şi-a adunat lucrurile prin forţa voinţei. Promisiunea făcută lui Wade îi întindea firul subţire al recuperării până la punctul de rupere. Ruşinea l-a inundat. Brooke era în pericol pentru că îşi riscase viaţa pentru a salva pe altcineva. Curajul ei îl umilea. Cum ar fi putut Luke să resimtă cererea celui mai bun prieten al său de a o proteja? Oh, pe cine păcălea? Luke nu era aici din cauza lui Wade. El

era aici din cauza lui Brooke.

Mai multă îngrijorare se învârtea în stomacul lui Luke. Wade nu ar fi fost aici în seara asta. Cineva îi făcuse o farsă urâtă lui Brooke astăzi, ea trebuia să se îngrijoreze de un coleg înfiorător, iar agresorul lui Maddie era încă în libertate.

Ce îi spusese Brooke fratelui ei cu o seară înainte? Prădătorii sexuali recidivează. Așa erau făcuți. Așa că, indiferent dacă atacatorul se ducea după 5 5 5 7 V Maddie sau după altă femeie, tipul ăsta nu se va opri până când cineva nu-l va obliga.

El a traversat lemnul tare şi a înghesuit-o împotriva uşii închise. Ochii ei căprui s-au întunecat. Surpriză sau dorinţă? Trupul i s-a întărit în timp ce spera să fie a doua. S-a aplecat aproape de urechea ei. Părul ei mirosea moale şi proaspăt, ca pajiştea din faţa casei ei. *„Nu voi* lăsa să ţi se întâmple nimic săptămâna asta. Va trebui să te descurci cu asta.”

$$$

Brooke a îngheţat. Nervii ei, deja puşi la încercare de evenimentele săptămânii, se blocaseră în indecizie. Creierul îi striga că nu era genul de fată care să lase bărbatul să preia controlul, dar corpul ei se delecta fără ruşine cu toată demonstraţia masculului alfa. Pregătit de confruntare, corpul lui Luke era tare ca piatra şi la câţiva centimetri de al ei. Tensiunea radia din pielea lui ca un câmp electric, iar ea voia să îi absoarbă energia.

Prea cultivat pentru gelozie sau posesivitate, intelectualul Ian nu era predispus la izbucniri emoţionale. Nici măcar nu-şi pierduse cumpătul când o părăsise.

Nu mai avusese niciodată un bărbat care să se poarte atât

de primitiv şi protector cu ea. Doamne, cum ar fi fost ca Luke să exercite acea dominaţie asupra corpului ei gol? Un fior cald alunecat prin burta ei. Doamne. De ce naiba se mai gândea la sex?

Trebuie să fie un răspuns fiziologic la stres. Oricare ar fi fost cauza, era puternic şi primar, chemând fiecare moleculă feminină din corpul ei să se ridice şi să ia aminte.

Privirea lui a căzut la gura ei. Avea de gând să o sărute? Voia ea să o facă? Mirosul de bărbat cald şi săpun i-a inundat nasul şi a atras-o mai aproape. O, da. Voia.

„Mamă?” a strigat Haley de la etaj.

Luke a dat înapoi, regretul subţiindu-i gura.

„Da?” răspunse Brooke, recunoscătoare pentru întreruperea fiicei ei. Poate că Luke îi făcea hormonii să o ia razna, dar inima ei nu putea suporta să fie lăsată în urmă încă o dată. Fostul ei soţ părăsise Westbury pentru agitaţia oraşului. Ea şi copiii nu au fost de ajuns pentru Ian. El nu avea niciun interes pentru fotbal sau cercetaşi sau pentru oricare dintre activităţile mărunte care făceau parte din creşterea copiilor, un fapt trist care a lăsat găuri tăioase în toţi.

Haley a coborât scările alergând. Chris era chiar în spatele ei. „Ne este foame.”

Datorită minunilor muzicii pop, copiii au ratat toată drama.

„Ce zici de o gustare?” Brooke a mers în bucătărie, a deschis cămara şi a scos o pungă de covrigei. Copiii au dus-o la masă, iar câinele a ocupat o poziţie plină de speranţă pe podea.

Căutând puterea de a termina ziua, Brooke a înghiţit o cafea călduţă.

Telefonul lui Haley a bâzâit, iar când s-a uitat la el, gura i

s-a curbat într- un zâmbet mic care sugera că comunica cu noul băiat de pe radarul ei.

Ugh. La cincisprezece ani, Haley nu devenise încă nebună după băieţi, dar cea de-a şaisprezecea aniversare se apropia cu repeziciune, iar hiper- focalizarea ei pe acest băiat îi dăduse lui Brooke o durere de cap instantanee. Nu era pregătită pentru situaţia băiatului mai mare cu maşină.

S-a adresat copiilor. „Trebuie să merg la spital şi să o vizitez pe femeia de aseară."

„Bine", a spus Chris.

Cufundată în mesajele ei, Haley a dat din cap absent.

„Nu vă las singuri aici." Cofeina nu îi dădea lui Brooke impulsul de care avea nevoie.

„Ai promis că vom lucra la costumul meu în seara asta pentru dansul de Halloween de vineri." Haley a muşcat dintr-un covrig. Firimiturile i-au căzut în poală. „Şi am tone de teme la istorie."

„Împachetează-ţi lucrurile şi fă-o în sala de aşteptare a spitalului", a spus
Brooke cu vocea ei „nu mă provoca". „Vom lucra la costumul tău când ne întoarcem."

Haley şi-a încreţit nasul. „Spitalele sunt scârboase."

Brooke nu a contestat afirmaţia. „Ai teme pentru acasă, Chris?"

„Gata." Şi-a băgat o prăjitură întreagă în gură.

„De ce nu lăsăm copiii la bunica mea?" a spus Luke. „I-ar plăcea compania."

Brooke s-a întors spre Haley. „Bunica lui Luke este doamna Holloway."

„Doamna Holloway?" Haley s-a luminat. „A fost una dintre profesoarele mele preferate."

Brooke s-a gândit. „Eşti sigur că nu s-ar supăra?"

„Pozitiv”, a spus Luke. „Dar o voi suna şi mă voi asigura dacă asta te face să te simţi mai bine.”

Un apel rapid şi cincisprezece minute mai târziu se aflau în maşina lui Luke parcată în faţa unei case cu două etaje. Telefonul mobil al lui Luke bâzâi pe consolă. O notificare de apel sosit a apărut pe ecran. L-a ridicat şi s-a uitat la ecran. Gura i s-a strâns. Telefonul a vibrat din nou, dar Luke doar s-a holbat la el.

„Nu ai de gând să răspunzi la asta?”, a întrebat ea, aplecându-se în faţă pentru a privi ecranul.

„Nu.” A închis telefonul şi s-a întins după mânerul uşii.

Oookaaay. Dezamăgirea o împingea. Dar Luke avea tot dreptul să păstreze confidenţialitatea unui apel telefonic. Când au ieşit, uşa din faţă s-a deschis. Doamna Holloway stătea în prag. Micuţa femeie cu părul cărunt şi-a şters mâinile pe partea din faţă a şorţului. „Aveţi noroc. Tocmai am scos un lot de prăjituri din cuptor. Du-te înapoi în bucătărie dacă vrei câteva.”

Chris a condus atacul. Haley a rămas în urma lui.

„Nu va dura mult.” Brooke a adulmecat. Mirosul de ciocolată topită persista. Stomacul ei a răguşit. „Şi îţi mulţumesc foarte mult pentru caserolă. Va fi apreciată în seara asta.”

„Cu plăcere. N-a fost nimic.” Doamna Holloway i-a făcut semn să plece cu o mână cu vene albastre. „Nu vă grăbiţi. Copiii vor fi bine.”

„Ştiu, şi mulţumesc din nou.” Mulţumită că copiii erau în siguranţă, Brooke l-a urmat pe Luke afară. Soarele cobora spre vârfurile copacilor şi îşi lua căldura cu el. Aerul rece se scurgea pe pielea lui Brooke. Şi-a închis geaca până la bărbie.

Spitalul Comunitar Westbury se afla la marginea oraşului.

Cincisprezece minute mai târziu, Luke a lăsat-o la trotuarul de beton din faţă şi s-a dus să parcheze maşina. La umbra intrării acoperite, Brooke a tremurat. Disconfortul i s-a strecurat de-a lungul cefei, o furnicătură instinctivă care semnala pericolul. O asistentă a împins un scaun cu rotile pe uşa rotativă şi a aşteptat cu pacientul ei în braţe. Un sedan mare s-a oprit la bordură în faţa lor.

Brooke a pivotat şi a supravegheat parcarea, plină pe trei sferturi. Câteva persoane mergeau spre şi dinspre vehiculele lor. Nimic nu părea anormal nici acolo. Şi-a frecat ceafa şi a intrat, foarte bucuroasă să-l vadă pe Luke parcând în rândul al patrulea. La vederea lui coborând din maşină, o avalanşă de siguranţă o străbătu. S-a întors de la el şi a intrat în holul spitalului. Oricât de mult ar fi apreciat ea prezenţa lui în această săptămână, nu avea rost să se ataşeze. Luke nu rămânea pe aici. Nevoile pe care le stârnea în interiorul ei trebuiau să rămână neîmplinite. Nu putea suporta încă un eşec.

Capitolul 12

Cea mai inteligentă mişcare ar fi fost să pornească maşina, să se întoarcă şi să meargă acasă.

Dar nu a putut.

Maddie era înăuntru, aşteptând. Nevoia din el se învârtea, creştea, se întărea ca o furtună tropicală deasupra apelor calde ale oceanului. Dacă nu îşi descărca forţa în mod constructiv, îl putea copleşi. Învăţase asta devreme în viaţă. Dorinţele lui cele mai întunecate nu puteau fi oprite, dar

puteau fi canalizate.

Dacă va continua, va trebui să fie prudent.

Aplecându-se, a deschis torpedoul. Ţinând capul plecat şi prefăcându-se că caută ceva, a aruncat o privire peste bord şi a văzut-o pe Brooke Davenport intrând pe uşile spitalului. O nouă explozie de entuziasm îi trecu prin vene. Ce i-ar fi spus ea lui Maddie? Vor vorbi despre el?

Ar fi trebuit să aştepte până pleca Brooke, dar curiozitatea îi rodea disciplina. Nevoia de a le vedea împreună a crescut la o intensitate febrilă.

Recunoştea riscul, abaterea de la regulile şi autocontrolul care îl feriseră până atunci de descoperire. Dar nu conta. Dorinţa îi păşea în sânge ca o panteră în cuşcă.

Se holba la faţada de cărămidă a spitalului. Ele erau înăuntru.

Împreună. Şi avea un cadou pentru Maddie.

Ce trebuia să facă?

Fusese o vreme în viaţa lui când nu avusese niciun control, când altcineva fusese la conducere, când mărimea lui mai mică îl făcuse neputincios.

„Încetează!”

Şi-a ridicat privirea din jocul său. Mâna l-a prins pe obraz, înţepătura răsunându-i în craniu.

Sora lui mai mare, Ellie, s-a aplecat în faţa lui, cu faţa contorsionată de furie. „Ce naiba e în neregulă cu tine?”

El şi-a dus o mână la faţă.

„Ţi-am pus o întrebare.” Ellie a ridicat mâna. El a încercat să se dea înapoi, dar într-o rulotă nu prea era loc de ocolire. A aşteptat lovitura. Pumnul ei s-a încleştat deasupra capului lui pentru o secundă lungă. Ea şi-a lăsat mâna jos şi l-

a apucat de partea din spate a gulerului. „Ce am să mă fac cu tine? De ce nu te poţi purta frumos?”

Ea a deschis dulapul şi l-a împins înăuntru. „Poate că o pauză te va învăţa o lecţie.”

Într-o rulotă simplă, dulapul cu haine nu era mai lat decât un copil slab de cinci ani. El abia încăpea. Uşa s-a închis. A dat la o parte câteva perechi de pantofi, s-a ghemuit şi s-a înghesuit pe podea. Pantofii miroseau a picioare acre. Poalele jachetelor îi frecau creştetul capului. Ar fi bine să se simtă cât mai confortabil. Cine ştia cât va dura „time-out-ul” lui? S-ar putea să se facă dimineaţă până să-l lase să iasă.

Bine că nu-i era frică de întuneric. De fapt, îi plăcea. Umbrele erau locuri grozave pentru un băieţel să se ascundă.

A închis ochii şi a încercat să îşi imagineze casa în care a locuit până acum câteva luni. Şi-a imaginat pârâul liniştit care şerpuia prin bucata de pădure din spatele micuţei proprietăţi. Nu fuseseră bogaţi, dar el avusese mult mai multă libertate acolo. Cu nişte părinţi ocupaţi cu munca, fusese lăsat să se plimbe singur în orele dintre şcoală şi cină. Devenise bun la prins broaşte. Cât timp trecuse de când mama şi tata muriseră şi sora lui îl adusese aici să locuiască?

Probabil mai mult decât părea.

Într-o zi, el va fi mare. El va fi cel care va deţine controlul. Nimeni nu-i va spune ce poate şi ce nu poate să facă. Nimeni nu-l va lovi şi nici nu-l va închide în dulapuri.

S-a vârât în întuneric şi a aşteptat.

Capitolul 13

Brooke a intrat în clădire şi s-a apropiat de recepţie. Paznicul în vârstă de serviciu ar fi putut fi dublura lui Don Knotts. Brooke i-a dat numele lui Maddie. El l-a tastat la tastatură, s-a uitat încruntat la monitor şi a scris un permis de oaspete pentru Brooke.

„Am nevoie de două permise”, a spus Brooke. Luke a intrat în hol şi i s-a alăturat.

Gardianul a scuturat din cap. „Îmi pare rău. Doar trei vizitatori pentru fiecare oaspete. Sunt deja doi pentru acel pacient.” Luke a ridicat din umeri. „O să aştept aici.”

Brooke s-a îndreptat spre lift. Înăuntru, s-a uitat la numărul scris de mână pe permis. Maddie era în camera 310. Brooke a apăsat pe numărul trei de pe panou. Liftul a urcat gemând până la etajul trei. A urmat semnele de pe perete până la holul din dreapta.

Brooke a bătut în tocul uşii. „Maddie?”, a strigat ea cu o voce blândă, în caz că fata dormea. „Sunt Brooke.”

„Intră.” Vocea era mai puternică decât se aştepta Brooke. Totuşi, ea s-a pregătit pentru apariţia lui Maddie şi a intrat în cameră. În patul cel mai apropiat de uşă, Maddie era întinsă pe două perne, cu cearşaful alb pliat frumos peste o pătură termică la brâu. Patul din faţa ferestrei era gol, perdeaua centrală trasă pentru a expune geamul negru. Luminile erau stinse, dar Brooke putea vedea mai mult decât suficient.

Partea dreaptă a feţei lui Maddie arăta mai rău decât cu o seară înainte. Vânătăile se învineţiseră, ochiul ei era aproape umflat, iar un rând de copci negre micuţe îi închidea o tăietură de pe pomete. Alte câteva fire de sutură îi închideau tăieturile din lobul urechii, unde agresorul îi smulsese cerceii. Un colier obscen de vânătăi îi înconjura gâtul ca nişte

perle negre şi grase.

Deşi corpul ei era liniştit, mâinile lui Maddie atingeau marginea cearşafului într-o mişcare inconştientă, repetitivă.

Într-un fotoliu de vinil înclinat între paturi, tatăl lui Maddie stătea cu un ziar împăturit în poală. S-a ridicat şi şi-a trecut o mână prin părul subţire. Era clar că domnul Thorpe nu dormise de când Brooke îl văzuse la Urgenţe cu o seară înainte. Ochii îi erau apoşi, iar hainele îi erau şifonate. Putea un om să îmbătrânească peste noapte?

„Mulţumesc că ai venit.” Ochii lui albaştri s-au înceţoşat când a apucat

mâna lui Brooke, ţinând-o câteva secunde. S-a uitat la fiica lui, apoi înapoi la Brooke. „Mă duc să iau o ceaşcă de cafea proaspătă. Ai de gând să stai aici câteva minute?”

„Nu voi pleca până nu te întorci”, promise Brooke. Dacă ar fi fost fiica ei în patul acela, Brooke nu ar fi lăsat-o nici măcar o clipă singură. Greaţa i s-a ridicat în gât la gândul ăsta. A înghiţit în sec, recunoscătoare că Haley şi Chris erau ascunşi cu doamna Holloway.

Domnul Thorpe a clipit puternic, şi-a scos ochelarii fără rame şi şi-a frecat un ochi cu o încheietură. „Mă duc să mă întâlnesc cu soţia mea la cafenea. Mulţumesc.” A dat din cap şi, cu o privire strânsă în spate, a ieşit pe uşă.

Brooke s-a dus la marginea patului. Maddie a ridicat o mână pentru a o apuca pe a lui Brooke. Linia intravenoasă s-a prins de balustrada patului. Brooke a descâlcit-o şi a strâns palma lui Maddie.

„Mulţumesc.” O lacrimă a alunecat pe obrazul nemărginit al lui Maddie. „Am crezut că o să mor.”

„Mă bucur doar că am fost acolo.” Ţinând încă mâna lui Maddie, Brooke s-a aşezat uşor pe scaunul pe care îl lăsase liber domnul Thorpe. „Cum te simţi?”

„Mă doare capul.”

„Pun pariu că da. Spune-mi dacă te doare prea tare să vorbeşti, bine? Voi sta aici cu tine până se întoarce tatăl tău.”

„Nu. Vreau să vorbesc cu tine.” Maddie a tresărit. „Ai fost acolo. Tu eşti singura care înţelege.”

Brooke i-a oferit un zâmbet blând, cu buzele strânse. „Te superi dacă îţi pun câteva întrebări?”

Maddie îşi ridică bărbia cu un milimetru, suficient pentru a-şi arăta curajul care probabil îi salvase viaţa. „Poţi să mă întrebi absolut orice. Au trimis deja un psihiatru să mă vadă. A spus că ar trebui să vorbesc despre asta.”

„Ce descriere ai putut să dai poliţiei?”

„Nu prea multe.” Vocea lui Maddie a scăzut la o şoaptă.

„A fost ceva despre el care părea familiar?”

„Nu.” Maddie a întins mâna după o cană cu apă de pe tava ei cu roţi şi a sorbit din pai. „Absolut nimic.”

Brooke a schimbat tactica. „Ai un iubit?”

Maddie s-a încruntat şi a scuturat din cap. A închis ochii pentru câteva secunde, ca şi cum mişcarea i-ar fi provocat durere. „Ne-am despărţit.”

„Era supărat din cauza despărţirii?”

„Un pic.” Privind în jos, Maddie a ales marginea foii, rulând-o între deget şi degetul mare, iar şi iar. „Am cunoscut pe altcineva care credeam că-mi place.
Nu mi s-a părut corect să îl ţin pe o sfoară.”

„Ar fi putut fi el noaptea trecută?”

„În niciun caz.”

„De unde ştii?”

„Pentru că fostul meu iubit, Tyler, este asiatic. Tipul ăsta nu era.” Brooke a îngheţat. „Cum ţi-ai dat seama?”

„I-am văzut pielea!” Maddie s-a luminat. „Mâneca lui era împinsă în sus. Chiar dacă era întuneric, am putut vedea că

pielea lui era foarte albă. De asemenea, Tyler este slab. Bărbatul era mai masiv, poate mai în vârstă?”

„Ai spus asta poliţiei?”

Emoţia strălucea în ochiul bun al lui Maddie. „Nu. Tocmai mi-am amintit.”

„Să-i sunăm.” Brooke a scos cartea de vizită a ofiţerului din Coopersfield şi i-a format numărul. Apelul a intrat pe căsuţa vocală, aşa că ea a lăsat un mesaj scurt.

Maddie părea încântată că a contribuit cu nişte informaţii. În timp ce aşteptau ca poliţistul să sune înapoi, Brooke a căutat mai multe informaţii. „Ai vreun hobby?”

„Îmi place Zumba.”

„Pare distractiv.”

„Este. Cursurile de la Forever Fitness sunt grozave.”

Mai mult o piaţă de carne decât un centru de fitness, Forever Fitness se afla într-un centru comercial la câţiva kilometri distanţă. Un procent mai mare din suprafaţă era dedicat barului de sucuri decât echipamentelor de exerciţii. Brooke îl vizitase când se deschisese prima dată, dar a descoperit că preferă sacul de box din subsolul ei. Bătaia pe sacul ei de box îi alina stresul aşa cum nicio bandă de alergat nu ar fi putut vreodată.

„Te doare capul?”

„Un pic.”

„Nu trebuie să vorbim.” Brooke i-a mângâiat antebraţul. „De ce nu închizi ochii?”

„Nu vreau.” Maddie i-a studiat degetele. Unghiile erau zdrenţuite, rupte sub vârf. „Ai dormit noaptea trecută?”

Brooke s-a gândit la propriul ei somn agitat, plin de scârţâituri de lemn şi umbre schimbătoare. „Nu.”

„Ştiu că sunt în siguranţă aici în spital, dar de fiecare dată când aud un zgomot, de fiecare dată când închid ochii, el

este acolo.” Vocea lui Maddie tremura. „Va veni după mine. Ştiu asta. Şi dacă poliţia nu-l găseşte? Ce mă voi face?”

Brooke voia să îndrepte totul, dar era neputincioasă şi aproape la fel de speriată ca Maddie. „Nu ştiu.”

„Ţi-e teamă că va veni după tine?”

Brooke a fost tentată să mintă. Îşi negase temerile de mult timp, dar Maddie merita mai mult. Avea nevoie să ştie că nu era singură. Brooke a privit- o drept în ochi.

„Da, Maddie. Sunt speriată. Voi fi foarte atentă, dar nu mă voi mai simţi în siguranţă până când acest om nu va fi prins. Până atunci, tot ce pot face este să înfrunt o zi la rând.”

Maddie a pufnit. „Poliţistul a spus că predai cursuri de autoapărare. Când mă voi simţi mai bine, aş vrea să iau câteva.”

„Asta e o idee grozavă.”

Maddie a mototolit foaia într-un pumn strâns. „Îmi tot spunea să tac şi să nu mă mai cert, dar nu puteam. Era ca şi cum nu aveam niciun control asupra acestui lucru. Ţipetele, lupta, nu mă puteam opri.” A făcut o pauză, a adulmecat şi s-a întărit. „Crezi că nu m-ar fi rănit la fel de mult dacă aş fi fost tăcută, dacă aş fi cooperat aşa cum a spus el?”

Doamne Dumnezeule. Credea că şi-a provocat singură rănile.

Brooke a ţinut mâna fetei în ambele ale ei. „Nu, Maddie. Ai făcut exact ce trebuia. Dacă nu ai fi ţipat, nu te-aş fi auzit. Toată lupta aia ţi-a adus timp. Timp pentru mine şi îngrijitor să te găsim.”

O Maddie uşurată a adormit câteva minute mai târziu. În timp ce îl aştepta pe domnul Thorpe să se întoarcă, Brooke a alunecat pe scaun şi şi -a odihnit capul. Telefonul ei a bâzâit. Numărul ofiţerului Kent a apărut pe ecran. A răspuns cu un

„Alo” şoptit, bâjbâind cu butonul şi târându-se spre uşă pentru a nu o trezi pe Maddie. I-a explicat lui Kent ce îşi amintea Maddie, care a promis să vină imediat la spital. Brooke s-a întors la scaun.

Au trecut vreo zece minute. Apoi, cărucioare pline cu tăvi pentru cină au zăngănit pe hol. O femeie în uniformă verde a adus cina lui Maddie şi a aşezat- o pe tava cu roţi lângă patul ei. Maddie s-a agitat şi a deschis ochii.

„Cina ta e aici.”

Paşii din uşă i-au atras atenţia lui Brooke. Dl. şi dna. Thorpe a intrat.

„Am de gând să plec.” Brooke i-a strâns mâna lui Maddie o ultimă dată. „Când ofiţerul Kent ajunge aici, spune-i exact ce mi-ai spus mie.”

Doamna Thorpe a îmbrăţişat-o puternic pe Brooke. Umezeala îi sclipea în ochi. „Nu vă pot mulţumi îndeajuns.”

„Mă bucur doar că am fost acolo.” Cu o ultimă privire la tânăra femeie bătută, Brooke a părăsit camera. Brooke tremura în timp ce se îndrepta spre lift. Fără acea greşeală în programarea evenimentelor, cursul s-ar fi terminat la timp aseară, iar Maddie ar fi fost moartă.

$$$

Maddie a privit-o pe Brooke plecând, cu un impuls trecător de panică. A sorbit puţină apă şi a înghiţit cheagul sărat din gât. Brooke cu greu putea sta cu Maddie 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

A închis ochii şi şi-a repetat noua mantră. *Sunt în siguranţă. Sunt în siguranţă.*

Eu sunt în siguranţă.

De câte ori ar trebui să o spună pentru a se simţi în siguranţă?

Când Brooke fusese aici, Maddie nu se mai holbase la uşă, aşteptând o umbră întunecată. Îl aştepta pe *el.* Brooke o salvase o dată. Maddie nu avea nicio îndoială că o va face din nou.

Chiar ar renunţa atât de uşor?

Tatăl ei s-a aşezat pe scaunul de lângă pat, în timp ce mama ei se chinuia cu tava rulantă, ajustându-i înălţimea astfel încât să o poată împinge în poala lui Maddie. A vrut să-i spună mamei ei să nu se deranjeze. Mirosul care venea din farfuriile acoperite nu era chiar atât de apetisant. Dar mama trebuia să rămână ocupată.

Tatăl ei nu plecase de lângă patul ei mai mult de cinci minute de la atac. El ar fi protejat-o cu preţul vieţii lui. Dar Maddie tot nu se simţea în siguranţă.

Brooke era mai mică decât tata, dar era ceva în ochii ei: ferocitate.

Maddie s- a ridicat uşor şi a lăsat-o pe mama ei să stivuiască pernele patului în spatele ei. Ceafa i s-a înţepenit şi s-a uitat la uşă. Bineînţeles că nu era nimeni acolo, dar un fior de panică a trecut prin ea. Pielea goală a braţelor i s-a umflat de găină.

„Mai vrei o pătură?” Mama a scuturat şerveţelul şi l-a întins peste poala lui Maddie.

„Nu. Sunt bine.” O pătură nu-i putea vindeca paranoia, nu atâta timp cât el era încă acolo.

Mama a ridicat capacul izolat de pe farfurie. Maddie se uita în jos la piureul de cartofi.

Nu.

Nu putea fi. Nu aici.

Un ţipăt a străbătut gâtul umflat al lui Maddie, împreună cu certitudinea că nu va mai fi niciodată în siguranţă.

$$$

Un ţipăt, ascuţit şi frenetic de groază, a răsunat în hol.

Brooke a băgat o mână între uşile liftului. Acestea au ricoşat şi s-au separat. Ignorându-şi genunchiul, s-a grăbit înapoi spre holul lui Maddie. Personalul medical s-a adunat în faţa uşii. Prin uşa deschisă, domnul şi doamna Thorpe îşi strângeau fiica în braţe. Un agent de pază vorbea la radio chiar în spatele uşii.

Maddie plângea, cu un hohot isteric în voce care i-a frânt inima lui Brooke.

Domnul Thorpe a întâlnit privirea lui Brooke. A sărutat vârful capului lui Maddie şi a lăsat-o în braţele mamei ei. A tras-o pe Brooke în afara camerei de spital.

A expirat şi şi-a lipit buzele, ca şi cum s-ar fi liniştit suficient pentru a vorbi. *„El a* fost aici.”

Brooke a urmărit privirea domnului Thorpe până la tava pentru cină. Căruciorul rulant fusese îndepărtat de pat. O bucată de piure de cartofi stătea pe farfurie. Unul dintre cerceii lipsă ai lui Maddie stătea în mijlocul sosului ca un steag cuceritor.

$$$

Luke a aruncat ziarul înapoi pe scaunul de lângă el. S-a

aşezat în faţă şi şi- a sprijinit antebraţele de coapse pentru a scăpa de presiunea de pe spate. Sprijinindu-se prea mult pe el, irita ţesutul sensibil al cicatricii.

Un agent de securitate alerga prin hol. Oameni agitaţi se mişcau şi dădeau telefoane la recepţie. Alarma a bâzâit în stomacul lui Luke. Ceva s-a întâmplat. S-a ridicat şi a traversat holul. A apăsat butonul de apel al liftului. A scos din buzunar telefonul care bâzâia şi a deschis un mesaj de la Brooke.

Vino la etajul 3.

A aşteptat. Un lift era pe trei, celălalt pe patru.

Luke s-a năpustit în casa scării. Nimeni nu l-a oprit. A urcat treptele două câte două. La etajul al treilea, a urmărit zgomotele de agitaţie. Doi gardieni vorbeau la radio. Infirmierele şi alţi membri ai personalului se agitau pe hol.

Cineva plângea încet.

A zărit-o pe Brooke într-o uşă. Ea l-a văzut şi s-a apropiat şchiopătând. Faţa ei era palidă ca varul, iar ochii erau un amestec de frică şi furie.

„Ce s-a întâmplat?”

„A fost aici.”

„Nu vrei să spui...?”

„Da. Noaptea trecută, i-a smuls cerceii şi i-a luat. Maddie a spus că i-au stat în cale în timp ce o sugruma.” Brooke s-a uitat peste umărul ei la Maddie. „Unul dintre ei era pe tava ei pentru cină.”

„Iisuse.” Exclamaţia lui Luke i-a luat aerul din plămâni. I-a urmărit privirea până la ocupanţii camerei. Un părinte stătea de fiecare parte a patului de spital. O tânără era prinsă între ei, cu partea stângă a feţei lovită, vânătă şi însângerată. Plânsetele ei tăcute erau mizerabile şi mai mult decât tulburătoare. Erau sunetele unui suflet care se frânge, ale

cuiva care suferă dincolo de orice înţelegere.

Disperarea ei radia către Luke, ca un curent palpabil în aer. Părerea de rău şi furia i s-au adunat în gât.

Luke s-a întors spre Brooke. Ea o privea pe Maddie cum cedează.

Bărbia lui Brooke s-a ridicat şi maxilarul i s-a încleştat, în timp ce furia învingea frica.

Luke şi-a scos telefonul. „O voi suna pe bunica şi mă voi asigura că totul este în regulă acolo.”

„Am verificat deja cu copiii. Sunt bine.”

„Le-ai spus ce s-a întâmplat?”

Brooke a scuturat din cap. „Nu la telefon. I-ar putea supăra prea tare.”

Paşii au intrat în hol. Doi ofiţeri de poliţie în uniformă discutau cu gardienii. Luke îl recunoscu pe Ethan, tânărul poliţist cu părul negru care răspunsese la apelul de vandalism din acea după-amiază. Poliţistul de vârstă mijlocie care îl însoţea era în mod clar senior. „Eu sunt locotenentul Winters. Aş dori ca toată lumea, cu excepţia domnului şi a doamnei Thorpe, să părăsească încăperea, dar vă rog să nu plecaţi. Ofiţerul Hale va lua o declaraţie de la fiecare dintre voi.”

Douăzeci de minute mai târziu, Brooke a fost condusă într-o mică sală de aşteptare la capătul holului. „Bună, Ethan.” Cu o grimasă, a coborât pe un scaun. „Ce poţi să-mi spui, Brooke?” Stiloul lui Ethan plutea deasupra unui caiet.

„Nu am văzut nimic.” Brooke a rezumat vizita ei cu Maddie.

Poliţistul a luat notiţe. „Avem informaţiile dvs. personale. Sunaţi-ne dacă
vă mai gândiţi la ceva.”

„O voi face.” Brooke s-a împins în picioare. Durerea îi

alinia colţurile ochilor şi ale gurii. „Între timp, ai de gând să te asiguri că Maddie este protejată? Este evident că are o fixaţie pentru ea.”

„Asta va fi decizia şefului, dar ştii cum este el. Va avea grijă de ea.” Asigurarea poliţistului părea să o mulţumească pe Brooke, dar Luke nu se putea gândi decât la Brooke.

Luke a escortat-o până la lift. Uşile au alunecat şi ofiţerul Kent din Coopersfield a ieşit. Brooke l-a pus la curent.

Poliţistul îşi trecu o mână frustrată peste părul scurt şi blond. „O fată a fost violată acum trei săptămâni în Hillside. De asemenea, a fost atacată în timp ce facea jogging. ADN-ul a fost colectat în acel caz, aşa că sperăm la o potrivire. Victima a supravieţuit şi l-a văzut bine pe atacator. Poliţia din Hillside are câteva indicii cu privire la portretul robot.” Kent făcu un pas spre holul lui Maddie. „O să vă anunţ când o să am mai multe veşti.”

Luke şi Brooke au coborât cu liftul în tăcere. Falca lui Brooke se mişca înainte şi înapoi. El a privit-o trecând prin informaţiile pe care le dăduse poliţistul.

Afară, se lăsase întunericul. Parcarea era bine luminată, dar rândurile de maşini ofereau prea multe locuri pentru a te ascunde.

Luke s-a gândit să ia maşina ca Brooke să nu fie nevoită să meargă prin parcare, dar nu voia să o lase singură. Nici măcar pentru o secundă. Spitalul se dovedise deja a fi o locaţie vulnerabilă.

„Eşti de acord cu mersul pe jos până la maşină?”

„Da.” A răspuns rapid, coborând de pe bordura de ciment şi păşind pe asfalt.

A ţinut-o aproape, scanând terenul în căutarea oricărui semn de mişcare sau a unor umbre care nu le aparţineau. Pe măsură ce se apropiau de fiecare rând de maşini, Luke s-a

aplecat şi s-a uitat sub vehicule. O maşină a urcat pe rând, a încetinit şi a oprit pe un loc liber. Luke a înconjurat-o pe Brooke astfel încât să fie între ea şi bărbatul care cobora din sedan. A rămas cu un ochi pe mersul bărbatului prin parcare şi la intrarea în spital.

În al patrulea rând, el a răsuflat uşurat când a ajutat-o pe Brooke să intre în maşină. A alunecat în scaunul şoferului. Dar nu a respirat uşor până când maşina nu a fost încuiată, motorul pornit şi au ieşit din parcare pe autostrada rurală. A condus spre casa bunicii lui. „Îi cunoşti pe toţi poliţiştii locali?”

„Doar Departamentul de Poliţie Westbury. Mă ajută cu cursurile mele de autoapărare. La ultimul curs din fiecare unitate, aduc un atacator căptuşit şi le las pe fete să exerseze tehnicile pe care le-au învăţat. Poliţiştii din Westbury fac cu rândul. Ethan m-a ajutat de câteva ori.”

Brooke şi-a sprijinit capul de geamul pasagerului. „El încă o vrea.” Declaraţia a fost făcută fără emoţie, ca şi cum ar fi divagat de pe o foaie de informaţii. „Nu se va opri. Şi dacă e dispus să-şi asume riscul pe care şi l-a asumat în seara asta doar pentru a o vedea, pentru a-i transmite acel mesaj…” O cutremurătură o străbătu.

Luke a dat drumul la căldură.

Tonul disperat din vocea ei îl îngrijora.

„Poliţistul a spus că Maddie va avea un paznic toată noaptea.”

„Sigur, în seara asta, şi poate pentru câteva zile. Dar ce se va întâmpla după aceea? Ce se va face peste două săptămâni dacă poliţia nu l-a prins pe ticălosul ăsta? Nu-i vor da o escortă permanentă a poliţiei.”

„Sunt camere de supraveghere peste tot în spital. Una dintre ele trebuie să fi făcut poza tipului ăstuia.” Luke s-a

oprit la un semafor. „Părea că poliţiştii din Hillside erau aproape de a face o arestare.”

„Să sperăm.” Dar tonul ei dădea de înţeles că nu se baza pe asta.

Brooke avea dreptate. Agresorul lui Maddie intrase direct într-un spital aglomerat pentru a-i lăsa mesajul său, o mişcare prea îndrăzneaţă pentru confortul lui Luke. Tipul ăsta era fie nebun, fie încrezător. Ambele opţiuni i – au dat lui Luke o doză uriaşă de paranoia.

Capitolul 14

Epuizarea fizică se revărsa peste Brooke, saturându-i muşchii. Urcarea şchiopătând a treptelor de pe verandă i-a epuizat şi ultimul gram de *energie.* Vântul s-a înteţit. O rafală bruscă a traversat curtea, alungând frunzele moarte de pe gazon în grămezi învolburate. Aerul rece s-a strecurat pe gâtul jachetei ei, iar ea şi-a aplecat umerii împotriva frigului. Tot ce voia să facă era să se arunce în pat şi să-şi tragă pătura pe cap. Din păcate, nervii ei încă zumzăiau ca nişte transformatoare.

Copiii erau deja la uşă. Haley şi-a aruncat rucsacul greu pe un umăr. Chris ţinea un recipient cu prăjituri cu ciocolată. Luke a păşit în faţa lor. A deblocat uşa şi a trecut pragul.

Brooke şi-a amintit de câine. „Fii…”

„Ah.” S-a împiedicat, aruncând o mână pentru a se sprijini de perete. „Atent”, a terminat Brooke.

Sub picioarele lui, Sunshine s-a agitat în picioare, dând din coadă. Luke sa aplecat să o scarpine în cap. „Îmi pare rău, fetiţo.”

Apăsând pe întrerupătoare pe măsură ce trecea pe lângă ele, Luke a trecut prin camera de zi şi prin sufragerie, de o parte şi de alta a holului principal. A intrat în bucătărie, a

deschis cămara şi s-a uitat înăuntru.

„Aşteaptă aici.” A luat o lanternă de pe un cuier de perete şi a dispărut în subsol.

Brooke s-a aşezat pe un scaun.

„O să am eu grijă de Sunshine.” Chris i-a aruncat lui Brooke o pungă cu gheaţă şi a pus mâncare în bolul câinelui. A rontăit mâncarea şi a *lătrat* la uşa C
1 5 5 5 5 5
din spate. Chris a lăsat-o să iasă.

Brooke a aşezat gheaţa pe singura parte a corpului ei care nu îngheţa, genunchiul ei în flăcări. Frigul a trimis un fior prin oasele ei.

Haley şi-a aruncat rucsacul pe podea. „Voi împacheta prânzul.”

„Mulţumesc.” Ajutorul nesolicitat al copiilor ei i-a încălzit oasele reci. Haley a aruncat iaurt şi fructe în două pungi termoizolante. Chris prefera mâncarea de la cantină.

Haley a pus pachetele cu mâncare în frigider şi s-a aşezat lângă Brooke.

„Maddie va fi bine?”

Brooke a înfăşurat un braţ în jurul umerilor fiicei ei. Copiii încă procesau vestea. La naiba, *Brooke* încă procesa ce s-a întâmplat la spital. Atacatorul intrase într-un spital aglomerat şi nimeni nu observase. Părea ireal. Imposibil. „Poliţia o va supraveghea non-stop. Nu vor lăsa să i se întâmple nimic.”

Haley şi-a răsucit o şuviţă de păr. „Trebuie să fie speriată.”

„Sunt sigură că este.”

Chris umplea un pahar cu apă, dar capul îi era înclinat ca şi cum ar fi ascultat.

„Eşti speriată?” a întrebat Brooke. Haley s-a uitat în altă parte. Ea a ridicat din umeri.

Pieptul lui Brooke o durea. Voia să le spună că nu era

niciun pericol, că erau complet în siguranţă, dar nu mai erau copii. Un urs de pluş care stătea de pază la picioarele patului nu era suficient. Meritau adevărul. „Vom încuia bine casa şi nu vom pleca nicăieri singuri până când acest om nu va fi prins. Bine?”

„Bine.” Haley a dat din cap. „Mă duc la culcare.”

„Trezeşte-mă dacă nu poţi dormi”. Brooke a îmbrăţişat-o. „Asta e valabil şi pentru tine, Chris.”

„Voi fi bine.” El a pus paharul gol în chiuvetă.

Luke a urcat scările de lemn ale subsolului, a trecut prin bucătărie şi s-a îndreptat spre etaj. Cinci minute mai târziu, a reapărut. „Zona e liberă.”

Epuizaţi, copiii au urcat la etaj.

„Pot să-ţi fac ceva de mâncare? Caserolă?” A întrebat Luke. „Nu mi-e foame. Poate nişte ceai.”

„Obosită?” A umplut ceainicul şi a aprins arzătorul de sub el. Crengile zgâriau fereastra bucătăriei, în timp ce vântul zgâlţâia stejarul din spate. La lătratul câinelui, Luke a lăsat-o să intre. Sunshine s-a apropiat de Brooke pentru o scărpinat pe cap, apoi s-a întins pe podea lângă scaunul ei.

„Da, dar nu mă grăbesc să închid ochii.” Avea să retrăiască disperarea lui Maddie toată noaptea. Disperarea frenetică din vocea ei şi teroarea brută din ochii ei aveau să o bântuie pe Brooke mult timp.

„Poate că poliţiştii îl vor prinde repede pe acest tip. Se pare că poliţia din Hillside face progrese şi că oraşele îşi coordonează eforturile în cadrul anchetei.”

„Chiar dacă prind un violator, testele ADN vor dura săptămâni, în cel mai bun caz.” O nouă groază a cuprins-o. „Şi dacă poliţia din Hillside face o arestare şi crede cu tărie că e vorba de acelaşi bărbat? Probabil că vor retrage garda lui Maddie. Şi tot va fi posibil ca ei să fi prins omul greşit. Ea

va fi îngrozită şi vulnerabilă.”

La fel şi Brooke şi copiii ei.

„Cum se descurcă copiii?” a întrebat Luke.

Brooke şi-a ajustat punga cu gheaţă. „Sunt sigură că sunt mai speriaţi decât vor recunoaşte. De la divorţ, amândoi par să creadă că trebuie să se comporte ca nişte adulţi.”

„A fost grea despărţirea pentru ei?”

„Ian călătorea mult. Ei erau deja obişnuiţi cu faptul că el nu era aici. Îi plăcea mai mult ideea de a avea o soţie şi copii decât realitatea.” Tristeţea i-a umplut gâtul. Copiii ei erau prea mari pentru a fi feriţi de adevăr. „Le pot spune că divorţul a fost o decizie luată de comun acord până când voi înn ebuni, dar Ian s-a mutat la două ore distanţă. Îi vede doar de două ori pe lună. Sunt copii deştepţi. Tatăl lor a ales stilul lui de viaţă în locul lor. Ei ştiu asta.”

„Trebuie să fie greu să nu îi poţi proteja.”

Frica a crescut proaspăt în pieptul lui Brooke. „Doamne, Luke. Ce mă voi face dacă nu-l prind pe tipul ăsta?”

Ceainicul şuieră. Luke a îngheţat pentru câteva secunde. Apoi, cu o respiraţie aspră, a turnat apă aburindă peste pliculeţele de ceai în două căni. „Poate că e prea devreme să ne gândim la cel mai rău scenariu.”

De unde altundeva ar putea începe? Un lucru era sigur. Nu putea să stea degeaba şi să spere că poliţia va rezolva cazul. „Aş vrea să-mi verific notiţele despre acest alt caz de viol. Să mergem în biroul meu.”

Luke, ducând cănile de ceai, a urmat-o în biroul ei de pe hol. Brooke a încremenit. Erau grămezi de cărţi şi dosare şi hârtii pe fiecare suprafaţă disponibilă. Ea a mutat câteva grămezi de pe birou pe podea. Luke a pus cănile jos şi a eliberat un scaun în timp ce Brooke şi-a pornit laptopul. A sorbit din ceai în timp ce aparatul a început să funcţioneze.

Lichidul fierbinte nu a făcut mare lucru pentru a-i alunga răceala.

A apărut ecranul principal. Brooke a tastat HILLSIDE ALERGĂTOARE VIOLATĂ în motorul de căutare. În timp ce computerul funcţiona, ea a scos un dosar de pe birou şi a scos un articol din ziarul local. A trecut pe lângă detalii.

Luke a scos un scaun şi s-a aşezat în el. „Ştiai despre cazul Hillside?”

„Sunt la curent cu agresiunile sexuale şi omuciderile din împrejuri mi. Victima din Hillside a fost înhăţată în timp ce făcea jogging la amurg. Individul a târât-o de pe poteca principală, a lovit-o de câteva ori şi a violat-o. Atacul a fost întrerupt de un cuplu de biciclişti de munte.” Brooke a derulat pagina în jos. „Dar nu purta o mască, doar o glugă şi o bandană peste nas şi gură.”

Luke a arătat spre laptopul ei. „Căutarea ta este gata.”

S-a întors la computer, a selectat un link şi a dat clic. „Bandana a căzut în timpul luptei, permiţând victimei şi martorilor să-i vadă faţa. Poliţia a întocmit un portret robot.”

Ea a întors computerul pentru a-i oferi lui Luke o vedere mai bună.

„Cu părul de pe faţă şi hanoracul, arată ca Unabomber.”

Brooke a studiat desenul. „Agresorul lui Maddie purta o mască de schi.”

„Poate că şi-a învăţat lecţia.”

„Poate.” Brooke a scos un al doilea articol. „Dar tipul ăsta nu a purtat mănuşi. Sau un prezervativ. A lăsat ADN în urmă.”

„Cu excepţia mănuşilor şi a măştii, seamănă foarte mult cu atacatorul lui Maddie”, a subliniat Luke. „Nu ştii dacă avea de gând să folosească un prezervativ sau nu. Mulţumită ţie, nu a ajuns atât de departe.”

Dar ceva în legătură cu ideea nu era în regulă. „Nu era destul de frig pentru mănuşi noaptea trecută. Le-a purtat pentru că nu a vrut să lase amprente. Mă îndoiesc foarte mult că atacatorul lui Maddie nu ar fi folosit un prezervativ.”

Luke a luat în considerare argumentul ei. „Da, asta nu are niciun sens.”

„Atacatorul din Hillside a fost neglijent. Acest atac nu are aceeaşi senzaţie de planificare ca cel al lui Maddie. De asemenea, violatorul din Hillside nu şi- a sufocat victima.”

„Deci?”

„Deci, agresorul lui Maddie a vrut să o omoare.” Brooke şi-a bătut degetele pe masă. „Nu, nu am nicio dovadă în acest sens, doar felul în care o sugruma...” Nivelul pur de violenţă a făcut ca un fior proaspăt să alunece prin burta lui Brooke. A mai sorbit din ceai. „În acel moment, nu aveam nicio îndoială că uciderea ei era intenţia lui finală.”

Luke nu a răspuns.

„Statistic, majoritatea femeilor sunt atacate de bărbaţi pe care îi cunosc, deşi nu neapărat îi cunosc bine. S-ar putea să nu-l fi observat, dar i-a captat interesul undeva. La şcoală. La serviciu. Poate că o vede în fiecare dimineaţă
într-o cafenea sau merge la sala ei de sport. S-ar putea să fi lucrat la casa părinţilor ei sau să-i fi reparat maşina, dar de obicei există o legătură.”

Luke a testat ceaiul, apoi l-a pus jos şi l-a dat la o parte.

El s-a întins peste masă şi i-a strâns mâna. Căldura s-a infiltrat din pielea lui în a ei. Mult mai bună decât ceaiul. „Poliţia îşi va da seama de toate astea.
Au ADN-ul pentru comparaţie. Nu trebuie să ghiceşti. Este frustrant că rezultatele durează atât de mult, dar când vor fi gata, toată lumea va fi sigură, într-un fel sau altul.”

Dar pentru moment, un om violent era liber. Nimeni nu

era în siguranţă – nici Maddie, nici Brooke, nici copiii ei.

„Vor face tot ce pot.” A luat o tabletă mică şi a trecut la o pagină nouă. A notat numele fostului iubit a lui Maddie şi al băiatului care îi plăcea. Apoi a enumerat toate locurile menţionate de Maddie: Forever Fitness, Lark County Community College, locul ei de muncă.

Luke a înclinat capul să citească. „Ce faci?”

„Fac doar o listă cu locurile în care Maddie merge în mod regulat. Atacatorul ei o cunoaşte de undeva. A ales-o. A urmărit-o. A fixat-o.”

Brooke ar fi pariat pe asta. Adevăraţii prădători nu aşteptau ca o victimă să rătăcească până la distanţa de atac. Ei vânau.

Ea a enumerat asemănările şi diferenţele dintre cele două cazuri. Cu gândurile notate, se simţea mai liniştită. Oboseala se lăsă peste ea. A deschis un dosar pentru Maddie şi şi-a pus notiţele în el.

Luke a aruncat o privire în jurul biroului ei. „De ce nu ai renunţat la învăţământ şi nu ai devenit poliţist?”

„După moartea lui Karen, m-am mutat înapoi acasă. Ian şi cu mine ne-am căsătorit imediat şi copiii au venit destul de repede. Mi-am dorit atât de mult *normalitatea,* încât am făcut tot ce am putut pentru a o obţine.” Brooke a făcut o pauză, amintirea fiind crudă ca o rană. „Oricum, făcând ceea ce fac”, a fluturat o mână în aer peste dosarele ei, „îmi permite să ajut sute de femei tinere. Le pot da un avantaj pe care Karen şi cu mine nu l -am avut când am ieşit în lume. Am fost atât de naive.” Şi-a înghiţit amărăciunea.

Luke şi-a mişcat mâna ca şi cum ar fi vrut să o atingă pe a ei, dar s-a îndepărtat înainte de a face contact. Dezamăgirea s-a adăugat la epuizarea lui Brooke. La ce se aştepta ea? Că el avea să se năpustească asupra ei şi să o ducă pe un cal

alb? Chiar şi basmele erau de obicei destul de sumbre.

„Trebuie să mă duc la culcare.” Şi-a oprit computerul.

Luke s-a ridicat. A dus ambele căni la chiuvetă, le-a clătit şi le-a pus în maşina de spălat vase. Brooke şi-a pus palmele pe masă şi s-a împins în picioare.

„Nu trebuie să te ridici”, a spus Luke. „Pot să ies singur şi să încui. Doar dacă nu vrei cheia înapoi?”

„Nu. Ţine-o la tine Nu era sigură de ce acest lucru o liniştea, dar o făcea.

Brooke l-a urmat pe Luke până la uşa din faţă. O singură privire la uşa de oţel vopsită în alb i-a readus în minte amintirea sărutului lor. Muşchii ei epuizaţi s-au relaxat. Dacă copiii ei nu ar fi fost acolo şi dacă el nu ar fi încercat atât de evident să păstreze distanţa, l-ar fi luat de mână şi l-ar fi condus în dormitorul ei.

Dar asta nu se va întâmpla.

Doamne, se săturase să păstreze controlul.

„Mulţumesc pentru tot ce ai făcut azi. Nu ştiu ce aş fi făcut...”

„Sh.” El i-a apăsat un deget pe buze. Verdele ochilor lui s-a întunecat şi a devenit smarald. Se gândea la momentul lor anterior? „Mă voi întoarce devreme. Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de mine. Sunt la doar câteva minute
distanţă.”

A făcut un pas înapoi şi a privit în sus pe scări, cu buzele strânse, timp de câteva secunde. Apoi, ca şi cum ar fi luat o decizie, a deschis uşa brusc. Aerul rece a intrat în foaier.

„Noapte bună, Brooke”, a spus el fără să se uite înapoi la ea.

A privit sedanul lui ieşind din alee. Luminile roşii din spate se stingeau în noapte. A închis uşa şi a asigurat zăvorul. A urcat şchiopătând scările până în camera ei. Aruncându-şi

hainele peste coşul de rufe plin, şi-a pus o pijama lejeră. Cu faţa spălată şi dinţii periaţi, s-a strecurat între cearşafuri şi s-a uitat „ 9 1 5 9 1 9 7 55 fix la tavan. După ce petrecuse o zi întreagă în compania lui Luke, absenţa lui era evidentă. A trecut o mână peste patul gol de lângă ea. Trăgând perna în plus mai aproape, a îmbrăţişat-o, dar o pernă nu înlocuia un corp cald. Mintea ei refuza să se oprească. Stătea nemişcată, concentrându-se pe fiecare zgomot şi clasificându-i sursa probabilă.

S-a dat jos din pat şi s-a dus la dulapul ei. În spate se afla seiful pentru arme pe care tatăl ei îl instalase când se născuse Haley. A introdus combinaţia şi a deschis uşa grea. Înăuntru, o singură armă, vechea puşcă a tatălui ei, era sprijinită într-un colţ. A strecurat arma sub pat şi a băgat câteva cartuşe în buzunar, dar nu se simţea mai în siguranţă.

Dacă cineva ar intra în casă, ar auzi? S-ar trezi la timp pentru a folosi arma? Stătea nemişcată, ascultând copacii mişcându-se în afara ferestrei ei. Casa s-a liniştit cu un geamăt slab. Brooke s-a ascuns sub plapumă, dar frica din oasele ei o îngheţa din interior spre exterior. O rafală de vânt a împins geamul, căutând slăbiciuni, căutând o cale de intrare.

$$$

Luke şi-a închis fermoarul jachetei împotriva unui curent de aer care i-a alunecat în guler şi i-a înconjurat gâtul. A mers până la maşină şi a stat lângă ea. În spatele lui, strălucirea luminii de pe veranda lui Brooke şi a felinarului erau singurele surse vizibile de lumină. Nu existau felinare aici. Niciunul dintre semnele cu neon sau farurile din New

York.

Ochii i s-au adaptat la întuneric şi a scanat câmpurile pustii care înconjurau casa lui Brooke. Peste drum, panta urca până la un pâlc îndepărtat de copaci, negri şi fără formă în întuneric. În spatele casei, iarba se rostogolea până la poalele umbrite ale dealurilor.

S-a uitat la casa veche, care stătea singură pe deal. Partea din faţă a casei era întunecată, dar dormitorul lui Brooke era în spate. Se pregătea pentru culcare? Cât de adânc dormea? S-ar fi trezit dacă ar fi intrat cineva? Şi ce ar fi făcut dacă s-ar fi întâlnit cu un intrus?

Sângele răspândindu-se spre el. Privirea sticloasă a lui Sherry.

Transpiraţia picura pe spatele lui Luke.

A mers până la maşină, a deschis portiera şi s-a urcat la volan. Trecând în marşarier, a dapăsat mai tare acceleraţia decât intenţionase. Cauciucurile au scuipat pietriş. A slăbit pedala şi a ieşit cu spatele de pe alee.

Drumul până la casa bunicii sale a durat mai puţin de zece minute. Casa încă mirosea a prăjituri. Luke s-a întors în bucătărie. Bunica stătea la masă, cu o cană de ceai la cot, un rebus în faţa ei. Un halat albastru închis acoperea pijamaua de flanel. Mereu părea să-i fie frig în ultima vreme. S-a uitat la el pe deasupra ochelarilor de citit. „Este totul în regulă cu Brooke şi copiii?”

„Da, doamnă.” Luke s-a aşezat pe un scaun. A întors puzzle-ul ei spre el şi a citit unul dintre indicii. ORANGE _____TEA.

Bunica îl privea. „Ce s-a întâmplat, Lucas?” Când Lucas era tânăr, putea ascunde lucruri de părinţii lui ocupaţi, dar

niciodată nu fusese în stare să o păcălească pe bunica. Poate că nu-i spusese despre Sherry, dar ea ştia că se întâmplă ceva.

„Nu-mi place să-i las singuri”. Luke şi-a luat creionul şi a completat Lla punctual nouă, PEKOE.

Bunica îşi sorbea ceaiul.

Luke a scăpat creionul. „Mă întorc acolo. Îmi pare rău, bunico.” Luke s-a ridicat şi s-a aplecat să sărute obrazul bunicii sale. „Nu mă simt confortabil săi las singuri toată noaptea.”

„Sper că nu.” Bunica lui îşi strânse reverul halatului la baza gâtului. „De ce ţi-ar părea rău de asta?”

„Am venit aici să petrec ceva timp cu tine.”

Bunica îi strânse mâna, degetele ei aparent firave fiind surprinzător de puternice. „Îmi place că ai venit să mă vizitezi, dar ceea ce este important acum este protejarea lui Brooke şi a copiilor ei.”

Era destul de rău că o dezamăgise pe Sherry. Luke nu putea lăsa să i se întâmple ceva lui Brooke sau copiilor ei. „Mulţumesc pentru înţelegere.”

Ea i-a dat drumul la mână. „Pleacă. Pleacă de aici.”

Luke a alergat până în camera lui. Şi-a scos geanta de noapte din dulap. A pus un schimb de haine şi trusa de bărbierit înăuntru. A alergat înapoi pe scări. Bunica lui era pe hol.

„Încuie uşa după mine.”

Bunica i-a atins antebraţul. „Ai grijă, Lucas. Te iubesc.”

„Şi eu.” Luke s-a întors cu maşina la casa lui Brooke. Pe alee, a făcut o pauză. Nu voia să o sperie intrând pur şi simplu. Putea să bată la uşă. Nu, trezirea copiilor nu era necesară. I-a trimis un mesaj.

Sunt afară. Intru.

Sperând că ea va fi de acord să-l lase să rămână, el a aşteptat câteva minute. Apoi a descuiat uşa şi a intrat, având grijă să calce peste câinele care dormea. A auzit bătaia cozii ei pe lemnul de esenţă tare. Sunshine s-a târât în picioare în timp ce Luke închidea zăvorul.

„Brooke?” Scărpinând câinele după urechi, el a strigat încet pe scări.

Scândurile scârţâiau în spatele casei. Lumina de pe hol s-a aprins. Luke a clipit.

„Luke?” Brooke a intrat în vizor. „Ce faci aici? Ai uitat ceva?”

„Nu. După ce s-a întâmplat azi cu Maddie, um...” Căldura a inundat ceafa lui Luke. Ce era în spatele ei? „M-am gândit să mă aşez pe canapeaua ta. Asta e o armă?”

„Da.” A ridicat-o mai sus. „Urăsc că am scos-o.”

„Eu nu. Sunt al naibii de bucuros s-o văd.” Luke mergea pe hol spre ea. Lumina de deasupra capului îi strălucea pe faţă. Extenuarea îi zgâria pielea subţire de sub ochi. El nu prea era un erou, dar ea nu ştia asta. Fără niciun avertisment, el nu putuse face nimic pentru Sherry. Dar ştia despre pericolul la care era expusă Brooke şi trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a o proteja.

„Mulţumesc.” Vocea lui Brooke era obosită. „Aş spune că nu era necesar, dar mă simt mai bine acum că eşti aici.”

Afirmaţia ei a declanşat câteva galoane de testosteron. Căldura de la gât i s-a revărsat până la faţă, apoi mai jos. „Am crezut că te-ai dus la culcare?”

„Nu puteam să dorm. Am coborât în biroul meu să corectez nişte teste.” Sa strecurat în biroul ei şi a stins lumina. „Nu trebuie să dormi pe canapea. Poţi lua camera lui Wade de la etaj. El nu o foloseşte.”

Şi să fii atât de aproape de ea toată noaptea? Probabil că

nu era o idee bună. Nu numai că ar fi stat treaz gândindu-se la ea, care dormea în camera alăturată, dar dacă filmul lui de groază nocturn ar fi decis să ruleze la miezul nopţii? Nu avea cum să suporte ca cineva să-l vadă zvârcolindu-se pe podea ca şi cum ar fi fost electrocutat.

„Aş prefera să fiu aici jos, unde pot auzi pe cineva afară."

„În regulă. Poţi dormi în sufragerie. Canapeaua este mai lungă şi vei avea mai multă intimitate decât în camera de zi."

Luke a urmat-o prin bucătărie, a trecut pe lângă biroul ei şi a intrat într-o cameră confortabilă cu un ecran plat de mărime medie. Sub televizor se aflau multitudinea de jucării electronice ale adolescenţilor.

Brooke a sprijinit arma într-un colţ şi a deschis un dulap. A scos o pernă şi cearşafuri. „Este o pătură pe spătarul canapelei. Canapeaua se deschide într- un pat, dar sincer, este mai confortabil aşa cum este." Ca de obicei, punea bunăstarea celorlalţi înaintea propriilor nevoi. Ca acum, când el ar fi trebuit să o aştepte pe ea.

Luke şi-a lăsat geanta de dormit pe podea şi s-a dus să ia lenjeria. „Pot să iau eu totul. Ar trebui să te ridici de pe piciorul ăla."

„Mulţumesc că faci asta." Ea s-a uitat în ochii lui. Maroul bogat era plin de o emoţie pe care el nu o putea identifica. Recunoştinţă? El s-a aplecat mai aproape. Privirea lui a căzut pe gura ei. Pentru a doua oară, dorinţa de a-şi lipi buzele de buza rănită l-a şocat. Şi zgârietura de pe bărbia ei? Voia să o sărute şi pe aceea, apoi poate să coboare pe coloana delicată a gâtului ei, unde îi pulsa pulsul.

El şi-a îndreptat privirea înapoi spre ochii ei. Aceştia s-au lărgit pe măsură ce recunoştinţa s-a transformat în surpriză, apoi s-au întunecat cu primele zvâcniri ale dorinţei.

Întotdeauna crezuse că Brooke era frumoasă, dar se

uitase vreodată mai atent, pentru a vedea complexitatea femeii de sub exteriorul ei? Ea era un cocktail de forţă şi vulnerabilitate, inteligenţă şi frumuseţe, compasiune şi hotărâre.

Lăsând la o parte îndrăgostirea adolescentină, senzualitatea ei era ceva ce el nu apreciase niciodată cu adevărat.

Luke a ridicat cearşafurile şi perna din braţele ei. Se dădu înapoi înainte să fie tentat să o lase jos pe canapea şi să exploreze fiecare centimetru din curajul ei. „Mulţumesc.”

Nu se putea apropia mai mult de Brooke. Sherry fusese asistenta lui. Nu existase nicio relaţie între ei, dincolo de un flirt inofensiv. Dar moartea ei îl lăsase devastat. Dacă se îndrăgostea de Brooke şi nu o putea proteja, nu-şi mai revenea niciodată.

Ea a clipit, rupând legătura. „Mulţumesc.” El şi-a curăţat gâtul. „Pot să folosesc computerul tău?”

„Serveşte-te singur.” Ea şi-a scuturat uşor capul şi s-a îndreptat spre uşă. „E în biroul meu. Vrei asta?” A ridicat puşca.

„Nu. M-aş simţi mai bine dacă ai păstra asta cu tine. Noapte bună, Brooke.”

A fugit cât de repede i-a permis genunchiul bolnav. Sunshine a urmat-o, unghiile bătând pe podea în timp ce câinele se întorcea la locul ei de lângă uşa de la intrare. Luke ar fi trebuit să întrebe dacă poate să facă un duş rece, dar nu anticipase ce tocmai se petrecuse între ei. Încă supărat, s-a dus în biroul lui Brooke şi a pornit computerul. Maşina ei avea nevoie de un tun-up.

În timp ce aştepta, a deschis sertarul cu dosare. Dosarele erau etichetate cu nume şi date. Luke a scos unul. L-a deschis. Înăuntru erau printate articole de pe internet.

FEMEIE DIN PHILADELPHIA UCISĂ ÎN PARCUL FAIRMONT.

Luke a returnat dosarul şi a selectat altul. TÂNĂRĂ MAMĂ DIN PITTSBURGH VIOLATĂ ŞI STRANGULATĂ. A răsfoit paginile. Încă câteva articole. Câteva notiţe făcute de Brooke despre faptele cheie ale cazului. A pus dosarul la loc şi a răsfoit restul. Zeci de dosare care detaliau poveştile femeilor ucise în Pennsylvania. Chiar în partea din faţă a sertarului se afla un dosar gros plin cu statistici şi rapoarte de la Biroul de Justiţie. Dosarele pe care le începuse cu Maddie şi cu femeia violată în Hillside erau chiar în spatele dosarului cu statistici.

Nu e de mirare că Brooke ştia atât de multe despre violatori şi criminali. Ea făcea mai mult decât să predea autoapărare. Preocuparea lui Brooke pentru violenţă avea un substrat de obsesie.

S-a întors la computer, a accesat fişierele de sistem şi a început să cureţe hard disk-ul. Laptopul gâfâia. Cu toate fişierele străine de pe computerul lui Brooke, sarcina lui urma să dureze ceva timp. Dar oricum nu era pregătit pentru somn.

Luke s-a gândit la moartea prietenei lui Brooke. Îşi amintea vag că Brooke se mutase înapoi acasă după aceea şi se căsătorise, dar el fusese în facultate şi nu prea fusese prin preajmă. În mod clar, acel act violent îi remodelase lumea şi o schimbase.

Moartea lui Sherry îl va bântui pentru totdeauna?

Capitolul 15

Alarma a sunat. Cu o parte a creierului blocată în adâncurile întunecate ale somnului, ea a apăsat pe butonul OFF. Ochii i s-au deschis brusc, imaginile erotice ale visului ei fiind imprimate în mintea ei.

Luke. Ea. Goală. Făcând lucruri transpirate la care nici măcar nu se gândise de ani de zile.

S-a rostogolit pe spate. O înţepătură îi străbătu genunchiul. Durerea a ajutat la suprimarea libidoului ei redeşteptat, ca o terapie de şoc. O parte din ea era bucuroasă; cealaltă parte voia acele viziuni înapoi.

Erau destul de fierbinţi.

Şi-a mişcat experimental piciorul pe pat. Încă înţepenit şi dureros, dar îl putea îndoi şi îndrepta câţiva centimetri, o îmbunătăţire clară a amplitudinii de mişcare faţă de ieri.

Ameţeala persista în timp ce împingea păturile înapoi, aproape jenată de cât de bine dormise cu Luke jos. Abia îşi amintea că se urcase în pat.

Nu te obişnui să-l ai aici.

Balansându-şi picioarele pe lateral, a testat un pic mai multă greutate pe piciorul ei. Mai bine. A încuiat puşca, apoi a mers în baie, a făcut duş şi s-a îmbrăcat cu o altă pereche de pantaloni largi şi un pulover uşor.

„E timpul să vă sculaţi.” A bătut în uşile copiilor în drumul ei pe hol.

Bucătăria era goală, dar mirosea a cafea. Brooke şi-a turnat o ceaşcă, înghiţind jumătate în timp ce stătea deasupra chiuvetei, într-un efort de a-şi limpezi mintea de ceaţa lăsată de somnul greu. Şi-a lăsat cana pe tejghea şi sa îndreptat rigid spre sufragerie.

Unde era Luke? Un mic val de nervi i se învârtea în

stomac. Îşi imaginase momentul dintre ei de aseară?

„Luke?” Conştientă de intimitatea lui, ea a bătut în tocul uşii.

„Aici înăuntru.” Vocea lui venea din direcţia biroului ei.

„Neaţa.” Şi-a vârât capul înăuntru. Luke stătea la biroul ei. Laptopul ei era pornit în faţa lui.

El şi-a mutat atenţia de la computer la ea. „Bună dimineaţa.”

Ceva i se încălzise în ochi, doar pentru o secundă, înainte să se răcească, dar fusese acolo. Dorinţă. Pentru ea.

Oh. Faţa i se încălzise. Nu-şi imaginase asta. Cum se simţea în legătură cu asta?

Confuză, a decis ea, şi a îndepărtat-o. Întreaga interacţiune avea nevoie de ceva timp pentru a se fixa în mintea ei. „Ce faci?”, a întrebat ea.

„Hard disk-ul tău era blocat. L-am curăţat aseară. Software-ul tău antivirus se actualizează acum.” S-a ridicat şi s-a întins. Hainele îi erau şifonate de când dormise în ele. Părul său negru, răvăşit din tăietura sa de precizie *GQ,* îi cădea pe frunte. Umbra de pe maxilarul lui o făcea să-şi dorească să se fi trezit în pat cu ea. *Iisuse,* ce era în neregulă cu ea?

„Cafeaua e gata. Ţi-e foame?”

Imagini erotice se derulau prin mintea ei. O căldură plăcută a înflorit pe restul pielii ei.

„Um. Sunt bine cu cafea, mulţumesc. În plus, am întârziat puţin în dimineaţa asta.” S-a dat pe spate, ridicându-şi tivul puloverului pentru a-şi răcori pielea. Poate că ar trebui să se schimbe în ceva mai uşor.

Luke a urmat-o în bucătărie. „Ei bine, mi-e foame. Ai cereale?”

„În cămară.”

El a ales o cutie.

„Bolurile sunt deasupra.” Ea se aşează la masă, bucuroasă să aibă o piesă solidă de mobilier între ei. „Dacă tot mă gândesc la asta…” I-a dat locaţia şi combinaţia seifului pentru arme. „În caz de urgenţă. Nu are niciun rost dacă nu-l poţi accesa.”

„Am înţeles.” Cerealele se amestecară în bol. A turnat lapte, apoi s-a întors şi s-a sprijinit de tejghea în timp ce mânca. Brooke şi-a luat cafeaua cu ambele mâini şi a înghiţit-o. Reacţia ei sălbatică la Luke trebuia să fie o rămăşiţă a somnolenţei ei. Cu siguranţă cofeina ar fi spălat totul. Ar putea reveni la normal.

Luke s-a întors şi şi-a clătit castronul în chiuvetă. Brooke a privit muşchii umerilor săi largi şi ai spatelui său mişcându-se sub cămaşă.

Ack!

„Pot să folosesc duşul tău? Vin în două minute.”

„Desigur.” Scoaterea acelor viziuni erotice din capul ei nu devenea mai uşoară. „Foloseşte-l pe cel din dormitorul meu. Prosoapele sunt în dulapul cu lenjerie din hol.”

„Mulţumesc.” S-a oprit în sufragerie pentru a-şi lua geanta şi a dispărut pe holul principal. Brooke i-a auzit paşii urcând scările.

Urma să fie dezbrăcat în duşul ei. Nu putea suporta imaginea mentală. Având nevoie de o distragere, a pornit televizorul de pe blat şi şi-a turnat un castron de cereale.

A mâncat în timp ce asculta buletinul meteo şi o actualizare a traficului. „Acum, o actualizare specială cu privire la atacul brutal asupra unei tinere femei din Coopersfield.”

Camera a filmat un alt birou de ştiri. Aceeaşi reporteră blondă şi implacabilă care o urmărise prin parcarea centrului

comunitar luni seara. Îmbrăcată într-un costum izbitor de albastru cobalt, blonda stătea într-o redacţie modernă. „Victima atacului brutal de luni seară a fost externată din spital şi se recuperează la domiciliu.”

Reporterul a reluat atacul. Apoi poza lui Brooke a apărut în colţul ecranului. Frica i-a întors stomacul pe dos.

Blonda a continuat: „Eroina de marţi seară, Brooke Davenport, nu este străină de violenţă. La vârsta de douăzeci şi doi de ani, prietena şi colega ei de cameră, Karen Edwards, a fost ucisă de un iubit înstrăinat în subsolul clădirii în care locuiau.”

A urmat fotografia lui Karen, apoi o imagine a clădirii în care locuiau. Fotografiile care au apărut pe ecran arătau aproape identic cu cele pe care le folosea pentru propriile prezentări. Şi dintr-o dată nu mai avea nicio dorinţă să le mai vadă vreodată.

„Doamna Davenport predă matematică la Liceul Westbury şi îşi dedică o mare parte din timpul liber şi ajutorării altora. O dată sau de două ori pe săptămână în ultimul deceniu, doamna Davenport a predat un curs de autoapărare pentru femei în comunităţile din jur…” Femeia de la ştiri a continuat.

Brooke a ignorat restul poveştii. „Ei bine, asta e o problemă, nu-i aşa?”

Brooke îşi roti capul. Luke stătea în picioare la intrarea în bucătărie, proaspăt bărbierit, cu părul umed. Ea s-a holbat la el, dar ochii lui nu au părăsit ecranul. El nu se mişca, cu excepţia zvâcnirii unui muşchi din maxilar.

Când ştirea s-a terminat, programul a trecut la o ştire despre întoarcerea acasă a unui soldat, care nu a uşurat greutatea moartă din pieptul lui Brooke.

Luke s-a întors spre ea. „Reporterul ăla a difuzat totul, mai puţin adresa şi numărul tău de telefon.” A făcut paşi,

ridicându-şi o mână la tâmplă. „Dacă ciudatul ăla nu ştia cine eşti acum zece minute, acum ştie.”

Telefonul a sunat. Ora apelului o alarmă pe Brooke. Telefonul era pe tejghea, lângă Luke. El s-a uitat la ID-ul apelantului: IAN DAVENPORT.

„Fostul meu.” Brooke s-a întins după telefon. „Alo.”

Vocea lui Ian s-a auzit pe linie. „Tocmai am văzut ştirile. Eşti în regulă?” Ea a suspinat. „Sunt bine, mulţumesc.”

„Mă îndoiesc că eşti cu adevărat”, a spus Ian. „L-ai văzut pe terapeut?”

„Nu încă.” Iritarea a frecat temperamentul agitat al lui Brooke. „Tocmai sa întâmplat, Ian. Dă-mi puţin timp.”

Amândoi ştiau că probabil nu va merge. Ultimul voia ca ea să ia o pauză de la predarea autoapărării, să nu se mai învinovăţească pentru moartea lui Karen, să renunţe la vina ei.

Ceva ce Brooke nu era în stare să facă.

„Brooke…” Dezamăgirea a continuat în timpul legăturii de la Philadelphia la Westbury.

„Ian, trebuie să plec la muncă. Mulţumesc pentru telefon.”

Furia şi amărăciunea i s-au strecurat în voce. „Nu înţeleg de ce nu poţi să laşi trecutul în trecut.”

„Ştiu că nu înţelegi.” Ea a ripostat. „Asta a fost o parte din problemă.” A numărat secundele de tăcere. Unu, doi, trei.

„Să nu ne certăm. În acest moment, totul e apă sub pod.” Vocea lui Ian era rece ca de obicei. „Ne vedem vinerea viitoare când iau copiii.”

„Bine.” Brooke a înfipt telefonul înapoi în suportul de încărcare. În opinia ei, câteva argumente bune ar fi fost mai bune decât rezerva glacială a lui Ian.

Se căsătorise cu ea presupunând că câteva vizite la un

psihiatru scump îi vor reda femeia lipsită de griji cu care se întâlnise în facultate. A fost foarte dezamăgit să afle că moartea lui Karen o schimbase pe Brooke pentru totdeauna. Fusese dezamăgit de totul în căsnicia lor. Crescuse într-o familie de tip country club, au pair, cu cod de îmbrăcăminte pentru cină. Dar copiii lor nu erau minunaţii violonişti cu maniere perfecte pe care şi-i imaginase. Erau gălăgioşi şi turbulenţi, adesea acoperiţi de noroi şi pete de iarbă. În loc să îmbrăţişeze haosul, Ian a păstrat distanţa.

A spus-o cel mai bine în ziua în care s-a mutat: Ei pur şi simplu nu erau compatibili.

Luke se retrăsese în sufragerie pentru a-i oferi intimitate.

A ieşit din nou. „E totul în regulă?”

„Da.” Era prea devreme dimineaţa, iar ea încă se mai gândea la ştiri. Nu avea cum să poarte o discuţie despre Karen acum. Trebuia să se adune şi să se apuce de treabă. „Ian vroia doar să verifice.”

Luke a ridicat o sprânceană neîncrezătoare. Picioare au bătut în jos pe scări. Chris a alunecat în bucătărie, picioarele alunecând pe gresie. I-a aruncat sobei o privire plină de speranţă.

„Vrei să-ţi pregătesc micul dejun?” a întrebat Brooke, surprinsă.

„Nu!” Chris a deschis cămara şi a scos o cutie de batoane granola. „Adică, încă nu mi-e foame. Şi e un pic cam târziu. O să iau astea cu mine.”

Haley s-a năpustit asupra lui, luând două batoane şi băgându-le în rucsac. „Gata.”

Brooke şi-a lăsat cafeaua deoparte.

Luke era tăcut cu copiii din cameră, dar expresia lui îi spunea că discuţia lor nu se terminase. Ca toţi ceilalţi, avea de gând să îi pună întrebări la care ea nu putea răspunde.

Capitolul 16

E timpul să ne punem la curent cu ştirile. Mai exact, ştirile lui. Ce a avut de spus presa despre el în această dimineaţă? Era încă o vedetă? Cu stomacul agitat, şi-a aşezat cana şi farfuria cu ouă omletă pe măsuţa de cafea şi s-a aşezat pe canapea. A luat telecomanda. Televizorul era deja setat pe postul local de ştiri. Era tot ce urmărise de luni seara.

După cinci minute, aceeaşi reporterită s-a aşezat în redacţie şi şi-a început discursul. Maddie era acasă! *Asta* da veste bună. Apetitul i s-a deschis şi s-a apucat de micul dejun. Poliţia nu avea nicio pistă. *Ca să vezi..* Cu excepţia zgârieturilor, el nu le lăsase niciuna.

Reporterul a început să povestească istoria lui Brooke Davenport. El a apăsat butonul de înregistrare de pe telecomandă. Niciun interviu. Interesant. A fost ea necooperantă? A evitat lumina reflectoarelor?

A făcut granit dintr-o singură bătaie a inimii, răspunsul pe care *obişnuia* să îl aibă la gândul oricăreia dintre crimele sale. Asta îi lipsea în ultima vreme? O luptă bună? Acea scânteie de speranţă care trebuia zdrobită dintr-o victimă? Atacul de adrenalină când îşi dădea seama că toate eforturile ei erau inutile. Avea de gând să o rănească şi apoi ea avea să moară.

Cea mai puternică femeie era neputincioasă în faţa lui.

„Aceasta nu este prima întâlnire a lui Brooke Davenport cu violenţa.”

Îşi închise imaginaţia în timp ce reporterul detalia implicarea lui Brooke într-o crimă veche. Ouăle reci din gura lui au devenit lipsite de gust. Furculiţa lui a ricoşat în covor.

Era Karma, soarta, influenţa divină pentru cei care

credeau în astfel de lucruri. Numele de fată al lui Brooke Davenport era Peterson, iar ea găsise odată cadavrul prietenei sale ucise.

Opţiunile sale de urmărire s-au deschis larg. O rază de lumină şi un cor de... Metafora celestă nu suna prea bine. Demonii cântau? Probabil că nu.

A urmărit zeci de femei de-a lungul anilor, le-a urmărit fiecare mişcare, le-a prezis fiecare răspuns. Privea. Aştepta. Apoi sărea cu o precizie şi o sincronizare care rivalizau cu cele mai bune prădătoare naturale. Dar niciodată nu a lăsat vreunul dintre subiecţii săi să ştie că era la pândă. Să-i facă să-şi anticipeze întâlnirea cu aceeaşi intensitate ca şi el. Era o grabă să ştie că, în timp ce el le plănuia soarta, ei se temeau de intenţiile lui.

Îşi imagină chipul minunat al lui Brooke. Ea ar fi ştiut. De fiecare dată când închidea ochii, se gândea la el.

Viaţa ei urma să se învârtă în cerc, de la moartea prietenei ei la a ei, iar el avea de gând să se asigure că ea ştia că sfârşitul ei urma să vină exact în acelaşi fel.

Dacă ar fi ucis-o, ar fi fost nevoit să se mute. Era prea cunoscută în comunitate. Oamenii ar fi insistat ca cazul ei să fie rezolvat. Chiar dacă reuşea să pună crima pe seama altcuiva, să rămână aici pentru crima de anul viitor nu era o opţiune. Locuia aici de mult timp, poate prea mult. Schimbarea nu era neapărat un lucru rău. Evitarea tiparelor era importantă. Iar iernile de aici erau naşpa. Vreme rece, umedă şi urâtă din decembrie până în aprilie.

Poate că s-ar îndrepta spre sud. Nu Texas sau Florida, totuşi. Aceste state erau mult prea rapide pentru a activa comutatorul pentru confortul său. Linia morţii era practic o bandă expres. Poate New Mexico. Aboliseră pedeapsa cu moartea cu câţiva ani în urmă. Nu că ar fi fost prins, dar

merita să fie atent.

Ar fi ucis-o pe Brooke Davenport, apoi s-ar fi mutat în New Mexico.

La televizor, reporterul trecuse de la trecutul lui Brooke la câteva informaţii despre tânăra pe care o salvase. Numele victimei nu fusese dat, dar el ştia că era Maddie. Se enervase la auzul laudelor pentru acţiunile ei, pentru dorinţa ei de a trăi, pentru spiritul ei de luptă.

Maddie nu cooperase aşa cum prevăzuse el. De ce? Ce trăsătură personală îi scăpase în evaluarea sa, care îi permitea atât de mult spirit?

A coborât la subsol. Dosarul lui Maddie era în primul container de depozitare. A învârtit lacătul cu combinaţie şi a ridicat capacul. Plicul de manila plin cu poze, programări şi notiţe stătea deasupra unui album gol. Fără acid, pentru a-şi păstra amintirile cât mai mult timp posibil. Dând înapoi pe călcâie, a deschis dosarul şi a răsfoit notiţele. Nimic. S-a întors la etajul principal şi şi-a pornit laptopul. Şi-a revizuit catalogul virtual de potenţiale victime. Maddie strălucea şi aici. Fiecare aspect al comportamentului ei arăta că era perfectă pentru el. Nimic nu prevestea refuzul ei de a renunţa, nimic rebel în trecutul ei. Poate că Maddie era o anomalie.

Nu îşi făcea griji. Maddie îşi va învăţa lecţia în timp.

A mişcat două degete pe touchpad, parcurgând absent notele sale timpurii despre toţi candidaţii. Un nou gând îi trecu prin minte cu entuziasmul lui Billy
Mays dintr-o reclamă la televizor „As Seen on TV”.

Dar aşteptaţi! Mai este ceva. Doar în această săptămână, ucideţi două femei la preţul uneia, cel mai bun BOGO.

La urma urmei, de ce îi păsa lui Brooke mai mult decât de ea însăşi? Ce act ar fi putut să o distrugă aşa cum îl tortura

oprirea vânătorii lui anuale? Ar fi făcut-o să îl privească cum violează şi ucide pe altul înainte de a-şi extrage plăcerea din ea. Groaza ei ar fi făcut actul mult mai dulce.

Şi-a dus notiţele la etaj. Avea de gând să înceapă un nou dosar despre Brooke. Prinderea a două femei în acelaşi timp avea să necesite ceva planificare, dar el era pregătit pentru această sarcină.

Fiorul i-a întinerit entuziasmul.

A trecut mult timp de când nu a mai pornit într-o nouă aventură, de când nu a mai cerut ceva în plus de la abilităţile sale. Devenise leneş? Poate că da. Dar asta nu mai era. Noua lui schemă încălca regulile care îl ţinuseră departe de detecţie de-a lungul anilor. Vor exista consecinţe. Dar răsplata va face ca preţul să merite.

Următoarea sa vânătoare va fi o provocare dublă şi o plăcere dublă.

Capitolul 17

„Xeste egal cu cincizeci şi doi”, a spus Brooke în timp ce scria cu marker negru răspunsul la problemă pe tablă. S-a întors cu faţa spre clasa ei de Algebră I. „Are cineva întrebări despre lecţia de astăzi?”

A scanat clasa. Douăzeci şi opt de feţe au clipit înapoi la ea cu diferite grade de înţelegere. În rândul din faţă, Sara, o blondă frumoasă cu părul şi dinţii perfect drepţi, copia problema cu sârguinţa ei obişnuită. Derek aţipise în rândul din spate, cu capul înclinat pe spate, cu picioarele lungi îmbrăcate în blugi întinse sub scaunul din faţa lui. Brooke a

suspinat. Derek ar sforăi şi ar obţine un A fără efort la următorul test, în timp ce biata Sara s-ar scărpina şi s-ar lupta pentru un C.

Clopoţelul a sunat.

Ora prânzului.

Brooke şi-a ridicat vocea peste sunetele trupurilor care se mişcau, a rucsacurilor care se închideau şi a picioarelor scaunelor care răzbeau pe linoleum. „Nu uitaţi, pagina şaptezeci, problemele de la şaisprezece la treizeci pentru mâine.” A arătat cu degetul spre celălalt capăt al tablei, unde scrisese tema pentru acasă.

Elevii se înghesuiau la ieşire. Brooke a şters tabla, eliberând lecţia pentru clasa următoare. Uşa s-a deschis şi cacofonia schimbării de clasă de voci, paşi şi dulapuri trântite a umplut clasa lui Brooke. Ea s-a lăsat pe scaunul ei.

Sara s-a oprit în faţa biroului lui Brooke, a răsucit capătul blond al câtorva şuviţe blonde. „Doamnă Davenport, sunt foarte confuză. Veţi fi aici dimineaţă?”

Săraca Sara muncea din greu.

„Voi fi aici cu aproximativ douăzeci de minute înainte de orele de mâine. Sunt disponibilă în a opta perioadă şi pentru puţin timp după şcoală astăzi.”

Sara a scuturat din cap. „Am antrenament de hochei pe iarbă după şcoală. Voi veni dimineaţă.”

„În regulă.” Brooke şi-a aşezat markerul pe margine. A privit părul perfect al Sarei ieşind pe uşă.

După ce sala s-a golit, Brooke a încuiat uşa şi a pornit spre sala profesorilor de matematică. Stomacul îi zvâcnea şi îşi dorea să fi adus mai mult decât un iaurt şi o banană pentru prânz. Îi era destul de foame să meargă până la cantină?

Abby a ieşit din clasă şi a intrat în pas alături de ea. „Cum e genunchiul?”

„Azi e mai bine.” Dar, probabil, nu suficient de bine pentru a merge până la cafenea şi înapoi în perioada ei de prânz scurt. Iaurtul şi fructele trebuiau să fie suficiente, ceea ce era probabil un lucru bun, deoarece nu mai făcuse exerciţii de luni.

Au ajuns în salon, iar Abby le-a condus în camera mică. „Nu uita că avem poze pentru anuarul echipei de atletism mâine la prima oră.”

„Nu o voi face.” Mirosul a ajuns la Brooke înainte ca ea să intre pe uşă. Prăjituri proaspete. Aroma ar fi trebuit să o facă să saliveze, dar, în schimb, mirosul familiar i-a oprit apetitul de la prima adiere.

„Oh, uite.” Emoţia a ridicat tonul vocii lui Abby.

Brooke a păşit în jurul prietenei ei. S-a holbat. Macarons făcute în casă erau stivuite pe un platou rotund. Un bileţel Post-it cu numele ei era lipit pe folia de plastic. În vederea periferică o putea vedea pe Abby la frigider, deschizând uşa, vârându-şi capul înăuntru şi scoţând prânzul lor. Dar vocea ei se stinsese, devenind o ceaţă vocală.

Aroma a umplut camera. Amintirile au inundat-o pe Brooke.

„Au un miros fabulos. Mor de foame. Vreau să sar peste prânz şi să le mănânc pe astea.” Abby a aruncat pungile lor de prânz pe masă. „Nu ai de gând să deschizi cartea?”

„Desigur.” Era ridicolă. Nu se putea panica de fiecare dată când întâlnea prăjituri cu nucă de cocos. În acest weekend, avea de gând să mănânce macaroane toată ziua pentru a se desensibiliza la vedere, miros şi gust. Hotărâtă, Brooke a verificat ambalajul exterior, apoi a ridicat tava şi a verificat dedesubt. „Niciun card.”

„Poate că a căzut.” Abby a scos un scaun şi s-a aşezat. Între sprâncene i sa format o încruntare întrebătoare. „Este ceva în neregulă?”

„Nu. Deloc. Acesta este un gest grijuliu.” Era. Cineva i-a copt prăjituri, iar ea a fost ciudată. Ea s-a scuturat. „Aş vrea să ştiu cine le-a trimis ca să le pot mulţumi.”

Niciun elev de la liceul Westbury nu putea şti că macaroanele erau prăjitura preferată a lui Karen sau că Brooke nu reuşise să mănânce una fără să plângă de la moartea prietenei sale.

„Ar trebui să le iei acasă.”

„Nu. Le voi lăsa aici pentru ca toată lumea să se bucure de ele.”

„Mişto.” Greg a intrat, adulmecând aerul. A luat scaunul din faţa lui Brooke şi a smuls o prăjitură din tavă. „Astea sunt bune. Tu le-ai făcut?” I-a mormăit întrebarea lui Abby în jurul unei guri pline de prăjitură.

Abby a scuturat din cap. „Nu am fost eu.”

Greg şi-a deschis cutia pentru prânz şi a scos un sandviş. S-a uitat la Brooke. „Ştim cu toţii că nu ai fost *tu.”*

„Ce vrei să spui cu asta?” Brooke a rupt capătul bananei şi a decojit jumătatea de sus, dar mirosul s-a ciocnit cu mirosul persistent de nucă de cocos. Iaurtul ei nu cobora mai uşor.

Greg şi-a dat ochii peste cap. „Oh, haide. Îţi aminteşti chestiile alea cu unt de arahide pe care le-ai făcut anul trecut de Crăciun?” El a tresărit.

„Este melodramatic”, a spus Abby. „Nu au fost atât *de* rele.” Brooke a ridicat din umeri.

„Nu-ţi voi face prăjituri anul ăsta.” Greg şi-a ridicat sandvişul.

„Pot să trăiesc cu asta.”

Brooke ar fi trebuit să se poarte adecvat insultată, dar bancul obişnuit nu o atrăgea. Mirosul de nucă de cocos îi intrase în nas. Îi va aminti de Karen pentru tot restul zilei.

$$$

„Bunico?” Luke îşi căra geanta în foaier. Sunetul tusei l-a condus pe hol la bucătărie. Bunica lui stătea la tejghea. Ea umplea o cană cu cafea.

„Lucas.” Ea a pus cafetiera înapoi pe arzător şi i-a zâmbit. „Nu am auzit nimic de la Nancy de la secţia de poliţie, aşa că presupun că to tul este bine cu Brooke.”

„Da, doamnă. Până acum, totul e bine.” Luke şi-a lăsat geanta pe podea. „Cum te simţi?”

„Sunt bine.” Bunica a tuşit în pumn. I-a făcut semn spre un scaun. „Stai jos. Am făcut un strudel de mere. Cafea?”

În timp ce bunica îşi freca mâinile la chiuvetă, Luke s-a aşezat pe un scaun. Ea i-a turnat cafea şi a tăiat o bucată de la capătul unei prăjituri proaspete. „Poţi lua restul cu tine la Brooke.”

„Nu vrei niciuna?”

„Nu mi-e foarte foame.” Ea a luat loc vizavi de el. El a luat furculiţa.

„Ei de ce ai făcut-o?”

„Eram plictisită şi îmi place să gătesc.” Ea şi-a înfăşurat mâinile în jurul cănii. „M-am gândit că sigur va trece cineva pe aici şi o va mânca. Şi iată-te.” El a strecurat o furculiţă în gură, a mestecat şi a înghiţit. „Perfect, ca întotdeauna.”

Bunica roşi, rozul crescând în obrajii ei palizi ca o febră.

Luke şi-a coborât furculiţa. „Eşti sigură că eşti bine? Pari

obosită.”

„Apreciez că îţi faci griji pentru mine, Lucas.” Ea i-a zâmbit. „Am o răceală. E urâtă, dar o să trec peste ea.”

Luke mâncă mai mult strudel. Probabil că dacă ar fi fost mai mult prin preajmă în ultimii ani, ar fi văzut-o pe bunica lui răcită înainte şi nu ar mai fi fost atât de paranoic.

„Acum spune-mi ce mai fac Brooke şi copiii.”

Luke i-a povestit despre reportajul special difuzat la ştiri în acea dimineaţă.

„Am văzut asta.” Ochii bunicii s-au îngustat şi faţa i s-a ascuţit cu privirea care însemna că cineva urma să primească o predică severă. „Aş vrea să sun la postul ăla de ştiri şi să le spun ce gândesc.”

Luke râânji. Nu ar fi vrut să fie la capătul furiei bunicii. „Libertatea a presei şi toate cele.”

Bunica şi-a strâns buzele la afirmaţia lui. „Prostii. Presa are aceeaşi responsabilitate ca oricine altcineva de a nu pune oamenii în pericol. Ei vor doar să exploateze crima cât mai mult timp posibil.”

„Probabil.”

Luke îşi termină desertul, îşi luă mai multe haine curate din cameră şi îşi luă la revedere de la bunica sa.

În drum spre casa lui Brooke, s-a oprit la magazinul de animale pentru produse de baie. Sunshine l-a întâmpinat la uşă. I-a dat drumul câinelui pe peluză pentru câteva minute. Ea şi-a făcut nevoile şi l-a urmat înapoi în casă. El a scărpinat-o în cap. Nu avusese niciodată un câine, dar să spele unul părea destul de simplu. Voia să facă ceva frumos pentru Brooke. Ultimele câteva zile fuseseră grele.

În baia de la etaj, a aliniat noile articole lângă cadă: şampon hidratant pentru piele sensibilă, balsam pentru

blănuri groase şi o perie recomandată de vânzătoare. A luat un pahar de plastic şi a adus un teanc de prosoape din dulapul cu lenjerie.

La capătul scărilor, şi-a plesnit coapsa. „Haide, fată.”

Sunshine nu era la vedere. A coborât scările. Unde era ea? Un tur rapid al casei a scos la iveală câinele care se ascundea sub masa din bucătărie.

Luke s-a aplecat. „Oh, haide. Nu ai cum să ştii.”

Ea a dat înapoi. Luke a scos un scaun şi s-a strecurat sub masă. Şi-a înfăşurat braţele în jurul câinelui ei şi a tras-o uşor în aer liber. Cu o strânsoare fermă pe zgarda ei, el s-a ridicat. „Să mergem.”

Soarele s-a scufundat pe gresie.

„Rezistenţă pasivă?” A luat-o în braţe. Ea nu s-a împotrivit, ci s-a lăsat moale în braţele lui. Luke a cărat-o la etaj şi a dus-o în baie. A închis uşa cu piciorul înainte să lase câinele jos. „Asta e ridicol. E doar o baie. Miroşi îngrozitor.”

A dat drumul la apă. Privindu-l, câinele a tremurat. Ochii ei căprui îl acuzau de comiterea a tot felul de atrocităţi.

„Nici măcar nu eşti ud încă.” Când s-au acumulat câţiva centimetri, Luke a amestecat apa cu mâna pentru a verifica temperatura. Perfectă. Caldă, nu fierbinte. A întins un prosop pe podea şi a ridicat câinele. Ea s-a zbătut când el a aşezat-o în cadă. Apa a ţâşnit peste margine şi pe blugii lui Luke. A luat mai multe prosoape.

„Relaxează-te”, a liniştit el. „Stai jos. Te vei simţi mult mai bine după aceea.”

Folosind ceaşca, i-a udat bine blana, a uns-o cu şampon şi a clătit-o de o mie de ori. Collie aveau o grămadă de blană. Luke a lăsat apa să iasă din cadă de două ori înainte să fie mulţumit că blana ei nu mai conţinea spumă. A scos dopul pentru ultima oară. „Nu te simţi mai bine?”

S-a întors şi a întins mâna după un prosop. Câinele a sărit din cadă. Apa a stropit. Zbătându-se pe podeaua alunecoasă, Luke a apucat-o de zgardă. Ea sa ferit de el şi a scuturat puternic. Apa a tâsnit în toate direcţiile.

Luke s-a întins după un alt prosop, dar toate erau ude.

„Stai.” El a arătat spre câine în timp ce crăpa uşa şi ieşea prin deschizătura îngustă. Ea s-a năpustit, strecurându-se printre picioarele lui şi ieşind în hol. „Opreşte-te!” El a urmărit-o, alunecând pe lemnul de esenţă tare stropit cu apă. Ea a fugit mai repede decât ar trebui să se poată mişca un câine bătrân. Respirând greu, Luke a încolţit-o în bucătărie. A încercat să o conducă de zgardă, dar ea şi-a înfipt fundul ferm pe gresie. „Haide. Aproape am terminat.”

Nu luase un prosop cu el. A luat câinele înmuiat şi a dus-o înapoi la etaj. A împins-o în baie şi a luat mai multe prosoape din dulap. Douăzeci de minute de frecare mai târziu, blana lui Sunshine era încă umedă. Luke a găsit un uscător de păr sub dulap. Cu aerul la minim, a periat încurcăturile din blana groasă. Mulţumit că era suficient de uscată pentru a nu i se face rău, a oprit uscătorul şi i-a mirosit blana. „Mult mai bine.”

El a deschis uşa. Câinele a fugit din cameră. Luke s-a uitat în jos la hainele lui. Blugii şi cămaşa lui erau ude şi acoperite cu blană de câine, la fel şi baia, holul, casa scării şi bucătăria. Cu un oftat, a cărat prosoapele ude la subsol şi a pornit maşina de spălat. A găsit produsele de curăţat şi a atacat explozia de blană udă. O oră mai târziu, baia strălucea, iar podelele erau curăţate cu mopul. A depozitat mopul şi găleata în subsol, a transferat prosoapele ude în uscător şi a pornit o a doua încărcătură. Întors la etaj, a verificat ceasul.

E timpul să o iau pe Brooke şi pe copii de la şcoală. Nu mai era timp să facă duş.

Minunat.
Şi-a mirosit cămaşa. Mirosea ca câinele – înainte de baie.

Capitolul 18

Brooke s-a urcat pe scaunul pasagerului din sedanul lui Luke. A adulmecat. Un miros neplăcut familiar umplea maşina lui Luke. Îi dusese câinele undeva? Deja pe bancheta din spate, copiii rânjeau.

„Luke i-a făcut o baie lui Sunshine.” Chris a chicotit.

„Oh.” Brooke şi-a dus o mână la nas. „A fost foarte drăguţ din partea ta.”

A mormăit ceva în şoaptă şi a întors maşina spre casă. „Câinele arată grozav.”

Acasă, un Sunshine pufoasă şi curată i-a întâmpinat la uşă. Brooke a trecut o mână prin blana mătăsoasă.

„Arată minunat şi miroase şi mai bine.” Brooke a atins braţul lui Luke.

„Mulţumesc.”

El s-a înroşit. „Asta pentru că mi-a dat tot mirosul ei. Mă duc să fac un duş.”

Brooke s-a întors la bucătărie. Podelele ei erau vizibil lipsite de blană şi praf. A auzit bâzâitul slab al uscătorului. El spăla? „Chris, vrei să te duci jos să aduci rufele?”

„Sigur, mamă.” Câteva minute mai târziu, Chris a adus un braţ plin de prosoape la etaj. „Mai e o încărcătură în uscător. Seamănă cu toate prosoapele pe care le avem.” Chris a rânjit.

A reţinut un hohot de râs. Cu greu. A împăturit prosoapele şi le-a stivuit pe masă. „A fost foarte drăguţ din partea lui să îmbăieze câinele. Ai fi putut so faci şi tu.”

„Ştiu eu mai bine.” Chris a râs. S-a lăsat pe un scaun de bucătărie şi a început să scoată cărţi din rucsac.

Brooke a privit grămada de prosoape de pe masă. Mai era vreunul? A luat teancul şi s-a dus la etajul al doilea. Holul de la etaj era la fel de ciudat de curat. A aruncat o privire în baie

şi nu a văzut decât suprafeţe lucioase. Uşa dormitorului ei era deschisă, duşul curgea.

Ar fi lăsat prosoapele lângă uşa de la baie. Doar că aceasta nu era închisă. Luke stătea în pragul uşii, purtând ceea ce trebuie să fi fost ultimul prosop curat drapat în jurul şoldurilor. Oh. S-a uitat la bărbatul lung şi slab. Pieptul şi umerii lui musculoşi se conicizau până la abdomenul suficient de plat pentru coperta unei reviste de fitness. Libidoul ei a făcut o roată, în timp ce imaginaţia ei era ocupată să editeze visele erotice din noaptea precedentă. Privirea ei a urmărit şuviţele de păr de pe pieptul lui până la… „Îmi pare rău. M-am gândit că ai putea avea nevoie de un prosop.”

Roşu la faţă, Luke a dat înapoi în baie. „Am găsit unul, mulţumesc.” A închis ferm uşa, lăsând-o pe Brooke să-şi închidă gura. Şi, eventual, să-şi şteargă nişte salivă de pe bărbie.

Ventilându-se mental, Brooke s-a întors la bucătărie. Nu avea cum să pretindă că nu văzuse asta. Uau. Nu-ţi face griji cu privire la furnicături. Se simţea în pielea ei. Lăsând la o parte muşchii şi ochii verzi sexy, cum putea o femeie să reziste unui bărbat care îi îmbăia câinele şi îi spăla podelele? El nu făcuse asta pentru Wade. O făcuse pentru ea. Ar fi putut trece peste protecţia lui ca pe o promisiune făcută fratelui ei, dar în după-amiaza asta îi arătase că îi pasă de *ea.*

„Mamă, poţi să-mi verifici costumul acum?” a strigat Haley din casa scării.

„Da.” Mulţumită pentru distragere, Brooke a luat din dulap trusa de cusut rar folosită.

Haley a intrat. Un halat alb lung, prins în talie de o bucată de împletitură aurie, sandale şi o coroniţă de aur pe cap au transformat-o pe fiica ei în Afrodita. Telefonul lui Haley a sunat cu acordurile de început ale unei melodii pop.

„Stai nemişcată.” Brooke şi-a coborât corpul dureros pe podea şi a privit tivul costumului. „Îi poţi trimite un mesaj înapoi după ce mă asigur că e în regulă. Coaserea nu este unul dintre talentele mele.”

Fiica ei a coborât telefonul mobil şi a zâmbit. „Îmi pare rău.”

„Cred că arată bine.” Sau cel puţin cât de bine putea să fie.

„Îmi place.” Haley a suflecat fusta vaporoasă. Câinele s-a apropiat şi a adulmecat costumul. „Mă duc să mă schimb înainte ca Sunshine să aibă păr de câine peste tot.” A sărit pe hol, trimiţând deja din nou mesaje.

În blugi proaspeţi, Luke intră în cameră, cu hainele umede şi prosopul strâns în mâini. „Tu i-ai făcut costumul?”

„Nu prea am avut de ales.” Brooke s-a ridicat în picioare. *Nu ţi-l imagina gol. Prea târziu.* Asta ar putea deveni stânjenitor. „Costumele pentru copii erau prea mici, iar costumele pentru adulţi erau prea *adulte.* Costumele împachetate ar fi trebuit să fie etichetate ZEIŢĂ GREACĂ PROSTITUATĂ.”

„Înţeleg unde ar putea fi o problemă.” Râsul lui Luke a atenuat tensiunea.

„Poţi să arunci lucrurile alea pe scările de la subsol. O să le arunc cu următoarea mea încărcătură. Îţi mulţumesc din nou că ai îmbăiat câinele, ai curăţat baia şi ai dat cu mopul pe jos.”

Cu un nou val de culoare pe faţă, el a făcut aşa cum i-a sugerat ea. „Nu a fost chiar o opţiune. A scăpat de mine în mijlocul băii.”

„Se întâmplă de fiecare dată.” Brooke şi-a acoperit zâmbetul cu un pumn. „Cafea?”

„Sigur. Când este marele eveniment de Halloween?” Luke

a luat cana pe care i-a înmânat-o şi s-a aşezat vizavi de Chris.

„Balul de Halloween este vineri seara.” Stomacul lui Brooke a răsunat.

A deschis congelatorul şi a analizat conţinutul. „Hai să comandăm o pizza.”

„Cu cârnaţi şi pepperoni?” Chris s-a luminat.

A telefonat comanda, apoi a umplut o cană cu cafea proaspătă şi a dus-o la masă. Sorbind, Brooke a alunecat pe scaunul de lângă fiul ei. A scos un Hershey's Kiss dintr-un bol mic. Ciocolata i s-a topit în gură. În ciuda determinării ei de a se desensibiliza la nuca de cocos, se speriase şi lăsase platoul cu prăjituri la şcoală. Amintirile erau prea dureroase pentru a le aduce acasă, ceea ce era ironic, pentru că trăia cu oroarea morţii lui Karen în fiecare zi. De ce putea să înfrunte uciderea prietenei sale, dar nu şi viaţa fericită pe care o trăise înainte ca violenţa să-i pună capăt? Ce era în neregulă cu ea?

Haley s-a întors, îmbrăcată în blugii skinny şi puloverul pe care îi purtase la şcoală. Şi-a deschis laptopul de pe masă şi a bătut pe touchpad. „Uite. Cindy a postat poze cu noul ei căţeluş.” Haley a întors computerul astfel încât Brooke să poată vedea ecranul. În fotografie, un căţeluş beagle stătea pe un petic de iarbă.

„Drăguţ”, a spus Brooke.

Haley a ieşit din profilul ei. „Mă duc sus să învăţ.” A lăsat laptopul pe masă şi a dispărut pe hol.

Brooke se holba la computer, cu mintea încă fixată pe profilul de internet al lui Haley.

„La ce te gândeşti?” a întrebat Luke.

„Pun pariu că şi Maddie are conturi şi profiluri. Dacă seamănă cu majoritatea elevilor mei, e plină de informaţii personale.” Brooke s-a logat sub propriul nume.

„Ai un cont?” Luke părea surprins.

„Îl folosesc. Îl folosesc pentru a urmări ce fac copiii mei online. Am reguli pentru utilizarea reţelelor de socializare şi nu mi-e teamă să le impun.” Brooke a zâmbit.

„Nimic nu se compară cu o mamă băgăcioasă pentru a păstra copiii sinceri.”

„Exact.” Brooke a găsit-o pe Maddie în mai puţin de un minut. Tânăra femeie era foarte activă. „Wow. Nu a trebuit să o urmărească fizic prea mult. Practic, ea îşi postează agenda zilnică minut cu minut online şi nu are datele complet protejate.”

Brooke a derulat prin poze cu Maddie şi prietenii ei. Erau liste lungi de locuri în care fusese şi organizaţii din care făcea parte. „Nu are cum să-i cunoască pe toţi oamenii ăia.”

Forever Fitness era pe lista ei, la fel ca şi firma de avocatură care o angajase. Colegiul comunitar pe care l-a urmat şi fostul ei liceu erau ambele pe listă. Brooke a derulat pagini şi pagini de fotografii. S-a oprit asupra unei fotografii cu un grup de fete în fustă care ţineau beţe. Şocul a străbătut-o.

„Hei, asta e echipa de hochei pe iarbă a lui Haley. De ce este postat pe pagina lui Maddie? Ea nu a mers la Westbury High.” A plimbat mouse-ul peste imagine. Numele jucătorilor apăreau de fiecare dată când ea trecea pe o faţă. A făcut o pauză pe imaginea fiicei sale. „Este fotografia din ziarul local de la prima lor mare victorie de anul trecut.”

Luke s-a aplecat pentru a vedea mai bine ecranul. „Pe site-uri ca acesta, oricine poate posta fotografii şi să le eticheteze cu nume. Maddie nu a postat această poză. Ea doar a împărtăşit-o. După numărul de linkuri ataşate, a făcut înconjurul internetului. Ea a distribuit zeci de fotografii şi articole despre toate echipele locale de hochei pe iarbă ale liceelor.”

Neliniştea se cuibărea în pieptul lui Brooke. Fotografiile etichetate ale tinerelor fete de pe internet erau visul unui prădător. Brooke a dat clic pe un alt link. „Maddie a jucat pentru Coopersfield High. Aici e o poză cu echipa ei. Au câştigat campionatul de stat anul trecut. A fost o mare chestie. O mulţime de ştiri. Nu mi-am dat seama că a absolvit abia în iunie anul trecut.”

„E greu să-i estimezi vârsta cu faţa ei umflată şi plină de vânătăi.” Vocea lui Luke era sumbră.

S-a întors la poza cu echipa lui Haley. Faţa zâmbitoare a fiicei ei o privea din primul rând. Brooke s-a întors la profilul lui Maddie. „Totul despre viaţa lui Maddie este chiar aici.”

„Dacă a folosit internetul pentru a o găsi, atunci ar trebui să existe o legătură cu el undeva.”

„Pentru a folosi acest site, el trebuie să aibă un cont, nu?”

„Da, dar poate fi un cont fals cu date personale false. Tot ce trebuie să furnizezi este o adresă de e-mail funcţională.”

Brooke a răsfoit profilul lui Maddie. Fiecare pagină ducea la o altă pagină, care era conectată la propriul set de persoane, şi aşa mai departe. „Mă întreb dacă a interacţionat cu ea pe una dintre aceste pagini.”

„Este posibil.”

„Trebuie să restrângem căutarea.” Brooke a continuat să defileze.

„Ce să restrângem?” Suspiciunea a nuanţat vocea lui Luke.

„Unde a găsit-o atacatorul lui Maddie.”

„Brooke, aceasta este o anchetă a poliţiei. Nu te poţi amesteca.”

Panica a crescut în spatele sternului lui Brooke, presiunea crescând fără ieşire, constrângându-i plămânii. Următoarea ei respiraţie a fost strânsă. Poliţia din Westbury cu greu o

putea supraveghea pe Maddie la nesfârşit şi nu era nici o maşină de poliţie parcată pe aleea lui Brooke. Luke pleca în cinci zile. Apoi ce se întâmpla? „Sunt două oraşe diferite care lucrează la acest caz: Coopersfield, unde Maddie a fost atacată, şi Westbury, unde agresorul ei i-a lăsat cercelul. Trei departamente de poliţie sunt implicate dacă punem la socoteală şi violul din Hillside. Ce se întâmplă dacă nu se coordonează? Dacă violul din Hillside şi atacul lui Maddie din Coopersfield nici măcar nu au legătură?”

Luke şi-a pus mâna peste a ei. „Tu nu eşti cu poliţia. Trebuie să îi laşi să îşi facă treaba.”

„Deci nu ar trebui să fac nimic?” Asta nu era o opţiune pentru Brooke.

„Ar trebui să rămâi informată cu privire la caz.” Luke i-a strâns mâna. „Şi ar trebui să fii foarte atentă.”

„Tipul ăsta e concentrat pe Maddie.” Brooke trebuia să se mişte. Şi-a scos mâna de sub a lui şi s-a ridicat. S-a dus la dulap, a scos un pahar şi l-a umplut cu apă de la robinet. „S-a dus într-un spital aglomerat ca să îi spună asta.”

„Şi poliţia are un ofiţer cu ea chiar acum.”

„Dar pentru cât timp?”

În cele din urmă, Maddie ar fi rămas singură şi vulnerabilă – la fel şi Brooke şi copiii ei.

$$$

„Brooke, trebuie să laşi poliţia să se ocupe de asta.” Luke s-a ridicat în picioare. A ocolit masa şi a traversat camera pentru a o înfrunta.

Mâinile îi tremurau, pielea îi pălise, iar mişcările îşi

pierduseră graţia. Arăta aşa cum se simţea el când avea un coşmar. Tremurândă, plină de energie care nu avea ieşire. Şi-a dus ceaşca la gură şi a băut. Nervii radiau din mişcările ei sacadate.

Telefonul a sunat. Brooke a sărit. Înecându-se, a scuipat cafea şi s-a întins după un teanc de şerveţele de pe tejghea. O a doua sonerie digitală a reverberat prin bucătărie. Ea a tuşit şi şi-a dus o mână la piept, dar nu s-a mişcat spre suportul de încărcare de pe tejghea.

Luke a ridicat receptorul. „Alo.”

„Sunt ofiţerul Ethan Hale. Pot să vorbesc cu Brooke?”

Tusea lui Brooke a încetinit. A respirat adânc, iar Luke i-a dat receptorul.

„Bună.” Ea şi-a frecat tâmpla. „Bineînţeles că înţeleg. Nu e nici o problemă. Mulţumesc pentru telefon.” A închis telefonul. „Ethan trebuia să mă ajute cu ora în seara asta, dar e ocupat. Nu a spus, dar probabil pentru că au un om la casa lui Maddie. Westbury este o forţă de poliţie mică. Ei au doar o mână de ofiţeri. Fără îndoială, supravegherea lui Maddie le solicită resursele.”

Luke a ridicat o mână pentru a-i opri discursul. „Stai un pic. Predai la ore în seara asta?”

Fruntea lui Brooke s-a încreţit. Ea şi-a înclinat capul. „Da. De ce nu aş face-o?”

„Pentru că eşti rănită.” Şi supărat şi obsedat.

„Este ultimul curs al unităţii. Nu pot să îl ratez.” Ea i-a îndepărtat îngrijorarea.

I-a fixat genunchiul cu o privire ascuţită. „Nu poţi reprograma?”

„Nu.” Tonul ei s-a ascuţit. „Genunchiul meu este mult mai bine , iar centrul comunitar rezervă camera cu luni în avans.”

„Brooke, sunt sigură că elevii tăi ar înţelege dacă nu ai putea veni în seara asta.”

„Nu.” Vocea lui Brooke s-a ridicat. „Aceasta este o lecţie importantă.”

„Sunt sigur că este, dar…”

„Nu le voi dezamăgi. Ce i s-a întâmplat lui Maddie i se poate întâmpla oricăreia dintre aceste fete. *El* este încă acolo. Tu nu înţelegi. *Trebuie* să predau în seara asta.” Ea a pus cana goală în chiuvetă cu o mână tremurândă. „Îţi aminteşti de colega mea de cameră, Karen?”

„Fata care a fost ucisă de iubitul ei?” Wade spusese că Brooke se simţea vinovată de moartea colegei ei de cameră. „Brooke, a fost ucisă de un fost iubit furios. Asta nu e vina ta.”

„Nu contează.” Brooke şi-a împletit degetele şi şi-a dus încheieturile la bărbie, ca şi cum s-ar fi rugat. „Dacă pot împiedica o singură femeie să fie ucisă…”

„Ai făcut deja asta.”

A făcut o pauză, deschizându-şi gura ca şi cum ar fi vrut să spună altceva. Apoi şi-a strâns buzele şi a clătinat din cap. „Nu e suficient.”

„Bine.” Luke şi-a ridicat mâinile, cu palmele în afară. Agitaţia şi sentimentul de responsabilitate ale lui Brooke erau disproporţionate. Dar poate că predarea orei ei era cel mai bun lucru pentru ea, o ieşire constructivă pentru energia nervoasă. „Înţeleg. Cât de mult ţi-a spus Wade despre explozia în care am fost implicat?”

Brooke a clipit. „Doar că teroriştii au bombardat clădirea, iar tu ai fost ars.”

Ar da aproape orice pentru ca povestea lui să fie atât de simplă. „Asistenta mea a fost ucisă în explozie.” Luke a închis ochii. O putea vedea pe Sherry sângerând în faţa lui. Dar

Brooke nu avea nevoie de toate detaliile sângeroase. „A fost primul ei proiect internaţional. Era treaba mea să am grijă de ea, dar am eşuat. Ea a murit.” Gâtul i s-a strâns ca şi cum ar fi fost înfundat cu fum şi

s-a luptat să-şi recapete vocea. „Numele ei era Sherry. Avea douăzeci şi opt de ani, era frumoasă şi plină de viaţă, cu un simţ al umorului pervers. Sunt la fel de obsedat să te ţin în siguranţă cum eşti tu cu fetele tale.”

Ochii i s-au umplut de groază. „Wade n-ar fi trebuit să-ţi ceară să mă protejezi. Nu a fost corect.”

„Wade nu ştie. Nimeni nu ştie în afară de psihiatrul meu.” Luke i-a întâlnit ochii pentru a-i vedea durerea reflectată în ei. „Şi tu.” S-a întins să o atingă, dar mâna i-a căzut scurt. Cine ar vrea un bărbat atât de distrus ca el? Brooke avea destule bagaje proprii. Nu avea nevoie să îl care şi pe al lui.

„Îmi pare rău că te deranjez atât de mult.”

De ce îi spusese? Intenţionase să o facă să ştie că nu era singură, dar nu reuşise. Acum se simţea ca şi cum ar fi fost o povară. „Nimic din toate astea nu este vina ta.”

„Cred că da.” Nu părea convinsă.

„Am avut şi alte probleme. Să intru într-un bloc înalt este încă foarte greu. Acesta este motivul pentru care am fost fără muncă atât de mult timp.” *Huh.* Împărtăşirea acestui fapt umilitor a fost mai uşoară decât s-ar fi aşteptat.

Palma ei s-a aşezat pe antebraţul lui şi, în loc de mila de care se temea, între ei a trecut înţelegerea. „Suntem o pereche frumoasă.”

„Serios.” I-a acoperit mâna cu a lui pentru câteva secunde. O emoţie neaşteptată i s-a umflat în piept. *Whoa.* Supraîncărcare. S-a retras câţiva centimetri. „Acum, ce avea de gând să facă poliţistul pentru tine în seara asta?”

Brooke a zâmbit. „El ar fi fost atacatorul meu.”

„Poftim?”

Expresia lui Brooke s-a luminat şi colţurile gurii i s-au întors în sus. „Avea de gând să poarte costumul căptuşit şi să le lase pe fetele mele să-l bată.” A devenit gânditoare. „Presupun că pot purta costumul.”

Ca naiba.

„Nu, nu poţi.” Luke s-a încruntat. „Eşti deja rănită. Pot s-o fac eu?”

Ea l-a privit cu o evaluare rapidă din cap până-n picioare. „Ar trebui să ne antrenăm.”

Ce? Ştia că slăbise, dar la naiba, nu era slab.

„Serios?” Luke şi-a ridicat mâinile, cu palmele în sus. „Am făcut Krav Maga în mod intermitent de ani de zile. Nu am nevoie de antrenament pentru a lăsa pe cineva să mă lovească.” Krav Maga era stilul de luptă al armatei israeliene, cunoscut pentru tehnicile sale contondente şi brutal de eficiente. Un curs tipic implica mult contact.

Brooke s-a oprit. Un interes nou i-a ascuţit expresia. „Ai făcut Krav?”

„Ori de câte ori sunt în State, merg la un curs sau două.” Luke a ridicat din umeri. „Călătoresc peste tot. Uneori, locaţiile pot fi riscante.” Dacă cel mai rău lucru cu care s-a confruntat ar fi fost un tâlhar. Toată pregătirea aceea nu-l ajutase cu nimic în faţa unei serviete pline cu explozibili. „Dar tu? Unde ai învăţat toate chestiile astea?”

„Am practicat câteva arte marţiale mixte şi multe cursuri de bază de autoapărare pentru femei”, a spus Brooke. „Nimic sofisticat. Prefer tehnicile simple, eficiente şi uşor de reţinut. Haide. Am să-ţi arăt.” Brooke s-a îndreptat spre subsol. Luke a urmat-o pe scările de lemn. Brooke a scos de pe rafturile din perete o geantă mare, neagră, cu echipament de hochei. A aşezat-o pe podea şi a desfăcut fermoarul. „Vrei să probezi

costumul?”

Luke a scos o vestă căptuşită. Pe dedesubt era o protecţie inghinală foarte rezistentă. Nu voia să se gândească de ce ar fi avut nevoie de asta. Dar perspectiva de a se antrena cu el schimbase comportamentul lui Brooke din paranoic în productiv. Aşa că a făcut tot ce a vrut ea.

Nu era genul care să judece. Ce s-ar fi făcut dacă s-ar fi trezit dintr-un coşmar şi nu ar fi putut să alerge? Să stea pe podea tremurând ca un pisoi rece era destul de nasol când era singur. Singurul lucru mai rău era să aibă pe cineva care să-l privească cum se dezintegrează.

„Există şi o cască.”

„Cred că pentru moment ne putem preface.” A închis geanta. „Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta? Încă suferi.”

„Vom trece doar peste mecanică. Nu trebuie să o facem fizic.” Brooke a şchiopătat până la mijlocul saltelei. Şi-a fluturat degetele spre el, iar el s-a dus la ea ca un căţeluş.

Trist. Patetic chiar.

Dar ar face orice ca să-i ia privirea aceea neajutorată şi panicată de pe faţă. „În scopul acestui curs, mă limitez la câteva apucături şi lovituri de bază. Majoritatea fetelor nu au experienţă în arte marţiale. Apucă-mă de încheietură.” A întins un braţ. „Vreau să foloseşti suficientă presiune pentru a oferi o oarecare rezistenţă, dar nu suficientă pentru a lăsa urme. Fetele au exersat aceste mişcări una cu cealaltă, dar este o senzaţie complet diferită între strânsoarea unui bărbat şi cea a unei alte fete.”

El şi-a înfăşurat degetele în jurul încheieturii ei subţiri. Pulsul ei pulsa sub degetul lui, bătăile fiind rapide, având în vedere că nu făceau nimic fizic.

„Perfect.” Ea i-a rupt strânsoarea cu o răsucire a braţului.

„Asta e prima evadare pe care o exersăm.”

Au trecut în revistă mecanica altor câteva tehnici de apucare de păr şi sufocare. Întreruperile lui Brooke au fost simple şi eficiente. Loviturile s-au concentrat pe ţinte uşoare: ochi, nas, gât şi inghinali.

„Ultima. Dă-mi o îmbrăţişare de urs.”

Luke a păşit în spatele ei şi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei. Blândeţea corpului ei s-a cuibărit împotriva lui. Părul ei mirosea a flori. Ea s-a deplasat lateral şi a mimat cum îi loveşte cu pumnul în zona inghinală. Luke tresări, deşi ea nu făcu contact. Lovitura aceea ar fi putut să distrugă complet starea de spirit.

„Asta e tot. O ţin destul de simplă. Acesta nu este un curs de arte marţiale. Cursul este conceput pentru a-i obişnui să practice un comportament sigur şi să înveţe că pot riposta.” Ea a tras de braţele lui.

Dar Luke nu i-a dat drumul. Trupul ei lipit de al lui se simţea bine. A întors-o şi a făcut ceea ce se gândea de două zile – nu, de toată viaţa lui. I-a sărutat uşor buza rănită. Ea a îngheţat. Luke nu s-a oprit, nu s-a putut opri. Şi- a deplasat buzele pentru a-i lua toată gura. Ea a răspuns brusc, ca şi cum ar fi existat o întârziere de două secunde între creierul şi corpul ei. Mâinile ei s-au întins pe pieptul lui, apoi s-au încleştat în cămaşa lui, trăgându-l mai aproape. Gura ei sa deschis sub a lui. Avea gust de ciocolată şi cafea.

Instinctiv, s-a aplecat. Contactul cu întregul corp a declanşat o vibraţie în sângele lui, o nevoie de a fi şi mai aproape. Se gândea la privirea flămândă din ochii ei când îl văzuse mai devreme în faţa duşului. El se dăduse înapoi înainte ca ea să se poată uita la spatele lui. Cum ar fi reacţionat ea la cicatricile lui?

Poate că ar putea continua să o sărute toată noaptea.

Limba lui a alunecat printre buzele ei. Ea i-a răspuns cu entuziasm.

Sunetul înfundat al soneriei a răsunat deasupra capetelor lor. Au încremenit. Ea i-a eliberat cămaşa şi şi-a dat capul pe spate. Ochii ei reflectau până la oase nedumerirea pe care el o simţea. Legătura dintre ei mergea mai departe decât gură la gură. Îl străpunsese cu suliţa prin sufletul lui rănit.

Cum a permis să se întâmple asta? Luke voia să fugă, dar era prins în capcană de promisiunea sa şi de dorinţa profundă de a-şi menţine legătura cu Brooke.

„Nu pot.” Ea a întins o mână în centrul pieptului lui. „Eu nu am aventuri ocazionale. Îmi pare rău.”

Nu a avut niciun răspuns. Nu avea dreptul să înceapă o relaţie pe care nu o putea menţine – cu siguranţă nu cu Brooke. Ea merita mai mult. Dar ochii ei erau întunecaţi de dorinţă, buzele ei umflate de sărutul lui. În mod egoist, el voia să continue. Dezamăgirea a răsunat în el.

„Pizza e aici.” Ea a pivotat şi s-a îndreptat spre scări într-un ritm prea vioi. Fugea de sărut? El nu o învinuia. Un lucru era sigur. Gata cu contactul gură la gură sau corp la corp. Nu putea să o guste mai mult decât un alcoolic ar putea să bea doar o înghiţitură de vin.

Promiţându-şi să păstreze distanţa fizică şi ajustându-şi blugii, a adunat echipamentul şi l-a urcat la etaj.

Pizza a fost consumată în ritm rapid, mai ales de Chris. Brooke nu a făcut contact vizual pe tot parcursul mesei. Nu era un semn bun. Dar de fiecare dată când el se uita la ea, ea se înroşea, ceea ce îi dădea un mare impuls mândriei sale masculine, chiar dacă jurase că nu se va mai întâmpla niciodată.

Brooke a ascuns singura felie supravieţuitoare în frigider. „Trebuie să plecăm în câteva minute.”

Nici Chris, nici Haley nu s-au certat. Amândoi au simţit probabil că era inutil. Douăzeci de minute mai târziu, respiraţia lui Luke se bloca în timp ce parca în parcarea din Coopersfield. Pădurea se întindea în spatele centrului comunitar, întunecată şi ameninţătoare. Un atac violent avusese loc la doar câteva sute de metri distanţă.

A scanat zona înainte să o escorteze pe Brooke şi pe copiii ei în clădire. Ea îşi proteja piciorul mai mult decât o făcuse mai devreme.

Un grup de femei tinere s-a adunat în camera principală. Au înconjurat-o pe Brooke cu un cor de *„O, doamne,* doamnă Davenport. Sunteţi *bine?”*

„Sunt bine.” Dar Brooke s-a afundat în scaunul pe care i l-a adus una dintre fete. „Acesta este prietenul meu, domnul Holloway. A acceptat cu amabilitate să vă lase pe toate să exersaţi cu el în seara asta.”

Privirile îndreptate spre el variau de la un interes timid din partea unui set de gemene înalte cu părul negru, până la un flirt flagrant din partea unei blonde micuţe. Luke era tentat să se ascundă în maşină. Nu pumnii fetelor îl speriau.

Haley s-a alăturat clasei. Chris s-a ascuns într-un colţ cu o carte.

Brooke le-a împerecheat pe fete şi le-a făcut o trecere în revistă rapidă a aceloraşi tehnici pe care i le arătase lui Luke în subsolul ei. Luke şi-a tras fermoarul şi şi-a pus Velcro-ul în protecţiile din spumă groasă. A avut o grijă deosebită cu ajustarea protecţiei inghinale.

Fetele s-au adunat, cu chicoteli înalte care proiectau nervozitate. Nimeni nu a luat startul.

„Natalie, de ce nu te duci tu prima?” a sugerat Brooke.

Una dintre gemene a păşit în faţă. Sora ei identică s-a aşezat în spatele ei, iar restul fetelor s-au aşezat la coadă.

Luke i-a apucat uşor încheietura subţire a mâinii.

„Nu!” A rupt strânsoarea exact aşa cum o învăţase Brooke.

Odată ce s-au încălzit, vocile fetelor au devenit mai puternice, răspunsurile lor mai puternice, pe măsură ce încrederea lor era consolidată. Treizeci de minute mai târziu, îi strigau în faţă şi îl loveau ca şi cum ar fi vorbit serios. Haley trebuie să se antreneze cu mama ei, pentru că l-a lovit în piept cu o palmă pe care a simţit-o prin căptuşeală, direct la plexul solar.

„Bine, toată lumea. Cu toţii v-aţi descurcat grozav în seara asta. Ce ziceţi de o rundă de aplauze pentru domnul Holloway?”

Ele au aplaudat, iar Luke a zâmbit în timp ce se dezbrăca de echipamentul de protecţie transpirat. Sentimentul de apartenenţă, de contribuţie, i-a dat o nouă energie. A dus echipamentul la maşină şi l-a încărcat în portbagaj. Chris şi Haley au sărit în spate.

„Mulţumesc, Luke.” Brooke stătea lângă maşina lui, cu atenţia concentrată pe a se asigura că toate fetele ei erau în siguranţă în maşinile lor, înainte de a aluneca pe scaunul pasagerului. „Chiar apreciez că mi-ai ţinut locul.”

„Au fost grozave.” Luke s-a urcat la volan. S-a întins peste consolă şi i-a atins mâna. „Mă bucur că am făcut-o. Ai făcut o diferenţă. Nu mi-am dat seama cât de mult până nu am văzut clasa.”

Brooke a roşit. Căldura i-a inundat faţa lui Luke şi i-a înflorit în piept.

Nu spunea prostii. Le dăduse fiecăreia dintre acele fete o parte din puterea ei, iar ele îi dăduseră ceva înapoi. Şi el simţea asta în el, o încărcătură pentru bateriile moarte de mult.

Dar Brooke intrase în panică la gândul de a anula cursurile. Putea continua fără el? Cursul şi obsesia ei pentru crimele împotriva femeilor păreau să fie mai mult un colac de salvare decât o linie secundară, iar devotamentul ei o costa. Nu putea spera să le protejeze pe toate aceste tinere de rele. Asumarea
responsabilităţii pentru bunăstarea lor era o povară enormă
pentru Brooke. Ar suferi dacă s-ar întâmpla ceva cu
vreuna dintre ele.

Capitolul 19

Amurgul s-a aşternut peste copaci.

Se lăsă pe scaunul şoferului şi îşi ridică binoclul pentru a privi peste bord. La celălalt capăt al străzii, casa lui Maddie îl chema. Dar o maşină a Departamentului de Poliţie Westbury era parcată la bordură, iar alte trei vehicule ocupau aleea. A recunoscut ambele maşini ale părinţilor ei. A treia trebuie să aparţină unui alt vizitator.

Cât timp vor rămâne?

Îşi schimbă privirea pentru a examina casa. Camera lui Maddie era în spate, la etajul al doilea. Dar într-o casă cu două niveluri, primul etaj era parţial subteran. Fereastra dormitorului lui Maddie era la doar trei metri deasupra curţii din spate. El ştia din recunoaşterea anterioară că o terasă mare se întindea în spatele casei. Dacă stătea pe balustrada de lemn, ar fi putut să o vadă. O altă posibilitate era să ocolească prin spatele proprietăţii şi să-şi folosească ochelarii de teren pentru a arunca o privire în interior.

Era atât de îndrăzneţ, iar întunericul şi câţiva copaci ar fi fost o acoperire suficientă?

Şi ar putea-o smulge din casa ei?

Maddie era atât de aproape. Practic, îi simţea trupul zvârcolindu -se din nou sub el. Se uită la ketamina de pe scaunul de lângă el. Imaginează-ţi cât de îngrozită ar fi dacă s-ar trezi în portbagajul lui? Sau pe masa lui de lucru?

Atenţia lui s-a întors la casă. Va trebui să o urmărească îndeaproape. Să plănuiască răpirea ei cu mai multe detalii decât construise vreodată până atunci.

Era la înălţimea provocării?

Capitolul 20

Un scârţâit a răsunat afară. Maddie a tresărit. Şi-a ridicat capul dureros de pe pernă şi s-a holbat la fereastră, cu ochii deschişi cât să ardă. O creangă a zgâriat geamul.

Doar vântul.

Şi-a lăsat capul în jos şi a închis ochii. Prea multă linişte. Mâna ei a căutat telecomanda televizorului. A răsfoit posturile. Ştiri. *Nu.* Melodramă. *Dublu nu.* Dumnezeu ştia că a avut destulă dramă. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia şi care să fie relativ lipsit de minte. Ah, o reluare a *proiectului Runway.* Perfect.

Cineva a bătut uşor la uşă. „Intră”, a spus Maddie.

Uşa s-a deschis şi mama ei a intrat, cu un pahar de apă într-o mână şi o sticluţă albă în cealaltă,

„E totul în regulă, dragă?” Mama s-a aşezat pe marginea patului. Salteaua s-a scufundat, iar durerea din capul lui Maddie s-a amplificat.

„Da.” Maddie s-a chinuit să se aşeze.

„Cum e capul tău?”

„Doare.”

„Poţi lua mai mult ibuprofen acum. Poate te va ajuta.”

Oh, da. Cu siguranţă trecuse efectul. Maddie a luat câteva pastile şi le-a înghiţit cu apă. Mama a umflat pernele ca ea să se poată ridica.

„Pot să vă aduc ceva?”

„Nu.” Maddie s-a întins pe spate. „Imediat ce acestea îşi fac efectul, voi fi bine.”

„Mănâncă biscuiţii. Nu e bine să iei medicamente pe stomacul gol.” Mama ei s-a uitat la fereastră. Priveliştea din curtea împădurită din spate devenise neagră şi reflecta imaginile lor. Cu o încruntare nedumerită, mama a traversat camera, a verificat încuietorile ferestrei – încă o dată – şi a tras draperiile cu un pocnet hotărât.

Telefonul lui Maddie a bâzâit lângă capul ei. S-a uitat la ecran. Tyler. Îi trimitea mesaje non-stop de luni seara. Zâmbetul o durea pe faţa ei plină de
vânătăi, dar nu l-a putut reţine. Şi-a pus un deget pe o crustă de pe buză. Mama se oferise să acopere oglinzile, dar Maddie era de acord să vadă stricăciunile de pe faţa ei.

A fost prima dată în viaţa ei când a apreciat pur şi simplu faptul că trăieşte.

În plus, arăta rău acum, umflată şi roşie, dar doctorii au asigurat-o că vânătăile se vor vindeca complet. Au chemat un chirurg plastician să-i coasă tăietura de pe obraz pentru a minimiza şansele de cicatrizare. Era puţin probabil să lase mai mult decât un mic semn.

Fizic, Maddie ar fi în regulă.

Dar cum se va vindeca pe dinăuntru? La două zile după atac, ştia că teroarea nu va dispărea la fel ca vânătăile ei.

El era încă acolo.

„Eşti sigură că nu vrei să vii jos cu mine şi cu tatăl tău? Am putea închiria un film.” Zâmbetul mamei era prea

strălucitor, vocea ei prea însorită, pentru a fi reale. Era la fel de îngrozită ca Maddie.

„Am fost acolo jos toată ziua, mamă. Chiar am nevoie să fiu singură pentru puţin timp.”

„Desigur. Înţeleg. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.” Mama ei a ieşit din cameră, ezitând să plece de lângă Maddie.

Maddie şi-a luat telefonul şi i-a trimis un mesaj lui Tyler. El voia să o viziteze mâine. Un mic fragment de speranţă îi bubuia în burtă. Avuseseră neînţelegerile lor, dar grija lui pentru ea era singurul punct luminos din ziua ei.

Maddie a clipit la televizor. Concurenţii discutau despre culori şi ţesături. Fără să acorde atenţie, a lăsat conversaţia să curgă în jurul ei.

Creanga i-a zgâriat din nou fereastra. Ea a sărit.

Calmează-te.

Era în camera ei. Casa era bine încuiată. Dimineaţa, un bărbat urma să vină să le dea părinţilor ei o estimare pentru un sistem de securitate, iar puşca de vânătoare a tatei, proaspăt curăţată şi unsă, era lângă el.

Era în siguranţă aici. Maddie a luat telecomanda şi a dat volumul mai tare. Dar când va înceta să se mai simtă ca şi cum cineva era afară, privind?

Brooke se aşează la biroul ei. Predarea cursului de autoapărare şi paharul de merlot de la cotul ei făcuseră minuni pentru panica ei de mai devreme. Şi-a deschis servieta şi a scos un teanc de teste şi cheia de răspuns. Rid icându-şi stiloul roşu, a început prima lucrare. Prin tavan, sunetul surd al apei care curgea îi înăbuşea gândurile.

Luke era sus. Nud. În duşul ei. Din nou. Imaginaţia ei a evocat imaginea lui purtând doar un prosop şi apoi a trecut la sărutul fierbinte p e care l-au împărţit în subsol. Şi-a ridicat

partea din faţă a tricoului de pe piele. Era cald aici?

X este egal cu şaizeci şi opt. Verificat. Următoarea problemă.

Curgerea apei s-a oprit. El terminase. Îşi freca unul dintre prosoapele ei pe piele. Asta era ridicol. Avea un caz serios de hormoni dezlănţuiţi. Dar după ce îl văzuse lucrând atât de atent cu clasa ei, acordând atenţie fiecărei fete şi ajustându-şi nivelul de agresivitate în consecinţă, ratingul lui de fierbinţeală crescuse vertiginos.

Şi nici nu avea de gând să se gândească la sărut. La naiba. Acolo era, în faţă şi în centrul minţii ei, gustul gurii lui, explorările limbii lui, alte locuri în care şi-l putea imagina…

Dacă atracţia s-ar fi limitat doar la reacţia ei fizică. Că ea ar putea rezista. Probabil. Dar Wade avea dreptate. Luke era un om bun. Amabil, inteligent, amuzant. Avea un singur defect major: nu stătea în Westbury. El pleca la Buenos Aires săptămâna viitoare. Cine în mintea lui sănătoasă ar rămâne în acest orăşel când viaţa lui ar putea fi o aventură exotică după alta?

În afară de ea.

Nu putea face nimic pentru a schimba lucrurile. Situaţia nu era mai mult vina lui Luke decât fusese a lui Ian. Dar inima ei nu putea suporta din nou să nu fie suficientă pentru un bărbat. *Y este* egal cu douăzeci şi şapte. În ritmul ăsta, avea să fie trează până la miezul nopţii. Şi-a limpezit mintea şi a aplicat pixul roşu pe hârtie. În următoarea jumătate de oră, a parcurs jumătate din teanc.

O bătaie în tocul uşii i-a întrerupt concentrarea. Luke a intrat în biroul ei. Bărbatul putea completa cu siguranţă un tricou şi blugi. Părul îi era umed, picioarele îi erau goale şi mirosea a săpun. De ce părea că face mereu duş? „Chris tocmai a dat gata un bol monstru de îngheţată. Vrei ceva?”

Habar n-avea. Ceea ce îi trebuia era o mână de gheaţă în cămaşă. „Um, nu.” Ea a zâmbit. Fă-te *comodă.* „Sunt plină. Mulţumesc.”

„Ai mult de lucru?” A întrebat el. „Aveam de gând să mă uit la un film.” Ochii lui străluceau ca şi cum se gândea să facă mai mult decât să se *uite la un film.* La naiba, acum aşa era şi ea.

Se uită în jos la grămada de teste, apoi înapoi la Luke. Gândul de a sta pe canapea îmbrăţişată cu el era tentant. Prea tentant. „Aş vrea să pot, dar chiar trebuie să termin de corectat testele astea.”

Dezamăgirea i-a întunecat ochii. „Nicio problemă. Voi fi în sufragerie dacă ai nevoie de mine.”

S-a aplecat peste teancul de hârtii. I-a auzit pe Luke şi Chris vorbind în bucătărie. Câinele a lătrat. Brooke a urmărit vocea lui Chris când i-a dat drumul lui Sunshine, apoi a urcat scările. Brooke s-a concentrat pe munca ei. A pus deoparte un test slab de la un elev de obicei bun. Va trebui să vorbească cu el dimineaţă şi să afle ce a mers prost.

Sticlă spartă. Ceva a bubuit. *Ce a fost asta?* Brooke a fugit prin bucătărie şi s-a alăturat lui Luke pe coridorul principal. Afară, un claxon a sunat, iar Brooke a tresărit.

„Hei, Peterson!” Vocea venea din faţa casei.

„Sună la poliţie şi aşteaptă aici”, a şoptit Luke. S-a furişat pe hol.

Brooke a luat telefonul fără fir şi l-a urmat. Chris şi Haley erau la etaj. Dacă exista un pericol în faţa casei, ea se punea între el şi casa scării care ducea la etajul al doilea – şi între copiii ei. S-a oprit la intrarea în camera de zi. O piatră zăcea lângă plintă. Muchiile şi zgârieturile din scândurile de stejar îi urmăreau drumul pe podea. Vântul sufla printr-o gaură zimţată de mărimea unei mingi de softball. Perdelele din

sufragerie erau deschise, iar lumina galbenă de pe verandă pătrundea şi strălucea pe cioburile de sticlă spartă.

Luke şi-a băgat picioarele în adidaşi. „Ai sunat la poliţie?”

„Peterson, te chem!” Vocea unui bărbat, tare şi stinsă, i-a readus atenţia în faţa casei. Ea a sunat la 911.

Ocolind resturile, Luke s-a apropiat de fereastră. S-a uitat pe margine. „Sunt un bărbat şi o camionetă neagră pe peluza din faţa ta.”

Brooke a verificat zăvorul de la uşa din faţă şi a întredeschis ochii prin fereastra laterală din sticlă decorativă. Vederea era distorsionată de modelul frunzelor şi de cadrul metalic, dar putea vedea forma neclară a unui bărbat care se legăna în centrul peluzei din faţă. Ţinea o sticlă într-o mână. În spatele lui, o camionetă era parcată strâmb pe iarbă. Uşa cabinei atârna deschisă, iar lumina din interior se revărsa pe cizmele lui de lucru. Bărbatul a băgat mâna în maşină. Claxonul a bubuit din nou. Sunetul i-a trimis o nouă doză de adrenalină prin vene.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Chris din casa scării. O Haley cu ochii mari era în vârful treptelor, agăţându-se de balustradă.

„Du-te înapoi sus, Chris”, a spus Brooke peste umărul ei. „Şi tu, Haley. Nu te lăsa văzută şi sunt geamuri sparte prin tot livingul.”

Chris s-a aplecat şi a întrezărit prin lunetă. „Este domnul Verdi.”

„Îmi dă fiori.” Vocea lui Haley tremura. Strângându-şi braţele, s-a aşezat pe prima treaptă. Chris a urcat scările cu spatele şi a coborât uşor lângă ea. „Fiica lui e în clasa mea de engleză. Nu spune niciodată nimic.”

Brooke a luat o pereche de cizme din dulapul de pe hol şi s-a încălţat. Furia şi frica i se agitau în stomac. La naiba cu Joe pentru că i-a speriat copiii. S-a mutat la fereastra de

lângă Luke şi s-a uitat pe geamul transparent. „Ăsta e Joe. A lucrat pentru Wade.”

Luke o împinse în spatele lui. Gestul protector i-a uşurat bătăile inimii în gât. Chris şi Haley erau mai în siguranţă pentru că Luke era aici.

„Joe a fost foarte supărat când Wade l-a concediat. Wade a încercat să îi găsească un alt loc de muncă, dar piaţa este strânsă pe aici”, a spus Brooke.

„Aruncarea unei cărămizi prin fereastră pare extremă.”

„Am auzit că l-a părăsit şi soţia lui.” Brooke s-a aplecat în jurul lui şi s-a încruntat. „Pare beat. Joe nu este cel mai simpatic tip treaz. Poate ar trebui să mă duc să-mi iau puşca.”

Luke s-a întors spre fereastră. Joe a claxonat din nou. Cât timp avea să le ia poliţiştilor să ajungă aici? „Nu văd nicio armă la el, iar poliţia va fi aici în orice moment. Ai idee de ce e aici?”

„Tehnic, casa mea este adresa oficială a Peterson's Painting. Wade şi-a depozitat lucrurile în garaj. Echipa se întâlnea cu Wade aici şi îşi lăsau maşinile în spate în fiecare zi.”

„Wade Peterson, vorbesc cu tine.” A strigat bărbatul de pe peluză.

Sorbi din bere.

Brooke s-a sprijinit de umărul lui Luke. Fie că avea nevoie de sprijin fizic sau moral, felul în care se sprijinea de corpul lui îi ridica moralul.

Joe a traversat peluza câţiva paşi.

Woof. Capul lui Joe s-a rotit. Privirea lui s-a îndreptat spre partea laterală a casei. Groaza a strangulat următoarea respiraţie a lui Brooke. „Oh, nu.”

Soarele era încă afară.

„Oh, la naiba.” Luke debloca şi deschidea uşa înainte ca Brooke să poată protesta. „Încuie din nou în spatele meu.”

„Luke”, a strigat Brooke, dar el se strecurase deja afară. O iubea pe Sunshine, dar nu voia ca Luke să fie rănit. Uitându-se la copiii care încă stăteau în vârful scărilor, a încuiat uşa şi s-a grăbit să se întoarcă la fereastră. Sunshine se apropia de colţul casei. Brooke a scanat drumul în căutarea luminilor strălucitoare ale unei maşini de poliţie, dar nu a văzut nimic. Cât timp i-ar fi luat să-şi ia puşca? Dacă l-ar fi împuşcat pe Joe pentru a-şi proteja câinele, ar fi mers la închisoare?

Faţa lui Joe s-a întors. Atenţia i s-a ascuţit când l-a zărit pe Luke.

„Tu eşti Joe, nu?” Luke a coborât treptele verandei şi s-a oprit pe alee. A fluierat. Câinele şi-a schimbat cursul şi s-a îndreptat spre Luke cu un semn din cap.

„Da. Tu cine eşti?” Joe şi-a golit sticla. Cincisprezece metri de gazon îi despărţeau pe cei doi bărbaţi.

„Eu sunt Luke. Sunt un prieten de familie.”

Joe a sărit în faţă câţiva paşi. „Unde e Peterson?”

„Wade nu e aici.”

„Nu te cred.” Joe a întors sticla pentru a o prinde de gât. „Sunteţi cu toţii o adunătură de mincinoşi.”

Luke şi-a ridicat mâinile în faţa feţei, cu palmele înainte. „Whoa. Se pare că eşti supărat pe Wade, dar el nu e aici. Hai să ne calmăm înainte ca cineva să fie rănit.”

„Prea târziu. Am fost deja rănit pentru că *Wade a* trebuit să facă pe eroul.” Faţa lui Joe s-a strâmbat într-un rânjet furios. A ridicat sticla de bere deasupra capului şi s-a năpustit asupra lui Luke. Sticla a coborât spre capul lui Luke, dar Luke s-a ferit din calea ei. Mâna lui Joe s-a arcuit în jos prin aerul gol. Luke a apucat încheietura lui Joe cu mâna stângă şi

şi -a înfipt cotul drept în faţa lui Joe.

Brooke a auzit zdrobirea osului prin fereastra spartă.

Capul lui Joe s-a clătinat pe spate. Sângele îi curgea din nas. Ochii i s-au întors în cap şi s-a prăbuşit pe iarbă.

Brooke a fost cuprinsă de uşurare. S-a sprijinit de perete pentru câteva secunde şi a tras adânc aer în piept.

Luke nu exagerase când spusese că poate lupta.

Un vârtej de lumini roşii, albe şi albastre a semnalat apropierea unei maşini de poliţie. Poliţistul a oprit în spatele camionului şi a coborât din maşină. Era Ethan, tânărul poliţist cu părul negru care îi luase plângerea cu privire la cutia poştală. Joe a gemut. A pus o mână la pământ pentru a se împinge în sus. Poliţistul a ajuns la Joe într-o secundă, răsturnându-l şi încătuşându-i mâinile la spate. Ethan s-a dus la maşina lui de patrulare, s-a aplecat şi a vorbit în radio.

Brooke s-a întors şi a şchiopătat până la uşa din faţă. A traversat veranda şi s-a îndreptat spre Luke. El a întâmpinat-o la jumătatea drumului şi i-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor.

„Mulţumesc”, a spus ea.

El a zâmbit, dar o tresărire i-a străbătut trupul firav. Sunshine s-a aşezat lângă picioarele lui Luke. Mâna lui liberă a căzut pe capul ei.

Joe mormăia înjurături în peluză.

„Îl cunoşti pe tipul ăsta?” Ethan a dat din cap spre bărbatul încătuşat.

„Da”, a spus Brooke. „Numele lui este Joe Verdi.”

Ethan le-a luat declaraţiile. Ea l-a pus la curent cu relaţia lui Joe cu Wade.

Ethan a dat din cap spre pick-up-ul negru. „Pun pariu că el a fost cel care a lăsat cadavrul în cutia ta poştală.” Poliţistul l-a tras pe Joe în picioare şi l-a băgat în spatele

maşinii sale. „Brooke, chiar trebuie să iei o pauză.”

„Nu-i aşa că ăsta e adevărul?” Brooke şi-a frecat braţele. Luke a tras-o mai
aproape, iar ea s-a aplecat spre el, recunoscătoare pentru prezenţa lui masculină.

„Vă rog să treceţi mâine pe la secţie şi să vă semnaţi declaraţiile.” Ethan a urcat în maşină.

„În regulă.” Luând câinele de zgardă, Brooke s-a întors şchiopătând înăuntru în timp ce maşina de poliţie pleca. Luke a închis şi a încuiat uşa. Copiii erau în hol. Niciunul nu purta pantofi. „Nu intraţi în sufragerie până nu curăţ sticla aia. Chris, pune-o pe Sunshine în camera de zi. Nu vreau să se taie la picioare.”

„Se va întoarce?” Haley şi-a răsucit o şuviţă de păr peste umăr. O lacrimă i-a alunecat pe obraz. Ochii lui Chris erau mari. Copiii ei văzuseră prea multe în ultimele câteva zile. Nu mai aveau nevoie de încă o demonstraţie de violenţă. Cum îndrăznea Joe să vină la ea acasă şi să-i sperie copiii.

„Nu în seara asta.” Brooke şi-a îmbrăţişat puternic copiii.

Joe părea că va leşina înainte ca Luke să-i spargă nasul. Chiar dacă cineva îl scotea pe cauţiune, poliţia nu avea cum să-i dea maşina în starea lui de ebrietate. Dar mâine, cine ştia? Brooke afişa o faţadă calmă pentru copiii ei, dar în interior frica şi adrenalina se transformau în greaţă.

„De ce ar face asta domnul Verdi?” a adulmecat Haley.

Brooke a şters lacrima de pe obrazul lui Haley. „E furios şi a băut. Asta e o combinaţie proastă.”

Brooke s-a aplecat pe spate pentru a-şi evalua fiul. Emoţiile lui Haley erau transparente. Dar doar pentru că Chris îşi stăpânea mai bine emoţiile nu însemna că nu era supărat. „Eşti bine?”

Chris a dat din cap. „Da. Bine că Luke a fost aici, totuşi.

Dl Verdi ar fi putut să-i facă rău lui Sunshine.”

„Mă bucur că şi Luke a fost aici.” Şi Brooke vorbea serios. „Ce zici de nişte ciocolată caldă?” Mizeria din sufragerie mai putea aştepta.

S-au întors în bucătărie şi au petrecut o jumătate de oră liniştită aranjând lucrurile înainte ca copiii să urce înapoi la etaj.

Imediat ce au dispărut din peisaj, s-a lăsat pe un scaun, picioarele devenindu-i elastice deopotrivă de uşurare şi şoc. Ştia că lumea este plină de violenţă şi a făcut tot posibilul să îşi pregătească atât copiii, cât şi tinerele cărora le preda. Dar a crezut că pericolul îi va aştepta când vor părăsi această comunitate rurală. Nu s-a gândit niciodată că va trebui să se teamă pentru siguranţa copiilor ei în oraşul ei natal.

„În mod normal, nu-mi place când copiii merg cu tatăl lor în weekend.” Părul lui Brooke i-a căzut în faţa feţei. L-a împins după ureche. „Nu că nu este un tată bun, pentru că este. Doar pentru că nu m-a mai vrut nu înseamnă că nu îi iubeşte. Doar că mi-e dor de ei când sunt plecaţi. Casa e prea goală şi liniştită. Dar aproape că îmi doresc să meargă la Ian vinerea asta în loc de vinerea viitoare.”

Luke s-a ghemuit în faţa ei. „Eşti în regulă?”

„Nu chiar.” Copiii se calmaseră repede, dar inima lui Brooke încă îi zvâcnea în spatele sternului.

I-a luat mâna în a lui, dar nu i-a făcut nicio promisiune, ceea ce i-a amintit că protecţia lui era temporară. „Cred că ar trebui să te gândeşti la un sistem de securitate.”

„Voi da nişte telefoane mâine.” Ideea de a lua măsuri pentru a-şi proteja familia a liniştit-o. S-a ridicat în picioare. „E timpul să facem curat.”

Luke i-a condus înapoi în camera de zi. „Mă duc în garaj să văd dacă e ceva pentru a acoperi fereastra asta.”

„Cred că este o foaie de placaj în spatele dubiţei lui Wade.” Brooke a adus un făraş din cămară. A adunat bucăţile mari de sticlă şi a măturat cioburile
mici. Scoţând aspiratorul din dulap, a curăţat bine podeaua înainte să dea drumul câinelui în sufragerie.

Luke a bătut în cuie placaj peste fereastra spartă în timp ce Brooke privea, neliniştită. Era prea deconcentrată pentru a se întoarce la corectarea testelor, dar nici să se ducă la culcare nu era o opţiune.

„Hei, sângerezi.”

S-a uitat în jos. Sângele îi curgea dintr-o tăietură pe degetul mare. „Cred că m-am tăiat pe o bucată de sticlă.”

„Haide.” Luke a condus-o spre bucătărie. „Ai o trusă de prim-ajutor?”

„În cămară.”

Luke a luat cutiuţa albă şi a deschis-o. Şi-a înfăşurat degetele în jurul încheieturii ei. Pulsul lui Brooke a luat-o razna şi a fost neputincioasă să îl oprească. Incidentul cu Joe îi lăsase nervii încinşi. Autocontrolul ei se ţinea de un fir de păr. Nici măcar arsura antisepticului pe care el îl turna peste rană nu i-a atenuat răspunsul la atingerea lui. Ce trebuia să facă o femeie? Luke stătea între familia ei şi pericol. Bărbatul doborâse un beţiv pentru a-i proteja câinele.

El s-a aplecat peste mâna ei şi a examinat tăietura. „Nu văd nicio sticlă.” „Sunt sigur că e în regulă.”

El a aplicat un plasture.

Ea şi-a tras mâna. „Ar trebui să-mi termin treaba.” Ar fi trebuit să facă orice, dar să stea atât de aproape de el. Nu mai putea ţine biologia la distanţă mult timp.

Luke a scuturat din cap. „Vino cu mine.” A condus-o în sufragerie şi a îndreptat-o spre canapea. Brooke s-a aşezat dreaptă, prea excitată ca să se relaxeze. Perna s-a scufundat

când el s-a lăsat jos lângă ea şi a luat telecomanda. A dat click pe câteva canale, stabilindu-se pe o comedie veche alb-negru. I-a luat uşor umerii cu ambele mâini şi a tras-o înapoi înspre el. Ea l-a lăsat. Actul de violenţă al lui Joe îi spulberase încrederea. Corpul lui Luke era solid şi liniştitor în spatele ei. Braţele lui o înconjurau. Ea ştia că ar trebui să se opună, dar nu putea.

Sunshine i-a urmat în sufragerie. A sărit pe canapea în partea cealaltă a lui Luke, s-a ghemuit şi şi-a aşezat capul mare în poala lui.

„Salivează pe piciorul tău."

„Ştiu." Luke a mângâiat capul lui Sunshine. Câinele l-a tratat cu ochii mari şi căprui, în timp ce coada ei lovea canapeaua de piele.

Brooke a renunţat şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui. Cât timp trecuse de când nu se mai conectase cu un bărbat?

Prea al naibii de mult.

Atâta timp cât îşi păstra în minte că el nu va mai fi mult timp prin preajmă, putea să se răsfeţe? Nimic serios, totuşi. El nu rămânea. Dar chiar dacă trupul ei se relaxa înspre el, ştia că era o greşeală. Sprijinindu-se pe el îi va fi mai greu să rămână singură după plecarea lui.

Capitolul 21

Emoţia îi trecea prin vene când a intrat în garajul său. A oprit maşina şi a apăsat pe butonul prins de vizor. Uşa suspendată fără geam a coborât cu un *vâjâit* şi a tresărit când a lovit betonul.

A sărit din maşină şi s-a repezit la partea din spate a vehiculului său. Mâinile i se strângeau de nerăbdare în timp ce deschidea portbagajul cu brelocul. Capacul s-a deschis cu acelaşi entuziasm.

Încă dormea, corpul ei era încă pe folia de plastic. Era perfect. Ar fi putut să o instaleze cu mai puţină agitaţie decât de obicei. Ca şi social media, folosirea ketaminei putea fi considerată înşelăciune, dar el îşi dădea seama că reuşise să facă asta cu abia o zi de pregătire. Trebuie făcute concesii.

El s-a întins şi i-a mângâiat părul negru. *Mm. Mm. Mm.*

Minunat.

Brunetele erau preferatele lui, deşi se străduia să nu stabilească un tip sau un tipar cu victimele sale. Lucrul cu roşcatele ocazionale era, de asemenea, o schimbare plăcută. Poate că-i plăcea friptura, dar asta nu însemna că o cină cu paste nu-i plăcea din când în când. Niciodată blonde, totuşi. La fel ca sushi, nu aveau niciun farmec.

Dar în seara asta era o costiţă suculentă până la capăt.

I-a târât braţele legate, moi ca o sfoară, peste cap şi a ridicat-o pe umerii lui. S-a clătinat sub greutatea ei timp de câteva secunde înainte de a-şi lărgi poziţia pentru a crea echilibru. Toate acele drumuri la sală nu erau niciodată în zadar. Oamenii habar n-aveau cât de solicitant din punct de vedere fizic era să muţi corpuri inconştiente şi moarte. Ridicarea de greutăţi în mod regulat era o necesitate.

A purtat-o prin casă şi a coborât în subsol. Mai mult plastic a scârţâit sub picioare în timp ce el a aşezat-o cu respect pe masa de lucru. Părul ei lung s-a întins pe prelata transparentă. L-a dat la o parte pentru a-i fixa mâinile de rama de oţel din capul mesei. A ales un cuţit utilitar din cutia de scule. Cu o tăietură rapidă a tăiat legăturile de plastic care îi asigurau gleznele. I-a separat picioarele, apoi s-a dat

înapoi şi a analizat poziţia ei.

De ce avea el chef în seara asta?

Scripetele de sus pe care îl instalase în timpul verii i-a atras atenţia. Da. Avea o jucărie nouă cu care să se joace în seara asta. Funcţionase bine cu manechinul său de antrenament. L-a mişcat experimental, făcând o grimasă la un scârţâit enervant. Câteva picături de WD-40 au dus la liniştea la care se aştepta.

El a desfăcut cârligul în formă de D care lega lanţul de la încheieturile ei la masă, a dat drumul la o parte şi l-a transferat la scripete. Braţele i s-au întins drept în sus, ridicându-i umerii la doar un milimetru de masă. Acum o putea pune oriunde dorea. Pentru a o împiedica să se ridice până când nu era supusă cum trebuie, i-a înfăşurat o bucată de lanţ în jurul gâtului şi a legat-o de rama de oţel a mesei, deasupra capului. Ar fi trebuit să-şi arcuiască spatele pentru a reduce presiunea de pe gât.

A luat două blocuri de beton din colţul camerei şi a pus câte unul pe podea de fiecare parte a mesei. A înfăşurat o legătură de plastic în jurul fiecărei glezne şi a fixat-o pe fiecare de propriul bloc.

A făcut un pas înapoi pentru a-şi observa munca. Ea era nemişcată, dar poziţia ei ar fi fost uşor de ajustat pentru el. Eliberându-i gâtul şi glisând scripetele înainte, o putea trage de pe masă fără a-i elibera mâinile. Blocurile de beton ataşate la picioarele ei ar fi împiedicat-o să îl lovească, dar i-ar fi permis să o mute în voie de pe şi de pe masă.

Un fior proaspăt îl străbătu la vederea ingeniozităţii sale.

Aceasta nu va fi o crimă rapidă. Avea planuri mari pentru seara asta. Avea două zile de frustrare de curăţat din sistem.

Mulţumit că a fost imobilizată corespunzător, şi-a verificat proviziile şi apoi a urcat scările. A mărit temperatura

termostatului cu câteva grade. Carnea rece nu era la fel de atrăgătoare ca un corp cald.

În bucătărie, a preparat un shake proteic pentru o energie susţinută care să nu-l împovăreze.

Apoi s-a întors la parter să aştepte să se trezească.

O privea dormind, legată ca un curcan de Crăciun, complet sub controlul său. El era cel care conducea. Fără îndoială. Vechile amintiri se agitau.

„Ce naiba?” Uşa de protecţie s-a deschis. Un ţânţar bâzâia în interiorul rulotei.

Uh-oh. *Aplecat peste castronul său de la masa din bucătărie, a îngheţat. Lingura lui plutea deasupra tăiţeilor.*

„Ai venit devreme.” Crezuse că va mai avea o oră la dispoziţie pentru a se curăţa. Ellie se holba la el. Petele şi ridurile îi stricau uniforma alb-negru. Arăta mult mai bătrână decât atunci când părinţii lor muriseră cu trei ani în urmă. Părul ei blond era creţ în loc să fie neted şi drăguţ, un produs al alergatului în şi din bucătăria încinsă cu tăvi de mâncare, spunea ea. Ellie lucra mult, ceea ce era bine pentru el. Era singur acasă în majoritatea zilelor după şcoală. Ii plăcea asta. Fără Ellie ţipând la el. Putea să se relaxeze şi să fie el însuşi.

„Nu din nou. Ce trebuie să fac ca să te fac să te îndrepţi?” Ellie l-a prins de mâini. Lovitura i-a lovit urechea şi l-a zdruncinat. El a încercat să se strecoare din spatele mesei, dar ea era încă mai mare, încă mai puternică, încă mai rapidă. L-a tras înapoi de braţ. Durerea i-a străfulgerat umărul şi ea l-a tras de pe scaun.

Mâna ei s-a dat înapoi şi l-a plesnit puternic peste faţă. El a simţit lovitura în degetele de la picioare. Cu ochii înlăcrimaţi, şi-a dus o mână la faţa înţepătoare.

„Ce ar trebui să fac cu tine?”

Se holba la perdelele care fluturau în briza fierbinte a

serii. Răspunsul nu ar fi făcut decât să o înfurie şi mai tare. Oricum, nu ştia ce să spună.

„Nu am energia necesară pentru asta.” I-a răsucit braţul la spate şi l-a condus pe holul îngust spre dulap.

Şi-a împins adidaşii în vinil, dar aceştia nu au rezistat, ci doar au scârţâit în timp ce Ellie îl târa pe podea.

Nu în dulap*. „Voi curăţa mizeria, Ellie.”*

„Nici nu mă pot uita la tine acum.” Ea a deschis o uşă. O împingere puternică l-a trimis în spaţiul strâmt. Abia mai încăpea în aceste zile. Neavând loc să se ghemuiască pe podea, a fost nevoit să stea în picioare. S-a sprijinit de peretele din spate şi şi-a ascultat sora vociferând. Cel puţin nu l-ar fi lovit cât timp ar fi fost aici. O zgârietură pe clanţă i-a spus că ea baricadase uşa cu o mătură.

Nu! S-a *prăbuşit pe perete. Urma să fie o noapte lungă.*

Capitolul 22

Luke s-a învârtit în jurul câinelui întins. A scos o cutie de amestec pentru clătite din cămară şi a măsurat într-un bol de amestecat. Avea nevoie de un mic dejun adevărat după o noapte de zvârcolit şi întors. Între grijile legate de incidentul cu Joe şi dorinţa trupului său de a se strecura la etaj în patul lui Brooke, somnul rămăsese greu de găsit.

Da. Să o ţină în braţe pentru un film de două ore fusese o manevră nu tocmai strălucită pentru un bărbat care voia să păstreze distanţa. Dar, la naiba, fusese plăcut. De fapt, chiar şi fără somn, el era într-o dispoziţie stupid de bună.

„Sunt un idiot”, i-a spus el câinelui.

Sunshine a rămas cu ochii pe mâncare.

Paşii moi din hol au semnalat intrarea lui Brooke. „Bună dimineaţa.”

Cu o zbatere în masă a membrelor lungi, câinele s-a ridicat şi s-a târât până la stăpâna sa. Brooke i-a dat lui Sunshine o scărpinătură.

„Neaţa.” Luke i-a turnat o ceaşcă de cafea. Aproape că s-a aplecat să o sărute de bună dimineaţa, dar s-a oprit chiar la timp.

Ea şi-a luat cana. „Mulţumesc.”

„Ai dormit?”

„Puţin.” Ea s-a întors de la el. „Tu?”

„Puţin.” Luke a privit-o plecând. În dimineaţa asta, abia îşi proteja genunchiul rănit, iar pantalonii ei nu erau atât de largi. Această pereche, o ţesătură moale în gri închis, se agăţa frumos de trupul ei. A luat loc la masă, în partea opusă lui. Părul ei îi cădea pe umeri, iar lui Luke îi era poftă să îşi înfunde degetele în masa mătăsoasă şi întunecată. Sunshine a urmat-o, lipindu- şi capul în poala lui Brooke.

„Mulţumesc din nou pentru că ne-ai ajutat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu erai aici noaptea trecută.”

„Cu plăcere.” Îşi îndreptă din nou privirea spre aragaz. „Clătite?”

„Ar fi grozav.” Ea a sorbit, apoi şi-a scanat bucătăria. „Ai făcut curat?”

„Poate un pic.” Tot ce făcuse fusese să-i organizeze dezordinea şi să şteargă blaturile. Oh, şi a lustruit inoxul. Şi a frecat aragazul. „M-am trezit devreme.”

„Nu trebuia să faci asta.”

De fapt, o făcuse. În primul rând, dezordinea îi dădea urticarie.

În al doilea rând, se trezise la patru şi avea timp liber.

„Şi nu trebuie să ne pregăteşti micul dejun în fiecare zi.”

„Ştiu.” Dar îşi dorea să o facă aproape la fel de mult pe cât îşi dorea să o sărute din nou. Din moment ce nu putea explica de ce, a schimbat subiectul. „Care e planul pentru azi?” A adăugat lapte şi ouă sparte în castron. Cu o mână de coji de ouă, a trecut la coşul de gunoi. Luke s-a împiedicat. Cojile s-au împrăştiat pe gresie. S-a uitat în jos la câinele mare de sub picioarele lui. „De unde ai apărut?”

Sunshine s-a clătinat şi s-a năpustit asupra cojilor de ouă mai repede decât ar fi crezut Luke că se poate mişca un câine bătrân. El a apucat-o de zgardă.

„Oh, nu, nu trebuie.” Coada ei s-a lăsat. Un şir de salivă i-a picurat din gură pe podea.

Brooke era în picioare şi se îndrepta spre prosoapele de hârtie. O mână îi era lipită de gură. Ochii ei râdeau. „Obişnuia să fie atât de bine crescută. Cu cât îmbătrâneşte, cu atât uită mai mult din antrenamentul ei de supunere.”

Luke a lăsat-o să şteargă mizeria în timp ce el s-a întors să pregătească micul dejun. Câteva minute mai târziu, clătitele sfârâiau în unt. În afara ferestrelor, curtea era îngheţată şi întunecată, dar bucătăria era caldă, la fel ca emoţiile care îi umpleau pieptul lui Luke. Nici măcar ouăle crude vâscoase sau balele de câine la fel de vâscoase nu-i puteau strica dispoziţia. „Înapoi la planul zilei.”

Brooke s-a întors la scaunul ei. Faţa i s-a încordat. „Trebuie să mă duc la secţia de poliţie şi să semnez actele. Aş vrea să las mai întâi copiii la şcoală. Am sunat şi am găsit pe cineva care să-mi acopere primele două clase.”

Momentul în care Luke se simţea bine acasă s-a oprit brusc. Înapoi la realitate. „Asta are sens.” Copiii fuseseră destul de traumatizaţi de panica lui Joe.

Brooke a expirat lung, îngrijorată.

S-au auzit lovituri pe treptele de lemn. Copiii au intrat în bucătărie. Un Chris cu ochii obosiţi a adulmecat aerul şi s-a înviorat. Brooke şi-a scuturat dispoziţia şi le-a zâmbit. „Bună dimineaţa.”

„Ţi-e foame?” Luke a strecurat farfurii cu clătite pe masă.

„Cu siguranţă.” Chris şi-a lăsat rucsacul lângă un scaun. A ocolit spre frigider pentru vasul cu unt.

Haley s-a prăbuşit pe un scaun şi s-a încruntat la farfuria pusă de Luke în faţa ei. „Mulţumesc”, mormăi ea. Evident, nici copiii nu dormiseră bine. Luke li s-a alăturat la masă. Brooke a făcut o pauză, cu furculiţa deasupra farfuriei.

„De ce voi doi nu mâncaţi când vă pregătesc micul dejun?”

Farfuria lui Chris era goală. El şi-a împins scaunul înapoi. „Oh, uite cât e ceasul. Trebuie să mă duc să mă spăl pe dinţi.” A fugit pe hol.

„Şi eu.” Haley a aşezat ambele farfurii pe podeaua bucătăriei. Câteva firimituri au rămas pe farfuria ei.

„Ce faci?” Luke se holbă.

Sunshine s-a apropiat, a ţinut prima farfurie cu o labă în jos şi a lins-o. A trecut la a doua.

„Ce?” Haley a luat vasele şi le-a pus în maşina de spălat vase.

„Nimic.” Luke şi-a lăsat capul în mână. După ce Haley a părăsit camera, s-a întors spre Brooke. „Asta e dezgustător.”

Râzând, ea a ridicat ambele mâini, cu palmele în sus. „De ce? Maşina de spălat vase sterilizează totul. Limba lui Sunshine este mai curată decât orice burete de vase.”

„Totuşi…” Balele de câine pe podea erau un lucru. Luke s-a uitat în jos la farfuria lui goală şi s-a întrebat dacă câinele a lins-o vreodată. *Ugh.*

„În plus, germenii sunt buni pentru tine. Nu este sănătos

să fii un obsedat de curăţenie.”

„Nu sunt un obsedat de curăţenie.”

Brooke s-a uitat cu atenţie în jurul bucătăriei ei, altădată dezordonată, acum ordonată.

„Am călătorit peste tot în lume. La nivel internaţional, majoritatea culturilor nu împărtăşesc fixaţia americanilor pentru baie. Am mâncat lucruri care ţi-ar face pielea de găină. Dar farfuriile lines de câine tot sunt scârboase.”

Brooke încă râdea în maşină şi, din moment ce îi plăcea cum suna, nici nu-l deranja că râdea de el. I-au lăsat pe copii la şcoală şi au condus până la clădirea de cărămidă cu un etaj care adăpostea forţele de poliţie limitate din Westbury. Înăuntru, o femeie cu părul alb i-a întâmpinat la recepţie. Un dovleac pe tejghea era singura concesie pentru sărbătoarea care se apropia. Era singura persoană la vedere. Biroul din spate, etichetat ŞEFUL POLIŢIEI, era întunecat. Luke îi prezentă. „Brooke este aici pentru a semna o declaraţie.”

„Eu sunt Nancy Wheelen.” Ah. Sursa de informaţii a bunicii sale. „Ofiţerul Hale nu este de serviciu, dar a lăsat hârtiile pentru tine să le semnezi.”

I-a înmânat lui Brooke un dosar manila. Brooke a scos o pereche de ochelari din poşetă şi a citit printre pagini. Nancy i-a înmânat un stilou.

Brooke a semnat o căsuţă lângă un semn Post-it şi a înmânat formularele înapoi. „Mulţumesc.”

Nancy a luat dosarul cu un semn din cap aprobator. „Te rog să-i transmiţi salutările mele bunicii tale, Luke.”

Ha. De parcă Nancy nu ar fi avut de gând să o sune Gran chiar acum. „Da, doamnă.”

Afară, soarele de dimineaţă îi strălucea slab pe spate, iar aerul proaspăt mirosea slab a fum. Uitase cât de mult îi lipsise toamna în munţi. Oraşele aveau propriile lor mirosuri,

dar majoritatea nu erau plăcute.

Au traversat un pătrat de asfalt până la maşină. El a deschis portiera pasagerului, iar Brooke a urcat în maşină. Îşi curăţa o unghie. El cunoştea privirea aceea. Se gândea la ceva ce lui nu avea să-i placă. S-a urcat la volan şi a aşteptat.

Ea şi-a lăsat mâna şi şi-a verificat telefonul. „Te superi dacă opreşti?”

Bingo. „Unde vrei să mergi?”

„Mai am o oră până trebuie să ajung la şcoală. O cunosc pe soţia lui Joe. Fiica cea mare a lor e în echipa de hochei pe iarbă a lui Haley. Vreau să trec pe la ea să o văd. Poate va vorbi cu mine. Vreau să ştiu dacă am de ce să-mi fac griji. Era doar beat şi nu ştia unde e Wade? Sau mă include în conspiraţia lui nebună?”

„Sunt întrebări bune la care probabil ar trebui să lăsăm poliţia să răspundă. Nu este sigur pentru tine să-ţi bagi nasul în treburile lui Joe.”

„Dar poliţia nu o cunoaşte pe Lisa. Cât de multe le va spune?” Brooke a scuturat din cap. „Cred că pot vorbi în siguranţă cu o altă mamă. În plus, pentru siguranţa ei, ar trebui să ştie ce s-a întâmplat noaptea trecută.”

Din nefericire, Luke nu se putea gândi la un argument care să-l contrazică. Ghemul greu de nelinişte din intestinul său era prea vag pentru a fi verbalizat, dar asta nu-l făcea mai puţin valabil.

„Dacă trebuie să ajungi undeva, pot oricând să-mi iau maşina şi să merg singură”, a spus Brooke.

Nu se va întâmpla. Luke a pus cheia în contact. Brooke nu mergea nicăieri singură.

Dar va vorbi ea cu mine? Brooke şi Lisa erau prietenoase, dar nu erau chiar BFF-uri. Majoritatea conversaţiilor lor se învârteau în jurul coordonării strângerilor de fonduri şi a

gustărilor pentru echipa de hochei pe iarbă. Brooke aflase despre separare de la Haley.

„Unde locuieşte?” a întrebat Luke.

Vârful din vocea lui a trimis un mic val de vinovăţie prin Brooke. Manipularea ei flagrantă era de neiertat, dar voia să spună fiecare cuvânt. Dacă Luke nu o ducea să o vadă pe Lisa, se ducea singură. Motivele ei pentru care voia să vorbească cu Lisa erau două. Ea voia informaţii despre Joe, sigur, dar ea, de asemenea, doresc să se asigure că Lisa ştia totul. Soţiile înstrăinate erau o modalitate obişnuită de exprimare a furiei conjugale. Brooke ştia prea bine că victimele omuciderilor de sex feminin erau adesea ucise de actualul sau fostul lor partener. Dacă cineva risca să fie rănit de un Joe furios, aceea era Lisa.

„Stă cu mama ei. E la doar câteva străzi de aici. Fă la stânga la semnul de stop.” L-a îndrumat pe Luke spre o stradă liniştită cu case modeste pe terenuri înguste. „Încetineşte. Am fost aici o singură dată când a fost rândul meu să merg cu maşina.” Care casă era? „Acolo este. Casă albă, obloane negre.”

Luke a oprit la bordură în faţa unei case îngrijite. La fel ca majoritatea caselor din cartier, nu era nimic deosebit, dar era întreţinută meticulos. Fără buruieni, mulci proaspăt, obloane vopsite recent. Cutiile de flori de sub ferestre erau goale. Varza ornamentală îşi desfăşura frunzele purpurii în straturile de flori care flancau uşa din faţă. Minivan-ul Lisei era parcat pe alee.

Brooke a coborât şi a mers până la veranda din faţă. A sunat la sonerie. Lisa a deschis uşa, cu ochii ei albaştri înceţoşaţi de oboseală şi confuzie uşoară. Lumina dimineţii nu era blândă cu tenul ei irlandez mai palid decât palid sau cu vopseaua care îi colorase părul într-o nuanţă închisă de

roşu pe care natura nu o luase în considerare. Ea a încrucişat ochii. Din ochi îi ieşeau lin ii. „Brooke?”

„Îmi pare rău că te-am deranjat.” Brooke uitase că Lisa era asistentă medicală şi lucra noaptea. „Te-am trezit?”

„Nu. Încă nu m-am dus la culcare.” Lisa a făcut un pas înapoi. „Intră.”

Brooke a păşit pragul. Uşa de la intrare se deschidea într-o sufragerie decorată în stilul rural al anilor 1980, cu mult albastru de ţară şi stejar.

Lisa a închis uşa. „Ajung acasă exact la timp pentru a trimite copiii la şcoală. Apoi încerc să mă relaxez puţin înainte de a merge la culcare.”

„Unde e mama ta?”

„La serviciu. Ea ajunge acasă la cinci. Luăm cina cu toţii înainte să plec.” Degetul arătător al Lisei a trasat un pătrat pe faţa de masă. „De fapt, merge mai bine decât mă aşteptam.”

Un pătrat de lemn de esenţă tare de mărimea unui loc de parcare despărţea foaierul de covorul crem al sufrageriei. Lisa a condus-o înapoi la bucătărie. Albastrul de ţară şi motivul stejarului erau prezente. O cană aburindă stătea pe o măsuţă cu piedestal. „Vrei cafea? Îmi pare rău, e decofeinizată.”

„Nu, mulţumesc. Nu voi sta mult.” Brooke s-a aşezat în faţa unei ferestre care dădea spre o curte împrejmuită cu lanţuri şi adâncă de abia şase metri. Vecinul din spate nu era la fel de ordonat. Gardurile vii plantate pentru a proteja priveliştea nu erau suficient de înalte pentru a bloca vederea unei magazii metalice ruginite.

Lisa a aşezat o cană pe faţa de masă de vinil şi s-a aşezat vizavi de Brooke.

„Am auzit ce a făcut Joe noaptea trecută.”

„Veştile circulă repede în acest oraş.”

„Întotdeauna.” Lisa şi-a înfăşurat mâinile în jurul paharului şi a suspinat cu la fel de multă înfrângere ca şi epuizare. „De ce eşti aici, Brooke?”

Brooke nu se gândise cu adevărat cum să abordeze un subiect atât de delicat. Probabil că cel mai bine era să fie vagă şi să vadă ce voia Lisa să-i spună. „Am vrut să mă asigur că ştii ce s-a întâmplat noaptea trecută. A vorbit Joe cu tine despre ce s-a întâmplat cu Wade?”

„Nu.” Lisa şi-a scuturat puternic capul. „Eu şi Joe nu am mai vorbit din ziua în care l-am părăsit.”

Oh. Vinovăţia a bătut pe umărul lui Brooke. Lisa nu avea nevoie de mai mult stres. „Wade nu a vrut să îl concedieze. A încercat chiar să îi găsească o slujbă, dar ştiu că Joe era supărat şi că a fost greu pentru căsnicia voastră.”

Lisa a îngheţat. „De ce ai crede că concedierea a cauzat despărţirea noastră?”

„Asta a spus Joe.”

„Bineînţeles că a făcut-o.” Lisa şi-a aşezat tare cana. Cafeaua a alunecat
peste margine. „Nu l-am părăsit pentru că şi-a pierdut slujba.” Şi-a tras mâneca în sus. Vânătăi estompate îi înconjurau antebraţul. „L-am părăsit pentru că ma rănit.”

Cuvintele îi scăpau lui Brooke. S-a holbat la galbenul şi verdele pestriţ de pe pielea Lisei. „Îmi pare rău.”

„Ne-am certat mult în ultimii doi ani. Ultimii trei contractori pentru care a lucrat au dat faliment. A rămas fără serviciu de trei ori. A băut din ce în ce mai mult. Dar asta e prima dată când a pus mâna pe mine. Nu pot să cred că cineva ar crede că l-am părăsit pentru că el a fost concediat. Ce fel de persoană şi -ar părăsi soţul din cauza economiei sau a unui loc de muncă?” Lisa şi-a tras mâneca în jos. „Asta

primesc pentru că am încercat să păstrăm private problemele noastre personale.”

„Habar n-aveam”, s-a bâlbâit Brooke. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea unui abuz domestic.

„Probabil că le spune tuturor că sunt o căţea bănoasă care a plecat când trenul cu sosuri s-a oprit.” Ochii Lisei s-au umplut. O lacrimă i-a alunecat pe faţă. „Şi, evident, toată lumea îl crede”

„Lisa-”

„Ei bine, iată nişte veşti pentru toată lumea. Am făcut mai mulţi bani decât Joe în ultimii cinci ani, iar el este cel care nu se poate împăca cu asta. Joe şi ego-ul lui blestemat de mascul macho.” Lisa şi-a trecut o mână peste obraz. „Îmi pare rău. Am nevoie să dorm. Lucrez din nou în seara asta.”

„Îmi pare atât de rău.” Brooke a făcut o pauză, gândindu-se dacă să mai invadeze sau nu intimitatea Lisei. Teama pentru copiii ei a făcut-o să meargă mai departe. „Ai depus plângere împotriva lui?”

Lisa se uita pe fereastră. „Nu.”

„Ar trebui să te gândeşti la asta.” Brooke a arătat spre braţul Lisei. „Înainte ca acelea să se mai estompeze. A venit aici?”

Lisa a tremurat şi şi-a luat cafeaua. Nodurile i s-au albit. „A stat pe alee într-o noapte şi a privit casa.”

Un fior se strecură în burta lui Brooke. Două femei şi trei copii nu aveau nicio şansă în faţa unui tip atât de puternic şi agresiv ca Joe. „L-ai văzut azi?”

„Nu.”

„A ieşit pe cauţiune.”

„Mulţumesc pentru avertisment.” Dezumflată, Lisa s-a prăbuşit peste cană. „Joe are părinţii în oraş şi două surori care sunt destul de apropiate.”

„Ar trebui să te gândeşti şi la un ordin de restricţie. Pentru binele copiilor tăi.”

Lisa pufni şi îşi îndreptă umerii. „Poate că o voi face.”

„O să te las să te odihneşti puţin”, a spus Brooke. Deşi se îndoia că Lisa va avea parte de somnul de care avea nevoi e, nu după ce Brooke reluase toate problemele ei conjugale.

Lisa a condus-o pe Brooke în foaier. Lumina pătrundea prin geamurile uşii din faţă. Unui spărgător, sau lui Joe, i-ar fi luat câteva secunde să intre pe uşa asta.

S-a întors spre Lisa. „Ar trebui să ai o uşă de oţel fără geam. Tot ce trebuie să facă este să spargă un geam şi să-şi bage mâna prin el pentru a debloca zăvorul.”

Gura Lisei se strânse. „După cum s-a comportat Joe în ultima vreme, dacă vrea să intre, intră. Nici o uşă de oţel sau bucată de hârtie nu-l va ţine pe Joe afară dacă e furios.”

Maşina lui Luke era rece când Brooke s-a aşezat pe scaunul pasagerului. El a pornit motorul, iar ea s-a cuibărit în pielea încălzită.

„Ea nu l-a văzut.” Ea şi-a rezumat conversaţia cu Lisa.

„Asta nu e o veste încurajatoare.” Luke s-a îndepărtat de bordură.

„Nu, nu este. Joe e acolo şi e furios.”

Capitolul 23

Luke a parcat în fata casei lui Brooke şi familia a intrat. Obosiţi de la Şcoală, copiii şi Brooke scăpaseră de ghiozdane şi poşete în timp ce mergeau. Luke era nerăbdător să pună totul deoparte, dar bănuia că dulapurile erau la fel de dezorganizate ca şi restul casei. „Ţi-am reparat geamurile cât

timp ai fost la şcoală.”

„Oh, îţi mulţumesc. Apreciez tot ce ai făcut pentru noi.” Brooke i-a afişat un zâmbet recunoscător care a făcut ca totul să merite. S-a îndreptat spre scări. „Mă duc să mă schimb.”

Uşoara şchiopătare nu a afectat legănarea şoldurilor ei sau felul în care sângele lui s-a încălzit când a privit-o urcând. Voia să o urmeze până în dormitorul ei şi să o privească cum se dezbracă. Mai bine, să o ajute. Cu cât instinctele lui protectoare intrau mai mult în acţiune, cu atât mai mult tânjea să fie cu ea.

În schimb, s-a întors în bucătărie, a umplut un pahar cu apă rece şi a băut jumătate din el. Nu a făcut mare lucru pentru a-i răci sângele.

Brooke a intrat în bucătărie într-o pereche de blugi subţiri şi un pulover. Uau. Denimul decolorat îi îmbrăţişa şi mai mult curbele. Luke a mai înghiţit

apă rece. „Ai veşti de la Wade?”

Ea a scuturat din cap. „Nu încă. Va trimite un e-mail imediat ce se va instala. Ultima dată când a fost detaşat, a durat câteva zile.”

Telefonul ei a bâzâit. S-a uitat la ecran. „Scuză-mă.” A răspuns la apel: „Alo.” A răspuns o voce de bărbat.

Un fir subţire de gelozie se învârtea în burta lui Luke. Ceea ce era ridicol. Brooke putea să se vadă cu oricine dorea. Un sărut nu era un angajament, iar el intenţionat nu se implica cu ea. Dar de ce gândul că un alt bărbat o suna a transformat acea licărire într-o scânteie de gelozie?

„Cine te-a sunat?” Vocea lui Brooke s-a ridicat. „Ei bine, cred că este relevant.”

S-a ascuns în sufragerie şi a închis uşa. Cred că voia intimitate. Luke s-a

străduit să îi audă vocea prin uşă. Nu putea înţelege

cuvintele, dar tonul ei era destul de supărat.

Ea s-a întors în bucătărie. „Era fostul meu soţ, Ian.”

S-a plimbat prin cameră, s-a întors şi s-a întors. Îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă, s-a aşezat pe un scaun. Capul i-a căzut în mâini.

„Ce s-a întâmplat?” Dorind să o atingă, Luke i-a pus o mână pe umăr. Muşchii ei erau încordaţi şi înnodaţi sub degetele lui.

„Cineva l-a sunat pe Ian şi i-a spus că Joe a venit aici noaptea trecută.” Luke îşi înconjurase degetul mare la baza gâtului ei.

„Copiii ar trebui să fie aici în acest weekend. Dar el insistă să meargă la el acasă. Luni au o zi liberă pentru profesori. Poate că până luni seară, treaba cu Joe va fi rezolvată.”

„Dar tu nu vrei ca ei să plece.”

Ea şi-a frecat fruntea. „Are dreptate. Dacă Joe se întoarce, vor fi mai în siguranţă cu Ian.” Brooke şi-a răsucit gâtul.

Luke şi-a pus ambele mâini la lucru, frământându-i muşchii încordaţi ai umerilor. „Care este problema?”

„Lui Haley i se va frânge inima.” Mâna lui Brooke a căzut pe masă. „Aştepta cu nerăbdare dansul de Halloween de mult timp.”

„Vor fi şi alte dansuri.”

„Asta a spus Ian.” Tonul ei nu era de acord cu amândoi. Luke nu era încântat de comparaţia cu fostul ei soţ.

„Balul este prima ei întâlnire cu acest băiat nou. Lucrăm la costumul ei de săptămâni întregi.” Brooke a închis ochii. „Crede-mă. În ceea ce o priveşte pe Haley, aceasta este cea mai importantă seară din viaţa ei.”

„Nu-i poţi spune nu lui Ian?”

„Este complicat. Acordul nostru de custodie îi dă de fapt mult mai mult timp cu copiii decât ia el. Dacă spun nu, m-a amenințat că mă va duce din nou în instanță. Contul său bancar este mai mare decât al meu. El poate face asta la nesfârșit și știe asta.”

„Asta nu e bine.”

„Oricine spune că sistemul judiciar este corect nu a petrecut timp în el.”

„Un judecător nu i-ar lăsa pe Chris și Haley să aleagă unde vor să locuiască? Nu sunt copii mici.”

„Poate.” Brooke și-a frecat fruntea. „Doar dacă Ian nu l-ar convinge pe judecător că siguranța lor e în joc.”

„Bine zis.”

„Nu prea contează.” Brooke și-a îndreptat coloana vertebrală. „Nu-mi voi pune copiii în situația de a trebui să aleagă între mine și Ian dacă se poate evita. Nu ar fi corect față de ei. În plus, știu că el nu este chiar un ticălos. Nu e perfect, dar își face griji pentru copii și încearcă să facă ce e mai bine pentru ei. Nu a mai tras niciodată de sforile acordului de custodie. Și dacă Joe *se* întoarce? Dacă face ceva mai violent decât să arunce o cărămidă prin fereastra mea? Ian are dreptate. Trebuie să pun siguranța lor pe primul loc, indiferent cât de mult îi va frânge inima fiicei mele.”

Luke i-a strâns ușor umerii. „ *Vor* fi și alte dansuri.”

„Nu eu sunt cea care trebuie să fie convinsă.” Brooke s-a ridicat. Groaza ia îngreunat pașii când s-a întors. „Aș putea la fel de bine să-i spun acum. Partea bună e că am patru zile la dispoziție să-mi dau seama ce se întâmplă cu Maddie.”

Așteaptă un minut.

„Nu vrei să spui patru zile pentru ca poliția să-și dea seama de lucruri?” Luke făcu un pas înapoi pentru a-i lăsa loc

să treacă.

„Corect. Nu asta am spus?”

„Nu chiar.”

A mers pe hol spre foaier şi a sunat pe scări: „Haley? Chris? Vreţi să coborâţi, vă rog?” Copiii au apărut câteva secunde mai târziu şi ea i-a pus la curent cu decizia.

„Nu pot merge la tata în seara asta”, a protestat Haley. Şocul s-a transformat în înţelegere. Panica a apărut, iar vocea ei s-a ridicat. „Mâine voi lipsi de la şcoală, iar dansul este mâine seară.”

„Îmi pare atât de rău, dragă.” Vocea lui Brooke era încărcată de simpatie. „Poţi lipsi o zi de la şcoală şi va trebui să ratezi balul. Sunt prea multe lucruri care se întâmplă pe aici. Tatăl tău şi cu mine am decis că vei fi mai în siguranţă în apartamentul lui.”

Brooke ar fi putut arunca vina pe fostul ei soţ, dar nu a făcut-o. Faţa lui Haley s-a înroşit. „Dar asta nu e corect...”

„Ştiu.” Brooke a suspinat, cu ochii înceţoşaţi. Luke nu avea nicio îndoială că simţea fiecare gram de durere a fiicei sale.

O lacrimă a dat în ochii lui Haley. „Eu nu plec.”

„Asta nu e de discutat.” Vocea lui Brooke era nivelată şi fermă. „Du-te şi strânge-ţi lucrurile.”

„Dar tu?” a argumentat Haley. „Dacă nu este sigur aici pentru noi, nu este sigur nici pentru tine.”

„Va fi mult mai uşor pentru Luke să aibă grijă doar de mine decât de noi trei.”

„Asta a fost ideea tatei, nu-i aşa?”

„Tatăl tău şi cu mine am luat decizia împreună.”

„Totul este opera lui. Ştiu asta. Abia vrea să ne vadă, dar tot trebuie să deţină controlul.” Faţa lui Haley s-a înroşit. „De ce îl aperi mereu? Te-a părăsit şi pe tine.”

Brooke s-a tras înapoi. „Nu vreau ca relaţia ta cu tatăl tău să sufere din cauza divorţului.”

„Ce relaţie?” a spus Haley. „A pus mai mult de o sută de kilometri între noi. Ne vede în termenii lui. De două ori pe lună. Nu mai mult. Doar la apartamentul lui. Nu vine niciodată aici. Nu-l interesează niciunul dintre prietenii mei. Nici măcar nu m-a văzut jucând hochei pe iarbă.”

Brooke nu a avut nicio apărare pentru comportamentul lui Ian. Întotdeauna crezuse că face ceea ce trebuie apărându-l. Acum nu mai era sigură. Ian îşi iubea copiii. Doar că nu a fost niciodată în stare să arate asta.

Fiecare lacrimă care curgea din ochii lui Haley îi frângea inima lui Brooke. Haley a fugit la etaj.

Brooke îşi duse o mână la durerea din piept, unde durerea fiicei ei era amplificată. *Haley va fi mai în siguranţă cu Ian.* Cu toate defectele lui, nu ar lăsa să li se întâmple nimic copiilor lui.

S-a întors spre fiul ei suspicios de tăcut. „Nu te contrazici?”

„Nu.” Chris a zâmbit. „Voi avea un weekend lung pentru a-mi termina lucrarea la engleză.”

Faţa lui Brooke s-a ascuţit. „Când e termenul?”

El a fluturat o mână dezinvoltă. „Mâine.”

„Când aveai de gând să o termini?” Brooke şi-a încrucişat braţele.

„Diseară.” Chris a bătut-o pe umăr. „E în regulă, mamă. Dacă mâine lipsesc de la şcoală, câştig câteva zile în plus.”

Ea a înţepat aerul cu un deget în direcţia lui. „Nu poţi lăsa misiunile pe termen lung până în ultimul minut!”

„Totul a mers bine. Întotdeauna se întâmplă.” Chris s-a întors spre Luke. „Juri că nu o vei lăsa în pace?”

Luke a ţinut o mână în faţa lui în stil cercetaş. „Jur.”

5 5 5

„Te ţin la asta.” Chris a plecat. „Mă duc să-mi iau lucrurile.”

Brooke şi-a ciupit podul nasului. „Cum pot fi ambii facuţi din acelaşi material genetic?”

Luke a presupus că întrebarea era retorică. „Nu e nici o şansă să o aducă înapoi pentru dansul de mâine seară?”

„Am încercat deja asta. Ian a refuzat să o ducă înapoi, iar când m-am oferit să vin să o iau doar pentru dans, a spus că nu vrea ca copiii să se apropie de Westbury în următoarele câteva zile.”

„Unde locuieşte?”

„Philadelphia. De obicei sunt supărată că s-a mutat atât de departe. Asta face lucrurile mai dificile. Dar în seara asta sunt uşurată. Mă voi simţi mult mai bine când vor fi departe de Westbury – şi de mine.”

Luke i-a îmbrăţişat umerii.

Ea s-a sprijinit de braţul lui. „Genunchiul meu e mai bine. Nu trebuie să ne conduci dacă nu vrei. E un drum lung.”

„Nu mă deranjează.” Brooke nu avea cum să fie rănită sub supravegherea lui. Tot ce putea face era să spere că poliţia îl va prinde pe agresor înainte ca el să plece la New York luni dimineaţă.

Două ore mai târziu, Luke a ieşit de pe autostrada Schuylkill pe Broad Street, în Philadelphia. Copiii stăteau tăcuţi pe bancheta din spate, Chris optimist, Haley morocănoasă. Ea se uita pe geamul maşinii, ştergându-şi din când în când o lacrimă rătăcită de pe obraz.

Brooke îşi lăsase capul pe spate, cu ochii închişi. La ce se gândea?

Luke şi-a urmat GPS-ul, străbătând străzile oraşului până când a oprit în parcarea de sub clădirea lui Ian. A ocolit partea din faţă a maşinii, dar Brooke coborâse deja.

Se uită în sus la clădire. „O să te simţi bine urcând? Apartamentul lui Ian este la etajul douăzeci. Pot să duc copiii sus singură.”

„Pot s-o fac.” Luke nu era atât de sigur pe cât încerca să pară, dar nu o scăpa din ochi o secundă. Evident, Brooke simţea la fel pentru copiii ei, altfel i-ar fi trimis pe cont propriu.

Au mers spre hol. În mijlocul podelei de marmură, un gardian stătea în spatele unui birou.

Brooke se apropie de paznic. „Brooke Davenport pentru Ian Davenport. Apartamentul 2015.”

Paznicul a dat un telefon rapid. „Mergeţi.”

Liftul s-a deschis. Cu o respiraţie adâncă, Luke a urcat familia la bord. Brooke a apăsat un buton. Erau la jumătatea drumului spre apartamentul lui Ian de la etajul douăzeci când Luke şi-a dat seama că nu transpiră. A îngheţat. Pulsul îi era normal. Uşoara zvâcnire din stomac era îngrijorare pentru Brooke şi copiii ei, nu pentru el. Nu panica oarbă pe care o experimentase de fiecare dată când fusese într-un zgârie-nori de la explozie.

Unde era greaţa? Unde erau palmele umede? Sigur, era pe muchie de cuţit încercând să urmărească pe oricine se apropia la mai puţin de trei metri de Brooke. Fiecare bărbat care se uita la ea era suspect. Dar panica incontrolabilă era absentă.

Ce. Naiba?

Era prea preocupat să o protejeze pe Brooke pentru a-şi face griji pentru propria lui siguranţă? Asta trebuie să fi fost. Cum altfel ar fi putut explica faptul că se afla la douăzeci de etaje într-un dreptunghi de sticlă şi nu se speriase?

Liftul s-a oprit, iar el a condus grupul într-o sală luxoasă. Un bărbat de vreo patruzeci de ani aştepta, cu tâmple gri,

destul de în formă, un costum
frumos. Chris şi-a îmbrăţişat mama şi şi-a luat rămas bun. Haley a lăsat capul 555 55 , v
în jos şi a plecat. Copiii s-au îndreptat spre o uşă deschisă. Brooke a rămas în urmă.

„Mă bucur să te văd, Brooke.” Fostul ei soţ şi-a băgat mâinile în buzunarele unei perechi de pantaloni. „Pari obosită.”

„Sunt bine.” Faţa lui Brooke era lipsită de emoţie. Vocea ei suna deliberat politicos. A făcut un gest către Luke. „Luke Holloway, Ian Davenport.”

Ian întinse o mână. „Deci, eşti un prieten al lui Wade.”

Luke i-a strâns mâna. „Sunt.”

„Mulţumesc că i-ai adus până aici.” Ian şi-a încrucişat braţele pe piept. Avea buzele strânse. Era nefericit să o vadă pe Brooke cu Luke? Păcat. Ian o lepădase. Pierderea lui.

„Cu plăcere.” Nu părea să mai fie prea multe de spus.

Ian s-a concentrat asupra lui Brooke. „Eşti sigură că nu vrei să rămâi şi tu?”

„Da, sunt sigură.” Tonul lui Brooke a devenit de gheaţă.

Ian s-a clătinat înapoi pe călcâie. „Oferta rămâne valabilă. Doar pentru că suntem divorţaţi nu înseamnă că nu mai ţin la tine.”

„Mulţumesc, Ian.” Vocea ei se încălzea de la congelator la frigider.

Fostul ei soţ a dat din cap. „Mă bucur să te cunosc, Luke.” Ian s-a îndreptat spre uşa deschisă. „Te rog să fii atentă, Brooke.”

Ea nu a răspuns, dar buzele i s-au aplatizat în timp ce se întorcea de la fostul ei soţ.

Uşile liftului s-au închis. Brooke s-a întors spre el. „Cum eşti?”

„Bine.” Părea el la fel de şocat pe cât se simţea?

„Ian pare în regulă.” Ceea ce aproape că îl enervase pe Luke.

„Ăsta e Ian. Mereu calm. Mereu cumpătat. Nimic nu-l poate zdruncina.” Ochii îi erau umezi. Îşi trecu un deget pe sub genele inferioare şi pufni. „Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru că ne-ai adus aici. Nu-mi pot imagina cât de greu a fost pentru tine.”

„Nu, serios. Sunt foarte bine. Nu pot să cred, dar nu am nici o problemă.” Liftul s-a deschis şi s-au îndreptat prin hol spre garaj. El a îndrumat-o spre maşina lui. Se uita printre rânduri şi sub vehicule, căutând mişcare. „Înainte de explozie, nu aş fi vrut să sărbătoresc o călătorie reuşită cu liftul. Dar acum, vreau să deschid o sticlă de şampanie, ceea ce, de fapt, este destul de trist.” A întins mâna spre uşa ei, apoi s-a oprit şi s-a apropiat.

„Nu, e minunat.” Avea ochii înceţoşaţi. „Mă bucur pentru tine.”

Nu era cel mai bun moment pentru un moment romantic, dar nu era nimeni altcineva care să înţeleagă importanţa momentului său de referinţă. „Mă bucur că ai fost aici cu mine.”

El se holba la gura ei. Atât de tentantă.

„Şi eu.” Ea a zâmbit. „Cred că asta înseamnă că eşti vindecat. Te poţi întoarce la muncă.”

„Poate că nu vindecat, dar este o îmbunătăţire clară.” De ce gândul de a se întoarce la muncă îi strică dispoziţia? Ar fi trebuit să fie încântat.

Brooke a tăcut. Se gândea la pericolul care îi aştepta în Westbury sau la faptul că copiii ei nu erau în siguranţă în propria casă? Era vulnerabilă fizic şi emoţional. După cum bine ştia Luke, trauma psihologică putea fi cea mai debilitantă dintre cele două. Vulnerabilitatea ei era un motiv

în plus pentru care Luke ar trebui să-şi ţină mâinile acasă şi să se concentreze asupra siguranţei ei.

Luke a scanat rândurile de maşini. O mulţime de locuri în care cineva să

se ascundă. I-a deschis uşa, betonul i se prelingea rece prin pantofi. Între atacatorul de luni seară şi Joe, pericolul se putea ascunde în orice umbră.

$$$

Brooke a alunecat în pielea neagră de pluş, bucuroasă că a ieşit din umezeala subterană. A tremurat, iar Luke a pornit încălzitorul scaunului. Fundul i s-a încălzit în câteva secunde. „M-aş putea obişnui cu asta.”

„Nu prea sunt în ţară. Am maşina de peste un an şi abia am condus-o. Îmi face plăcere să mă plimb cu ea în această săptămână.”

În curând se va întoarce să călătorească prin lume. Ea a încercat să-şi adune ceva entuziasm. El fusese uimit şi uşurat în lift. Îşi merita fericirea, dar ea îi va simţi lipsa. Încă nu-i venea să creadă că a intrat în acel lift ştiind cât de inconfortabil ar fi putut fi pentru el. O făcuse fără ezitare pentru că îi păsa mai mult de ea şi de familia ei decât de el însuşi.

Nu e de mirare că fratele ei avea încredere în Luke.

A ieşit în trafic şi s-a întors pe Route 676. Pe Autostrada Schuylkill, traficul a încetinit călătoria lor spre casă, dar odată ce au ajuns la Prelungirea de Nord-Est a Pennsylvania Turnpike, traficul s-a fluidizat.

Stomacul lui Brooke gemea în timp ce maşina ieşea de pe

autostradă spre Westbury. Un centru comercial a apărut în depărtare, iar lui Brooke i-a venit o idee în minte. „Ce zici de nişte mâncare?”

Luke şi-a rostogolit capul pe umeri. „Bună idee. Mor de foame.”

„Îţi place mâncarea chinezească?”

„Mâncarea chinezească este bună.”

Brooke a arătat în faţă. „Apoi trageţi în acel mall. Dragonul de Jad are nişte lipii grozave.” Nu a menţionat că sala de sport a lui Maddie era ancorată în centru.

Luke a încetinit maşina şi a virat la intrare. A trecut pe lângă Forever Fitness. Anunţurile de pe fereastra din faţă îi obturau vederea din interior. A parcat maşina în faţa restaurantului. Brooke a coborât din maşină şi s-a întins. Membrele îi erau înţepenite de la cele patru ore de condus până la Philly şi înapoi. Luke a urmat-o în restaurant. Pe fundal se auzea muzică uşoară, instrumentală, la flaut. Mirosul de mâncare i-a făcut stomacul lui Brooke să bubuie din nou.

S-au apropiat de podiumul hostessului. O femeie micuţă i-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi o engleză uşor accentuată. „Bine aţi venit la Jade Dragon. Doriţi să mâncaţi înăuntru sau la pachet?”

Brooke se uită la Luke. Restaurantul era liniştit, dar ea nu avea nicio dorinţă să stea aici şi să mănânce. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să se cuibărească pe canapeaua ei şi să se uite la încă un film cu el. „Te superi dacă iei la pachet? Sunt obosită.”

„Îmi convine.”

Gazda i-a înmânat lui Luke un meniu de hârtie. Brooke se aplecă să îl citească. Cum de mirosea săpunul atât de bine pe el? „Chifteluţe şi o porţie de pui cu ghimbir.”

„Un rulou de ouă şi carne de vită lo mein.” Luke a înmânat meniul înapoi hostessului.

I-a făcut o plecăciune scurtă. „Zece minute.”

„Să mergem pe jos. Genunchiul meu trebuie să se relaxeze.” Brooke a verificat ora pe telefonul ei mobil, apoi l-a condus pe Luke înapoi afară. S-au plimbat, uitându-se în vitrinele magazinelor, până când au ajuns la capăt, Forever Fitness. „O să mă opresc la sală şi o să întreb.”

Faţa lui Luke se încruntă suspicioasă. „De ce?”

Brooke a ridicat un umăr dezinvolt. „Am de gând doar să cer informaţii despre membri şi să fac un tur rapid. Nu e nimic în neregulă cu asta.”

„Brooke, poliţiei s-ar putea să nu-i placă intervenţia ta.” Tonul lui Luke coborâse la un nivel scăzut şi serios.

Ea şi-a ridicat bărbia. „Mă gândesc de ceva vreme să mă înscriu la o sală de sport. Aceasta este cea mai apropiată de casa mea. Am auzit că fac reduceri pentru profesori.”

„Nu sunt de acord şi nu-mi place” a spus el, dar a urmat-o înăuntru.

Brooke s-a oprit la recepţie. În spatele acestuia, un bar de sucuri oferea smoothie-uri şi băuturi proteice. O zonă mată mare împărţea zona de antrenament în trei treimi. Aparatele cardio erau aliniate în trei rânduri pe stânga. O selecţie decentă de aparate de greutăţi ocupa mijlocul spaţiului. Greutăţile libere acopereau treimea din dreapta a camerei. O duzină de membri erau răspândiţi peste echipamente.

„Vă pot ajuta cu ceva?” Bărbatul de la birou a spus peste clinchetul greutăţilor şi zgomotul constant al adidaşilor pe benzile de alergare. Era musculos, dar nu în felul voluminos şi deformat pe care îl văzuse ea la cealaltă sală de sport din oraş, o sală dură care antrena culturisti. Fizicul lui slab sugera un sport activ, cum ar fi atletismul sau alpinismul.

Brooke a citit ecusonul cu numele, prins pe tricoul lui cu logo albastru marin. ZACK.

„Bună. Sunt profesor la Westbury High. O prietenă de-ale mele mi-a sugerat sala dvs. Maddie Thorpe. O cunoaşteţi?”

Zack a făcut o pauză. A clipit pentru o secundă. „Nu. Nu mi-o pot imagina, dar avem o mulţime de membri. Nu mi-i pot aminti pe toţi.”

Mincinosule. „Pot să arunc o privire?” Brooke a zâmbit.

„Desigur. Facem reduceri pentru profesori şi studenţi”, a spus Zack. Brooke a ridicat o sprânceană „ţi-am spus” la Luke. El nu părea impresionat.

Zack i-a făcut semn unui adolescent îmbrăcat într-un tricou Forever Fitness. „Ai grijă de birou, te rog.”

A ieşit din spatele tejghelei şi i-a condus în spaţiul principal, arătând ceea ce era evident în timp ce mergeau. „Avem echipamente cardio de ultimă generaţie, greutăţi libere şi aparate. Aţi fost vreodată la o sală de sport?”

„Nu.” Alergatul şi antrenamentul încrucişat cu sacul ei greu au fost întotdeauna suficiente. Se uită la muşchii definiţi ai unei tinere pe un aparat eliptic. Poate că ar *trebui să* adauge antrenamentul cu greutăţi la regimul ei.

„Fiecare abonament vine cu trei sesiuni gratuite de antrenament personal pentru a vă ajuta să începeţi. Antrenorii noştri vă vor arăta cum să instalaţi şi să folosiţi aparatele, plus că vă vor dezvolta un program pentru începători.” Zack a deschis uşa către o cameră mare cu podea de lemn. Brooke şi-a băgat capul înăuntru şi s-a uitat în jur. Peretele din faţă era oglindit; echipamentele erau aliniate pe ceilalţi trei. Muzica bubuia. Două duzini de bărbaţi şi femei ridicau kettle bells. „Acesta este studioul nostru de cursuri de fitness. Avem de toate, de la boot camp la Zumba. Acesta este un curs bazat pe dansuri latino. Arde o tonă de

calorii.” Atenţia lui Zack s-a abătut asupra unei roşcate bine făcute în pantaloni scurţi de spandex ultra-simpy din rândul din spate. Ea i-a simţit privirea fixă şi i-a aruncat o privire de groază.

Zack a închis uşa şi s-a întors la recepţie. „Ce-ar fi să vă fac la amândoi abonamente gratuite pentru două săptămâni? Puteţi încerca câteva cursuri şi să vedeţi ce vă place.”

„Sună grozav.” Brooke a completat un formular scurt şi i-a dat pixul lui Luke.

Zack le-a înmânat două acte de identitate pe hârtie. I-a strecurat lui Brooke o hârtie peste tejghea. „Uite un orar al cursurilor.” A încercuit cinci blocuri pe
grilă. „Acestea sunt cursurile de Zumba.”

„Mulţumesc.” Brooke a împăturit hârtia şi a îndesat-o în poşetă.

Ea s-a întors de la birou.

„Sper să te văd curând.” Zack a zâmbit.

„Bună, Brooke.”

S-a învârtit.

Greg Fines ieşea din vestiar, cu geanta de sport în mână.

„Ce faci aici?” Ea a ridicat din umeri. „M-am gândit să mă înscriu.”

„Nu alergi tot timpul cu echipa de atletism?” a întrebat Greg.

Prinsă. Gândeşte repede.

„Trebuie să încep antrenamentul încrucişat”, a spus Brooke. „Asta este important.” Greg s-a uitat la Luke.

„Oh, îmi pare rău.” Brooke le-a făcut cunoştinţă. „Lucrezi aici de mult timp?”

Ochii lui Greg se îndreptară spre o tânără de douăzeci şi ceva de ani în spandex care părăsea sala de sport.

„Greg?” a spus Brooke.

„Oh, scuze.” I-a aruncat un zâmbet timid. „Pantalonii de yoga sunt cea mai mare invenţie a secolului al XX-lea.” Greg i-a aruncat lui Luke o privire înclinată.

Luke îi dădu lui Brooke o ridicare din umeri cu „ce – cu – tipul ăsta”.

Brooke a rezistat impulsului de a-şi pocni degetele în faţa lui Greg. „Team întrebat dacă lucrezi aici de mult timp.”

„Ani.” Greg a dat din cap ca un bobblehead. „Nu e ca şi cum aş avea de gând să mă antrenez cu echipa de robotică.”

„Bine zis.” Brooke a râs.

„Ei bine, trebuie să fug.” Se uita la fata cu pantaloni de yoga cum se urcă într-un Prius albastru. „Ne vedem mâine.” El a ieşit pe uşă, s-a oprit în parcare şi i-a făcut fetei un semn cu mâna. Ea a dat înapoi şi a plecat. Nu l-a dat jos, dar a fost pe aproape

Greg a pivotat şi a alergat prin parcare. Un zâmbet uriaş îi despicase faţa slabă.

Yup. Greg era ignorant.

„Pun pariu că mâncarea noastră este gata.” Luke a ţinut uşa deschisă.

„Probabil.” Brooke a ieşit. Şi-a îmbrăţişat bicepşii împotriva scăderii temperaturii. „Poate voi veni la un curs de Zumba.”

Luke a suspinat. „Abia poţi să mergi fără să şchiopătezi. Cred că Zumba este o întindere.”

La naiba. Avea dreptate. „Am nevoie de o listă a membrilor.”

„Mă îndoiesc că Zack îţi va da una.”

„Ştiu. Apropo de Zack, ai văzut cum se holba la roşcata aia? A fost înfiorător. Ea nu a fost fericită în legătură cu asta.”

„Sunt de acord că a fost cam nesimţit în legătură cu asta,

dar erau nişte pantaloni scurţi mici.”

Hm. O înţepătură de gelozie o străbătu. „Ai observat-o?”

„Doar vag.” El s-a lăsat pe spate şi s-a uitat la ea. „Ai arăta mai bine în pantalonii ăia scurţi.”

„Frumoasă acoperire.” Brooke a pufnit. Chiloţii ei acopereau mai mult.

Luke a râs şi s-au întors spre Dragonul de Jad. Înăuntru, o pungă maro îi aştepta pe tejghea. Aroma găluştelor prăjite a ajuns până la uşă.

Brooke şi-a desfăcut fermoarul poşetei şi a căutat înăuntru, dar Luke o avea deja pe a lui afară. „Îl iau eu.”

„Mulţumesc.” Se simţea aproape ca o întâlnire normală. Doar că ei încercau să găsească un criminal.

Capitolul 24

El i-a înclinat capul. Unghiul trebuia să fie perfect. Acolo. Perfect. Şi-a frecat un muşchi dureros din gât. Cine ar fi crezut că va fi atât de greu de manevrat prin fereastra îngustă? Membrele îi erau imobile, iar articulaţiile înţepenite de atâta timp petrecut în pivniţa lui.

În ciuda frigului umed din subsolul lui Brooke, transpiraţia îi picura pe faţă.

Ştergându-şi fruntea pe o mânecă, el s-a îndreptat şi a evaluat scena.

S-a mutat înapoi pentru a sta în faţa maşinii de spălat. Cu capacul deschis, Brooke nu ar fi văzut-o la început. Nu. Adăuga hainele şi detergentul, apoi închidea capacul şi pornea aparatul.

Atunci ochii ei ar fi detectat anomalia. Lucrul care nu-i aparţinea.

Emoţia îl cuprinse în timp ce şi-o imagina pe Brooke îngheţând în faţa priveliştii, apoi mergând spre ea cu ezitare. Oare teroarea o va lovi imediat sau îi va lua ceva timp până se va face simţită? Ar fi trebuit să dea la o parte cearşaful înainte ca panica să-i curgă prin vene?

A vizualizat-o pe Brooke îngenuncheată pe beton, ridicând colţul cearşafului, gâfâind de groază. Ar fi leşinat?

Nu. Nu Brooke. Se va lupta cu teroarea ca un campion.

Mâna i-a căzut la inghinali şi şi-a frecat umflătura tare din pantaloni.

Seara aceasta nu fusese suficientă. Apetitul îi fusese mai degrabă stârnit decât săturat de activităţile din seara aceea. Victima lui nu luptase suficient şi murise mult prea repede. El era de vină. Pierduse controlul. Sufocarea luptei din ea se transformase în strangulare înainte ca el să apuce să încerce sistemul de scripeţi. La naiba. Conta pe o repetiţie generală înainte de spectacolul principal.

Îi potrivi cearşaful peste faţa însângerată şi îi trase câteva şuviţe negre peste umăr. Mai bine.

Acum partea a doua a planului din seara asta. Se strecură pe scări şi deschise cu grijă uşa spre o bucătărie întunecată. Mâna lui s-a plimbat de-a lungul peretelui în căutarea unui întrerupător. L-a găsit, dar a ezitat. Brooke nu avea vecini care să vadă lumina, dar o maşină care trecea pe acolo nu era exclusă. Umblând târâş pe podea, a căutat în buzunar lanterna sa. A luat-o în mână şi a apăsat comutatorul cu degetul mare. Unde dormea bărbatul cel mare? Brooke avea doi copii. Nu s-ar fi culcat cu un bărbat cât timp copiii ei erau în casă. Aşadar, bărbatul cel mare ar fi dormit pe canapea. A aprins lumina în jurul bucătăriei şi s-a îndreptat spre un hol

întunecat. A trecut de un birou şi a găsit o sufragerie confortabilă. A măturat lumina într-un arc larg. O geantă neagră era într-un colţ.

Woof.

A îngheţat.

Uşa unei maşini s-a trântit afară. Pulsul i-a tresărit.

Ea era acasă. Se uită la ceas. Amenajarea subsolului luase mult mai mult timp decât anticipase. Se întoarse spre uşa de la subsol.

Picioarele i s-au încurcat, iar el a căzut în faţă. Ce naiba? Câinele blestemat al lui Brooke se ghemuise sub picioarele lui. O furie orbitoare l-a cuprins. A lovit cu piciorul creatura stupidă şi şi-a scotocit prin buzunare după un cuţit.

Capitolul 25

Brooke a dus cutiile cu mâncare la pachet în sufragerie, în timp ce Luke a scos câinele în spate. Ea a întins mâncarea pe măsuţa de cafea şi s-a întors în bucătărie după furculiţe şi şerveţele. Luke şi Sunshine au intrat în cameră.

„Îşi protejează piciorul anterior drept.” Luke a pus o mână îngrijorată pe capul câinelui.

Brooke şi-a plimbat mâinile pe fiecare dintre picioarele câinelui. „Nu simt nimic. Poate că artrita se manifestă. Dacă nu se vindecă în următoarea zi sau două, o să chem veterinarul să verifice.”

Câinele se îndreptă spre mâncare, şchiopătatul nu o încetini prea mult. „Oh, nu, nu o faci.” Brooke a apucat-o pe Sunshine şi a condus-o uşor afară din sufragerie. „Ţi-ai luat

cina.” A închis uşa.

„Săracul câine bătrân.” Luke s-a afundat pe canapea.

Brooke s-a aşezat uşor lângă el. „Nu ai spune asta dacă s-ar târî în poala ta şi şi-ar băga nasul în cutia tău.”

A deschis televizorul şi a ales un film vechi alb-negru. A deschis cutia de pui cu ghimbir şi a mirosit. Stomacul ei mârâia.

Luke i-a întins o pereche de beţişoare. „Se pare că ţi-e foame.”

„Nu mă prea pricep la astea.” Ea s-a întins după furculiţă. „Mereu par atât de mult de lucru.”

„E simplu, odată ce te obişnuieşti.” A scos un alt set din pungă şi a rupt ambalajul de hârtie albă. „Îţi voi da o lecţie rapidă.”

„Bine.” Ea a deschis-o pe a ei.

Apropiindu-se, i-a luat mâna în a lui, căldura trupului lui traversând cei câţiva centimetri de spaţiu dintre ei. Brooke a inhalat parfumul moscat al aftershave-ului lui. Asta merita cu siguranţă efortul de a mânca cu scobitori uriaşe. Luke a aşezat prima scobitoare între baza degetului mare şi degetul inelar.

„Acesta stă nemişcat.” Vârfurile degetelor lui i-au mângâiat mâna când ia dat drumul pentru a ajunge la al doilea beţişor. Brooke şi-a încovoiat degetele de la picioare. Doar mâinile lor se atingeau. Cum se putea simţi atât de erotic? A devenit foarte conştientă că erau singuri în casă. Ar putea… Şi-a oprit gândurile înainte să prindă avânt. Luke era un călător.

A pus al doilea băţ între vârful degetului arătător şi degetul mare. Degetele lui au alunecat de-a lungul pielii ei în timp ce mâna lui o înconjura pe a ei. „Doar băţul de sus se mişcă.” El i-a deschis şi închis degetele, ciupind beţele între

ele.

„Dă-i o şansă.” El i-a dat drumul la mână.

Whew. Era cald aici? A luat o găluşcă prăjită şi a lăsat-o pe masă. „Poate că nu trebuia să încui câinele afară.”

Luke a râs. „Încearcă din nou.” A luat o bucată de lo mein şi şi-a băgat-o în gură. „Să sorbi tăiţeii este perfect acceptabil.”

Brooke a ridicat cutia cu mâna liberă şi a ales o altă găluşcă. De data aceasta a ţinut recipientul dedesubt în timp ce ducea mâncarea la gură.

„Doar muşcă-l în jumătate.” Luke a demonstrat, smulgând o găluşcă din cutie şi mâncând-o din două înghiţituri. „O să meargă şi pe orez. O să vezi.”

A adunat un smoc de orez şi a pierdut doar câteva boabe pe drumul spre gură. „O să lăsăm câinele să intre când terminăm.”

Bucăţile de pui au fost mai uşoare. I-a luat ceva mai mult timp, dar a reuşit să termine masa fără să apeleze la furculiţă. Ea a pus cartonul alb jos. Privirea lui Luke era fierbinte pe faţa ei. Ea s-a întors. „Ce?”

„Ai nişte sos...” El s-a aplecat şi i-a lins colţul gurii. „L-am luat.”

Cu siguranţă a făcut-o.

A sărutat-o, deschizându-i buzele şi strecurându-şi limba în gura ei. Avea gustul amestecului dulce-acrişor al condimentelor asiatice. Muşchii lui Brooke s-au relaxat, sângele ei a bâzâit, iar terminaţiile nervoase din buzele ei au căpătat o viaţă cu totul nouă în timp ce Luke îi explora gura. Corpul ei se gândea la alte lucruri care puteau aluneca.

Exista vreun motiv pentru care să nu se dezbrace cu el? Chiar aici, chiar acum, nimic nu părea suficient de important pentru a nega durerea goală care se construia în adâncul ei.

Un geamăt i-a răsunat în piept. Buzele lui s-au plimbat pe partea laterală a gâtului ei. Corpul lui s-a mişcat, întorcându-se spre ea, căutând mai mult contact. O palmă mare şi aspră a alunecat pe braţul ei până la bicepşi şi s-a oprit la câţiva centimetri de sânul ei. Pielea ei s-a încălzit la atingerea lui. Dorinţa era un drog care îi curgea prin vene. Dorind ca mâinile lui să atingă mai mult din ea, braţul lui Brooke s-a mişcat pentru a-i oferi un acces mai bun.

A scăpat beţişoarele. O castană de apă a sărit pe partea din faţă a puloverului ei, lăsând în urmă o dâră de sos de ghimbir.

Luke s-a dat înapoi. „Îmi pare rău.” Respirând greu, s-a îndreptat şi şi-a ajustat blugii.

Whoa. *Nu te holba.* Dar, um, da. Impresionant. Brooke a studiat pata de pe puloverul ei.

„Imi pare rau. N-ar fi trebuit să fac asta.” Luke se retrase în cealaltă parte a canapelei. „Nu am de gând să fiu aici mult timp. Nu am niciun drept să încep ceva între noi.”

Inima ei a tresărit. Prea târziu. Emoţiile îi urcau în gât, durerea goală răspândindu-se prin piept. Dorinţa ei pentru Luke mergea deja dincolo de aspectul fizic. Avea nevoie de mai mult spaţiu decât o canapea între ei. „Am de gând să mă schimb.”

A fugit pe hol. La etaj, a scotocit prin coşul cu rufe curate şi a scos cel mai puţin sexy lucru pe care l-a găsit, un hanorac cu cel puţin trei numere mai mare. Ochii i s-au umplut în timp ce trăgea de materialul moale pe cap. La naiba. Cum putea să-l placă atât de mult deja? Luke era primul bărbat care îi stârnea sângele de ani de zile şi nu-l putea avea. Ea a crezut că partea sexuală a sufletului ei a murit. Acum ştia că era doar o căţea contrară cu un simţ al

5 5 5

umorului bolnav.

Şi-a luat puloverul pătat de pe dulap şi a coborât scările. În bucătărie, a făcut o mişcare de 180 de grade şi a coborât treptele de la subsol. A apăsat pe întrerupătorul de perete. Becurile goale ataşate de grinzile tavanului au aruncat spaţiul prăfuit într-o lumină aspră. Treptele din lemn nefinisat scârţâiau sub şosetele ei. La bază, a adunat automat hainele murdare ale lui Luke în drumul ei pe betonul crăpat către maşina de spălat. A pulverizat detergent pe pată şi a aruncat totul la spălat. Un capac plin cu detergent a intrat în dozator. A închis buza şi a apăsat start. Maşina a făcut clic, iar apa s-a năpustit în cuvă.

Un miros slab îi tachina nările. Îmbâcsitor. Brut. Familiar. Brooke a îngheţat. Părul de pe ceafă i s-a ridicat, iar adâncul burţii i s-a îngheţat. Puiul cu ghimbir şi găluştele s-au rostogolit încet, neliniştitor.

Ceva nu era în regulă. Aerul i-a trecut peste piele. A urmat un val de piele de găină. Căutându-i sursa, a scanat camera. Privirea ei s-a oprit asupra ferestrei mici, dreptunghiulare, din partea de sus a unui perete de blocuri de ciment. Deschisă.

Panica a cuprins-o, împingându-i transpiraţia rece prin pori.

Cineva intrase prin efracţie. Plecase sau era încă aici? A vrut să strige după Luke, dar frica i-a închis gâtul ca un garou.

Cu inima bătând cu putere, a scanat umbrele subsolului. Sacul de box arunca o umbră lungă de la becul gol din spatele lui. O mulţime de vechituri în spatele cărora să se ascundă. De ce nu putea fi organizată ca fratele ei?

Ar trebui să se întoarcă sus şi să-l ia pe Luke. Dar mirosul... O atrăgea, la fel ca într-o noapte cu mult timp în urmă. S-a târât înainte. Degetul ei de la picior s-a prins de

marginea covorului. Genunchiul i s-a răsucit. Durerea care îi străbătea piciorul părea departe, ca şi cum ar fi emanat din corpul altcuiva. Amorţeala a cuprins-o. A primit-o cu bucurie. A trecut pe lângă maşina de spălat şi uscător. Ochii i s-au fixat pe o bucată de cearşaf din colţ. Plămânii i sau blocat.

Nu. Nu putea fi.

Unul dintre copii trebuie să fi lăsat ceva acolo.

Ameţită, s-a târât înainte, cu inima bătându-i în piept şi pulsul răsunându-i în urechi. Mâna ei a ajuns la marginea cearşafului. Greaţa i-a străbătut burta în timp ce îl dădea jos.

A sărit pe spate şi a căzut cu fundul pe ciment. Durerea i-a străbătut coloana vertebrală de la coadă până la baza craniului. Lumea se învârtea. Plămânii i s-au contractat din cauza şocului, ca şi cum s-ar fi înecat în amintiri.

Sub o cădere de păr şaten închis, o faţă însângerată o privea.

***

Fără poftă de mâncare, Luke a adunat resturile de mâncare chinezească şi a stivuit recipientele în frigider. S-a întors în camera de zi. Sunshine lingea orez de pe covor. Nu contează. Luke a ignorat-o şi s-a plimbat prin cameră. Tavanul scârţâia în timp ce Brooke se mişca în dormitorul ei. La naiba.

Chiar ai dat-o în bară cu asta.

Pardoseala gemea în hol. O uşă a scârţâit în bucătărie.

Când Wade a sugerat că Luke ar putea fi interesat de sora lui, probabil că nu s-a gândit la asta. Luke mai făcu o tură prin camera mică. A privit cu neîncredere cum Sunshine s-a mutat la canapea şi şi-a băgat nasul printre perne pentru a căuta firimituri rătăcite.

El se întoarse. Cum putea să o critice pe Brooke pentru că locuia într-o casă dezorganizată şi îşi lăsa câinele să fie aspiratorul? Poate că apartamentul lui Luke era imaculat, dar asta pentru că nimeni nu locuia în el. Avea un serviciu care avea grijă de aproape totul. Şi, serios, starea lui emoţională era o mizerie nenorocită. Ce erau dulapurile dezordonate în comparaţie?

Luke şi-a frecat tâmplele. Câinele a pufnit şi şi-a lins drumul înapoi în bucătărie.

Un ţipăt a străbătut casa.

Panica l-a apucat pe Luke de inimă. A fugit spre bucătărie. Uşa de la subsol era deschisă. A coborât scările în fugă, cizmele alunecând pe ciment când a ajuns jos. Brooke stătea pe podea. Îmbrăţişându-şi genunchii şi legănându-se, privea drept înainte, cu ochii sticloşi. Luke i-a urmărit linia vizuală până la colţul întunecat din spatele maşinii de spălat. O femeie, parţial ascunsă sub un cearşaf, era strivită de blocurile de beton. El a tresărit, mintea lui suprapunând pentru scurt timp chipul lui Sherry peste figura înghesuită. Şi-a scuturat imaginea falsă din cap.

Sherry nu era aici.

Şi ceva legat de poziţia corpului nu părea în regulă.

A mers mai aproape. Creierului său i-a luat un minut să înregistreze membrele dezarticulate, plasticul strălucitor în loc de piele, faţa fără trăsături sub petele roşii şi părul lung şi castaniu.

Un manechin.

Ce naiba?

A scanat camera, a simţit schimbarea de aer şi a văzut fereastra deschisă.

Vinovăţia aproape că l-a doborât din picioare. Nu verificase prin casă în seara asta, când ajunseseră acasă.

Erau plecaţi de mai bine de cinci ore. A făcut o trecere rapidă prin subsol. Era goală.

Respiraţia neregulată a lui Brooke l-a făcut să se întoarcă. S-a dus la ea şi s-a ghemuit. I-a luat mâinile. Erau reci ca lespedea de sub picioarele lui.

El şi-a mişcat capul până când ea nu s-a mai putut uita în jurul lui. „Brooke, nu este real.”

Ea nu a răspuns. Ochii ei erau sumbri şi pierduţi. „E un manechin.”

Ea a clipit.

„Cu o perucă maro.”

Pieptul i s-a umflat într-o respiraţie uriaşă. Ochii ei l-au întâlnit pe ai lui şi confuzia i-a încreţit fruntea. „Nu e Maddie?”

„Nu.”

Muşchii ei au cedat. S-a prăbuşit în braţele lui. El i-a ridicat trupul tremurând şi a dus-o la etaj. În sufragerie, a aşezat-o pe canapea. Dinţii ei clănţăneau. Pătura era împăturită pe un scaun. El a înfăşurat-o în jurul ei. „Mă întorc imediat. Voi suna la poliţie şi voi verifica restul casei. Rămâi aici.”

S-a dus în bucătărie şi a luat telefonul fără fir. În timp ce forma numărul, furia îi străbătea vinovăţia. Cineva intrase în casa lui Brooke. Dispecerul a promis un răspuns rapid.

Luke a închis şi a verificat restul casei. Cu excepţia farsei din pivniţă, nimic altceva nu părea în neregulă. Înapoi în bucătărie, a luat un pahar din dulap. Unde văzuse sticla aia de lichior? A deschis un dulap mai jos, lângă frigider. Ah, acolo era. O sticlă de coniac era vizibilă prin borcanul de sticlă al unui blender. A turnat un shot lung în pahar şi s-a întors în sufragerie.

Brooke nu îşi schimbase poziţia, dar Sunshine se târâse

pe canapea şi îşi odihnise capul în poala stăpânei ei. Empatia se revărsa din ochii canini când îi aruncă lui Luke o privire rapidă. Mâna lui Brooke mângâia capul câinelui într- o mişcare automată.

Luke s-a aşezat pe partea opusă a lui Brooke. A împins paharul cu lichior în mâna ei. „Ia o înghiţitură."

Ea a ridicat paharul, a adulmecat conţinutul şi a strâmbat din nas înainte de a-l aşeza pe masă. „Peruca era menită să arate ca Maddie." Vocea lui Brooke s-a frânt.

Luke a înfăşurat un braţ în jurul umerilor ei tremurânzi. „Ştiu."

„Dar el i-a înscenat totul, la fel ca lui Karen."

Luke a luat coniacul şi l-a dat pe gât. Intrusul o cunoştea pe Brooke suficient de bine pentru a-i exploata cele mai mari slăbiciuni.

Capitolul 26

Luke s-a uitat prin lumina laterală. Prin geamul deformat, a văzut un bărbat puternic de aproximativ patruzeci de ani, care se sprijinea puternic pe o pereche de cârje. Luke a deschis uşa.

Vizitatorul era îmbrăcat în pantaloni kaki şi o cămaşă oxford albastru deschis. O insignă de poliţist îi era fixată la curea. Pielea lui era roşcată- irlandeză, părul roşcat era cărunt la tâmple, iar nasul îi fusese spart cel puţin o dată. Pe alee se afla maşina de poliţie condusă de ofiţerul care sosise cu o jumătate de oră în urmă. În spatele acestuia se afla un SUV cu o emblemă circulară pe portieră.

„Şeful poliţiei Mike O'Connell.” A întins o mână musculoasă. „Spune-mi Mike.”

„Luke Holloway.” Luke îi strânse mâna, apoi se dădu înapoi pentru a-l lăsa să intre în foaier.

Şeful a intrat şchiopătând cu o grimasă. „Cum se simte bunica ta?”

„Bine, cu excepţia unei răceli. Mulţumesc pentru întrebare.” O'Connell se încruntă. „Trebuie să îi pun câteva întrebări lui Brooke.” „Bineînţeles. E în bucătărie.”

Luke s-a întors. „Bunica nu ştia dacă te-ai întors la serviciu.”

A urmat şeful. „Oficial, nu sunt, dar am vrut să văd asta personal.”

Luke l-a condus înapoi în bucătărie. Brooke stătea la masă, cu o ceaşcă de ceai aburind strânsă între ambele mâini. Sunshine o urmase din sufragerie. Câinele stătea lângă scaunul lui Brooke. Capul mare se sprijinea de şoldul stăpânei ei.

Ochii lui Brooke erau fixaţi pe uşa de la subsol. Ethan era jos, făcea poze şi strângea dovezi.

„Hei, Brooke. Mă duc să arunc o privire jos. Vorbim în câteva minute.” Şeful s-a îndreptat spre uşă şi a început o coborâre lentă şi evident dureroasă, cu cârjele în mâna stângă, cu balustrada apucată ferm cu cea dreaptă.

Luke l-a urmat în jos. Bocancii lui au lovit betonul. Şeful s-a dus în centrul camerei. Ochii lui albaştri scrutau fiecare centimetru din spaţiu.

„Tu ce crezi?” Luke a rămas în spate, în afara drumului.

„Cred că cel care a făcut asta este curajos, iar asta mă face să mă simt inconfortabil.” Mike s-a îndreptat spre fereastră, unde ofiţerul cu părul negru făcea prim-planuri ale geamului tăiat cu grijă. „Ai găsit ceva, Ethan?”

„Nişte fibre prinse în rama ferestrei.” Bliţul s-a declanşat în timp ce Ethan a făcut o fotografie. „A tăiat geamul, apoi s-a întins prin el pentru a debloca şi deschide fereastra.”

Simplu şi eficient. Disconfortul se agita în pieptul lui Luke. „Nu poate fi gras sau inapt dacă a intrat pe fereastra aia.”

„Sau mare. Eu sigur nu aş încăpea.” Şeful s-a uitat înapoi la Luke. „Dar te- ai putea strecura prin ea.”

„Trebuia să fie destul de puternic ca să aducă şi manechinul ăla aici”, a spus Luke.

„Fă şi poze de ansamblu, Ethan, din toate unghiurile.” O'Connell s-a îndreptat spre colţ şi s-a holbat la manechin. „Cât crezi că cântăreşte?”

Luke s-a gândit. „Douăzeci de kilograme, poate, dar braţele şi picioarele se îndoaie doar la nivelul umerilor şi şoldurilor. Nu ar fi uşor de manevrat.”

Şeful s-a aplecat mai aproape. „Arată ca sângele adevărat.”

„Şi miroase real.” Din păcate, nasul lui Luke îi recunoscuse mirosul crud.

„O să aflăm sigur. Şi să vedem dacă ne putem da seama de unde provine manechinul. Asta nu e ceva ce majoritatea oamenilor ar avea prin preajmă.” Mike îi dădu lui Ethan instrucţiuni suplimentare, apoi se întoarse spre scări. Luke rămase în urmă, fără să-l grăbească.

Şeful a urcat încet înapoi în bucătărie. S-a afundat într-un scaun de bucătărie şi a lăsat să respire greu. „Când a fost ultima dată când cineva a fost în subsol?”

„Am trecut prin toată casa când i-am adus pe Brooke şi pe copii acasă în această după-amiază. *Asta* nu era acolo jos.” Luke şi-a muşcat vinovăţia. „Nu am verificat-o când ne-am întors acasă acum nouăzeci de minute.”

„Deci a fost pus acolo în această seară.” Mike a studiat-o pe Brooke. „Seamănă cu ceea ce cred eu că seamănă?”

Brooke se uita în ceaşca ei. Un vârtej subţire de abur se ridica din cana ei. „Da. Configuraţia este exact aşa cum a fost lăsată Karen.”

„Ai găsit-o, nu-i aşa?” a întrebat Mike cu o voce liniştită.

Încă studiindu-şi băutura, Brooke a dat din cap. Un tremur i-a străbătut trupul, iar inima lui Luke a cedat. Ştia că Karen fusese ucisă, dar nu şi că Brooke fusese cea care găsise cadavrul. Nu era de mirare că nu trecuse niciodată peste asta.

„Câţi oameni ştiu despre Karen?”, a întrebat şeful.

„Toată lumea. Ştiţi că spun povestea ei de fiecare dată când predau un curs de autoapărare pentru femei.” Vocea lui Brooke era plată, tulburător de lipsită de emoţie. „Şi presa a reluat povestea la ştiri miercuri dimineaţă.”

Şeful a scos un carneţel din buzunarul de la piept al cămăşii sale cu nasturi. „Cazul lui Karen a fost închis, nu?”

„Da, fostul ei prieten a fost condamnat pentru uciderea ei. Este încă în închisoare.” Brooke şi-a atins cana cu degetul.

„Are vreun motiv special să-ţi poarte pică?” a întrebat Mike.

„Am depus mărturie despre cearta pe care a avut-o cu Karen în noaptea în care a fost ucisă.” Brooke a scos un suspin înfrânt. „Şi am apărut alături de părinţii lui Karen la audierea sa pentru eliberarea condiţionată de acum doi ani.”

Şeful şi-a notat. „Ok. O să verific dacă ucigaşul lui Karen este încă în închisoare şi o să văd dacă a avut vizitatori sau scrisori interesante în ultima vreme. Nu ar fi prima dată când un deţinut aranjează o activitate criminală din interiorul închisorii.”

„Mă îndoiesc că e el.” Brooke şi-a lăsat cana jos şi a

îndreptat o privire spre şeful poliţiei. „Va încerca eliberarea condiţionată din nou anul viitor. De ce ar face ceva care să pericliteze asta?”

Omul comisese deja o crimă. O ameninţare îndrăzneaţă nu i se părea prea exagerată lui Luke. „Poate că nu vrea ca oamenii să protesteze la următoarea audiere pentru eliberarea sa condiţionată.”

„La asta mă gândeam şi eu.” Mike a dat din cap. „Şi dacă nu este el, atunci avem de-a face cu cineva care face asta pentru a o chinui pe Brooke.”

Luke se lăsă pe blatul din bucătărie şi îşi încrucişă braţele pe piept. „Crezi că a fost atacatorul lui Maddie?”

„Asta e o altă posibilitate.” Şeful îşi frecă tâmpla.

„Ce s-a întâmplat cu camerele de supraveghere de la spital?” Telefonul mobil al lui Luke a vibrat în buzunarul din spate. L-a scos, s-a uitat la ecran şi l-a băgat înapoi în buzunar. Avea destule pe cap tară să mai adauge şi trauma trecută la amestec.

„Absolut nimic”, a spus şeful. „Nu am putut găsi niciun cadru în care cineva să se fi jucat cu platourile de masă.”

„Cum rămâne cu Joe Verdi?” Telefonul lui Luke bâzâi o dată, indicând un mesaj vocal pe care Luke ştia că îl va şterge fără să-l asculte.

„Chiar crezi că Joe ar face ceva atât de calculat?” a întrebat Brooke.

„Cine ştie de ce este capabil când este treaz”, a spus Luke.

„O să aflăm unde a fost Joe în seara asta.” Şeful a dat din cap. „Mai este cineva care ţi-ar putea purta pică? Aveţi un fost soţ, nu?”

„Ne-am despărţit acum doi ani. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Divorţul nostru a fost la fel de amiabil ca oricare

altul.” S-a oprit, a lăsat să respire. „Ian a fost cel care m-a părăsit. Are o viaţă complet nouă şi pare mulţumit. În plus, era în Philadelphia când s-a întâmplat asta.” A făcut un gest spre uşa de la subsol.

„Era prin preajmă când colega ta de cameră a fost ucisă?”

„Da.” Brooke s-a holbat la mâinile ei încleştate. „Ne întâlneam încă din primul an de facultate.”

„Atunci tot aş vrea să vorbesc cu el. S-ar putea să-şi amintească ceva ce tu nu-ţi aminteşti.”

„Îmi amintesc *totul* din acea perioadă. Fiecare lucru în parte.” Brooke i-a dat şefului informaţiile de contact ale lui Ian.

Mike a notat. „Nimeni altcineva? Nu v-aţi certat în ultima vreme?”

Brooke a scuturat din cap. „Nu.”

Mike a făcut o notă. „Locuieşti aici singură cu copiii tăi?”

Brooke a dat din cap. „Luke şi cu mine i-am lăsat acasă la tatăl lor pentru weekend. După vizita lui Joe de aseară, m-am simţit mai bine dacă erau departe de aici pentru câteva zile.”

Şeful şi-a închis caietul. „Este cineva cu care poţi sta câteva zile? Dă-ne ceva timp să ne dăm seama de asta.”

Brooke a scuturat din cap. „Toţi prietenii mei locuiesc aici, în oraş, şi nu voi pune niciunul dintre ei în pericol.”

„Ce zici de un hotel?” a spus Mike. „Nu-mi place ideea că eşti singură
aici.”

Luke s-a sprijinit de spătarul unui scaun. „Nu va fi singură. Voi fi aici până luni.”

„Mă gândesc la un sistem de securitate. Îmi poţi recomanda pe cineva?” a întrebat Brooke.

Mike a aprobat din cap. A scos o carte de vizită din buzunar şi i-a înmânat- o lui Brooke. „Am un prieten care

instalează alarme. E cel mai bun. Spune-i că te-am recomandat eu. Îţi va face o ofertă bună.”

„Mulţumesc.” Brooke a strecurat cartea de vizită în buzunar.

„Voi pune schimbul de noapte să treacă pe aici în timpul nopţii. Nu ezitaţi să sunaţi dacă vedeţi ceva suspect. Absolut orice. Dacă o creangă vă freacă geamul în mod greşit, vreau să ne sunaţi.” Şeful s-a întors spre Luke. „Dacă auziţi un zgomot afară, nu verifica singur. Sună-ne. Nu vrei să o laşi vulnerabilă în timp ce tu te joci de-a eroul.” O lumină aspră în ochii şefului a făcut ca afirmaţia să pară personală.

Luke a înghiţit. „Nu-ţi face griji. Nu sunt un erou.”

$$$

Brooke şi-a aşezat cana goală pe masă. Din uşa deschisă a subsolului emanau lovituri şi trosnete. Ethan căra o geantă mare şi greoaie prin uşă şi ieşea din casă.

Manechinul.

Ea a tremurat şi şi-a frecat braţele încrucişate. Luke s-a dus la aragaz şi a pornit arzătorul de sub ceainic.

Ethan s-a întors în subsol şi a mai făcut câteva drumuri până la maşina sa cu cutii de dovezi. În cele din urmă, a închis uşa. „Am terminat acolo jos. Ar trebui să astupi fereastra”.

„O voi face. Mulţumesc.” Luke i-a arătat ieşirea şi a dispărut în subsol.

Încercând să nu sară la fiecare lovitură de ciocan, Brooke a făcut ceai proaspăt, dar lichidul fierbinte nu a făcut mare lucru pentru a alunga răceala din stomac.

Ciocănitul s-a oprit. Luke s-a întors la etaj şi s-a strecurat într-un scaun.

„Am acoperit-o, dar nu mă simt prea în siguranţă aici. Ce-ar fi să ne cazăm la un hotel pentru o noapte?”

„Nu pot.” Brooke a dus o mână la câinele lipit de ea. „Nu ai cum să strecori un câine atât de mare într-un hotel.”

„Şi cred că e prea târziu să începi să chemi îngrijitorii de câini.”

„Nu o las singură aici.” Brooke a îmbrăţişat-o strâns pe Sunshine. Joe sau oricine ar fi lăsat manechinul în pivniţa ei ar fi putut să-i rănească câinele. Singura ameninţare pe care o reprezenta Sunshine era să se împiedice de ea. De fapt, Brooke nici măcar nu se simţea confortabil să lase câinele acasă în timp ce ea mergea mâine la serviciu şi ar fi preferat să doarmă la hotel decât cu o puşcă încărcată sub pat. „Cred că aş putea să o las cu Abby pentru câteva zile. Schimbăm câinii pentru vacanţe.”

Brooke a pus mâna pe mobil şi a făcut aranjamentele. La etaj, a îndesat pijamale, haine de schimb şi alte câteva lucruri esenţiale într-o geantă mică. Când s-a întors jos, Luke împacheta mâncarea câinelui. „Unde mergem?”

„Ai încredere în mine.”

Ea o făcuse deja. „Cred că mâine trebuie să-mi iau o zi liberă.”

„Ai avut o săptămână infernală.” Luke şi-a strecurat laptopul în geantă şi a încărcat portbagajul.

În maşină, ea a sunat la numărul secretarei şcolii şi a lăsat un mesaj. Cincisprezece minute mai târziu, au oprit în faţa casei înguste a lui Abby. Brooke a condus câinele de pe bancheta din spate. S-a aplecat să şteargă o baltă de salivă de pe pielea moale. Oops. Blana câinelui acoperise scaunul şi covorul. Şi-a făcut o notă mentală să dea cu aspiratorul

maşina lui Luke.

Luke a dus punga cu mâncare pentru câini la uşa din faţă. Veranda lui Abby era decorată cu dovleci şi tulpini de porumb. Lumina portocalie sclipea din gardurile vii de sub fereastra din faţă.

Un *woof* gutural şi sunetul unor labe grele l-au trimis pe Luke înapoi cu un pas. „E în regulă. E doar Zeus”, a spus Brooke.

Sunshine şi-a mişcat coada. Într-un halat de flanel care o acoperea de la gât la picioare, Abby a deschis uşa. Câinele de lângă ea era de mărimea unei maşini compacte. Casa era stil vagon, construită o cameră după alta. Brooke a condus-o pe Sunshine în camera de zi. În spatele ei erau sufrageria şi o bucătărie mică.

„Sfinte Sisoe.” Luke a trecut pe lângă mastiff-ul lui Abby şi a aşezat punga de mâncare pentru câini pe masa din sufragerie. „Cât de mare e?”

„Cam nouăzeci de kilograme.” A spus Abby. „Dar nu-i va face rău. Iubeşte alţi câini şi este foarte blând.”

Brooke i-a desprins lesa lui Sunshine, iar câinii au început să adulmece şi să se agite.

„Lucru bun”, a spus Luke.

„Eşti sigură că nu vrei să stai aici?” Abby a pus o mână pe braţul lui Brooke. „Zeus este un câine de pază mult mai bun decât Sunshine.”

„Mulţumesc pentru ofertă, dar cred că un hotel este cea mai sigură opţiune. Nimeni nu va şti că sunt acolo.” Brooke nu-şi putea pune prietena în pericol.

„Bine.” Abby a îmbrăţişat-o. „Nu-ţi face griji pentru câine. Va fi bine.” „Dacă dimineaţă încă îşi mai protejează piciorul, îi poţi da una din astea.” Brooke i-a înmânat prietenei sale medicamentul pentru artrită al lui Sunshine. „Mulţumesc.”

Înapoi în maşină, Brooke s-a uitat peste bancheta din spate. „Îţi voi aspira interiorul mâine.”

„Nu-ţi face griji în privinţa asta.” Luke a ridicat din umeri. „E doar un pic de păr.”

„De fapt este o mulţime de păr.”

Luke a râs. „Tot nu contează.”

„Unde mergem?” Brooke se aşează pe spate. „Te-ai hotărât asupra unui hotel?”

„Nu am putut găsi nimic local cu suficientă securitate.” Luke a ieşit din aleea lui Abby şi a intrat pe drumul principal. „Este un drum lung, dar aş prefera să merg unde ştiu că vei fi în siguranţă în seara asta – la mine în Manhattan.”

„Vrei să conduci până la New York City?”

„Locuiesc într-o clădire foarte sigură şi am un sistem de alarmă separat în apartamentul meu. Chiar am nevoie de un somn bun şi tu la fel.” Luke se îndreptă spre autostradă. „Nu vreau să-mi fac griji pentru Joe sau pentru altcineva pentru restul nopţii.”

Brooke a scuturat din cap. „Manechinul din subsol nu seamănă cu Joe. Prea multă prevedere. E furios şi impulsiv. A pus animale moarte în cutia mea poştală şi a aruncat o piatră prin fereastra mea, la vedere. Asta a fost diferit. Cel care a aranjat scena a trebuit să găsească un manechin, să cerceteze crima lui Karen şi să-şi dea seama când vom ieşi. Când a făcut toate astea dacă a fost în închisoare cu o noapte înainte?”

„Toate punctele sunt bune, dar Joe era supărat. Poate că s-a uitat deja la crima lui Karen.”

„Şi avea un manechin prin preajmă?”

„Nu se ştie niciodată. Cineva a avut unul la îndemână şi asta e destul de înfiorător.” Luke şi-a scărpinat bărbia. Perii

bărbii lui îi răzbăteau pe degete. „Mai este cineva care ar putea să vrea să te rănească aşa? Ce zici de profesorul de istorie?”

„Tony?” Brooke s-a tras înapoi. „Trebuie să glumeşti.”

„Are ceva rău pentru tine.” a argumentat Luke. „Şi a fost foarte nefericit când te-a vizitat zilele trecute.”

„Tony s-a ataşat de şi alţi profesori. Nu i-a urmărit niciodată.”

„Şi? A apărut vreodată la uşa vreunuia dintre ceilalţi profesori?”

„Nu prea cred.”

„Poate că e mai obsedat de tine. Starea lui mentală s-ar putea să se deterioreze.”

Brooke s-a întors spre fereastra pasagerului şi a privit noaptea întunecată trecând. Luke avea dreptate. Îl va suna pe Mike şi îi va spune despre Tony dimineaţă. Îi scăpaseră cu desăvârşire semnele că Tony se ataşase de ea. Ce altceva îi mai scăpase?

A trecut printr-o listă mentală cu toţi cei pe care îi cunoştea şi nu a găsit nimic. Mai era cineva pe care îl interpretase greşit? Cineva care voia să o rănească?

Capitolul 27

„Brooke, suntem aproape acolo.”

Ea a sărit. Mâna lui Luke a coborât de pe umărul ei pe braţul ei. „Imi pare rau. Nu mi-a plăcut să te trezesc.”

A clipit şi s-a uitat pe parbriz. Ploaia puternică se revărsa pe geam. Ştergătoarele se chinuiau să ţină pasul. Traficul

trecea cu repeziciune, chiar dacă era trecut de miezul nopţii. Pe stradă se aliniau clădiri înalte luminate puternic, ale căror imagini erau înceţoşate de ploaia torenţială. Manhattan.

Luke a intrat într-o parcare subterană şi s-a oprit lângă o cabină supravegheată. Un braţ mecanic galben bloca intrarea. Făcându-i cu mâna paznicului, Luke a apăsat un buton de pe parasolar, iar bariera s-a ridicat. Au trecut pe dedesubt, au coborât două alei şi au parcat într-un loc numerotat.

Brooke s-a întins şi a ieşit din maşina care picura. Luke le-a luat bagajele din portbagaj. Au trecut prin două rânduri de maşini. Ea a tremurat când paşii lor au răsunat pe betonul din spaţiul umed şi gol. Un lift a urcat un etaj şi s-a deschis spre un hol amplu şi marmorat. Configuraţia era asemănătoare cu cea de la locuinţa lui Ian din Philly, dar erau doi agenţi de pază de serviciu, unul la un birou, celălalt stând discret lângă lifturi. Un semn pe perete pe care scria FITNESS CLUB OPEN 5 A.M. TO 11 P.M. arăta spre un alt hol. Dintr-o arcadă care traversa holul se auzeau voci în surdină şi sunetele metalice ale ustensilelor care loveau farfuriile dintr-un restaurant.

Paznicul de la birou s-a uitat la Luke.

„Bună seara, domnule Holloway.”

„Bună seara, Max.” Luke a trecut un card cheie printr-un cititor de pe birou. Acesta a clipit verde. A condus-o pe Brooke spre lift.

„Domnule Holloway.” Al doilea paznic apăsase deja butonul liftului. Ţinea uşa în timp ce Luke şi Brooke urcau.

„Mulţumesc, Phil.” Luke a apăsat pe numărul trei.

Uşile s-au închis. Călătoria a durat trei secunde. Paşii lor erau tăcuţi pe

covorul din hol. El şi-a scos cheia din buzunar şi a deschis uşa. Brooke a intrat

într-un apartament modern, elegant. Un hol scurt ducea într-un living spaţios cu lemn de esenţă tare strălucitor, mobilă din mahon şi accente de roşu intens. Ferestrele din podea până în tavan dădeau spre strada oraşului. Luminile scânteiau printre picăturile de ploaie care cădeau în cascadă pe geamuri. Totul era scund şi lung. Bucătăria din granit negru şi oţel inoxidabil se deschidea spre spaţiul de locuit.

„Wow.” A trecut o mână peste o măsuţă lustruită până la un luciu înalt. Câinele şi copiii ei ar fi distrus locul ăsta în trei secunde. La naiba, *îi* era frică să atingă ceva. A verificat să vadă dacă a lăsat amprente pe lemn. Totul era curat.

Luke a traversat camera până la un alt hol scurt. A dat din cap spre o uşă.

„Îţi voi pune lucrurile în dormitor. Tu poţi lua patul. Eu voi lua canapeaua.”

Brooke l-a urmat în dormitor. Spaţiul era restrâns, dar mai multe ferestre din podea până în tavan făceau camera să pară mai mare. Un pat king -size cu platformă dădea spre privelişte.

„Nu trebuie să renunţi la patul tău pentru mine.”

„Nu e o problemă.”

Dar Brooke nu voia să fie singură. Îl voia pe el. Voia contact uman, piele şi căldură şi suficientă senzaţie fizică pentru a bloca imaginile urâte din capul ei.

Ea a aruncat o privire în jurul dormitorului frumos, dar auster. Apartamentul lui era luxos, dar nu era cald sau primitor. Nici măcar patul, cu plapuma sa perfect netedă de culoare purpurie, nu părea primitor.

Apartamentul său arăta clar acest lucru. Erau oameni foarte diferiţi, cu gusturi şi obiective de viaţă opuse. O relaţie între ei nu ar fi mers niciodată. Dar ea încă îl dorea.

„Baia este pe aici.” Luke a apăsat pe un întrerupător de

perete.

A aruncat o privire în baia alăturată, plină de granit negru şi sticlă. Totul strălucea. Un duş imens cu jet multiplu domina spaţiul. Nu se vedea nici o pată de praf.

Luke se va întoarce în această viaţă în doar câteva zile. Nu-l putea avea pentru totdeauna, dar poate îl putea avea pentru o noapte. Era al naibii de obosită să doarmă singură. L-a urmat înapoi în bucătărie.

Cu mişcări încordate, a deschis un răcitor de vin de sub tejghea şi a ales o sticlă de vin alb.

„Doreşti un pahar?” L-a destupat.

„Mi-ar plăcea unul, mulţumesc.” Brooke s-a aplecat şi a citit eticheta: PINOT GRIGIO.

El a turnat două pahare. Aşezată pe marginea unui taburet înalt de la tejghea, ea a sorbit. Vinul a plutit, uşor şi crocant, peste limba ei şi în burta ei agitată.

„Ce zici de o gustare?” Luke a pregătit o farfurie cu brânză şi biscuiţi.

Nici biscuiţii, nici brânza nu i-au plăcut. A renunţat şi s-a concentrat asupra vinului.

„Ai terminat deja?” Luke i-a aruncat o privire întrebătoare la pahar.

„E foarte bun.” Îi curgea în sânge şi i se aşternea cald peste nervi.

Luke şi-a gustat vinul. „E o recoltă frumoasă.” A mâncat nişte biscuiţi şi a gesticulat spre farfurie. „Nu ţi-e foame?”

„Nu chiar.” Oricum, nu pentru biscuiţi.

Apartamentul lui Luke se simţea ca o lume cu totul nouă. Una în care nu trebuia să se gândească la Karen sau Maddie sau cărămizi prin ferestre sau farse oribile.

Măcar pentru o dată, voia să-şi cureţe mintea şi să-şi lase corpul să preia controlul.

Ea s-a întors cu faţa la pieptul lui şi şi-a strecurat braţele în jurul gâtului lui. „Nu trebuie să dormi pe canapea.” S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de ale lui. Mâinile ei au coborât în jos pentru a desface primii doi nasturi ai cămăşii lui.

Avea gust de vin şi brânză. Corpul lui a devenit încordat şi ea a sperat cu disperare că nu făcuse o greşeală imensă. Când limba lui i-a intrat în gură, Brooke a deschis gura pentru a o primi cu uşurare. Şi-a lăsat mâinile să se plimbe pe planurile dure ale pieptului lui.

„Nu trebuie să faci asta, Brooke.” Luke i-a murmurat în gură, iar ea a ezitat. Făcea ea asta greşit? Nu era el excitat? Brooke şi-a alunecat mâna şi mai mult în jos pentru a acoperi proeminenţa din blugii lui, iar el a oftat. Cu siguranţă era excitat. I-a descheiat cămaşa până la capăt. *Sfinte Sisoe.* Acolo era stomacul lui, slăbuţ şi sfâşiat într-o formă clasică pe care ea nu o văzuse niciodată în afara unei reclame de revistă. Dar asta nu era o poză. Era solid şi real şi la îndemână.

„Brooke, nu vreau să profit de tine.” Luke a oprit-o, ţinându-i braţele ferm. Respiraţia îi venea greu, faţa îi era înroşită, iar erecţia i se încordase destul de evident de partea din faţă a pantalonilor.

Brooke şi-a înăbuşit un râs la ridicolul afirmaţiei lui. Ea îl sărutase. Îi descheiase cămaşa. Încercase să îi descheie blugii. El nu o atinsese decât cu buzele, doar pentru a-i împiedica mâinile să îi mai scoată din haine. Cu toate acestea, el era preocupat să nu profite de ea.

„Cred că glumeşti.”

„Nu. Serios. Nu e vorba că nu te găsesc atrăgătoare. Crede-mă. Şi eu te vreau, dar eşti într-o stare vulnerabilă acum. Vreau să fiu sigur că asta vrei cu adevărat. Nu sunt

material pentru relaţii.”

Brooke s-a holbat pentru un minut. Nu ştia ce să spună. *Acţiunile vorbesc mai tare decât cuvintele.*

„Luke, ceea ce vreau este să nu mai vorbeşti. Acum.” Mâinile ei tânjeau să îi mângâie pielea goală. Părul închis la culoare se învârtea pe pieptul lui şi cobora în talia blugilor lui. Ochii lui Brooke au urmărit urma. A ieşit din transă şi şi-a lipit corpul de al lui. Cu mâinile încă imobilizate, a început să îi sărute pieptul, ceea ce s-a dovedit a fi exact mişcarea potrivită.

Strânsoarea braţelor ei s-a relaxat în timp ce mâinile lui au alunecat pe braţele ei într-o mângâiere blândă. Brooke şi-a învârtit limba în jurul mamelonului lui, iar el a gemut.

„Brooke.” Singurul cuvânt pe care i l-a suflat pe creştetul capului ei nu a sunat deloc ca „te rog, opreşte-te”. A sunat mult mai mult ca o declaraţie de genul „continuă, iubito”.

Brooke şi-a scăpat braţele din strânsoarea lui şi şi-a lipit mâinile de pieptul lui gol. Dorinţa i se umfla în piept într-un val mistuitor. O durere i-a pulsat în burtă când gura ei i-a găsit din nou pielea. Voia mai mult de la el. Totul din el. Şi-a lins drumul pe pieptul lui.

Arăta a bărbat, mirosea a bărbat, avea gust de bărbat. Gura ei s-a mutat mai jos, iar corpul lui a tresărit când limba ei i-a atins buricul. Mâinile lui s-au dus la umerii ei, dar au rămas acolo, tremurând uşor, aproape moi.

Brooke a ridicat privirea. Ochii lui erau fixaţi pe faţa ei, cu pleoapele pe jumătate închise. Transpiraţia îi umezea pieptul. Părea neputincios, ca şi cum ar fi fost sub o vrajă pe care i-o aruncase ea.

Puterea a inundat corpul lui Brooke, iar sângele ei a început să îi zumzăie prin vene. Nu se simţise niciodată la conducere, ca şi cum ar fi fermecat un bărbat cu sexualitatea

ei. Sexul cu Ian fusese întotdeauna plăcut, dar previzibil.

Lui Ian nu-i plăcea să piardă controlul. Niciodată. În acel moment, nu o deranjase, dar nu ştia ce pierdea. Sentimentul era eliberator, îmbătător, eliberând-o de neputinţa pe care o experimentase toată săptămâna. Luke abia o atinsese, iar ea era mai excitată decât fusese vreodată în viaţa ei.

Hainele îi zăngăneau pe piele şi tânjea să se elibereze de ele, să simtă pielea lui Luke alunecând peste a ei.

Brooke s-a ridicat şi şi-a apucat tivul hanoracului, pregătită să şi-l tragă pe cap. Apoi s-a oprit. Dacă ea îl putea vedea atât de bine, şi se bucura de privelişte, atunci şi el ar fi putut să o vadă la fel de clar. Alergatul o menţinea într-o formă decentă, dar stomacul ei plat era marcat de vergeturi argintii pe care luminile strălucitoare ale bucătăriei le-ar fi scos în evidenţă. Experimentase o renaştere sexuală în ultimele câteva zile, dar încrederea în sine nu-şi revenise *atât* de mult. O lumină mai slabă era cu siguranţă o necesitate. Lumina lumânărilor ar fi fost perfectă.

„Ce s-a întâmplat?” Vocea lui Luke era plină de îngrijorare. „Dacă ai îndoieli, nu trebuie să mergi până la capăt cu asta. Ne putem opri oricând doreşti.”

„Nu. Crede-mă. Vreau să merg până la capăt cu asta. Nu ai idee cât de mult îmi doresc să trec prin asta.” Ea a ezitat. Nu avea nevoie să mai scoată în evidenţă nesiguranţa ei. „Să mergem în dormitor, unde e mai confortabil.” Ea l-a luat de mână şi l-a condus din bucătărie.

În dormitor, ea l-a tras din nou aproape, lăsându-şi mâinile să treacă pe abdomenul acela uimitor. Luminile oraşului se filtrau prin geamul stropit de ploaie, dar camera era mai mult umbră decât lumină. Ea şi-a întins degetele pe burta lui plată şi tare. Doamne, modelele alea Abercrombie & Fitch nu se comparau deloc cu el.

Luke s-a îndepărtat. „Stai puţin.” A mişcat un întrerupător de pe perete. Jaluzelele au coborât peste ferestre cu un vâjâit uşor. El s-a întins după lampa de lângă pat.

Ea i-a pus o mână pe braţ. „Ce-ar fi să aprinzi lumânările alea în schimb?”

„Vreau să te văd.” Vocea lui era groasă şi răguşită şi o excita şi mai mult. Dar totuşi.

„Ah, dar asta e chestia. Nu sunt atât de sigură că vreau să fiu văzută.” Ochii ei au căzut la podea. „Corpul meu nu mai este chiar perfect.”

„Brooke.” Luke s-a întins după lumină şi a aprins-o. „Corpul nimănui nu este perfect. Vreau să văd totul.” A stat acolo câteva secunde lungi, cântărind în tăcere nişte factori nespuse.

Brooke şi-a ţinut respiraţia. Se răzgândea el?

În cele din urmă, a făcut un pas în spate şi a vorbit. „Să-ţi spun ceva. Ţi-l arăt pe al meu dacă tu mi-l arăţi pe al tău. Apoi vom vedea dacă mai *vrei* să te culci cu *mine.”* Expresia stoică de pe chipul lui îi spunea că se temea de refuzul ei, iar inima i se umflă de curajul pe care i-l ceruse oferta lui. El şi-a dat jos propria cămaşă şi s-a întors.

Brooke abia şi-a stăpânit răsuflarea care voia să-i iasă din plămâni la vederea cicatricilor furioase care-i acopereau spatele ca nişte petice prost asortate. În ciuda lunilor care trecuseră de când suferise rănile, unele dintre cicatrici păreau proaspete şi crude.

„Doare?” Întrebarea a ieşit într-o şoaptă.

„Nu prea mult. Pielea nu are sensibilitate în unele locuri, iar în altele este neobişnuit de sensibilă. Uneori mă mănâncă. Este rigidă.” S-a întors cu faţa la ea. „Mai eşti interesată?”

Chiar credea el că ea nu va fi? În orice caz, manifestarea

lui de încredere o excitase şi mai mult.

Ea a dat din cap şi a ridicat o sprânceană. „Oh, da.”

Zâmbetul i s-a răspândit încet pe faţă şi apoi s-a transformat într-o privire plină de umor. El a mişcat o sprânceană spre ea. „E rândul tău.”

Brooke şi-a apucat tricoul şi l-a tras pe deasupra capului. Ochii lui Luke sau luminat când i-a privit sânii, ţinuţi într-o poziţie încântătoare şi atrăgătoare de un sutien push-up. Sfârcurile ei furnicau şi se strângeau de parcă el le-ar fi atins. Şi-a prins degetele mari în talia blugilor şi i-a tras încet în jos peste şolduri şi picioare. Doar în bikini cu şnur, ea stătea în faţa lui, chiar în afara razei de acţiune.

„Dă-i jos.” Cererea lui era mai mult respiraţie decât voce.

Brooke s-a întins în spatele ei şi a desfăcut sutienul. Bretelele i-au alunecat pe braţe în timp ce acesta a căzut pe podea. S-a aplecat să-şi scoată chiloţii şi s-a uitat la Luke. Foamea de pe faţa lui în timp ce îi privea corpul gol i-a şters toate îndoielile. Sângele ei a început să bâzâie din nou.

Stând în faţa lui în timp ce el se holba la ea, Brooke a găsit erotic faptul că ea era goală şi el era încă îmbrăcat în mare parte. El nu se mişcase, dar vena din partea laterală a gâtului i se umfla ritmic cu fiecare bătaie a inimii.

Brooke a păşit spre el şi şi-a lipit sânii goi de pieptul lui, frecându-şi sfârcurile de părul aspru. El şi-a ridicat mâinile timid spre umerii ei şi le-a despărţit corpurile câţiva centimetri. Brooke a privit, fascinată de tremurul uşor al degetelor lui în timp ce cu o mână îi mângâia încet sânii în jos. I-a legănat în palma lui. Ea a închis ochii şi s-a aplecat în atingerea lui.

„Vreau să savurez fiecare bucăţică din tine. Nu e nici o grabă.” El a şoptit în timp ce buzele lui îi atingeau tâmpla.

De fapt, era, iar afirmaţia lui nu făcea decât să alimenteze

focul din ea. Brooke avea să ardă o siguranţă dacă nu-l băga în ea cât mai curând. Dar Luke părea mulţumit să îi atingă doar sânul, uitându-se la mâna lui ca şi cum ar fi fost complet fascinat de greutatea şi moliciunea ei în degetele lui. Brooke, însă, avea o mulţime de alte părţi ale corpului care implorau, strigau, cereau să fie mângâiate. O dorinţă pe care doar Luke o putea satisface.

Avea nevoie să simtă urgenţa care curgea prin venele lui Brooke într-un val gros şi fierbinte.

Ea şi-a ridicat din nou ochii spre ai lui şi a apăsat cu palma pe erecţia lui prin pantaloni. Respiraţia i s-a oprit şi i s-a accelerat când degetele ei au deschis nasturele blugilor lui. A tras fermoarul în jos cu grijă şi l-a eliberat în palma ei. Ei bine, mai mult decât palma ei. Era uriaş şi greu în timp ce ea îl legăna în mâna ei. Satin peste oţel.

Degetul lui mare s-a mişcat pentru a-i atinge sfârcul, iar Brooke a simţit furnicături până în adâncul burţii. Urgenţa i-a înlocuit nevoia de a se simţi puternică. I-a tras blugii până la genunchi şi l-a împins înapoi spre pat, erecţia lui fiind la fel de impresionantă ca un zgârie-nori din Manhattan. Când i-a dat pantalonii la o parte, mâna lui s-a strâns peste a ei. Venele din antebraţ i s-au încordat cu tensiune. S-a zis cu faptul că el nu era la fel de excitat ca ea.

„Noptiera.” Cuvintele lui erau guturale şi încordate.

Brooke a băgat mâna în sertar şi a scos o cutie de prezervative.

I-a înmânat unul şi a aruncat restul pe noptieră. Se gândea vag că ar trebui să fie nervoasă, dar burta i se strângea de nerăbdare.

Folia era alunecoasă în degetele transpirate ale lui Luke.

„Poate ar fi mai bine să iau asta.” L-a luat de la el şi a desfăcut pachetul, întrebându-se dacă îşi va aminti cum să îşi

pună unul dintre acestea. Trecuseră mulţi ani de când nu mai avusese nevoie să folosească un prezervativ. Din fericire, se dovedise a fi la fel ca mersul pe bicicletă, iar designul de bază nu se schimbase în două decenii.

Brooke s-a urcat pe el şi i-a încălecat şoldurile.

Mâna lui a alunecat pe burta ei şi a coborât între picioarele ei, explorând- o uşor şi testând-o. Nu trebuia să-şi facă griji. Ea era mai mult decât pregătită. Era mult mai mult decât pregătită; avea să termine de una singură dacă el nu se grăbea.

Şi la naiba, nu ar fi păcat?

Un deget a alunecat în ea, iar el s-a încordat. Când ea a vrut să coboare pe el, mâinile lui i-au prins şoldurile, oprindu-i coborârea.

„Ce s-a întâmplat?” Brooke a oftat, încercând să nu-şi scoată irascibilitatea din voce. Atât de aproape şi totuşi atât de departe.

„Nu vreau să te rănesc.” Fata i s-a înroşit, atât din cauza efortului, cât şi a unei uşoare urme de jenă. „Eu sunt... un tip mare, iar tu eşti atât de... ah... mică.”

Brooke nu şi-a putut stăpâni scurtul hohot de râs care i-a ieşit de pe buze. Şi-a acoperit repede gura pentru a înăbuşi orice alte chicoteli. Dacă exista o regulă de neclintit despre bărbaţi şi sex, aceasta era că o femeie nu trebuia să râdă când vorbeau despre părtile lor masculine. Avea tendinta să strice atmosfera.

Luke a ridicat o sprânceană.

„Îmi pare rău. Nu râd de tine. Serios.” Ea a respirat adânc şi s-a calmat. Nu voia să vorbească. Îşi dorea erecţia lui uriaşă în ea chiar acum, frecând-o acolo unde o durea, dar el era atât de al naibii de grijuliu. „Crede-mă. O să apreciez tot ce ai pentru mine.” Cu această ultimă afirmaţie, ea l-a luat

în corpul ei într-o singură lovitură lungă.

Sfinte...

El a umplut-o complet. Ea a rămas nemişcată, lăsându-şi corpul să se adapteze la prezenţa lui.

Oricine ar fi spus că mărimea nu contează *era* plin de rahat.

Brooke s-a ridicat şi a coborât uşor pe el. Trupul lui Luke s-a crispat şi sa ridicat de pe pat. Transpiraţia îi perla fruntea şi pieptul. Mâinile lui s-au ridicat să îi cuprindă sânii. Degetele i-au mângâiat sfârcurile.

Cu palmele apăsate pe stomacul lui, ea s-a mişcat din nou, savurând senzaţia mişcării lente din corpul ei.

A tras-o la pieptul lui şi i-a suflat în ureche: „Brooke.”

Mâinile lui Luke i-au prins şoldurile. Degetele s-au învârtit în jurul ei pentru a-i strânge fundul. Pieptul lui se umfla în timp ce ea aluneca în sus şi în jos pe pieptul lui. „Uşurel. Nu vreau să se termine atât de repede.”

Dar Brooke nu putea controla mişcarea şoldurilor ei. Acestea pulsau mai repede până când Luke a înfăşurat-o cu ambele braţe şi, cu o rostogolire rapidă, a răsturnat-o pe spate.

Şi-a încetinit mişcările, dar Brooke era deja prea departe pentru a se opri. „Nu. Mai repede. Te rog.” *Aproape am ajuns.*

El a mormăit şi s-a ridicat deasupra ei. Sprijinindu-şi greutatea cu braţele, a intrat în ea. Brooke s-a agăţat de umerii lui în timp ce punctul culminant creştea. Presiunea a crescut până când abia mai putea să respire.

Transpiraţia se amesteca. Şoldurile lui Luke înaintau mai repede. Corp ul ei a alunecat pe cearşafuri. Brooke s-a întins după tetieră şi s-a ţinut de ea.

A închis ochii în timp ce lumini strălucitoare, multicolore,

clipeau şi pulsau în spatele pleoapelor ei. Tensiunea se încolăcea adânc în pântecele ei. Corpul ei a tresărit şi s-a strâns în jurul lui, în timp ce plăcerea izbucnea în inima ei, inundându-i venele cu căldură.

Spatele lui Luke s-a încovoiat, iar corpul lui s-a înţepenit pentru o clipă lungă. Apoi a gemut, a tresărit şi s-a prăbuşit peste ea. „Slavă Domnului.”

El şi-a tras coatele sub braţe şi şi-a susţinut greutatea. Apoi niciunul dintre ei nu s-a mişcat în timp ce amândoi aspirau aer în plămânii lor lipsiţi de aer.

În cele din urmă, Brooke a deschis ochii. Şi-a plantat mâna în centrul pieptului lui. Inima lui a bătut cu putere în palma ei. Luke a zâmbit şi s-a aplecat să o sărute pe buze. „Mulţumesc.”

„Cred că asta e replica mea.” Brooke i-a zâmbit înapoi. Faţa lui era mai relaxată decât îl văzuse vreodată. Mâna ei i-a mângâiat cutia toracică. I-ar fi prins bine puţină greutate, dar bărbatul era în formă.

„A fost uimitor, dar mi-am imaginat ceva un pic mai... lent.”

„Îmi pare rău. Nu mai puteam aştepta.” Brooke şi-a răsucit vârful degetului în părul de pe pieptul lui. „Am putea s-o facem oricând din nou.”

„Practica face perfecţiunea.”

Capitolul 28

Umbra clădirii de cărămidă cu trei etaje cădea peste maşina lui. În întuneric, ploaia se scurgea de pe parbriz. A privit prin stropii de ploaie apartamentele din faţa lui. Ceea

ce pentru unii ar fi considerat un inconvenient în seara asta, pentru el era o binecuvântare. Ploaia torenţială va întuneca vizibilitatea şi va ţine oamenii în casă.

Complexul de apartamente, format din trei clădiri care înconjurau o curte plină de iarbă de crab, era suficient de mare pentru ca rezidenţii să nu -şi cunoască toţi vecinii. Arbuştii răzleţi flancau intrările. Parcarea constituia a patra latură a pieţei. Fiecare clădire avea propria intrare securizată. Oaspeţii trebuiau să fie chemaţi înăuntru. Dar el ştia că tot ce trebuia să facă era să aştepte.

Selena, chelneriţa de la 12B, îşi începea tura la ora 22:00. El a verificat cadranul luminos al Timex-ului său. Ea ar trebui să iasă în orice moment.

O femeie tânără a apărut în holul cu geamuri. Exact la timp. Şi-a ridicat gluga gecii, s-a întins după mânerul portierei şi a coborât din maşină. Ploaia îl lovea pe nailon în timp ce el alerga spre clădire. Cizmele lui au stropit în băltoacele puţin adânci. A ajuns la uşă exact când ea ieşea.

„Poftiţi.” La fel de politicoasă şi drăguţă ca de obicei, frumoasa brunetă a ţinut uşa deschisă cu un pantof alb de chelneriţă în timp ce ridica o umbrelă.

„Mulţumesc.” Şi-a ţinut faţa plecată şi umerii cocoşaţi în timp ce a intrat şi şi-a scuturat apa de pe jachetă, ca un câine. Ghemuită sub umbrela ei, chelneriţa a alergat spre maşină. Minunat. A petrecut ceva timp urmărind-o înainte de a o alege pe Maddie ca premiu anul acesta. Poate că nu fusese cea mai bună decizie.

Un lucru pe care l-ar putea îndrepta la un moment dat. Nu acum, totuşi. Avea deja mâinile ocupate în seara asta.

A aşteptat până când Selena a plecat cu maşina, apoi a

mai zăbovit câteva minute.

Restul era un pic complicat, dar dacă reuşea... Ei bine, Brooke avea să aibă un şoc pe cinste.

Ar fi vrut să-i vadă reacţia când a găsit manechinul. Toată această pregătire era ca şi cum ar fi înmuiat-o, lăsând-o să se marineze în propria ei teroare până când era gata să fie felul lui principal.

Totul era întunecat şi liniştit. A împins o piatră mare între uşă şi montant, ţinând-o deschisă. Apoi s-a întors la maşină.

Şuvoaie de ploaie se revărsau asupra lui în timp ce scotea din portbagaj pachetul învelit în prelată. A şovăit. Femeia era mult mai grea decât manechinul pe care îl ascunsese în pivniţa lui Brooke, dar era mai flexibilă. Şi- a schimbat strânsoarea, iar durerea i-a străbătut încheietura mâinii. În mod normal, ar fi putut să o ridice fără probleme, dar aventura de mai devreme de la casa lui Brooke îşi pusese amprenta. Păcat că nu avusese timp să-l omoare pe câinele prost care îl împiedicase.

Ploaia picura din vizorul capotei sale în timp ce se împiedica pe şase metri de beton până la intrare. A deschis uşa cu piciorul şi a scanat casa scării. Nimeni sus sau jos. Folosindu-se de balustradă pentru echilibru, a coborât-o un etaj.

S-a întors şi a împins uşa subsolului cu spatele umărului. În lumina slabă a unui semn de ieşire de urgenţă, două perechi de maşini de spălat şi uscătoare erau aliniate pe o parte. Unităţile de depozitare din dreapta erau ieftine, cu lanţuri, mai degrabă cuşti pentru câini decât dulapuri adecvate. Locatarii îşi asigurau bicicletele, schiurile şi alte echipamente de exterior cu încuietori cu combinaţie. Mirosul înţepător de balsam de rufe se amesteca cu mirosul de mucegai.

A cărat-o spre colţul îndepărtat, chiar dincolo de zona de spălătorie, şi a întins-o pe podea. Ţinând capătul liber al plasticului cu o cizmă, a împins cadavrul cu cealaltă. Ea s-a rostogolit de două ori, prelata a căzut, iar braţele iau plesnit pe ciment cu un sunet cărnos. Cearşaful bine împăturit pe care îl ascunsese cu ea în interiorul prelatei s-a desprins. A târât-o de subsuori până la colţ şi a sprijinit-o. Apoi a scuturat cearşaful, i-a acoperit corpul şi i-a împăturit marginea peste cap. Faţa ei, cândva atât de frumoasă, era prea lovită ca să-l mai intereseze, dar i se întărea la amintirea felului în care ajunsese. Pumnii lui îi loveau alternativ faţa şi îi înconjurau gâtul, în timp ce el pompa între picioarele ei zvâcnind. Scâncetele de pe buzele ei însângerate semănau cu mieunatul unei pisicuţe pe moarte.

Tot timpul îşi imaginase chipul şi corpul lui Brooke în locul victimei sale.

Cum ar fi să facă neputincioasă o femeie atât de puternică? Să-i invadeze corpul în toate felurile pe care şi le putea imagina. Avea o imaginaţie bogată şi multă experienţă la care să apeleze.

Mâna i-a alunecat spre zona intimă. S-a oprit. Trebuia să-şi exerseze autocontrolul înainte să vină momentul cu Brooke. Noaptea lor împreună nu putea fi o repetare a sfârşitului prematur din seara asta. Nu. Avea planuri mari pentru Brooke.

A ajustat cearşaful peste faţa însângerată. Acum pentru ultimele retuşuri. A înşirat cercelul prin gaura din urechea ei. S-a chinuit să agaţe micul suport cu degetele sale înmănuşate în latex. L-a blocat pe stâlp. Acolo. Din buzunar, a scos un colier. Argintul strălucea în lumina ieşirii de urgenţă. I-a fixat lanţul în jurul gâtului şi a ajustat pandantivul în centrul pieptului ei gol, chiar deasupra numelui pe care i-l gravase în

piele.

Perfect.

Capitolul 29

Luke s-a împiedicat pe o scară plină de fum. Durerea îi străbătea spatele. Cu fiecare pas, încărcătura greoaie de vinovăţie pe care o purta devenea mai grea. A şovăit sub greutatea ei. Plămânii îi urlau. Capul îi zvâcnea. Degetul de la un picior s-a prins de o treaptă. S-a împiedicat, apucându-se de balustrada metalică pentru a se stabiliza.

Făcând o pauză pentru două respiraţii adânci de aer viciat, Luke se clătină. Nu se putea opri acum.

Şi-a adunat panica şi a stăpânit-o pentru a-l propulsa din nou înainte. O aterizare pe beton. S-a întors la 180 de grade. Un alt rând de trepte. S-a întors din nou, coapsele dureroase făcându-i cauciuc. Un alt grup de oameni a trecut grăbit.

Un cot i-a atins coastele, iar micul zdruncinăt a fost suficient pentru a-i strica din nou pasul.

Un bărbat mai în vârstă tuşea. Şi-a şters funinginea de pe faţă cu mâneca unei cămăşi de mătase şi s-a uitat la Lukeprin ceaţă. „Văpot ajuta cu ceva?”, a întrebat el în spaniolă.

Dar Luke nu-l putea lăsa. Nu putea să dea drumul la balustradă. Dacă sar fi oprit să se gândească, nu s-ar mai fi mişcat niciodată. Şi-a scuturat capul şi a continuat să coboare, în spirală spre nimic.

Luke s-a trezit brusc, cu trupul acoperit de o peliculă de sudoare. Respiraţia îi venea greu şi inima îi bătea în cutia toracică. Ochii lui se plimbau prin camera ciudată. Coşmarul

fusese la fel de viu ca de obicei, în culori plin e şi sunet surround, şi trecură câteva minute până când se orientă în dormitorul lui. În pat. Cu o Brooke foarte dezbrăcată. Mâna ei se odihnea pe pieptul lui. Partea de sus a sânilor ei se umfla peste marginea plapumei.

Slavă Domnului că nu căzuse din pat şi ce păcat că trebuia să se mişte.

Dar adrenalina care îi curgea prin vene ca un rapid de clasa a cincea avea nevoie de o descărcare fizică. Somnul avea să fie imposibil pentru restul nopţii. La fel şi să stea nemişcat şi să încerce să pretindă că nu se întâmplase nimic. Îndoind pătura caldă, şi-a îndepărtat corpul de Brooke şi s-a îndreptat spre marginea patului.

„Luke?”

S-a uitat la capul ciufulit al lui Brooke când s-a aşezat în spatele lui. Îngrijorarea din ochii ei a trimis un potop de umilinţă prin el. „Totul e în regulă. Culcă-te la loc.”

„Nu este totul în regulă. Arăţi de parcă tocmai ai alergat la 1500 de metri.” Uşoara urmă de furie din vocea ei îl luă prin surprindere pe Luke. „Şi cu siguranţă nu mă voi întoarce să dorm.”

A făcut o pauză, reticent să împărtăşească detalii sângeroase despre experienţa lui îngrozitoare. Brooke avea destule amintiri îngrozitoare de purtat. O parte din el voia să-şi descarce o parte din vinovăţie şi durere, dar Brooke nu avea nevoie de mai multe imagini violente în capul ei. În plus, să vorbească despre asta nu prea ajuta. Îl făcea doar să se gândească mai mult la asta, iar eşecul său epic era ultimul lucru la care voia să reflecteze.

În plus, îi plăcea să o ţină departe de coşmarurile lui. Ea îl făcea să râdă, îl făcea să uite uneori, doar pentru puţin timp, ce se întâmplase acolo. Ei bine, poate a uita era un cuvânt

prea puternic. El nu ar fi uitat niciodată. Dar când ea era în preajmă, acele amintiri nu erau întotdeauna în centrul atenţiei lui.

În acest moment, Brooke stătea, cu ochii întorşi spre el, aşteptând.

„Uneori am coşmaruri. Îmi pare rău că te-am trezit” a explicat el. A traversat camera şi a scotocit după o pereche de pantaloni de trening.

„Unde te duci?”

„Nu mă pot întoarce la somn. De obicei mă duc să alerg.” Şi-a tras pantalonii peste şolduri şi s-a întors la dulap după şosete.

„E miezul nopţii.” Brooke s-a deplasat pentru a-şi lăsa picioarele atârnate de marginea patului, ţinându-şi pătura peste sâni împotriva frigului din cameră.

„Ştiu.”

Brooke şi-a întors capul spre fereastră. „Şi afară e frig şi plouă torenţial.”

„Nu-i nimic.” El a tremurat şi a întins mâna după un tricou. „Îmi pare rău, Brooke. Câteva mile ar trebui să fie suficiente. Nu va dura mult.”

Luke s-a îndepărtat, retrăgându-se în acel loc singuratic şi dureros ca un animal rănit care îşi caută bârlogul. Noaptea trecută vorbise cu ea, râsese cu ea, făcuse dragoste cu ea, dar de îndată ce amintirile lui au reapărut, s-a închis în sine. Nu voia să se închidă în faţa lumii; nu se putea abţine.

„Nu-ţi mai cere scuze. Şi nu te mai îmbrăca. Nu te poţi duce să alergi în ploaia îngheţată. O să faci pneumonie sau hipotermie sau aşa ceva.” Tonul ei hotărât nu lăsa loc de discuţii. S-a ridicat, lăsând plapuma să-i cadă de pe corp, şi s-a îndreptat, goală, în faţa lui. Era frumoasă şi sănătoasă, exact opusul tuturor viziunilor care se învârteau în capul lui.

„În plus, ai promis că nu mă vei lăsa singură.”

Mai multă vinovăţie. Îşi strânse mâinile în cămaşă pentru a-şi ascunde tremuratul. Nu era posibil. Fără îndoială, Brooke a observat, dar a fost destul de amabilă să pretindă că nu. Negându-i-se rutina de a scăpa de energie, el era pierdut. Inima îi zvâcnea prin piept, ca şi cum ar fi căutat un loc unde să se ascundă.

„Ceea ce ai nevoie este un duş fierbinte. Haide.” Ea a luat un prezervativ de pe noptieră, l-a luat de mână şi l-a tras cu ea în baie. El a urmat-o fără nici o rezistenţă.

S-a uitat la prezervativul pe care ea l-a pus pe pervazul duşului. „Brooke, nu ştiu dacă asta este o idee bună.”

„Sh. Doar relaxează-te. Asta e doar în caz că. Ştiu că probabil nu ai chef.” După ce s-a aplecat să pornească duşul, Brooke s-a întors şi i-a tras pantalonii de trening în jos pe picioare.

L-a tras cu ea sub apa caldă. Mâinile ei au alunecat în sus şi în jurul coastelor lui. Urcându-i pe spate, degetele i-au trecut peste o cicatrice de arsură. Luke a tresărit.

„Imi pare rau. Nu am vrut să te rănesc. Apa este prea fierbinte?”

Tulburat şi fără cuvinte, el a dat pur şi simplu din cap, încercând să se concentreze asupra lui Brooke şi nu asupra genunchilor săi încă slăbiţi.

Apa caldă se prelingea peste trupurile lor, iar câteva clipe au fost suficiente pentru ca creierul lui Luke să îşi dea seama că avea la dispoziţie o femeie udă şi goală. Mâna lui a alunecat spre sânul ei, apoi s-a oprit.

„Poţi să mă atingi dacă vrei.” Vocea ei era răguşită de dorinţă. „Sunt prea transpirat.” Vocea i s-a încordat în gât în timp ce se întindea după săpun.

„Hei, una dintre regulile pentru a face duş cu o altă

persoană este că nu ai voie să te speli singur. Îţi ia toată distracţia.” A luat săpunul de la el şi i-a uns pieptul şi braţele, masându-i puternic muşchii în timp ce se mişca pe pielea lui. În timp ce mâinile lui Brooke alunecau pe trunchiul lui, mâinile lui goale îi căutau corpul în mod automat, mergând pe un instinct pur primar.

Ceva s-a schimbat în el, de la confuzie neajutorată la excitare. Mâinile lui au încetat să mai tremure şi i-au strâns carnea cu hotărâre. I-au frământat sânii şi au alunecat până la şolduri. Pentru o scurtă secundă, a strecurat o mână între picioarele ei, mângâind-o, testând-o. Apoi, controlul lui s-a spulberat. A căzut în genunchi şi şi-a lipit gura de centrul ei. Gura lui a supt şi limba lui a lins cu o nevoie disperată de a înlocui fiecare simţ -fiecare amintire – cu Brooke. Parfumul şi gustul ei îi inundau nasul şi gura. Gemetele ei suave îi umpleau urechile. Mâinile lui îi ţineau pielea fină. S-a uitat în sus. Capul ei era înclinat pe spate, cu ochii închişi. Corpul ei se sprijinea de gresie în timp ce el o devora, o conducea. Spatele ei se arcuia şi şoldurile ei se mişcau necontrolat împotriva gurii lui necruţătoare.

Luke s-a ridicat brusc în picioare. Degetele lui alunecoase se chinuiau cu prezervativul. În cele din urmă, şi-a încolăcit mâinile în jurul coapselor ei şi a ridicat-o, prinzând-o de gresia rece, îngropându-se adânc cu o singură împingere disperată.

Nevoia îl făcu uriaş şi tare. O plăcere proaspătă şi profundă îl străbătu pe Luke de la degetele de la picioare până la baza coloanei vertebrale. Nu dorise niciodată o femeie cu atâta intensitate, avea nevoie de ea pentru supravieţuirea lui.

„Rahat. Brooke.” A rămas nemişcat pentru o clipă, a oftat în urechea ei. „Nu vreau să te rănesc.”

Inima îi galopase spre linia de sosire, iar pe spate îi curgea sudoare proaspătă în timp ce lupta pentru controlul corpului său. Controlul i-a alunecat printre degete ca apa.

„Nu o faci. Te rog, Luke. Mai tare.” Brooke a gâfâit, ţinându-se de umerii lui în timp ce ritmul lui se accelera, arcuindu-şi spatele şi înfăşurându-şi picioarele în jurul lui pentru a-l lua mai adânc în corpul ei. „Doamne, da. Asta e. Exact aşa.”

El a răspuns la încurajările ei cu forţa valului, împingând mai tare şi mai adânc cu fiecare împingere. Spatele ei s-a izbit de gresia umedă. S-a agăţat de umerii lui şi a înfruntat furtuna. Corpul ei s-a strâns în jurul lui, presiunea aducându-l în pragul prăpastiei. Tensiunea din adâncul coloanei lui vertebrale s-a încolăcit tot mai mult până când nu a mai putut să o reţină. A izbucnit cu viteza fulgerului. Muşchii i s-au adunat şi s-au încordat. A tremurat şi s-a smucit, izbindu-se de ea şi tremurând din nou înainte să se liniştească.

Corpul lui epuizat se sprijinea de ea, fruntea lui odihnindu-se pe pielea fină a umărului ei. Aerul intra şi ieşea din plămânii lui. Golit, Luke tremura violent. Apa care-i bătea pe spate devenise rece ca gheaţa.

Ea s-a împins uşor de pieptul lui şi el i-a dat drumul, lăsând-o să alunece încet pe podea. Coapsele i s-au muiat când a întins mâna în spatele lui şi a oprit pulverizatorul. Nu era de mirare. După ceea ce tocmai se întâmplase între ei, era un miracol că picioarele lui îl mai ţineau în picioare.

Nu experimentase niciodată aşa ceva în viaţa lui.

Luke a tremurat din nou. A trecut o mână peste umărul umed al lui Brooke. I se făcuse pielea de găină pe braţe. Aplecându-se pe uşă, a luat două prosoape groase, a înfăşurat unul în jurul corpului ei şi a frecat-o din cap până în picioare. Când au fost amândoi suficient de uscaţi, ea a luat din nou

iniţiativa, conducându-l înapoi în dormitor şi trăgându-l în pat. Ea a aruncat plapuma grea peste trupurile lor răcite şi umede.

Luke şi-a înfăşurat braţele lungi în jurul ei şi a strâns-o la pieptul lui. I-a înclinat bărbia spre faţă, momentan fără cuvinte. Aceea fusese cea mai uimitoare experienţă sexuală din viaţa lui. Nimic din istoria lui nu se putea apropia. Se simţea de parcă nu mai făcuse niciodată dragoste cu adevărat cu o femeie până în seara asta.

Sexul cu Brooke era un miracol. Ea era un miracol.

Luke s-a concentrat asupra femeii din braţele lui. A inspirat adânc, atrăgând în nări mirosul sexului ei. Încă îi mai simţea gustul pe buze, îi simţea pielea moale lipită de el. Ea i-a umplut simţurile de plăcere şi i-a estompat durerea.

Nu s-ar fi săturat niciodată de ea.

„Brooke. Eu…” Nu ştia cum să exprime recunoştinţa care i se umfla în

piept şi îi înfundase gâtul.

„Sh.” Ea şi-a apăsat degetul pe buzele lui. „Am de gând să consider ceea ce tocmai s-a întâmplat drept un avantaj major al întâlnirii cu un bărbat mai tânăr.”

„Mulţumesc.” Luke i-a sărutat uşor tâmpla şi şi-a lipit fruntea de a ei. Nu avea idee ce tocmai făcuse pentru el, ce simţea el pentru ea.

„Nu mi-aş mulţumi încă. Acum că ştiu ce poţi face, o să vreau mult mai mult de atât.” Ea i-a zâmbit.

El i-a zâmbit înapoi. „Cu siguranţă e mai bine decât o alergare de 15 kilometri în ploaie îngheţată.”

„Sper că da”, răspunse ea cu o indignare falsă şi îi zâmbi.

A strâns-o la pieptul lui, corpul ei moale şi cald împotriva lui, mirosul ei în nările lui. Şi, pentru prima dată de când s-a întors acasă, a adormit din nou.

Capitolul 30

Coşul cu rufe îi tăia în şold. Selena Vasquez a coborât cu greu cele trei etaje ale scărilor până la subsolul blocului în care locuia. Picioarele ei alunecoase au călcat pe covorul albastru, uzat până la un gri noroios în centrul treptelor. În lumina vagă a corpurilor de iluminat din casa scării, a ajuns la ultima cotitură, balustrada metalică clătinându-se sub strânsoarea ei. La 5:45 a.m., cerul era încă întunecat. Capul şi picioarele ei dureroase tânjeau după somn, dar nu avea o uniformă curată pentru tura din seara asta. Pur şi simplu nu se putea hotărî să îmbrace una care deja mirosea a grăsime. Nu conta că ţinuta proaspătă ar fi absorbit mirosurile uleioase în câteva minute de la începerea turei la restaurant. Pur şi simplu nu o putea face.

Nici nu se putea odihni bine cu treburile nefăcute. O învinovăţea pe mama ei, care condusese casa familiei cu o combinaţie de muncă grea şi vinovăţie catolică. Selena îşi ştergea mirosul de cartofi prăjiţi din păr şi îşi termina lucrarea la engleză în timp ce îşi spăla hainele. Apoi dormea până la cursul de noapte de la colegiul comunitar şi încă o tură.

Încă doi ani.

A deschis uşa cu un şold şi a apăsat pe întrerupătorul de perete. Becul gol a pâlpâit şi s-a stins. Grozav. Exact ce avea nevoie camera asta înfiorătoare – mai multă înfiorare. Ea a sprijinit uşa deschisă. Lumina de pe hol s-a strecurat înăuntru. Buzunarul plin cu monede de 25 de cenţi a zornăit în timp ce ea traversa betonul şi îşi arunca hainele în maşina goală. A adăugat detergent şi a închis capacul. Şase monede au fost introduse în fantele lor. A introdus tava de metal cu un *clic.* Apa s-a repezit în cuvă şi aparatul s-a agitat.

Praful îi gâdila nasul. A strănutat şi a adulmecat. Un alt miros pătrundea prin praf, ceva dulce şi crud în acelaşi timp. Şi-a aşezat coşul deasupra uscătorului şi a scanat spaţiul. Murdară şi întunecată, nu era o cameră în care îi plăcea să stea mai mult decât era necesar, dar ceva nu era în regulă. Părul de pe ceafă i s-a ridicat. O alarmă primitivă îi strânse burta. Se ascundea cineva aici? S-a încruntat în umbră. Privirea i-a căzut pe o formă din colţ.

Un cearşaf drapat peste ceva.

A făcut doi paşi înainte. Ochii ei s-au adaptat la lumina slabă. Privirea i-a căzut pe o şuviţă de păr negru care ieşea de sub ţesătura gri. Burta i s-a strâns mai tare. Ochii ei au refuzat să creadă ceea ce îi spuneau instinctele. Papucii ei au zgâriat betonul până când s-a oprit la un metru de baza mănunchiului. S-a întins în faţă şi a tras de marginea de jos a cearşafului. Acesta a alunecat în jos pentru a dezvălui faţa însângerată a unei femei moarte.

Selena s-a împiedicat înapoi şi a ţipat.

$$$

Lumina cenuşie a inundat dormitorul auster. Brooke şi-a mutat picioarele sub pătură. Cearşafurile apretate au alunecat, netede şi decadente, pe pielea ei goală. Apartamentul lui Luke era auster, dar ea nu putea nega că se bucura de lenjeria de pat şi instalaţiile luxoase, ca de o vacanţă indulgentă la un hotel de cinci stele. Şi aici se simţea în siguranţă. Izolată de frica care pusese stăpânire pe viaţa ei de rutină, dar şi separată de responsabilităţile de mamă singură şi de cariera ei de profesoară.

Când a fost ultima dată când a dormit goală? Nu-şi putea

aminti, ceea ce era foarte trist. Nuditatea era ceva ce o mamă de adolescenţi pur şi simplu nu îşi putea permite în afara duşului. Dar aici, cu Luke, ea nu era doar mama cuiva. Ea era o femeie de dorit.

Ea îşi întoarse capul. Lângă ea, Luke dormea, cu pătura strânsă în jurul taliei, cu trunchiul gol la vedere. Mâinile ei o mâncau să-i mângâie muşchii nervoşi ai pieptului şi umerilor, dar el avea nevoie de odihnă după atacul de panică de noaptea trecută – şi după tot ce a urmat.

Nu împărtăşise sursa durerii sale, dar, fără îndoială, visase la explozie. Incidentul îi lăsase cicatrici adânci pe spate – şi în suflet. În mod ciudat, vulnerabilitatea lui o atrase mai aproape de el, ca şi cum nu era singura cu un trecut violent de care nu putea scăpa. Împărtăşindu-i durerea, ea era mai puţin singură.

S-a cuibărit din nou în plapumă şi perne. Un braţ greu îi trecuse peste talie, iar senzaţia posesivă îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit. Acest lucru era temporar. Nu trebuia să se obişnuiască cu asta. Dar un pat cald şi un bărbat sexy erau o combinaţie îmbătătoare pe care nu o mai experimentase de mulţi, mulţi ani. Merita ceva timp să se bucure de asta, dar faptul că acest moment era trecător îi diminua plăcerea.

Luke se ataşase de ea mai mult decât ar fi trebuit să-şi permită. Bucuria care îi bubuia în piept după partida de amor de aseară o luase prin surprindere. O noapte împreună şi ea era atât de ataşată? Cum se va simţi când el va pleca pe alt continent?

Buzz.

A urmărit sunetul până la noptieră, unde telefonul mobil stătea lângă ceas. Nu mai dormise până la ora nouă de ani de zile. Desigur, nu dormise chiar toată noaptea. Satisfacţia şi căldura pulsau prin venele ei la amintiri. Poate că inima ei

era timidă, dar corpul ei nu era deloc aşa. Poate că ar putea fi convins să mai facă un duş împreună în această dimineaţă. Îşi închise ochii, hotărâtă să ignore telefonul. Acesta a vibrat din nou, iar mama iraţional de îngrijorată din interiorul ei s-a întins instinctiv după el.

Pe număr scria MUNICIPALITATEA DIN WESTBURY. Inima ei a tresărit când a apăsat butonul verde de răspuns. „Alo?”

Luke s-a agitat. Lenjeria de pat a foşnit când el s-a întors spre ea.

„Brooke?” A întrebat o voce masculină.

„Da.” Vocea lui Brooke tremura de nervozitate. Şi-a dres glasul.

Cel care a sunat a expirat puternic. „Sunt Mike O'Connell. Eşti bine?”

„Sunt bine, de ce?”

Lângă ea, Luke s-a ridicat pe cot şi a privit-o cu ochi ameţiţi, dar îngrijoraţi. Ea a depărtat telefonul la un centimetru de ureche, ca el să poată auzi.

„Am sunat la tine acasă, dar nu a răspuns nimeni”, a spus Mike.

„Ţi-am urmat sfatul şi am părăsit oraşul pentru o noapte.” De ce ar fi sunat poliţia la ea acasă? Frica a tras-o pe Brooke într-o poziţie aşezată. Ea a tras plapuma în sus peste sâni şi şi-a strâns genunchii. „Ce s-a întâmplat?”

„Asta a fost inteligent. Vreau să vii la secţie şi să răspunzi la câteva întrebări”. Şeful s-a eschivat. „Unde eşti?”

„New York City.”

„Este important, Brooke.” Tonul lui Mike era mort. „Poţi veni mai târziu în dimineaţa asta?”

Stomacul gol al lui Brooke s-a încleştat. „De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?”

Mike a ezitat. A suflat cuvintele într-un suspin. „O femeie a fost ucisă noaptea trecută.”

„Maddie?”

„Nu. Maddie este bine.”

„Cine?” Brooke a simţit mâna lui Luke pe braţul ei, stabilizatoare, liniştitoare. A luat-o în mâna ei şi a rezistat.

„Nu ştim încă” a spus Mike cu o voce moale. „Speram să ne ajuţi să ne dăm seama de asta.”

„De ce crezi că aş putea să o cunosc?” Panica a crescut în pieptul lui Brooke. Luke i-a strâns mai tare mâna. S-a dat mai încolo şi şi-a înfăşurat

celălalt braţ în jurul umerilor ei. Brooke s-a sprijinit de el în timp ce aştepta un răspuns care ştia că va fi oribil.

„Pentru că era întinsă ca şi colega ta de cameră.” Şeful a făcut o pauză. „Şi numele tău a fost sculptat în pielea ei.”

$$$

Brooke şi-a ferit ochii de soarele dimineţii târzii când a coborât din maşină

parcarea secţiei de poliţie din Westbury, lângă o maşină de poliţie din Coopersfield. Briza care mătura frunzele moarte pe asfalt era extrem de umedă şi anula orice căldură pe care i-ar fi putut-o oferi soarele. S-a băgat mai adânc în puloverul împrumutat de Luke.

Luke a deschis uşa şi a condus-o prin intrare. În hol, Brooke şi-a şters mâinile tremurânde pe blugi. Restul corpului ei era şi el agitat, fiecare rundă de tremurături începea în oasele ei şi radia în restul corpului înainte de a se estompa ca ultimele zguduiri ale unui cutremur. Genunchii îi erau slăbiţi ca nişte fire. Şi-a strâns braţele şi s-a concentrat pe căldura mâinii lui Luke în partea de jos a spatelui ei. Era

singura parte a anatomiei ei care nu îngheţa de frig, iar acei 15 centimetri pătraţi de sprijin puteau fi tot ce se afla între Brooke şi podea.

Ethan i-a văzut şi le-a făcut semn să treacă pe lângă tejghea.

„Pe aici.” I-a condus într-o mică sală de conferinţe. Seful O'Connell şi un

alt bărbat în jur de patruzeci de ani stăteau pe partea din spate a unei mese ovale. Ofiţerul Kent ocupa scaunul din dreapta. Dosare şi hârtii deschise erau împrăştiate pe laminatul gri pal.

Când au intrat, O'Connell a închis un dosar de fotografii. S-a ridicat în picioare, cu faţa încordată de efort, şi le-a strâns mâinile. „Mulţumesc că aţi venit.”

Ethan i-a urmat înăuntru şi a închis uşa.

„Îl cunoaşteţi pe ofiţerul Kent de la Coopersfield.” Seful i-a prezentat. „Acesta este Jack O'Malley, detectiv la omucideri pensionat din Philadelphia. Datorită experienţei sale în domeniul infracţiunilor violente, l -am rugat să fie consultant în acest caz.”

Fostul poliţist era înalt şi subţire, cu ceva cărunt amestecat într-un păr scurt şi negru. Un baston atârna de spătarul scaunului său. „Spune-mi Jack.” S-a ridicat pentru a le strânge mâna.

„Vă rog să luaţi loc.” Seful a făcut cu mâna spre scaunele goale din faţa sa. „Mulţumesc că ai condus înapoi.”

„După spargerea de aseară, am vrut să o iau pe Brooke departe de aici.” Luke a scos un scaun de birou pentru ea.

„Pot aprecia asta.” Şeful s-a încruntat. „Din păcate, lucrurile se înrăutăţesc.”

Brooke s-a afundat în scaunul capitonat. Luke s-a aşezat şi şi-a apropiat scaunul. Sub masă, mâna lui a găsit-o pe a ei

şi a apucat-o strâns. Ea şi-a adunat puterea din rezervele ei – şi de la el. După noaptea trecută, ştia că el se confruntase cu destule orori ca să înţeleagă. „Ce s-a întâmplat?”

Şeful a început. „O femeie a fost găsită în spălătoria de la subsolul unei clădiri de apartamente, în această dimineaţă devreme. Era poziţionată la fel ca manechinul din subsolul tău.”

Brooke se ţinea de mâna lui Luke. „Ştii cine este ea?”

Pumnul şefului se strânse şi se lovi o dată de dosarul său. „Aşteptăm confirmarea.”

„Nu înţeleg.” Supraîncărcarea cu informaţii teribile îi pârlea creierul lui Brooke. „De ce nu ai...?” Punctele se legau singure. Stomacul ei gol s-a rostogolit, iar capul ei a înotat rapid. Nici măcar nu fusese în stare să bea o ceaşcă de cafea în dimineaţa asta.

„Faţa ei era prea deteriorată pentru o identificare vizuală”, a confirmat şeful poliţiei. „Dar există o femeie din localitate care a dispărut de miercuri seara târziu”.

„Cine?”

„Imi pare rau. Nu pot spune nimic până nu avem confirmarea. Familia merită să ştie mai întâi.” Şeful a ridicat colţul dosarului său. A scos o poză.

„Recunoaşteţi asta?”

Brooke a tras poza spre ea cu un deget, ca şi cum ar fi fost pătată de violenţă. Plămânii ei au cedat. „Ăsta e cercelul lui Maddie, care se potriveşte cu cel pe care agresorul ei l-a lăsat pe tava din spital. Eşti sigură că Maddie e bine?” *Te rog, te rog, te rog, Doamne.*

Luke îşi smulse mâna din strânsoarea ei şi îşi înfăşură braţul în jurul

umerilor ei. Ştia el că ea avea nevoie de ajutor pentru a rămâne în picioare?

„Maddie este bine”, a spus şeful. „Am vorbit cu ofiţerul de la casa ei în această dimineaţă.”

Uşurarea a trimis un alt val de ameţeli prin capul lui Brooke. Ea a inspirat adânc, apoi şi-a amintit că o fată era încă moartă. Doar că nu era Maddie. Brooke a vrut să întrebe de ce era aici, dar gâtul i s-a blocat, uscat şi strâns ca şi cum ar fi fost împachetat cu praf de cretă.

Mâna lui Luke i-a frecat umărul. Cu mâna liberă s-a întins peste poala lui şi şi-a încrucişat degetele. „Ce vrei de la Brooke?”

Jack şi-a ridicat privirea de la notiţele sale. Deşi Luke a pus întrebarea, Jack i s-a adresat lui Brooke. „Sperăm că ne poţi da informaţii. Eşti sigură că eşti pregătită pentru toate astea?”

Brooke a dat din cap. „Da.” Vocea ei era o răsuflare şuierătoare.

„Ethan”, a spus şeful. „Dă-i doamnei Davenport nişte apă.”

„Da, domnule.” Tânărul ofiţer a ieşit.

Mike a făcut un gest către poliţiştii aşezaţi. „Kent, de ce nu începi cu o actualizare privind agresiunea lui Maddie Thorpe?”

„Bine.” Kent şi-a deschis dosarul. „Am recuperat probe ADN de sub unghiile lui Maddie Thorpe. Aceste probe sunt verificate în baza naţională de date ADN, CODIS. Până în prezent, nu am obţinut niciun rezultat. Acum trei săptămâni, o femeie a fost violată în Hillside. ADN-ul a fost recuperat şi în acest caz. Deoarece ambele victime erau alergători atacaţi în pădure, comparăm ADN-ul ambelor agresiuni. Grupa de sânge este aceeaşi, dar este O pozitiv. Aproximativ patruzeci până la cincizeci la sută din populaţie este O pozitiv, aşa că asta nu ne spune prea multe. Aţi văzut portretul robot?” El a

ridicat fruntea spre Brooke şi Luke.

„Da”, a răspuns Luke. „Şeful O'Connell ni l-a arătat.”

„Nu avem alte piste. Nimeni nu a văzut sau auzit nimic. Poliţia din Hillside încă lucrează la cazul lor, dar nu au găsit nimic nou.” Kent şi-a îndreptat atenţia către Jack. „Nu ştim cu adevărat dacă cele două cazuri sunt legate. Tu ce crezi?”

„Este greu de spus. Există asemănări între cazuri, dar şi destule diferenţe care mă pun pe gânduri.” Jack s-a uitat la hârtie. „Totuşi, pornim de la presupunerea că ucigaşul de aseară este acelaşi bărbat care a atacat-o pe Maddie şi a lăsat manechinul în subsolul lui Brooke. A lăsat cercelul lui Maddie cu cadavrul pentru a se asigura că facem legătura între cazuri.

Substanţa de pe faţa manechinului era sânge uman. Se potriveşte cu grupa de sânge a victimei noastre, B pozitiv. Nu este cel mai comun tip de sânge, aproximativ nouă la sută din populaţia caucaziană. Rapoartele ADN vor avea nevoie de câteva săptămâni pentru confirmare, dar, având în vedere cercelul, pariez că este vorba de acelaşi tip.”

Jack a trecut la următoarea pagină cu linii galbene şi şi-a aşezat o pereche de ochelari de citit pe faţă. „Atât Maddie, cât şi această victimă au fost bătute. Şi-a folosit pumnii, ceea ce îmi spune că îi place să devină personal. A purtat mănuşi, deci este şi atent. Cu Maddie, loviturile ar fi putut servi scopului mai general de a o supune. Dar victima numărul doi a fost bătută mult peste ceea ce ar fi fost necesar pentru a se conforma. A fost furie”.

Brooke a revăzut imaginea ucigaşului îmbrăţişând-o pe Maddie în pădure. Sunetul pumnilor lui lovindu-i faţa. Cu o inspiraţie puternică, şi-a smuls atenţia din trecut.

Jack îşi urmărea notiţele cu vârful pixului. „Victima numărul doi nu a fost ucisă la spălătorie. El a adus-o acolo

după aceea. Avea multiple răni de legare. Avea şi alte, er, răni care sugerează că a ţinut-o undeva o vreme. Avea nevoie de timp şi intimitate pentru a face ceea ce a făcut. De asemenea, bănuiesc că a drogat-o, dar va trebui să aşteptăm rapoartele toxicologice pentru confirmare."

Ştia că Jack încerca să fie blând şi să nu dezvăluie detaliile sângeroase, dar neclarităţile lui nu o ajutau. Imaginaţia lui Brooke umplea golurile.

Jack a ridicat privirea. „Părerea mea este că asta ar fi făcut cu Maddie dacă nu l-ai fi întrerupt. Ar fi dus-o în altă parte şi ar fi ucis-o."

Ethan s-a întors cu mai multe sticle de apă. I-a înmânat una lui Brooke. Proaspătă din frigider, i-a răcit degetele deja reci. Ea a scos capacul şi a luat o înghiţitură mică. Stomacul ei a protestat faţă de asaltul lichidului îngheţat. A aşezat sticla pe masă. „De ce face el asta?"

Jack şi-a pus mâna întinsă peste dosarul închis. S-a aplecat peste masă spre Brooke. „La suprafaţă, el te pedepseşte. Ţi-ai dedicat o parte din viaţă protejării tinerelor femei. El ştie că rănirea femeilor tinere este cea mai bună cale de a ajunge la tine. Nu numai că a copiat crima lui Karen, dar ţi-a gravat numele pe pielea victimei. Asta e ceva personal."

„Ai spus la *suprafaţă.* De ce?" a întrebat Kent înclinându-şi capul.

„Pentru că asta e doar scuza lui." Jack şi-a bătut un deget pe dosar. „Eu cred că într-adevăr răneşte şi ucide femei pentru că îi place."

„Ai profil?" a întrebat Kent.

„Greu de profilat pe un singur caz." Gura lui Jack s-a subţiat. „FBI-ul are specialişti care ar putea face o treabă mai bună, dar voi spune că nu este la capătul tânăr al spectrului

şi nici nu este prima lui crimă. E prea multă planificare la mijloc. În plus, a schimbat vitezele cu uşurinţă pentru a încorpora trecutul lui Brooke. Asta îmi spune că are ceva experienţă. Criminalii în serie tind să fie bărbaţi cu vârste cuprinse între douăzeci şi patruzeci de ani. În timp ce vedem criminali adolescenţi, puţini au peste cincizeci de ani. Ei tind să ucidă în cadrul propriei rase, aşa că este probabil să fie alb."

„Nu ne mai poţi da nimic altceva?" Kent a bătut pe hârtie cu pixul. „Vreo sugestie de unde să începem să căutăm?"

„Ai putea încerca poziţii de autoritate. Un paznic de magazin sau o altă slujbă care i-ar da un sentiment de putere." Jack şi-a scărpinat bărbia. „Nu uita că nu avem nicio dovadă că avem de-a face cu un criminal în serie, doar intuiţia mea."

„Instinctul tău este de obicei destul de precis", a spus Mike.

Brooke şi-a înfăşurat braţele în jurul mijlocului ei. Crezuse că se confruntase cu cea mai mare groază din viaţa ei când găsise cadavrul lui Karen. Dar acest lucru era fără sfârşit. Ce va face el mai departe?

Mike a luat o sticlă de apă. „Am sunat la închisoare. David Flanagan este încă în închisoare. Are vizite regulate din partea familiei şi a avocatului său. Verificăm familia să vedem dacă ceva pare în neregulă." A strâns un pumn frustrat pe masă. „Am luat legătura cu poliţia statală şi cu FBI-ul, dar până acum nu am găsit niciun caz deschis care să se încadreze în aceşti parametri."

Telefonul lui Kent a bipăit. A verificat ecranul. „Trebuie să răspund."

„Cred că am terminat oricum." Mike a întins o mână. „Mulţumesc că aţi venit."

„Oricând. Anunţă-mă dacă afli ceva. Voi face la fel.” Kent a ieşit din sala
de conferinţe.

Gâtul lui Brooke s-a contractat, dar înghiţirea apei nu era o posibilitate.

O fată fusese ucisă şi lăsată să o tachineze pe Brooke. Jack suspecta un criminal în serie, dar aveau foarte puţine piste. Criminalul o cunoştea bine pe Brooke şi putea fi oricine.

Capitolul 31

Dacă poliţia nu îl prindea pe criminal până luni? Luke se plimba prin camera mică, sfâşiat între a dori ca Brooke să nu se implice în ancheta poliţiei şi a ajuta poliţia să-l găsească pe criminal. Dacă Brooke se ascundea, criminalul ar fi uitat de ea?

Nu. Nu ar face-o.

Brooke şi-a dres glasul. „Luke şi cu mine am avut nişte idei despre tipul ăsta care o urmăreşte pe Maddie prin intermediul diverselor ei site-uri de socializare. Maddie este foarte activă online. Ea a dat o mulţime de informaţii personale pe internet. Când veţi confirma identitatea celei de-a doua victime, am putea încerca să încrucişăm activităţile online ale celor două fete şi să vedem dacă există vreo intersecţie.”

„Asta e o posibilitate.” Mike şi-a trecut ambele mâini musculoase peste cap. „Poliţia statală este echipată să facă acest tip de analiză. Noi nu avem expertiza necesară în

interior.”

„Aş putea să o fac.” Luke a pivotat spre masă. „Experienţa mea este în securitatea reţelelor. Prima mea sarcină cu fiecare client nou este să le sparg sistemul şi să-i găsesc vulnerabilităţile.”

„Voi accepta tot ajutorul pe care îl pot primi. De îndată ce vom avea o identitate confirmată, vă voi anunţa.” Mike şi-a răsfoit agenda la o pagină nouă. „Între timp, Brooke, vreau să te gândeşti bine la toţi bărbaţii pe care îi cunoşti, chiar şi întâmplător. Există cineva nou în viaţa ta?”

Faţa lui Brooke era goală. Pitită de puloverul lui Luke, mânecile îi atârnau peste vârful degetelor. Pentru prima dată de când o cunoştea Luke, părea pierdută. „Nu mă pot gândi la nimeni care ar putea face asta. Aşteaptă. Ce zici de Joe?”

„Nimeni nu ştie unde este Joe.” Şeful a făcut clic pe stilou. „Dar noi îl căutăm din greu.”

Luke s-a întors la scaunul lui şi a luat-o de mână. Degetele ei erau mai reci decât sticlele de apă proaspăt scoase din frigider. Rahat. Trebuie să fie ceva ce ar putea face. „Nu există o listă a infractorilor sexuali din zonă?”

„Da, şi ne croim drum prin listă.” Jack a mângâiat un teanc de dosare la cotul lui. „De fapt, am vrut ca Brooke să se uite prin aceste fotografii şi să vadă dacă recunoaşte pe cineva.” I-a strecurat lui Brooke dosarul de deasupra mesei. Ea a pălit, ceea ce spunea ceva, pentru că venise în cameră de culoarea cimentului decolorat. „Sunt doar poze cu infractori.”

A ridicat colţul dosarului de pe margine, ca şi cum fotografiile ar putea sări în ochi.

Stiva de poze era mai groasă decât se aştepta Luke. „Câte sunt în grămadă?”

„Cincizeci şi şapte de infractori cu antecedente de

violenţă împotriva femeilor adulte.” Şeful s-a încruntat. „Putem extinde teritoriul şi parametrii mai târziu, dar asta ne dă un început.”

Brooke a întors paginile şi a studiat imaginile. A făcut două grămezi. În cincisprezece minute, a terminat prima trecere. A mângâiat grămada cu faţa în jos. „Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu mi se pare cunoscut. Nu sunt atât de sigură în legătură cu aceştia trei.” Îi întinse pe masă ca pe nişte cărţi de joc. „E posibil să-i fi văzut, dar nu-mi amintesc când, unde sau în ce context.”

„Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie.” Jack s-a ridicat şi s-a întins. „De fapt, mi-ar prinde bine un sandviş.”

Şeful se uită la ceas. „Vom comanda prânzul. Vreo cerere?” I-a aruncat lui Brooke o privire critică.

Ea a scuturat din cap. „Nu mi-e foame.”

„Trebuie să verific câteva lucruri.” S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat cu cârja spre uşă. El a prins ochii lui Luke.

„Mă întorc imediat.” Luke i-a dat drumul lui Brooke încet. Când a fost sigur că ea nu avea de gând să se prăbuşească, l-a urmat pe şeful poliţiei pe hol.

Şeful a dat din cap spre secretara sa. „Nancy are un meniu de mâncare la pachet. Comandă ceva pentru tine şi orice crezi că Brooke ar putea mânca.” S – a îndreptat spre un birou din spatele secţiei. „Mă voi întoarce.”

Nancy i-a înmânat un meniu alb cu trei pliante pentru un magazin local de sandvişuri. Luke a comandat un sandviş cu şuncă, un bol de supă de pui, pâine şi biscuiţi.

„Alegeri bune”, a aprobat Nancy. „Îi este greu?”

Luke se uită înapoi la uşa deschisă a sălii de conferinţe. Jack ieşise din cameră şi îşi întindea spatele.

De cealaltă parte a ghişeului, uşa staţiei s-a deschis. O

femeie tânără a intrat grăbită, cu lacrimi pe faţă. Luke o recunoscu de undeva. Cum de o cunoştea?

Şi-a împins părul castaniu dezordonat departe de faţă şi s-a sprijinit cu ambele mâini de tejghea. „Colega mea de cameră a spus că un ofiţer a venit la noi în apartament să mă caute.”

„Numele tău?” Faţa lui Nancy a trecut de la serviabilă şi îngrijorată la foarte serioasă.

„Gabrielle. Gabrielle Quaker.”

Nancy ridică receptorul telefonului. Uitându-se peste umăr la biroul şefului, a apăsat un număr.

„O să te duc înapoi la şeful O'Connell.” Cu aerul unui cortegiu funerar, Nancy a escortat-o prin secţie. A deschis uşa şefului. Fata a ezitat. Limbajul corpului ei era cel al unei persoane care ştia că ceea ce urma era cea mai proastă veste. Mike se învârtea în jurul biroului său pentru a o întâmpina. El a închis uşa.

Luke a plasat-o brusc pe fată. *Nu. Se* uită înapoi la Brooke. Durerea îi cuprinsese inima. Asta avea să o distrugă. A pornit spre sala de conferinţe.

Din uşa închisă a şefului a venit un geamăt înfundat.

Brooke a apărut în uşa sălii de conferinţe. S-a uitat prin staţie, l-a văzut pe Luke şi a pornit spre el.

Uşa şefului s-a deschis. A ieşit din birou şi i-a făcut cu mâna lui Nancy.

Ea a traversat în grabă etajul pentru a discuta. O mână se întindea pe şirul de perle de la gâtul ei.

Luke a auzit respiraţia ascuţită a lui Brooke. Se holba la uşa deschisă a biroului. Fata cu părul negru se înghesuise pe un scaun în faţa unui birou. Şi-a ridicat faţa stropită de lacrimi.

„Nu.” Genunchii lui Brooke au cedat.

Luke s-a aruncat peste cei trei metri care îi despărţeau, dar ea s-a prins de marginea unui birou. S-a aplecat, respirând greu.

Luke a luat un scaun şi l-a împins sub ea. A aşezat-o uşor în el şi i-a frecat umerii. „Respiră adânc.”

Jack i-a întins o pungă de hârtie. Luke a pus deschizătura peste gura şi nasul lui Brooke. „Încearcă să respiri normal.”

Aerul îi intra şi ieşea din plămâni. Câteva minute mai târziu, a expirat puternic şi a îndepărtat punga. Şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi s-a aplecat în faţă până şi-a sprijinit fruntea în palme.

„Fata moartă, e Natalie, nu-i aşa?”, a întrebat ea fără să ridice capul. Jack nu trebuia să răspundă. Trupul lui Brooke tremura.

Criminalul o ucisese pe una dintre studentele la autoapărare ai lui Brooke.

Capitolul 32

A pornit ştirile şi a urmărit ştirea de ultimă oră. În spatele unei jurnaliste sumbre, forţele de ordine se înghesuiau în jurul clădirii apartamentului Selenei. Banda galbenă flutura în vânt.

Da! Îi plăcea să-şi vadă munca în direct la televizor.

Noul său plan era riscant, dar nu se mai distrase atât de mult de ani de zile. Ieşirea din rutina în care rămăsese blocat merita să fie lăsată deoparte regula de a ucide o dată pe an.

Acum să pună în aplicare pasul trei. A pornit computerul, apoi a decojit şi a mâncat o mandarină în timp ce aştepta ca

aparatul să pornească. Gustul de portocală îi rămăsese pe limbă, combinaţia de picant şi dulce amintindu-i de Natalie. Strălucitoare şi frumoasă pe dinafară, şi cu suficientă energie pe dinăuntru pentru a rămâne interesantă. Pentru o vreme, oricum. Ce convenabil că Natalie postase online despre participarea la cursul lui Brooke. Îi plăcea atât de mult să pună o notă personală pe cadoul său.

Până când entuziasmul a pus stăpânire pe el.

S-a dus la bucătărie după o a doua mandarină, dar bolul era gol. Trebuie să fi mâncat mai mult decât credea. Foamea lui crescuse în ultima vreme, şi nu doar pentru mâncare. Îşi dorea dublul său spectacol.

Ecranul său principal a apărut pe computer. Era timpul să treacă la treabă. Ar fi avut timp să-şi satisfacă *poftele* mai târziu. Acum, avea de plănuit o răpire. Nu avea cum să o îndepărteze pe Brooke de noul ei iubit. Ea ar fi trebuit să vină la el, iar pentru ca asta să se întâmple, avea nevoie de o momeală. Exista o singură momeală perfectă pentru a o atrage pe Brooke.

Şi-a deschis aplicaţia de social media şi a derulat actualizările. Acolo era ea. Ce interesant. Cineva avea un iubit nou.

Cu o pocnitură din încheieturi, s-a apucat de treabă şi a accesat contul tânărului. Aceasta urma să fie cea mai bună noapte din toate timpurile.

Capitolul 33

Natalie era moartă şi era vina lui Brooke.

Amorţeala s-a răspândit prin corpul lui Brooke, şocul morţii studentei ei curgându-i prin vene ca o perfuzie de morfină. Luke a luat-o în braţe şi a dus- o în sala de conferinţe. A coborât-o pe un scaun. Stând vizavi de ea, i-a luat ambele mâini în ale lui şi i le-a ţinut fără să vorbească.

Ea şi-a ridicat capul. Camera s-a înclinat. „Două femei sunt moarte din cauza mea.”

Fruntea i s-a încreţit. „Aşteaptă. Două?”

„Natalie şi Karen.”

„Karen a fost colega ta de cameră.”

„Da.”

„A fost ucisă de fostul ei iubit.” Luke şi-a frecat mâinile. „Cum poate fi vina ta?”

Privirea i s-a fixat pe dosarele împrăştiate pe masa din sala de conferinţe. Cuvintele s-au revărsat, secretul pe care îl păstrase din acea noapte îngrozitoare eliberându-se. „Am găsit-o. Karen a coborât să spele rufele cu puţin înainte de miezul nopţii. Era o bufniţă de noapte şi maşinile erau întotdeauna goale la ora aceea. Întotdeauna am fost o persoană matinală. Obişnuiam să mă trezesc devreme înainte de muncă şi să alerg patru sau cinci mile. La miezul nopţii, abia mai puteam ţine ochii deschişi. Am adormit pe canapea după ce a plecat. Când m-am trezit, era ora 3:00 a.m. Am ştiut imediat că ceva nu era în regulă. Karen mă scutura mereu şi mă trimitea la culcare când aţipeam în faţa televizorului.”

A făcut o pauză pentru o respiraţie şovăielnică, dar nu s-a putut uita la Luke. „Dormitorul ei era gol. Fără Karen. Fără rufe. Am coborât scările. La început am crezut că subsolul era gol...” Viziunea a intervenit, fiecare detaliu clar ca o fotografie de înaltă rezoluţie. Ea s-a oprit pentru a se stabiliza. „Am intrat şi m-am uitat în jur. Hainele lui Karen

erau împrăştiate pe podea, coşul ei de rufe era răsturnat, cearşafurile erau îngrămădite într-un colţ. Karen era sub cearşafuri. Poliţia a spus că era moartă de trei-patru ore.”

Vocea lui Brooke a cedat.

Luke i-a strâns degetele. „Uită-te la mine.”

Dar nu a putut. Şi-a strâns strâns mâinile, ţinându-se de el în timp ce spunea restul. „Subsolul mirosea întotdeauna a mucegai. Obişnuiam să ţinem fereastra deschisă. Eu am fost cea care a uitat să o închidă mai devreme în acea zi când am coborât să spăl. Dacă mi-aş fi amintit să închid fereastra, Karen ar fi fost încă în viaţă.”

„Sau pur şi simplu ar fi spart geamul. Aş spune că nu ar trebui să te învinovăţeşti pentru ceea ce s-a întâmplat, dar ştiu că nu este posibil.” Luke a expirat. „Eu încă mă învinovăţesc pentru moartea lui Sherry. Ştiu că nu este raţional, dar simt că trebuie să fi fost ceva ce aş fi putut face pentru a o salva.”

Luke i-a ridicat bărbia cu degetul arătător. Ochii lui reflectau disperarea comprimată în propria ei cuşcă toracică, presiunea constrângându-se în jurul ei, strângându-se până când abia mai putea respira. „Nu-ţi voi spune să renunţi la vinovăţie, pentru că habar nu am cum să fac asta. Cred că trebuie doar să învăţăm să trăim cu ea.”

S-a gândit la familia lui Natalie. Cum puteau învăţa să trăiască fără fiica lor? Suferinţa lui Brooke nu era nimic în comparaţie cu ceea ce îndurau ei. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Câteva au scăpat să i se rostogolească pe obraz şi să-i cadă de pe maxilar. Tristeţea i-a înfundat gâtul. Un singur plâns a izbucnit.

Luke a tras-o înainte şi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei. Capul ei a căzut pe pieptul lui, iar lacrimile s-au revărsat pe tricoul lui. Ea şi-a recăpătat respiraţia cu o tresărire a

întregului corp. El a băgat-o sub bărbia lui. O mână caldă a frecat un cerc lent în centrul spatelui ei. Brooke habar nu avea cât timp a trecut în timp ce îşi trăgea puterea din prezenţa liniştită a lui Luke.

S-a auzit o bătaie în uşă. Aceasta s-a deschis. Şeful O'Connell a intrat în cameră, cârjele lui lovindu-se de rama metalică a uşii. Scoase din buzunar un pachet de biscuiţi şi o cutie de ginger ale şi le puse pe masă. „Luke, pot să vorbesc cu tine câteva minute?”

Brooke şi-a ridicat capul. Şi-a şters faţa cu o mână. „Nu trebuie să ieşi din cameră.”

Mike i-a făcut o evaluare rapidă. „Avem informaţiile despre cont şi permisiunea lui Maddie şi a părinţilor lui Natalie de a le accesa conturile online.”

„Cât de sigur eşti că e Natalie?” Vocea ei a cedat.

Răspunsul se citea în ochii albaştri palid ai şefului. „Înregistrările dentare i-au confirmat identitatea acum câteva minute.”

Un alt val de durere se prăvăli peste Brooke. Biata Natalie. „A fost vizată pentru că a participat la cursul meu.”

Şeful O'Connell s-a clătinat pe cârje. „Nu ştim asta.” Brooke l-a fixat cu privirea.

„Dar este o posibilitate puternică.” Faţa şefului s-a încordat. „Trebuie să intervievez familia şi prietenii ei. I-a înmânat lui Luke o bucată de hârtie. „Aici sunt conturile fetelor, informaţiile de logare, parolele etcetera. Vezi ce poţi face cu ele. Le-am trimis şi la poliţia statală, dar nu este singurul lor caz.”

„O să mă ocup de asta imediat.” Luke a împachetat lista.

„Anunţă-mă dacă găseşti ceva.” O'Connell s-a întors spre Brooke. „Poţi să-mi spui ceva despre Maddie sau Natalie care

le-ar putea lega?”

„Nici măcar nu am cunoscut-o pe Maddie înainte de săptămâna asta.” Brooke şi-a frecat fruntea. „Natalie şi sora ei au participat la ultimul meu curs de autoapărare pentru femei, care evident nu a ajutat prea mult.” Ce altceva ar fi putut să o înveţe pe Natalie pentru a o ţine în siguranţă? Cum de nu reuşise?

„Brooke.” Şeful i-a îndreptat o privire serioasă. „Mini Cooper-ul lui Natalie a fost găsit pe marginea drumului pe drumul ei de la serviciu spre casă. Bara ei de protecţie era distrusă. Ambele cauciucuri din spate erau dezumflate. El nu doar a scos-o de pe drum. I-a lovit maşina cu a lui. Nu erau case sau afaceri la vedere. Nicăieri unde să poată alerga după ajutor. Geamul şoferului era spart. Probabil a încuiat portiera pentru a încerca să-l ţină afară. A încercat să contacteze poliţia pe mobil, dar semnalul era slab. Apelul nu a trecut. Avea răni la mâini şi la antebraţe care sugerează că s-a luptat.” Vocea lui s-a stins. „Dar el era mai mare şi mai puternic.”

Plămânii lui Brooke s-au extins într-o respiraţie dureroasă, tremurândă.

„Aceasta nu a fost munca unui amator. El ştia ce face. Faptul că Natalie nu s-a putut lupta cu el nu este vina ta.”

„Dar dacă nu eram eu, ea nu ar fi fost ţinta lui.” Şi gândindu-se la ţinte, Brooke şi-a scos telefonul. „Scuzaţi-mă un minut. Vreau să văd ce fac copiii şi trebuie să îl anunţ pe Ian ce se întâmplă.”

Ştia că copiii ei sunt în siguranţă în clădirea cu apartamente de înaltă securitate a lui Ian, dar grijile unei mame nu erau întotdeauna raţionale. Teama pentru copiii ei era pur instinct.

$$$

Ploaia torenţială a lovit faţa lui Brooke în timp ce mergeau de la secţia de poliţie la maşină. „Unde mergem?”

„Ne-am cazat la un hotel la 20 de minute de aici.”

„Vreau să merg acasă.”

„Ştiu, dar aici e mai sigur.” Luke a ghidat-o cu o mână pe spatele ei.

„Pentru cine?” a protestat Brooke. „Aş prefera să mă găsească pe mine decât să-şi verse furia pe o altă tânără nevinovată.”

„Brooke, nu am de gând să-l las pe tipul ăsta să te aibă, indiferent ce s-ar întâmpla.” Luke a aşteptat până când ea i-a întâlnit privirea. „Şi chiar crezi că se va opri dacă te va avea pe tine?”

„Nu.” Brooke s-a aşezat pe scaunul pasagerului. „Am rămas fără haine. Dacă o să ne ascundem pentru o perioadă nedeterminată de timp, aş vrea să îmi iau calculatorul. Şi mi-am lăsat încărcătorul telefonului pe noptieră, iar telefonul meu este aproape mort. E în plină zi. Toată activitatea acestui tip a fost noaptea. Ce-ar fi să ne întoarcem la mine acasă pentru câteva ore acum şi să ne cazăm la un hotel mai târziu?”

El a luat în considerare compromisul ei pentru câteva secunde. „În regulă.” S-a întors la ea acasă şi a parcat în faţă. „Aşteaptă aici cu uşile încuiate. Dacă vezi pe altcineva în afară de mine, pleacă şi sună la poliţie.”

Brooke s-a holbat la casă în timp ce Luke a intrat. El nu s-a întors timp de zece minute lungi.

„OK. Zona e liberă.” Le-a dus bagajele în bucătărie. „O să încălzesc nişte supă.”

„Nu mi-e foame.” Şi-a aruncat poşeta pe masă.

„Ar trebui să mănânci oricum.” El şi-a aşezat laptopul pe masă. L-a conectat şi a pornit, apoi a turnat nişte supă într-o cratiţă. A aprins arzătorul de sub ea.

Neputând să se aşeze, Brooke se plimba prin bucătărie. Bine că genunchiul ei se îmbunătăţise. Nu se putea gândi să stea nemişcată cu atâta agitaţie în ea. Chipul lui Natalie îi tot apărea în minte, iar imaginaţia lui Brooke îl zdrobise până la nerecunoaştere.

Stând la aragaz, amestecând supa, Luke se încruntă peste umăr. „Am de gând să lucrez la identificarea paralelelor în activitatea social media între cele două femei. Cu mai multe site-uri şi profiluri, doar descărcarea tuturor informaţiilor va dura probabil ceva timp. De ce nu accesezi conturile lui Natalie, le citeşti şi vezi dacă îţi sare ceva în ochi?”

Şi-a luat laptopul din birou şi l-a deschis lângă calculatorul lui Luke. El a aşezat un bol cu supă de pui pe masa de la celălalt cot al ei, apoi i-a adus biscuiţi. Mirosul i-a ajuns la nas. Ea a luat o lingură. A plutit deasupra castronului în timp ce vinovăţia o străbătea. Cum putea să-i fie foame când o tânără era moartă din cauza ei? Cum putea să mănânce când familia lui Natalie făcea aranjamentele pentru înmormântare?

Luke s-a aşezat cu propriul său prânz întârziat. „Trebuie să mănânci, Brooke. Să te îmbolnăveşti nu are niciun rost. Să ajuţi poliţia să găsească ucigaşul este cea mai bună întrebuinţare a vinovăţiei şi furiei de acum.”

Putea el să-i citească gândurile? Şi-a pornit computerul şi a mâncat câteva linguri în timp ce laptopul se încălzea. Stomacul ei a protestat, apoi s-a liniştit pe măsură ce supa caldă o liniştea. Brooke a reuşit să mănânce jumătate din castron în timp ce îşi verifica e-mailul. Aceleaşi vechi, aceleaşi vechi de la şcoală. Împingând bolul deoparte, s-a

înzdrăvenit şi a început să navigheze prin profilurile de social media ale lui Natalie.

Natalie era activă online, dar nu îşi anunţa activităţile minut cu minut, aşa cum făcuse Maddie. Brooke a derulat. Natalie era abonată la actualizările de la Forever Fitness şi la pagina absolvenţilor de la Coopersfield High School. Brooke a trecut la secţiunea de fotografii şi s-a holbat la pozele fetei frumoase şi zâmbitoare al cărei corp ruinat zăcea într-un sertar de morgă din oţel inoxidabil. Stomacul lui Brooke a avut crampe. A respirat pe nas şi s-a luptat cu greaţa. Emoţiile ei nu o ajutau. Ucigaşul lui Natalie trebuia să fie oprit, iar Brooke trebuia să îşi înăbuşe vina dacă voia să contribuie.

Brooke a derulat cele două fotografii din ultimii doi ani şi s-a oprit asupra unei poze cu echipa de fotbal a lui Natalie din liceu. A deschis o a doua fereastră, s-a conectat la contul lui Maddie şi a făcut clic pe fila PHOTOS. Fotografiile echipei de hochei pe iarbă a lui Maddie au apărut în primele câteva ecrane. Ceva s-a declanşat în mintea lui Brooke. S-a întors la poza echipei lui Natalie. Fotografiile erau asemănătoare, ceea ce avea sens, deoarece toate fotografiile din anuarul echipelor sportive arătau la fel. A aranjat ferestrele pentru a vedea imaginile una lângă alta. Pe marginea stângă a ambelor fotografii se aflau pe verticală nişte cuvinte mici. Creditul fotografului? Ea a mărit imaginile până când a putut citi literele.

„Luke.”

„Ai găsit ceva?” El şi-a schimbat poziţia.

„Poate.” Ea a înclinat computerul astfel încât el să poată vedea ecranul. „Uită-te la pozele astea.”

Luke s-a aplecat. „Ştim că ambele fete au fost sportive în liceu. De ce ar fi neobişnuit să aibă pozele echipei lor pe

profilurile lor?”

Brooke a arătat spre numele de pe ambele imagini. OWEN ZIMMERMAN PHOTOGRAPHY.

„Coincidenţă?” Luke şi-a scărpinat bărbia. „Câte şcoli folosesc acelaşi fotograf?”

„Nu ştiu.” Brooke a suspinat. „Îl folosim pe Owen de ani de zile. El ne oferă un pachet grozav. Ai dreptate. Ar putea fi la fel pentru toate şcolile locale.”

„Merită să-i transmiteţi asta şefului O'Connell.”

Brooke şi-a luat telefonul mobil şi a format numărul. A fost instruită să formeze 911 doar dacă apelul era o urgenţă. Linia a trecut la mesageria vocală. I-a lăsat un mesaj şefului să o sune înapoi.

„Singurele două lucruri care ies în evidenţă între conturile fetelor sunt Forever Fitness şi pozele echipei.” Brooke nu putea să renunţe la niciunul dintre ele. „Hai să facem o plimbare până la studioul lui Owen. Este chiar în oraş.”

„Brooke, noi ajutăm poliţia, nu acţionăm în locul ei.”

Dar poliţia lucra la propriile teorii, iar legăturile lui Brooke erau subţiri ca pânza de păianjen. „Oricine ar fi, ar putea plănui o altă crimă chiar acum.”

„Şi vizita la Owen ce va realiza?”

„Vreau doar să arunc o privire în studioul lui.”

„De ce? Mă îndoiesc că un criminal ar lăsa dovezi la vedere.”

„Atunci nu va strica să trec pe acolo. Voi spune doar că vreau informaţii despre realizarea unor portrete de familie. Nu e nimic suspicios în asta. În plus, ai spus-o chiar tu. Legătura dintre Owen şi fete este fragilă. Poate pot să aflu unde a fost aseară şi să-l elimin de pe lista noastră.” Brooke a

sărit în picioare, gândul de a face ceva activ pentru a ajuta energizând-o. S-a îndreptat spre hol într-un pas vioi. „Ia nişte haine de antrenament. Am chef să încerc nişte echipamente de exerciţii pe drumul de întoarcere.”

„La naiba, Brooke!” a strigat Luke din bucătărie. „Nu ne putem duce să căutăm un criminal. Dacă îl avertizezi?”

„Vom fi foarte informali. Nu pot să stau aici. Ar putea răni o altă femeie chiar acum.” Ignorând înjurăturile lui, ea a urcat scările. A găsit o pereche de pantaloni de yoga în stare decentă la fundul unui sertar şi i-a tras pe ea. Ce spera să găsească la studioul lui Owen sau la Forever Fitness? Credea că-l va recunoaşte pe ucigaşul lui Natalie?

Cercetările ei i-au spus că ucigaşii se amestecă adesea în societate. Aşa scăpau cu crimele lor. Totuşi, trebuia să încerce. Dacă nu o făcea şi o altă femeie murea în seara asta?

Natalie fusese ucisă din cauza implicării ei cu Brooke. Nu putea lăsa o altă fată să aibă aceeaşi soartă. Criminalul era obsedat de Brooke. Cine ştia ce altceva mai plănuia. Trebuia să facă tot posibilul pentru a-l găsi înainte ca el să pună în aplicare un alt plan bolnav.

$$$

Luke s-a uitat la Brooke pe scaunul pasagerului din maşina lui. „L-ai sunat pe Ian mai devreme. Cum a primit vestea?”

„Nu prea bine. Vrea să păstreze copiii până se termină totul.” Grozav. Un stimulent în plus pentru Brooke să urmărească criminalul.

„De ce te-am lăsat să mă convingi să fac asta?” Luke a parcat în faţa unei mici case de cărămidă de pe strada a doua. Un semn discret pe cutia poştală scria OWEN ZIMMERMAN PHOTOGRAPHY cu caractere de bun gust.

„Pentru că asocierea este slabă şi tu crezi că nu realizăm nimic.” Brooke a ieşit din maşină. „Practic, îmi faci pe plac.”

„Deci, de ce suntem aici?” Şi de ce ideea de a-i face o vizită fotografului local îi dădea fiori lui Luke?

Brooke i-a deschis calea. „Ai spus că programul tău va dura cam o oră să ruleze. Am putea la fel de bine să facem ceva util în timp ce aşteptăm.”

A urmat-o pe jos. La naiba, în pantalonii ăia mulaţi de yoga, ar fi urmat-o oriunde. Un semn de curte şi o săgeată corespunzătoare îi îndrumau spre uşa laterală, marcată STUDIO.

Luke a bătut. Îşi înclină uşor corpul în faţa lui Brooke, pentru orice eventualitate.

Uşa s-a deschis. Bărbatul care a deschis-o avea în jur de 40 de ani. Ras în cap. Mai scund decât Luke, dar mai robust. Probabil suficient de puternic pentru a căra un cadavru.

Surpriza a încreţit sprâncenele lui Owen. „Brooke?”

„Bună, Owen.” Brooke a zâmbit şi l-a prezentat pe Luke. „Îmi pare rău, ar fi trebuit să sun mai întâi. Te-am prins într-un moment nepotrivit? Am vrut să- ţi pun câteva întrebări despre realizarea unor portrete de familie. Pentru mama mea. Pentru Crăciun. Este prea târziu să comand pentru sărbători?”

„Nu, e în regulă.” Owen a făcut un pas înapoi. „Intră.”

Partea stângă a studioului era goală, podele din lemn închis, pereţi albi. Luminile pe roţi şi recuzita erau împinse în colţul îndepărtat. De peretele din spate atârnau ecrane rulante, ca nişte jaluzele uriaşe. În partea din faţă a camerei, o canapea, două scaune şi o măsuţă de cafea erau aşezate în modul conversaţie. Albumele foto erau aşezate pe masă.

„La ce te-ai gândit?” a întrebat Owen.

„Nu sunt sigură. Ceva simplu, dar nu clişeu, dacă ştii ce

vreau să spun.” Brooke a rostogolit o mână vagă în aer. „M-am gândit că poate ai tu nişte idei.”

„Lasă-mă să iau probele de la câteva şedinţe recente.” Owen a mers la măsuţa de cafea. A răsfoit câteva teancuri de albume foto mici şi a ales două.

A făcut un gest către canapea. „Ia loc şi uită-te la astea. Vezi dacă ceva îţi atrage atenţia.”

Brooke s-a lăsat pe canapea. Owen a luat scaunul în diagonală faţă de ea. Luke rămase în picioare. Stând şi uitându-se la poze nu aveau de gând să ajungă nicăieri.

„Aveţi o toaletă?” a întrebat Luke.

Owen a arătat cu degetul. „Pe uşa aceea. Prima cameră pe stânga.” „Mulţumesc.” Luke a urmat indicaţiile lui Owen.

„Oh, îmi place asta.” Vocea lui Brooke se stinse când Luke închise uşa în urma lui.

Aşa cum sperase, un mic birou se afla vizavi de baie. Luke se furişă înăuntru. Dacă Brooke voia răspunsuri despre Owen Zimmerman, Luke avea de gând să i le obţină. Apoi avea de gând să o ducă într-un loc sigur pentru noapte.

Un computer hiberna pe birou. Imaginile dispăreau şi apăreau într-un slideshow de protecţie a ecranului. A apăsat pe bara de spaţiu şi a ţinut urechea la conversaţia înăbuşită din cealaltă cameră. O examinare rapidă a sertarelor biroului nu a adus nimic interesant. Dulapul era la fel de lipsit de evenimente. Computerul clipi la viaţă. Luke a aruncat o privire rapidă la fişierele de pe hard disk. Majoritatea fişierelor erau pline de imagini, aşa cum era de aşteptat de la un fotograf, organizate în foldere după numele clientului. Câteva straturi mai jos, el a scos un dosar etichetat obscur: SPECIAL JOB.

Miniaturile erau suficient de şocante pentru ca Luke să nu dea clic pentru a deschide vreuna dintre ele. Şi-a scos

brelocul. O unitate flash de mărimea unui baton de gumă atârna. Luke a introdus-o în slotul USB şi a copiat întregul folder. Apoi a închis fereastra de fişiere şi s-a strecurat la toaletă pentru a trage apa şi a da drumul la chiuvetă pentru câteva secunde.

În studio, Owen se mutase pe canapeaua de lângă Brooke, mult prea aproape având în vedere noua părere a lui Luke despre fotograf.

Brooke a zâmbit. „Ce zici de asta?”

Era o fotografie în aer liber a unei familii în blugi şi pulovere, adunată în jurul unui ciobănesc german.

„Frumos şi natural.” Luke şi-a pus faţa de joc şi s-a aşezat de cealaltă parte a lui Brooke.

Ea i-a arătat o jumătate de duzină de fotografii. „Care crezi că le va plăcea copiilor?”

„Cel cu câinele, fără îndoială.” Luke ar fi spus orice pentru a o îndepărta pe Brooke de Owen. Unitatea flash îi făcea o gaură în buzunar.

„Îmi place şi asta.” Brooke a închis cartea.

Owen a deschis o agendă. „Vrei să stabilim o oră pentru filmare?”

Brooke şi-a strâns buzele. „O să te sun săptămâna viitoare să facem o programare. Trebuie să văd în ce zile copiii sunt cu tatăl lor.”

„Nici o problemă.” Owen şi-a închis cartea şi a pus-o pe masă.

Brooke s-a ridicat în picioare. „Mulţumesc, Owen. Părinţilor mei o să le placă poza asta.”

„Mulţumesc că aţi venit.” Owen le-a arătat uşa. „Vorbim săptămâna viitoare.”

Au mers până la maşină şi s-au urcat în ea. Luke a pornit

motorul.

Brooke şi-a agăţat centura de siguranţă. „Poate că m-am înşelat în privinţa lui Owen.”

„Nu.” Luke s-a îndepărtat de bordură. „În timp ce tu te uitai la poze, eu am făcut un tur rapid prin computerul lui Owen.”

Capul lui Brooke s-a ridicat brusc. „Sunt impresionată.”

Luke îşi strânse degetele pe volan. „Să nu fi. Ceea ce am făcut a fost ilegal şi periculos. De fapt, nu pot să cred că am făcut-o. Obsesia ta este contagioasă.”

„Ce ai găsit? Lasă-mă să văd.”

„În niciun caz.” Luke s-a întors spre Main Street şi şi-a aprins farurile. Deasupra oraşului pitoresc, norii se apropiau, aducând cu ei amurgul timpuriu. „Îi înmânez copiile dosarelor şefului O'Connell. Deşi le-am obţinut ilegal, aşa că nu sunt sigur ce va face cu ele.”

„Cu ce?”

„Imagini. Serios, odată ce le vezi, nu poţi să nu le vezi. Chiar mi-ar plăcea să nu mai văd pozele alea. Nu am de gând să ţi le arăt.”

„Vrei să-mi spui ce naiba ai găsit?”

„Nişte filme porno BDSM foarte deranjante.”

Brooke a ridicat din umeri. „Oamenilor le place asta în zilele noastre.”

„Ţie îţi place?”

Brooke a roşit. „Nu, dar fiecare cu părerea lui sau a ei.”

„Asta nu era o mică sesiune de bondage sau de supunere pentru nevestele plictisite din suburbii ca să se descarce.” Se simţea de parcă ar fi trebuit să-şi albească globii oculari. „Aseta erau violente.”

Şi sângeroase.

Capitolul 34

Zgârietură.

Maddie s-a enervat când creanga de afară s-a frecat de fereastra ei. Părul de pe gât i s-a ridicat.

Doar vântul. Doar vântul. Doar vântul.

Dar repetarea faptelor nu i-a potolit paranoia dezlănţuită. Creierul ei ştia că este în siguranţă aici, cu părinţii ei, dar inima îi tresărea la fiecare zgomot, oricât de obişnuit. Oare teroarea ei va dispărea vreodată? Va reveni vreodată la normal? Mâine avea o programare la un psihiatru. O ducea tatăl ei, dar ea deja se temea să iasă din casă.

Ea supravieţuise atacului, doar că *ea* era cea închisă. *El* era încă acolo, liber să facă orice dorea. Părinţii ei au încercat să o protejeze, dar Maddie văzuse la ştiri despre fata ucisă. Ar fi putut fi ea. Ar fi fost ea dacă nu ar fi fost Brooke.

Privirea i s-a îndreptat spre fereastră, acum neagră de la căderea nopţii, dar tot ce putea vedea era propria ei reflexie. Oricine de afară, însă, o putea vedea.

Telefonul lui Maddie a bâzâit.

L-a ridicat şi a zâmbit. A deschis mesajul de la Tyler.

Mi-e dor de tine.

Rânjetul i s-a extins când durerea de pe faţă nu mai era decât o durere. I-a trimis un mesaj înapoi lui Tyler.

U2.

A trecut ieri pe la ea şi i-a adus flori. De asemenea, se oferise să o ducă la şcoală şi la serviciu când era pregătită să se întoarcă. Până când atacatorul ei nu era prins, Tyler nu voia ca ea să meargă nicăieri singură.

Îi păsa de ea, chiar şi după ce ea se despărţise de el. În ciuda frigului provocat de faptul că agresorul ei era încă în libertate, în Maddie strălucea căldura. Încă nu era pregătită

să se întoarcă la muncă sau oriunde altundeva – abia reuşea să suporte o oră sau două singură în camera ei, dar într-o zi…

A sosit un alt mesaj de la Tyler. Se oprea să o vadă când ieşea de la serviciu.

Zgârietură.

Înălţimea sunetului i-a provocat o durere în dinţi. Şi-a lăsat telefonul pe pat şi s-a ridicat în picioare, încet şi cu grijă. Camera s-a învârtit, dar s-a liniştit în câteva secunde. Covorul era moale sub picioarele ei goale în timp ce mergea spre fereastră. A rămas la marginea camerei, astfel încât să nu fie vizibilă pentru nimeni de afară. Proprietatea era înconjurată de păduri – aceeaşi pădure în care fusese atacată. El ar putea fi acolo. Urmărind. Aşteptând.

Maddie a tras draperiile. Mişcarea bruscă a trimis o undă de durere prin muşchii dureroşi ai umerilor ei. Capul şi faţa ei încasaseră cea mai mare parte din bătaia lui, dar restul corpului nu scăpase de răni. S-a dus în capul scărilor. Mâna ei se agăţase de balustradă în caz că o ameţeală se abătea asupra ei.

La baza treptelor, picioarele ei au protestat împotriva podelei reci de lemn a palierului. Maddie a tremurat când s-a întors spre camera familiei din spatele casei.

„Tată?”

Tatăl ei era în uşă înainte ca ea să fi străbătut cei cinci metri de hol. Puşca îi atârna în cot. La cincizeci de ani, chel şi cu o burtă care arăta dependenţa sa atât de Pringles, cât şi de fotoliu, tatăl ei nu era un specimen fizic ameninţător. Dar în fiecare sezon îşi prindea cerbul. Maddie nu avea nicio îndoială că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să monteze capul atacatorului ei pe perete.

Expresia lui s-a înmuiat. „De ce ai nevoie, scumpo?”

„Ai putea să tai mâine creanga aia mare de pe copacul din

spate? Se freacă de fereastra mea şi…”

„O voi face chiar acum.”

Maddie s-a uitat la fereastră. Anxietatea se rostogolea prin ea într-un val unsuros. „Mâine e bine.”

Dar tatăl ei era deja în mişcare. „Va dura trei secunde.” I-a dat puşca mamei ei. „E încărcată.”

Mama a acceptat arma grea cu o mişcare ciudată a corpului ei uşor, iar tata s-a îndreptat spre uşa din spate.

O nouă explozie de teamă a sprintenit prin burta lui Maddie.

„Nu trebuie să faci asta în seara asta. Plouă.”

„Scumpo.” A apăsat pe un întrerupător de perete de lângă uşă. Un mic cerc de lumină s-a revărsat pe punte. „Mă întorc imediat. Abia scuipă.”

A deschis uşa şi a ieşit afară. Cizmele lui au pocnit pe lemn. A coborât treptele şi a ieşit din sfera galbenă proiectată de becul cu insecte. S-a întors spre magazia din spatele proprietăţii, unde erau păstrate uneltele din curte. Apoi noaptea l-a înghiţit.

„Închide uşa, dragă”, a spus mama ei.

Maddie s-a încruntat în întuneric. Au trecut câteva secunde. Transpiraţia îi curgea pe spate şi îi îmbiba hanoracul. Bătăile inimii îi accelerau, pulsându- i frica prin vene cu fiecare bătaie mai rapidă.

Ceva a foşnit.

A fugit pe uşă.

„Maddie, întoarce-te înăuntru”, a strigat mama ei, dar Maddie nu s-a putut opri. Nu putea lăsa să i se întâmple nimic tatălui ei.

S-a ghemuit sub un copac. Sub gluga jachetei sale, un vânt rece îi sufla pe faţa descoperită. Ploaia îi picura obrajii, dar abia simţea răcoarea. Entuziasmul care-i bătea în stomac

era mai mult decât suficient pentru a-i ţine de cald.

În umbra copacului, a urmărit spatele clădirii. Iubea întunericul, se bucura de posibilităţile pe care le crea, de uşile metaforice pe care i le deschidea.

Anumite acte nu puteau fi contemplate în lumina zilei.

Seara aceasta era punctul culminant al întregii sale experienţe în vânarea prăzii. În planificare. În a fi atent la cele mai mici detalii.

Uşa se deschidea. O siluetă ieşea afară. Era ea?

Nu. Forma era prea mare. Un bărbat trecea cu paşi repezi, frunzele moarte fugind din calea lui. S-a ascuns mai adânc în umbră, a rămas nemişcat şi a aşteptat ca omul să treacă. O clipă mai târziu s-a relaxat. Acolo. Forma ei uşoară şi ezitantă s-a strecurat pe uşă şi a intrat în noapte.

Un fior proaspăt îi străbătu venele. Asta era. Începutul provocării din seara asta. S-a mutat în poziţie.

Încrucişându-şi braţele şi frecându-şi bicepşii de temperatura în scădere, a trecut pe lângă ea, cu paşi nesiguri, cu ochii scrutând întunericul. S-a oprit. Ochii ei s-au mărit când l-a văzut. Faţa i-a îngheţat de groază.

I-a apucat încheietura mâinii şi a tras-o în umbră. Înainte ca ea să poată scoate vreun sunet, pumnul lui i-a lovit tâmpla. Ea s-a prăbuşit, iar el i-a adunat trupul moale în braţe.

Data trecută a făcut o mulţime de greşeli. A fost leneş şi prea încrezător.

S-a grăbit spre maşina lui. A jonglat cu corpul ei lejer şi şi-a căutat cheile. Durerea i-a străbătut încheietura rănită când a mutat greutatea ei. O apăsare a degetului mare a deblocat portierele. Aruncând o privire rapidă în jur pentru a se asigura că nu se uită nimeni, a manevrat-o pe bancheta din spate. A scos o cutie mică de plastic din buzunarul din spatele scaunului şoferului. Înăuntru, seringa era plină şi

pregătită. Nu o putea pune în portbagaj; era rezervat. Nici nu putea risca ca cineva să o vadă zvârcolindu-se, legată în maşina lui.

Da, ketamina era înşelătoare, dar el nu măsurase decât o doză mică, suficient cât să o ţină liniştită până la ora spectacolului. Se va trezi la timp pentru festivităţi. Cine voia să i-o tragă unei femei inconştiente? Ar putea la fel de bine să treacă la necrofilie, şi care era distracţia în asta? Nu, lui îi plăceau vii şi mişcătoare.

El a aranjat-o pe o parte. Dacă cineva s-ar fi uitat în maşină, ea ar fi părut că doarme. Când era mai aproape de destinaţie, îl aşteptau legăturile şi o bandă la ochi.

Acum, trecem la pasul doi.

Capitolul 35

Brooke a citit răspunsul lui Chris la mesajul ei. El se juca jocuri video. Haley era în camera ei. Deşi ştia că copiii erau bine la Ian, mesajul fiului ei ia dat un oftat de uşurare.

„Mai vrei să mergi la sală?” a întrebat Luke.

Ea a luat în considerare întrebarea lui. După tonul lui, el ar fi preferat să sară peste asta. Dar dacă ucigaşul nu era Owen? „Vreau.”

„Nu-mi place.” A pornit ştergătoarele când câteva picături mici de ploaie au lovit parbrizul. „Vreau să fii într-un loc sigur până la lăsarea întunericului. Hotelul nu este la fel de sigur ca locul meu, dar este cea mai bună opţiune pentru seara asta.”

Norii groşi au grăbit sosirea nopţii. „Dacă Owen este doar

un pervers, nu un criminal?”

„Nu ai văzut pozele alea.” Dezgustul răsună prin vocea lui Luke. „Chiar vreau să-i duc acele fişiere lui Mike.”

„O să sune înapoi. Având în vedere că tu ai furat imaginile, nu vreau să le las altcuiva.”

„Chiar şi aşa, nu ştiu ce speri să realizezi la Forever Fitness.”

„Ambele fete erau membre.”

„Ar putea fi o coincidentă. Fetele locuiau în acelaşi oraş. Probabil că şi-au intersectat drumurile în mai multe feluri.” Luke a oprit la un stop, apoi a virat pe Main Street. „În plus, politia ştie deja despre legătura dintre fete şi sala de sport.”

„Aş vrea totuşi să verific. Tipul ăla de la birou era cu siguranţă destul de puternic.” Şi Zack cel super-fit îi dăduse fiori lui Brooke.

El a pufnit. „Bine. Cu o condiţie.”

„Care?”

„După aceea, mănânci o masă adevărată şi mergem la hotel pentru noapte.” Stomacul lui Brooke avea crampe la ideea de mâncare, dar trebuia să meargă la Forever Fitness. Era singura legătură pe care o mai găsiseră între cele două fete. Dacă nu se opreau şi se dovedea că ucigaşul avea legătură cu sala de sport? Nu putea trăi cu mai multă vinovăţie decât era deja acumulată pe umerii ei. „S-a făcut.”

„De ce nu-l suni din nou pe şeful poliţiei?”

Brooke a format numărul de mobil al lui O'Connell. O voce mecanică a răspuns şi a instruit-o să apese tasta unu dacă apelul ei era o urgenţă. Brooke a apăsat numărul doi pentru căsuţa vocală. A lăsat un alt mesaj. Probabil că el era încă legat de familia lui Natalie. Tristeţea şi dorinţa de a ajuta la găsirea ucigaşului tinerei femei au înflorit proaspăt în burta lui Brooke.

Câteva minute mai târziu, au intrat în centrul comercial care adăpostea Forever Fitness. Luke a parcat în raza unui felinar şi a luat o geantă de sport din portbagaj. Au intrat înăuntru. Aerul era umed şi mirosea a transpiraţie.

„Trebuie să mă schimb. Te rog să rămâi în zonele publice până mă duc în vestiar.”

„Sigur.”

Înăuntru, şi-au înmânat actele de identitate temporare fetei blonde drăguţe de la ghişeu.

„Zack lucrează în seara asta?” Brooke a zâmbit.

„Nu, a plecat.” Blonda a introdus numerele lor de membru în computer. „Vrei să-i laşi un mesaj?”

„Nu, mulţumesc.” Brooke a scanat camera. Chiar ar fi vrut să aibă o conversaţie informală cu Zack. Câţiva bărbaţi tineri mormăiau în secţiunea de greutăţi libere. Două fete alergau pe benzile de alergare, cu ochii pe televizoarele agăţate pe peretele opus, cu căştile conectate la aparate. Nu recunoştea pe nimeni. Ce să facă? Să stea şi să se holbeze la ceilalţi membri nu era cea mai bună metodă de a se integra. S-a aşezat la un aparat de împins pieptul. Câtă greutate putea să apese? A introdus ştiftul sub marcajul de douăzeci de kilograme. Atât cântăreau pungile de mâncare pentru câini pe care le căra din maşină până acasă.

„Credeam că ai spus că eşti bolnavă azi?” Capul i se întoarse spre voce.

Greg stătea lângă ea. Tricoul îi era ud leoarcă, iar sudoarea îi picura de pe faţă. Îşi usca fruntea cu un prosop. „Ai chiulit?”

„Mi-am luat o zi liberă”, a corectat Brooke, toleranţa ei pentru lipsa de graţie socială a lui Greg fiind mai scăzută decât de obicei.

„Hei, nu-mi pasă.” Greg şi-a ridicat mâinile într-un gest defensiv. „Tu nu pleci niciodată.”

„Nu te-am văzut când am intrat.” Brooke a scanat sala de sport.

„Am fost la cursul de cross-training.” A aruncat un deget spre sala de exerciţii. Un grup de bărbaţi şi femei care arătau în formă ieşeau. De fapt, Greg era mai în formă decât realizase Brooke. Nu avea muşchi voluminoşi, dar corpul lui era slab şi arătos. Avea genul de corp care putea să ridice femei moarte şi totuşi să se strecoare printr-o fereastră îngustă de la subsol. *Oh, opreşte-te.* Acesta era Greg. Îl cunoştea de ani de zile. „Este un antrenament greu. Cum e genunchiul tău?”

„Mai bine, dar astăzi mă limitez la partea superioară a corpului.”

Greg a dat din cap. „Inteligent. La fel şi ridicarea greutăţilor, mai ales pe w w /v 1 w *i i* • Il măsură ce îmbătrâneşti.”

Brooke şi-a muşcat replica sarcastică care vroia să iasă la iveală. În schimb, a scos un sunet de acord neangajant.

„Ei bine, trebuie să mă duc să fac un duş. Să ai un weekend plăcut.” S-a îndreptat spre vestiar.

Dând din cap în semn de recunoaştere, Luke a trecut pe lângă profesoară în drumul său spre ieşire. S-a apropiat de Brooke şi s-a aplecat spre ea. „Vezi ceva suspect?”

„Nu încă.”

Luke s-a îndreptat spre greutăţile libere, unde se adunau bărbaţii care grohăiau.

Brooke şi-a îndreptat din nou atenţia către aparatul ei. A împins mânerul. Abia a putut mişca maneta. Poate că chiar trebuia să se înscrie la sală. A dat înapoi greutatea şi a încercat din nou. *Ugh.* Ridicarea greutăţilor era naşpa. O duzină de apăsări mai târziu, a trecut mai departe. Aparatul

pentru biceps nu se simţea mai bine. A stat în picioare. Camera s-a înclinat.

Poate că antrenamentul cu mai mult stres decât mâncare în organism nu era cea mai bună idee. Se prefăcu că trece printr-un alt aparat cu greutatea minimă.

I-a făcut semn lui Luke, care apăsa un teanc impresionant de greutăţi. Câteva minute mai târziu, se îndreptau spre maşină.

„Ei bine, asta a fost un eşec.” Brooke şi-a şters o picătură de ploaie de pe obraz. „Am fost probabil cei mai suspicioşi oameni din sală.”

„Adevărat.” Luke şi-a aruncat geanta de sport pe bancheta din spate a maşinii. „Ce zici de cină?”

Brooke a văzut Dragonul de Jad la celălalt capăt al centrului comercial. „Probabil că aş putea mânca nişte supă wonton.”

„Merge şi pentru mine. Va fi şi rapid.” Luke a supravegheat parcarea. „Nu vreau să mă întorc la tine acasă pe întuneric.”

„Computerul tău ar trebui să-şi termine magia până ajungem noi acasă. Vom mânca şi vom pleca.” În ciuda încercării de curaj a lui Brooke, întunericul i-a ridicat firele de păr de pe ceafă. S-a apropiat de Luke. Fiecare umbră reprezenta o potenţială ambuscadă.

$$$

Un sentiment de izolare îl cuprinse pe Luke. S-a întors la cutia poştală a lui Brooke. Farurile au trecut peste peluza ei din faţă. A parcat pe alee şi s-a uitat în sus la casa întunecată.

La naiba.

Nu lăsaseră nicio lumină aprinsă. Plănuise ca Brooke să fie departe de aici şi într-o locaţie mai sigură înainte de

căderea nopţii. Rezervase chiar şi camera folosind cardul de credit al firmei pentru a elimina orice legătură cu Brooke. Într-un hotel decent, nu mai exista posibilitatea de a rezerva o cameră cu bani sub un nume fals. Un act de identitate cu fotografie era necesar pentru aproape orice aranjament de călătorie în zilele noastre. Chiar dacă îşi făcuse o carieră în această industrie, uneori tânjea după zilele de dinainte ca 11 septembrie să ridice steagurile de securitate ale lumii.

„Aşteaptă aici până verific lucrurile.” Luke s-a aplecat peste scaun şi a scos o lanternă din torpedou. „Încuie uşile şi…”

„Ştiu.” Brooke l-a întrerupt.

El s-a uitat la ea. Chiar ar fi plecat cu maşina şi ar fi sunat la poliţie dacă ar fi crezut că el este în pericol? Probabil că nu. Ea era un erou. A ieşit din maşină, a închis portiera şi a aşteptat ca încuietorile să pocnească înainte de a se îndrepta spre casă.

Uşa de la intrare s-a deschis spre interior. Întunericul a înghiţit foaierul. Păşind înăuntru, Luke a condus cu raza lanternei sale, ţinând-o departe de corpul său pentru a nu reprezenta o ţintă pentru oricine s-ar putea ascunde în întuneric.

Lăsând uşa de la intrare deschisă, el a măturat fasciculul prin sufragerie şi pe hol. Nimic. Casa părea goală fără un câine de care să se împiedice. Ajungând în spatele lui, a apăsat pe trei întrerupătoare de perete de lângă uşă. Luminile au luminat holul, veranda şi stâlpul de iluminat de lângă aleea din faţă. O privire pe uşă l-a asigurat că Brooke era bine şi că nu pândea nimeni pe peluză. A cercetat primul etaj, apoi fiecare colţişor al subsolului înainte de a urca la etaj pentru a verifica sub paturi, în dulapuri şi în spatele perdelelor de duş. Toate luminile din casă erau aprinse când

a ieşit să o escorteze pe Brooke în casă.

A dus punga cu mâncare la pachet în bucătărie. „Ţi-ai verificat programul?”

Luke a încuiat uşa. „Nu încă.” Şi-a verificat laptopul. Ecranul era negru. A apăsat pe touchpad şi a trezit maşina care hiberna. „Am terminat. Să vedem ce avem.”

Brooke a adus două boluri de supă la masă. Luke mâncă în timp ce scana prin dosare. Ambele fete fuseseră foarte, foarte ocupate. „Mă duc să sortez rezultatele.”

Nu s-a grăbit, lăsând-o pe Brooke să-şi termine cina înainte de a se întoarce la caz. Lista de legături comune între profilurile lui Maddie şi Natalie creştea constant. Brooke îşi îndepărtă bolul încă pe jumătate plin, dar era mai bine decât nimic.

„Aveau mai multe în comun decât am anticipat.” Luke a derulat lista.

Brooke şi-a dus bolul la chiuvetă. S-a întors să se aplece peste umărul lui. „Lista este lungă de două pagini.”

„Aparent, amândouă sunt foarte populare.”

„Cum restrângem căutarea?” Vocea lui Brooke s-a ridicat cu tentă de disperare.

„Nu o vom face *noi.”* Luke a salvat rezultatele într-un fişier separat. „Poliţia va investiga. Ai veşti de la Mike?”

Brooke şi-a scos telefonul mobil. „La naiba. Bateria e moartă. Mă duc să- mi iau încărcătorul. Este în geanta mea de noapte.”

Ea a mers pe hol.

„Împacheteaz-o din nou, dacă tot eşti acolo sus”, a strigat Luke după ea. Propria lui geantă era încă în portbagaj, din noaptea precedentă. „Vreau să plec repede de aici.”

Brooke s-a întors câteva minute mai târziu. Un cablu de încărcare îi atârna din mână. Şi-a lăsat geanta lângă uşă. „Am

o idee.”

Uh-oh. Ideile lui Brooke însemnau probleme.

„O voi suna pe Maddie şi voi trece prin lista asta cu ea.” Brooke şi-a conectat telefonul. „Ne poate spune cel puţin cum are legătură cu aceşti oameni şi organizaţii. Lasă-mă să văd lista.”

Luke şi-a întors calculatorul. „Brooke, cred că ar trebui să laşi asta în seama poliţiei.”

„E doar un telefon.” Ea i-a îndepărtat îngrijorarea.

„Aşa începe totul.” Luke îşi îndepărtă bolul, anxietatea tulburându-i stomacul. „Vom lăsa aceste dosare şi fotografiile pe care le-am *furat de* la Owen Zimmerman la secţia de poliţie. Apoi ne vom ascunde într-un loc sigur pentru noapte.”

„Desigur.” Brooke a dat din cap. „Asta nu va dura mai mult de câteva minute. Dacă Maddie poate elimina ceva din această listă, poliţia va economisi timp. Trebuie să îl oprim pe ucigaşul lui Natalie înainte să mai rănească o fată.”

Noi, nu *poliţia.* „Brooke, trebuie să încetezi să faci asta.”

„Ce să fac?” Faţa lui Brooke a pălit. „Nu răspunde.”

„Poate că şi telefonul ei e mort.”

„Nu.” Şi-a împins o mână în păr, cu ochii cu margini albe, buzele comprimate într-o linie plată, fără sânge. „S-ar putea să-mi las bateria să se descarce din când în când, dar Haley nu ar lăsa niciodată să se întâmple asta. Telefonul acela este practic lipit de mâna ei. Oricât de mult ar posta Maddie online, sunt sigură că şi ea e la fel.”

Brooke a făcut un cerc frenetic în timp ce forma din nou numărul. „La naiba. Unde este ea?”

„Brooke, las-o baltă. Te rog.” Luke se holba la Brooke în timp ce ea îşi forma numărul de telefon. Anxietatea lui de a o proteja trecuse dincolo de o promisiune făcută unui prieten sau chiar de teama de a o dezamăgi pe Brooke aşa cum o

dezamăgise pe Sherry. Teama pentru Brooke şi pentru ceea ce ar fi făcut fără ea îl cuprinsese. Respiraţia i s-a accelerat. Pulsul îi creştea. Transpiraţia îi apăru pe frunte.

„Nu aş putea suporta dacă i s-ar întâmpla ceva lui Maddie.”

„Ei bine, nu aş putea suporta dacă ţi s-ar întâmpla ceva.” Privirile lor s-au blocat. Niciunul nu a cedat.

Expresia lui Brooke s-a înăsprit. „Nu mă pot pune înaintea ei.”

Şi asta l-ar face un laş dacă i-ar cere să renunţe.

Distanţă. Avea nevoie de puţină intimitate pentru a-şi reveni.

„Scuză-mă un minut.” S-a furişat în baie şi şi-a stropit faţa cu apă rece.

„Mike mi-a lăsat un mesaj vocal”, a sunat ea din bucătărie.

Îngrijorarea s-a transformat în panică în pieptul lui Luke. Vina pusese stăpânire pe mintea ei. Nu avea de gând să dea înapoi. Avea de gând să-l urmărească pe acest criminal până când îl va găsi sau invers. Niciuna dintre opţiuni nu era acceptabilă. Cum naiba putea el să o ţină în siguranţă dacă ea refuza să aibă grijă de ea? Era ca o maşină fără frâne care trece peste vârful unui deal. Odată ce prindea avânt, n-avea cum s-o oprească. Avea de gând să se izbească de un zid de cărămidă.

Luke nu putea suporta să o vadă cum se prăbuşeşte.

$$$

Brooke a ascultat căsuţa vocală a şefului. Era din nou în biroul său. Ea a 5 5

format numărul.

Mike a răspuns la primul apel. „A găsit Luke ceva?”

„Încă sortează datele”, a spus Brooke. „Dar două conexiuni majore mi-au sărit în ochi. Forever Fitness şi Owen Zimmerman.”

„Ştim că ambele fete aparţineau sălii de sport, dar cine este Owen Zimmerman?”

„Este un fotograf local”. Ea a explicat că a văzut pe internet fotografiile echipei de atletism, toate făcute de Owen. „Ştiu că e o legătură subţire, dar când ne-am dus să-l vedem…”

„Ce ai făcut?” Vocea şefului a devenit plată.

„Am fost să luăm nişte informaţii despre realizarea portretelor”, a revenit Brooke.

Mike nu a spus nimic, dar furia radia peste linie.

Ea a mers mai departe. „Oricum, în timp ce eram acolo, Luke a găsit nişte pornografie violentă pe computerul lui Owen. El a copiat-o pentru tine.”

„Brooke…”

„Ştiu că nu este obţinută legal, dar cel puţin ştii că trebuie să începi să te uiţi la el ca la un suspect.”

Mike a mormăit: „Iisuse, Brooke. Ce încerci să-mi faci?”

Brooke a considerat că întrebarea lui era retorică. „Acum, avem acele poze pentru tine, plus Luke va avea datele descărcate şi sortate pentru tine. Unde ar trebui să le lăsăm?”

„Voi fi în biroul meu.” Mike părea obosit.

„Şi încă ceva.” Brooke a învârtit cablul de încărcare în jurul degetului. „Maddie nu răspunde la telefonul mobil.”

„Este o maşină parcată în faţa casei ei. Îl voi contacta pe ofiţerul meu şi
mă voi asigura că totul este în regulă.”

„Mulţumesc.”

„Brooke, ştiu că este greu pentru tine, dar trebuie să stai departe de această investigaţie.”

„Desigur.”

„Promiţi că nu vei mai căuta alţi suspecţi?”

„În regulă.” Brooke a expirat. „Încercam doar să ajut.” Mike nu înţelegea. Ea *trebuia* să ajute.

„Îmi dau seama de asta, dar este o situaţie periculoasă. Nu vreau să intri într-un criminal.”

Brooke a încheiat apelul. Telefonul i-a bâzâit în mână. A citit ecranul. APELANT NECUNOSCUT. O alarmă i-a plutit în gât când a pus telefonul la ureche. „Alo?”

„Bună, Brooke.” Vocea era o şoaptă gravă. „Cauţi pe cineva?”

O, nu.

Cu o mişcare frenetică a privirii, Brooke a scanat camera în căutarea lui Luke, dar acesta nu se întorsese.

„Sunt cu ochii pe tine. Nu te mişca. Nu vorbi. Doar ascultă. Dacă nu te supui întocmai instrucţiunilor mele, o voi împuşca chiar acum.”

Maddie.

Un clic a răsunat peste conexiune. Brooke tresări. O armă era armată? Nu- şi putea da seama.

„Întoarce-te şi ieşi pe uşa din spate.”

Brooke a ezitat. Viaţa lui Maddie – şi a ei – depindea de decizia ei.

„Am spus să ieşiţi pe uşa din spate. Eu deţin controlul acum. Să nu uiţi asta. Ai trei secunde, sau o voi ucide. Nu închide. Nu-i face semn prietenului tău. Ţine telefonul la ureche.”

Neavând alternative, Brooke a făcut ce i s-a spus. A scos încărcătorul din priză şi s-a rugat ca în ultimele zece minute bateria ei să se fi încărcat suficient pentru orice ar fi avut el

în minte. A păşit afară. Întunericul învăluia curtea. Hainele ei de antrenament nu se potriveau cu temperatura în scădere, iar ploaia rece îi scălda pielea.

„Fugi spre garaj.”

A început să alerge. Iarba udă i-a udat tivurile pantalonilor de yoga. Durerea i-a străfulgerat genunchiul încă nevindecat. S-a concentrat asupra ei, a folosit-o pentru a împiedica frica să-i paralizeze creierul. Dacă nu-şi păstra calmul, Maddie era moartă. Clădirea veche se profila în faţă. O figură stătea la colţ. De înălţime şi constituţie medie. Îmbrăcată într-o jachetă şi pantaloni
negri voluminoşi. O mască de schi îi acoperea capul şi îi ascundea trăsăturile.

Când ea s-a apropiat, el s-a dat înapoi. „Prin spate”, a şoptit el.

Ea a încetinit până la mers şi s-a supus, urmând umbra lui care se retrăgea. Un sedan simplu cu patru uşi era în spatele garajului, departe de casă. Bara de protecţie din faţă era lovită. Aceasta era maşina pe care o folosise pentru a ataca maşina lui Natalie. Portbagajul şi o uşă din spate erau deschise. Lumina din plafon a luminat figura unei fete înghesuită pe podea, în faţa banchetei din spate. Era legată, iar capul îi era acoperit cu ceea ce părea a fi o faţă de pernă.

Stătea lângă portiera deschisă a vehiculului, cu un pistol îndreptat spre trupul moale al fetei. „Încheie apelul şi aruncă telefonul.”

Brooke a apăsat pe END. Mobilul ei a lovit buruienile picurate cu o bufnitură umedă.

A aruncat ceva spre ea. A aterizat în iarba de la picioarele ei cu un clinchet metalic. Lumina interioară a maşinii a strălucit pe argintiu. Cătuşe. „Pune-le.”

Ea s-a aplecat şi le-a ridicat.

Posibilităţile îi treceau prin minte. Nu avea nicio armă. Nu era suficient de aproape pentru a lovi, iar el îndrepta o armă spre maşină. Ce opţiuni avea ea?

Şi-a fixat brăţările pe încheieturi. „Treci în portbagaj.”

A făcut o pauză. Transpiraţia îi picura între omoplaţi. Şi-a strecurat telefonul în buzunar, apoi s-a aplecat, a smuls faţa de pernă de pe capul fetei şi a apăsat botul pe tâmpla ei.

Inima lui Brooke s-a oprit.

Capitolul 36

Haley.

Vederea chipului fiicei sale i-a luat echilibrul lui Brooke. S-a împiedicat în faţă.

A ridicat o mână într-un gest de oprire. „Treci în portbagaj sau e moartă. Chiar aici. Chiar acum.”

Îşi dovedise deja dorinţa de a ucide. Raţiunea îi spunea să fugă după ajutor, dar corpul ei se împingea înainte pe pilot automat, instinctul matern împiedicând-o să-şi părăsească copilul, chiar dacă era conştientă că simpla ei prezenţă nu diminua cu nimic pericolul.

Brooke s-a îndreptat spre vehicul, cu inima izbindu-i-se de coaste. Frica ia uscat gâtul în timp ce se urca pe bara de protecţie. Intrând uşor în interiorul portbagajului, mirosul de cauciuc şi benzină a sufocat-o. S-a aşezat pe spate şi şi-a ridicat picioarele. Dacă se apropia suficient...

El nu a făcut-o. „Şi fără glume. O să te las pe marginea drumului, o să conduc în altă parte şi o să-mi descarc toate frustrările pe fetiţa ta. Pe de altă parte, poate că dacă vei

coopera, doar te voi ucide în seara asta.”

Portbagajul s-a trântit, iar ea a fost învăluită în întuneric. Greutatea deciziei sale şi spaţiul restrâns o sufocau. Respiraţia i s-a accelerat, până când mici puncte de lumină au apărut în golul negru.

Regula principală în autoapărarea femeilor? Fă tot ce poţi pentru a preveni să fii dusă într-un loc secundar. Odată ce un criminal te-a prins într-un loc privat şi retras, şansele tale de supravieţuire rivalizează cu fulgerele şi atacurile rechinilor. Dacă doar viaţa ei ar fi fost în pericol, ar fi fugit şi ar fi riscat ca el să o rateze în întuneric. Lovirea unei ţinte în mişcare cu o armă de mână era

mult mai dificilă decât părea[5] la televizor[5]. Chiar dacă ar fi împuşcat-o, Luke ar fi auzit. Ajutorul ar fi putut fi chemat.

Dar nimic din pregătirea ei nu a pregătit-o pentru o armă îndreptată spre copilul ei de către un bărbat mai mult decât dispus să comită tortură şi crimă.

Disperarea şi vinovăţia i-au înfăşurat inima şi au strâns-o puternic.

Ce a făcut? Ar fi trebuit să fugă după ajutor. Să plece după ajutor. Nu avea cum să le lase pe niciuna dintre ele să plece.

Dar nu-şi putea părăsi fiica, chiar dacă antrenamentul ei îi spunea că asta era cea mai logică mişcare. Îngheţase şi se supusese. Panica îi străbătea venele, răspândindu-i certitudinea îngheţată în membre. Făcuse exact opusul a tot ceea ce le învăţase pe fetele ei şi îşi condamnase fiica la moarte.

$$$

Luke îşi uscă faţa şi se uită la reflexia lui în oglindă.

Fii bărbat.

Îi promisese că o va proteja pe Brooke până când se va întoarce la muncă. În seara asta, va termina de sortat datele pentru poliţie şi o va duce la un hotel. Între timp, v-a renunţa la relaţia personală pe care o dezvoltaseră. Ar fi rezervat două camere comune. Nu mai făcea dragoste cu Brooke, deşi pieptul îl durea deja de pierdere. Legătura pe care o împărtăşeau nu semăna cu nici o alta din experienţa lui. Dar în acea legătură simţea nu doar puterea de a-l vindeca, ci şi abilitatea de a-l rupe la fel de uşor. Aşadar, îşi va ţine promisiunea faţă de Wade, dar nu va risca recuperarea lui. Brooke nu se putea schimba. Era prinsă într-o spirală fără speranţă a vinovăţiei pe care el o înţelegea prea bine. Ea se punea în pericol în mod nesăbuit, iar el nu putea suferi încă o pierdere.

S-a întors în bucătărie şi şi-a verificat calculatorul. Programul fusese terminat. „Brooke?”, a strigat el.

Niciun răspuns.

A verificat sufrageria şi biroul ei. Erau goale. A luat scările două câte două. „Brooke?” Toate cele patru dormitoare erau goale. La fel şi băile. O linişte stranie s-a aşternut peste casă în timp ce alarma s-a declanşat în el.

Luke a verificat subsolul şi apoi a alergat prin primul etaj încă o dată. În foaier, şi-a împins o mână peste cap. Brooke nu era în casă. Unde naiba era ea? Maşina ei şi a lui stăteau amândouă pe alee. Uşa din faţă era încuiată. Luke a deschis uşa şi a ieşit pe verandă. „Brooke?”

O rafală friguroasă de vânt a împrăştiat frunze moarte pe alee.

Luke s-a întors înăuntru. A alergat pe hol. Uşa din spate era descuiată. A luat o lanternă şi a ieşit afară. O tură în jurul

casei nu a dat niciun semn de ea. Groaza i-a străbătut corpul. „Brooke?”

Garajul?

Era singurul loc de pe proprietate unde mai putea verifica. Luke alerga prin iarbă, o groază suprarealistă învăluindu-l, ca un coşmar din care nu se putea trezi. De ce ar fi venit ea aici?

Fără motiv. Se întâmplase ceva, iar el nu observase pentru că se speriase şi fugise în baie.

Garajul era gol. L-a sunat pe şeful politiei. Mike a răspuns la primul apel.

„Ai vorbit cu Brooke?” Luke a închis uşa garajului.

„M-a sunat acum 15 minute să-mi spună despre centrul de fitness şi despre fotograf. Nu am fost de acord cu nici o actiune şi i-am spus să nu se mai amestece în caz.”

„Rahat.” Luke se învârtea în jurul clădirii, plimbându-şi raza prin iarbă în arcuri ritmice.

„Ce s-a întâmplat?” Mike a retezat cuvintele.

Luke se învârtea într-un cerc frenetic. Lumina lui a ricoşat în mediul rural, ineficientă dincolo de o distantă de şase metri. „A plecat.”

„Cum adică, a plecat?”

„Am intrat în baie. Când am ieşit zece minute mai târziu, ea dispăruse. Uşa din spate este descuiată. Ăsta e singurul indiciu.

„Venim imediat.”

Luke a încheiat convorbirea. În raza luminii sale, o licărire în iarbă i-a atras atenţia. A mers spre ea. Anxietatea s-a transformat în teroare când a recunoscut telefonul mobil al lui Brooke. A cercetat iarba până unde ajungea lumina lui. La zece metri în faţă, urme de cauciucuri duceau spre drum, proaspete în pământul umed de la ploaia din seara asta.

Transpirând şi îngheţând în acelaşi timp, el şi-a şters

fruntea cu mâneca. Poliţia era pe drum, dar era prea târziu. Brooke fusese luată.

Luke eşuase.

Capitolul 37

Agonia şi confuzia îi bubuiau tâmplele lui Haley. A încercat să-şi ridice capul, dar îl simţea plutind, aproape ca şi cum nu ar fi fost legat de gâtul ei. Ce s-a întâmplat? A deschis ochii pentru a vedea doar întuneric. Şi-a înclinat capul pentru a asculta. Un motor bâzâia. Ţesătura a alunecat pe pielea feţei ei. Ce era pe capului ei? S-a întins să scoată gluga, dar mâinile îi erau legate împreună. Gluga era şi ea legată cumva. Nu a putut să o scoată.

Nu.

A tras de legăturile ei, dar pielea a cedat. Subţiri şi inflexibile, acestea i – au săpat în încheieturi. Durerea i-a urcat pe braţe. A inspirat aerul stătut care îi înconjura faţa. Picioarele îi erau libere, dar muşchii ei refuzau să asculte de ordinele ei de a se mişca. Picioarele îi cădeau când voia să se îndoaie.

A drogat-o? Nu avea altă explicaţie. Şi-a lipit pumnii de gură pentru a-şi reţine ţipătul.

Şi-a mişcat trunchiul. Nu era prea mult loc de manevră. Era blocată întrun spaţiu îngust. A încercat să se rostogolească, dar capul i s-a izbit de un obiect.

Un val de greaţă a cuprins-o. Şi-a flexat degetele care o furnicau şi a dat peste un covor plat şi aspru.

O maşină.

Era în portbagaj? Nu. Îşi mişcă mâinile cât putu de mult şi întâlni netezimea pielii. Trebuie să fie pe podeaua din spate, îndesată între scaune.

O tuse a surprins-o. Şoferul? Haley a încremenit. Deşi nu putea vedea, a simţit o persoană aproape de ea. Sunetul respiraţiei lui i-a confirmat prezenţa. Podeaua s-a mişcat când maşina a făcut o curbă. Cartofii prăjiţi pe care îi mâncase mai devreme îi zvâcneau în stomac, inundându-i pieptul şi gâtul cu o arsură acră, acidă. Şi corpul ei încă plutea...

Ce se întâmplase?

Fusese în camera ei, răsfoind un număr vechi din *Cosmo,* cu ochii abia trecând peste reclamele ţipătoare şi gândindu-se la cât de nedrepţi se purtau părinţii ei.

Şi apoi...

Cineva a bătut la uşa dormitorului ei. „Haley? „ Tata a strigat prin uşă.

„Ce?” Tonul ei era nepoliticos şi nu-i păsa. Mama îl putea acoperi cât voia, dar Haley ştia că a fost ideea tatălui ei să o tragă aici şi să-i ruineze viaţa.

Uşa s-a deschis, iar tatăl ei şi-a băgat capul înăuntru. „Trebuie să fug la birou. Nu voi întârzia mult. Stai înăuntru, bine?”

Fără să reţină nimic, Haley s-a încruntat la el. „Bine.”

Şi-a lăsat atenţia înapoi la cartea de biologie. Privirea lui tristă era fierbinte pe faţa ei. Ştia că refuzul ei l-a rănit. Îl vedea doar două weekenduri pe lună de la divorţ. Dar a cui a fost vina asta? El fusese cel care îi părăsise şi se mutase prea departe pentru a-i vedea mai des. Furia a dat vina la o parte.

Nimic din toate acestea nu a fost vina ei.

Ştia vreunul dintre părinţii ei ce însemna acest weekend pentru ea? Le-ar fi păsat că ea pierdea cea mai importantă

noapte din viaţa ei?

Nu. Nu o făcuseră. Mama ei era ridicolă şi supraprotectoare ca de obicei. Tot ce vorbea era despre siguranţă. Haley se săturase de prelegeri.

„Vrei să-ţi aduc ceva special pentru cină?" a întrebat tata.

„Nu mi-e foame." Ceea ce a fost de fapt un lucru prostesc de spus, pentru că îi era. Dar lăsându-l să facă ceva frumos pentru ea l-ar face să se simtă mai bine. Ea nu voia ca el să se simtă mai bine. Ea voia să împărtăşească mizeria ei.

El a închis uşa.

Haley a renunţat să mai înveţe. Şi-a dat cărţile la o parte şi s-a întins pe plapuma pufoasă. Tatăl ei aranjase camera asta pentru ea în culoarea ei preferată: mov. Dar nu era suficient de mult aici ca să se simtă ca în camera „ei". Valiza ei era deschisă pe comodă. Va locui în ea până când i se va permite să plece acasă luni. Tata voia ca ea să lase unele lucruri aici, dar Haley căra totul înapoi în Westbury de două ori pe lună. Dacă ea se simţea ca acasă în apartamentul lui, el ar fi crezut că ceea ce făcea el era în regulă. Nu era.

S-a uitat la ceasul de lângă pat. Toate prietenele ei se pregăteau să meargă la balul de Halloween. Se gândi la costumul frumos pe care îl avea acasă în dulap şi la prima ei pereche de tocuri pe care nu le va purta în seara asta. Şi la Brandon, care o invitase în oraş la prima ei întâlnire oficială.

Ar merge Brandon fără ea în seara asta? Va găsi o altă fată cu care să danseze? Nefericirea a umplut-o până când s-a înecat cu ea. Ochii i s-au revărsat. Lacrimile îi curgeau pe obraji. A pufnit şi şi-a şters obrajii cu mâna. Acesta avea să fie cel mai prost weekend din viaţa ei.

Telefonul ei a bâzâit. A verificat ecranul. Un mesaj instantaneu de la Brandon. Fluturaţii îi înotau în stomac. S-a uitat automat spre uşă, apoi şi-a amintit că tatăl ei plecase.

Asta făcea el cel mai bine.

Brandon: NE ÎNTÂLNIM JOS.

Haley: EŞTI AICI?

Brandon: DA.

Vijeliile s-au transformat în viscol. El a condus până aici ca să o vadă. Haley: CE ESTE CU DANSUL?

Brandon: L-am sărit. VREA U SĂ TE VĂD.

Căldura delicioasă a inundat-o, spălând tristeţea. Brandon ar fi preferat să o vadă decât să meargă la cel mai mare dans al anului, cu excepţia balului.

Brandon: COBOARĂ.

Degetele ei au ezitat. Tata spusese să nu iasă afară. Îşi freca unghia. Nu ar fi ieşit afară. Se va duce în hol, îl va lăsa pe Brandon să intre în clădire şi îl va duce la etaj. Puteau să stea aici. Tata nu putea obiecta la asta.

Haley: K. UNDE EŞTI?

Brandon: 20THST. UNDE ESTE UŞA?

Haley se gândea. Intrarea de pe Twentieth Street era de fapt pe o alee îngustă. Holul principal al clădirii dădea spre Rittenhouse Square. Ea nu voia să intre în holul principal. Aşa ar fi intrat tatăl ei. Mai bine pentru el să nu ştie că ea era jos.

Haley: ÎN ALEEA DE LÂNGĂ MAGAZINUL DE BAGAJE. NE ÎNTÂLNIM LA UŞĂ.

Brandon: K.

La primul etaj al clădirii tatei erau mai ales magazine. Dar trebuia să ieşi afară pentru a ajunge la ele. Era şi un Starbucks şi un mic restaurant. Magazinul de bagaje era în capăt, aproape de ieşirea din spate spre Twentieth.

Haley şi-a luat telefonul şi poşeta. A mers în vârful picioarelor pe hol. Fratele ei juca un joc video în camera de zi. Focuri de armă şi explozii digitalizate răsunau în spaţiul

mic. Chris nu a observat când ea a trecut pe lângă el şi a ieşit pe uşa apartamentului. În capătul holului, a apăsat pe butonul de apel al liftului, rugându-se rapid ca tatăl ei să nu se întoarcă pentru o vreme. În oglinda peretelui liftului, şi-a netezit părul şi a şters o pată de rimel de sub ochi.

Ugh. *De ce nu se oprise în baie să îşi verifice machiajul?*

Liftul s-a oprit şi s-a deschis la etajul holului. Haley a virat rapid la stânga, a trecut pe lângă paznic şi s-a îndreptat spre ieşirea de pe strada Douăzeci. A privit prin uşa de sticlă, dar nu l-a văzut.

„Scuzaţi-mă.”

Ea a tresărit. Un bărbat cu părul cărunt, cam de vârsta tatălui ei, stătea în spatele ei. A zâmbit şi a dat din cap spre uşă. Haley s-a îndepărtat de uşă pentru ca el să poată ieşi. „Îmi pare rău.”

Aerul rece a intrat cu repeziciune când a plecat. Uşa s-a închis cu sunetul uşor de supt al garniturii de cauciuc. Punându-şi mâna pe ochi împotriva luminii mai puternice dinăuntru, ea a întretăiat ochii spre strada întunecată.

Unde era Brandon? A deschis uşa câţiva centimetri şi i-a strigat numele prin crăpătură.

Nimic.

A împins uşa mai larg şi a păşit prin deschizătură. Vinovăţia şi cuvintele tatălui ei o chinuiau. Nu avea să stea afară decât un minut. Pe trotuar, a tremurat. Fusese cald când ieşise în după-amiaza asta. Acum că soarele dispăruse, aerul devenise rece.

Ea şi-a îmbrăţişat braţele. „Brandon?”

Strada era întunecată, strălucirea felinarelor era întunecată de copaci, clădiri şi semne. A mai făcut câţiva paşi. „Brandon?” Dacă nu ieşea în încă două secunde...

O figură într-un hanorac a ieşit de sub un copac.

Ea a radiat la el. „Aici erai.”

Faţa ei a îngheţat. Nu era Brandon. Un fior i-a străbătut venele. El a sărit spre ea. Sperând să-l sperie, în timp ce se întorcea, şi-a ridicat telefonul şi a apăsat pe butonul camerei, dar bliţul nu a avut niciun efect. Bocancii ei s-au înfipt în pavaj. S-a năpustit spre clădire. Prea târziu. Durerea i-a izbucnit în cap. Telefonul ei s-a izbit de trotuar, iar lumea a devenit neagră.

Stomacul lui Haley se zvâcni la auzul amintirii.

Ce a făcut?

A respirat pe nas şi a dorit să-şi liniştească intestinele. Vomitatul nu va îmbunătăţi aerul de sub masca ei.

Stupidă, stupidă, stupidă.

Nu a fost Brandon cel care i-a trimis mesaje. Fusese bărbatul care o aştepta în întuneric, iar ea mersese direct la el.

Lacrimile îi ardeau ochii. Imagini cu părinţii ei şi cu lucrurile răutăcioase pe care le spusese în ultimele zile se derulau în capul ei, o buclă nesfârşită de egoism. Vor fi cuvintele ei furioase şi pline de ură ultima lor amintire despre ea?

O nouă greaţă a cuprins-o. Urma să moară.

A încercat să-şi amintească lecţiile mamei sale. Păstrează-ti calmul.

Gândeşte. Nu renunţa niciodată. Ce ar fi făcut mama? Doar pentru că Haley era mai mică şi mai slabă nu însemna că era complet neajutorată. Dar drogată şi legată, se simţea destul de lipsită de apărare.

Maşina s-a oprit, iar Haley şi-a ţinut respiraţia.

Capitolul 38

Luke şi-a înăbuşit gândurile învârtite şi s-a concentrat pe ecranul computerului. Cel mai bun mod de a o găsi pe Brooke era să afle cine o luase. Singurele indicii ale dispariţiei ei erau telefonul ei mobil, urmele de cauciucuri de lângă garaj şi urma de pe internet a doi adolescenţi. Mike răsfoia telefonul lui Brooke, iar doi ofiţeri de poliţie erau afară, verificând urmele de cauciucuri. A rămas Internetul pentru Luke.

Mike a gesticulat cu telefonul lui Brooke. „Apelul pe care Brooke l-a primit la ora 21:03 a venit de la un telefon mobil neînregistrat.”

Luke îşi smulse atenţia de la laptop. „Neînregistrat înseamnă un celular de unică folosinţă?”

„Da.”

„Deci, nu puteţi localiza apelul.” Ceea ce nu a fost o surpriză.

„Bine.” Mike a lăsat telefonul jos. „Ai ceva?”

„Am trecut prin zeci de profiluri legate de Natalie şi Maddie. Dar acesta ridică cele mai multe suspiciuni. Jeremy Brent, nouăsprezece ani, a absolvit liceul Coopersfield anul trecut.” Luke a trecut la browserul său de internet, unde încărcase profilul. „Contul său are toate semnele unui profil fals. Există o singură fotografie cu el şi nicio menţiune despre vreun membru al familiei. Niciunul dintre prietenii săi online nu pare să îl cunoască. Există prea multe mesaje de genul „Mulţumesc pentru prietenie. Te cunosc?” pe pagina sa. El nu postează actualizări, cu excepţia activităţii iniţiale, atunci când şi-a creat pagina. Interacţionează aproape exclusiv cu femei tinere.”

„Vreo dovadă de cyber-stalking?”

„Nu”, a recunoscut Luke. „Asta e mai mult cyber-lurking.”

Mike s-a încruntat. „Maddie nu a primit niciun e-mail de hărţuire sau solicitări online de informaţii personale. Dacă tipul ăsta o urmăreşte prin social media, a obţinut adresa ei din altă parte.”

Luke a ridicat din umeri. „Sincer, atât Maddie, cât şi Natalie au dat atât de multe informaţii personale, încât nu ar fi trebuit să sape foarte adânc. Amândouă şi-au listat public locurile de muncă. La naiba, Maddie „s-a cazat” în zeci de locaţii din tot oraşul. Oricine ar fi putut să o găsească. Tot ce ar fi trebuit să facă un prădător era să-i citească mesajele. Până când a fost atacată, puteam să vă spun exact unde se afla aproape în orice moment.”

„Nu este nimic ilegal în citirea mesajelor publice.”

„Nu.” Luke şi-a frecat fruntea. „Dar am intrat pe site-ul absolvenţilor de la Coopersfield High School.”

Gura lui Mike s-a aplatizat până a devenit subţire ca o lamă de ras.

„Oficial, nu am auzit asta, dar continuă.”

„Nu pot găsi nicio înregistrare a faptului că ar fi frecventat vreodată şcoala. Am găsit un număr de Jeremy Brents prin Google, dar niciunul nu este în această zonă. S-ar putea să nu vrei să auzi *oficial* nici restul.” Luke a arătat spre ecran. „Următorul site pe care l-am piratat a fost unul dintre site-urile sale de socializare pentru a obţine adresa IP, sau protocolul de internet, pe care îl folosea computerul său atunci când interacţiona cu aceste fete.”

Şeful şi-a ciupit podul nasului strâmb. „Dar asta nu ne va da adresa sa fizică reală.”

„Aşa este. Adresa IP este codul numeric care identifică un anumit computer pe internet. Adresele IP sunt atribuite de furnizorul de servicii Internet. Pentru majoritatea oamenilor,

acesta este compania lor de cablu sau de telefonie.”

Mike a dat o palmă peste masă. Telefonul a sărit. „Rahat. Pentru a obţine adresa lui fizică de la ei va fi nevoie de un ordin judecătoresc.”

Luke s-a întors la tastatură. „Puteţi aştepta un ordin judecătoresc. Eu mă duc direct la sursă.”

„Poţi să-l spargi?” Mike s-a aplecat mai aproape, interesul şi privirea îngustându-i-se.

„De fapt, asta e meseria mea. Sunt un hacker etic. Primul lucru pe care îl fac cu fiecare client nou este să le sparg sistemul şi să aflu unde sunt vulnerabili. Apoi îmi dau seama cum să le protejez sistemul şi să le vând serviciile companiei noastre. Având în vedere că frauda şi furtul de identitate sunt atât de răspândite, securitatea datelor clienţilor este o parte vitală a oricărei afaceri.”

„Probele obţinute ilegal nu vor fi admisibile în instanţă.”

„Admisibilitatea nu va însemna prea mult dacă nu o găsim repede. Ea va fi moartă.” Instinctul lui Luke se strânse în timp ce imagini cu Sherry îi treceau prin minte. Nu o putea dezamăgi pe Brooke aşa cum o dezamăgise pe asistenta sa. „Până când vei obţine un ordin judecătoresc, va fi prea târziu pentru Brooke.”

Telefonul lui Brooke a bâzâit. Mike se uită la ecran, apoi la Luke. „Ştii cine este Ian?”

„Fostul ei soţ.” Stomacul lui Luke se umflă la gândul că trebuie să le spună lui Chris şi Haley – şi lui Wade – că Brooke lipseşte.

Mike a răspuns la apel şi s-a legitimat. Expresia lui sumbră a devenit şi mai sumbră. A dus telefonul în sufragerie. Luke s-a întors la computer. Mike s-a întors în cameră. Corpul lui se sprijinea puternic în cârje, ca şi cum veştile pe care le primise îşi luaseră tributul.

Degetele lui Luke îngheţară. „Ce este?”

Maxilarul şefului s-a tăiat. „Fiica lui Brooke a dispărut.”

„E la două ore distanţă de aici. Am dus-o la Ian pentru a o ţine în siguranţă.”

„Poliţia din Philadelphia nu a confirmat încă nicio infracţiune. Fostul soţ al lui Brooke a fugit la biroul lui. A lăsat copiii în apartamentul lui. Când s-a întors, Haley dispăruse. Fiul lui se juca jocuri video. Chris a crezut că Haley era încă în camera ei. Paza clădirii a văzut-o mergând prin hol acum câteva ore.

Se îndrepta spre o ieşire din spate.” Mike a pornit spre uşă. „Poliţia din Philadelphia a emis o alertă pentru Haley, iar noi avem toţi poliţiştii din ţinut care o caută pe Brooke. De ce nu te întorci la secţie? Jack primeşte apeluri acolo acum.”

„Nu mă pot opri în mijlocul acestui lucru.” Luke şi-a concentrat din nou atenţia asupra computerului său.

Mike i-a aruncat o privire ascuţită. „Anunţă-mă imediat ce ai adresa”.

„Îl voi anunţa ca pe un pont anonim.”

$$$

Aerul stătut duhnea a covor, cauciuc şi frică. Ghemuită pe o parte, Brooke a tremurat. O bucată de folie de plastic se încreţea sub ea. Fără îndoială, pentru a preveni transferul urmelor în vehicul. Brooke şi-a pieptănat părul după câteva şuviţe lungi. Le-a aşezat în spatele portbagajului, sub folie.

Un sedan de mărime medie echivala cu un portbagaj de mărime medie. Avea câţiva centimetri de spaţiu de manevră în jurul corpului. În întuneric, a căutat o pârghie de deschidere de urgenţă a portbagajului. Maşina părea destul

de nouă, aşa că ar fi trebuit să aibă un fel de declanşator care să strălucească în întuneric. Nu a văzut nimic. Dar dacă un bărbat îşi făcuse un obicei din a băga femei în portbagaj, probabil că scosese mecanismul pentru a-l deschide din interior.

Unde era compartimentul în care se aflau uneltele pentru schimbarea anvelopelor? Mişcându-se până când spatele ei a fost prins în partea din spate a portbagajului, a împins plasticul în spate şi a pipăit marginile covorului. Mâna ei a alunecat pe dedesubt şi a găsit capacul compartimentului. Degetele ei l-au ridicat. A băgat o mână înăuntru şi a simţit cauciucul tare al roţii de rezervă, dar spaţiul din jurul acesteia era gol. Nici un levier. Nici cric.

Dezamăgirea a trecut prin ea, iar speranţa i-a alunecat din mână ca un pumn de ploaie.

Jack avea dreptate. Tipul ăsta era un profesionist. Planificase totul până la cel mai mic detaliu.

Dacă ar fi locuit într-un oraş, ar fi putut împinge sau lovi cu piciorul capacul de plastic al stopului. Ar fi putut să scoată mâna şi să facă semn unui automobilist care trecea să o ajute. Dar cea mai mare parte din Westbury era rurală. Existau şanse mari să nu fie nici o maşină la vedere care să o ajute. Şi nu-şi putea asuma riscul ca fiica ei să moară din cauza trucului ei.

Toată pregătirea ei se baza pe autoconservare, dar singura şi unica grijă a lui Brooke era fiica ei. Cum o putea proteja pe Haley dacă erau separate? Mai era fiica ei în maşină? Era încă în viată? Brooke a închis această linie de gândire. Nu putea funcţiona dacă lua în considerare această posibilitate.

Maşina s-a oprit brusc.

În întuneric, ea s-a încordat, aşteptând. Erau la un stop? Peste zgomotul propriei respiraţii greoaie, a auzit un zgomot înfundat şi un scârţâit metalic. Uşa garajului? Maşina s-a rostogolit înainte. Metalul a gemut şi s-a trântit. O uşă de maşină s-a deschis. Vehiculul s-a legănat uşor în timp ce şoferul a coborât. O altă uşă s-a deschis.

Haley.

O scotea de pe bancheta din spate. Lacrimile au alunecat pe obrajii lui Brooke. Neputinţa şi groaza o cuprindeau pe dinăuntru şi o strângeau. Şi-a ţinut respiraţia şi şi-a încordat urechile pentru mai multe sunete. Ce făcea el?

Maşina s-a zguduit. A fost o încăierare şi o palmă. „Târfo!”

Pieptul lui Brooke s-a comprimat ca şi cum vehiculul ar fi fost parcat pe el. Apoi totul s-a liniştit, cu excepţia bătăilor inimii ei care îi bubuiau în urechi şi a sunetului greoi al următoarei inspiraţii dureroase. S-a repoziţionat astfel încât picioarele ei să fie între ea şi el. Dacă el se apleca, o lovitură puternică în faţă sau în cap îl putea doborî.

Brooke şi-a tras genunchiul drept la piept. Pantofii s-au zgâriat pe beton, iar portbagajul s-a deschis brusc.

$$$

Luke se holba la ecran. Fiecare picătură de sânge din corpul său s-a transformat în apă rece. A luat telefonul şi l-a sunat pe Mike. Imediat ce şeful a răspuns, Luke i-a dat numele şi adresa din Westbury ale titularului contului.

Mike a tăcut timp de două secunde lungi. „Rahat.”

„Da, rahat.” Luke îi dădu şefului poliţiei puncte în plus pentru că nu pierduse timpul cu o rundă de „nu-mi vine să cred”.

Luke a introdus adresa în GPS-ul său. Doamne, era la

doar şase kilometri de casa lui Brooke. Ticălosul ar fi putut veni oricând.

„Luke.” Vocea lui Mike a devenit severă. „Nu te duce acolo. Va fi înarmat.”

Aşa voi fi şi eu. Şi Luke era mai aproape. „Din moment ce am obţinut toate aceste informaţii ilegal, un pont anonim va veni în imediat ce vom închide.”

Se auzeau zgomote prin conexiune.

„Aşteaptă”, a strigat Mike. „Tocmai am aflat că telefonul lui Haley a fost găsit. A reuşit să facă o poză neclară cu răpitorul ei când a prins-o. Maşinile sunt pe drum spre reşedinţa lui acum.”

Luke a pus capăt apelului şi a luat puşca lui Brooke din birou. Era încă încărcată. La etaj, a intrat în dulapul ei, i-a deschis seiful pentru arme şi şi-a umplut buzunarele cu cartuşe. Blugii lui erau destul de închişi la culoare, dar a tras un hanorac negru cu glugă peste tricoul deschis la culoare. În maşină, a aşezat puşca pe scaunul pasagerului.

Luke nu era un erou. Dacă poliţia ajungea acolo prima, foarte bine. Dar dacă nu, Luke nu aştepta. Deja nu reuşise să o protejeze pe Brooke de acest monstru.

Ar fi salvat-o sau ar fi murit încercând. Altfel, se îndoia că ar putea trăi cu el însuşi. Chiar şi zece secunde puteau însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Capitolul 39

Luke a stins luminile când GPS-ul i-a spus că se apropie de adresă. Ultima casă pe lângă care trecuse fusese cu aproape trei kilometri în urmă. O strălucire galbenă a apărut în faţă. A tras maşina pe acostament şi s-a holbat la casa obişnuită aflată la cincizeci de metri distanţă. Două etaje, garaj ataşat pentru două maşini. Ce, nu avea gard?

A verificat de două ori adresa. Aceasta era.

Luke stinse lumina din interior înainte de a coborî din maşină. Puşca era o greutate binevenită în mâinile lui în timp ce începea să traverseze iarba.

$$$

Brooke a clipit în lumina aspră a becului gol din garaj.

Stătea bine în spate, departe de orice şansă ca ea să-l prindă cu o lovitură. O Haley inconştientă era atârnată pe umărul său drept. Braţul lui îi înfaşura picioarele pentru a o ţine pe loc. Mâneca lui era ridicată, dezvăluind o încheietură vânătă şi umflată.

Vederea i s-a limpezit, iar şocul i-a oprit creierul.

„Afară.” Prin faţa mânjită de sânge, gura ofiţerului Kent se deschide întrun zâmbet malefic, *„Heeere's Johnny”.*

Kent? Cum ar putea fi? „Pari surprinsă.”

Brooke a scuipat doar două cuvinte. „De ce?”

„De ce?” a rânjit Kent. „Asta e o întrebare stupidă.”

Brooke s-a aşezat în picioare, cu furnicături şi ace străbătându-i membrele.

„De ce fiica mea?”

„Pentru că e a ta. Trebuie să înveţe nişte maniere.” Şi-a şters sângele de pe faţă cu dosul mâinii, apoi şi-a ridicat stângaci pistolul peste umăr. A apăsat cu botul în partea de jos a spatelui lui Haley. „Şi tu la fel.”

Brooke a coborât din portbagaj. Picioarele ei înţepenite şi îngheţate au protestat. A pus o mână pe vehicul pentru a-şi stabiliza echilibrul.

„Întoarce-te şi mergi.” Kent a dat din cap spre o uşă interioară.

Pe picioare tremurânde, Brooke s-a împiedicat de placa de ciment şi a intrat în casă. Decorul era şocant de normal.

„Continuă să mergi.”

O bucătărie ordonată se deschidea spre un living dotat cu mobilier confortabil şi un TV cu ecran plat.

„Uşa de la subsol este chiar în fată.”

Brooke avea sentimentul că pivniţa nu ar fi atât de obişnuită. A deschis uşa. Scările de lemn coborau în întuneric. Temniţa unui criminal. O detaşare ciudată se răspândi prin ea. Asta era. Timpul se scurgea.

„Întrerupătorul de lumină este pe dreapta.”

A întors-o şi a luminat capătul scării. Nu se vedea decât betonul.

„Jos. Acum.”

Adidaşii ei făceau puţin zgomot pe treptele de lemn. El a rămas cu câţiva paşi deasupra ei, departe de raza de acţiune a unui şut în spate. Ea a coborât. Un perete împărţea camera. În centru era o uşă. Această jumătate de spaţiu conţinea o maşină de spălat, un uscător, câteva rafturi şi o bancă de greutăţi. Echipament perfect normal pentru subsol.

„Treci în lateral. Lângă coşul de rufe.”

Brooke s-a deplasat cinci paşi la dreapta. A deschis uşa cu o cheie şi a aprins luminile. Avea nevoie ca el să o lase pe Haley jos şi să coboare arma, doar pentru câteva secunde. Kent îşi rănise încheietura mâinii drepte. Era destul de sigură că aceea era mâna lui dominantă. Coordonarea lui părea slabă. Rana îi putea da o şansă.

El s-a îndepărtat. „Tu prima.”

A intrat prin deschizătură.

A aruncat-o pe Haley pe o masă de lucru. Părţi egale de frică şi furie pulsau prin capul lui Brooke. Abia putea să gândească. Haley era inconştientă. Brooke a încrucişat ochii.

Pieptul lui Haley se ridica şi cobora mult prea încet. Teroarea s-a răspândit prin burta ei într-un val greu. „Ce i-ai dat?”

„Doar un pic de Special K pentru a o face mai cooperantă”, a spus el.

„Trebuie să cântărească mai puţin decât am estimat.”

Special K, cunoscut şi sub numele de ketamină, era un anestezic veterinar şi un drog de viol. O supradoză putea provoca depresie respiratorie sau afectarea sistemului nervos central.

Masa de lucru era prevăzută cu lanţuri şi alte legături. Pielea de pe fruntea lui Haley era roşie şi mânjită cu sânge. Dar Brooke nu putea vedea nicio ruptură în piele. S-a uitat înapoi la Kent.

Şi-a şters nasul însângerat pe mânecă. Furia îi strălucea în ochi, albastrul devenind rece şi mort ca al unui rechin. Haley îi rupsese nasul cu o lovitură de cap.

Mâinile lui Haley erau legate în faţa corpului ei. Cu o singură mână, el i-a ridicat braţele deasupra capului. Acestea au căzut, moi şi palide ca nişte peşti morţi, pe masă. I-a fixat legăturile de masă cu o pereche de cătuşe, mişcările sale fiind încetinite de folosirea mâinii sale non-dominante. „Gata, acum nu pleacă nicăieri.”

Şi-a îndreptat atenţia către Brooke.

Avea să aibă o singură şansă la el. O lovitură puternică sau ea şi Haley erau amândouă moarte. A mers mai aproape.

Brooke şi-a împreunat mâinile legate în faţa feţei, ca şi cum ar fi implorat. „Te rog. Te rog, nu-i face rău fiicei mele. Voi face tot ce spui.”

„Bineînţeles că vei face.” El a zâmbit. O plăcere perversă i-a luminat ochii. „Să vedem cum urmezi ordinele. Apoi mă voi gândi s-o las pe Haley să plece.”

Mintea lui Brooke se învârtea. *Să-l blocheze, să-i distragă*

atenţia în orice fel posibil. „De ce faci asta?”

El a suspinat, genul de sunet pe care îl face cineva când îşi aminteşte o amintire deosebit de plăcută.

„Dacă nu ai fi venit prin pădure să o salvezi pe Maddie, noi doi nu am fi reluat legătura. Dar, dată fiind înclinaţia ta, presupun că a fost Karma.”

„Cum adică, reconectat?”

„Ne-am mai întâlnit o dată. Nu-ţi aminteşti?”

„Nu.” Brooke şi-a căutat în amintiri, disperată după un indiciu despre legătura ei cu acest criminal, o informaţie pe care să o poată folosi împotriva lui.

„Era 1996. Eram un începător. Am vazut acest Trans Am rosu coborând pe Route 27, cu o fata superba la volan.” Gura lui s-a răsucit într-un zâmbet, evident aşteptând ca ea să facă legătura. *O, Doamne.*

„Karen.” Ea a suflat numele prietenei sale.

„Îţi aminteşti.” Ochii lui străluceau de emoţie. „Am tras-o pe dreapta. Avea părul lung şi negru până la fund şi picioarele până la bărbie. Purta o fustă mică şi uşuratică pe care a ridicat-o ca să mă uit mai bine. Mai era o fată pe scaunul pasagerului, dar abia am observat-o. Tu erai, nu-i aşa?”

Amintirea a trecut peste Brooke ca un val oceanic. Noaptea blândă de toamnă se revărsa prin ferestrele deschise. Radioul la maxim. Karen cântând din toţi plămânii „Isn't It Ironic” cu Alanis Morissette. Lumini intermitente în oglindă.

Karen flirtase cu poliţistul şi scăpase cu un avertisment. Obişnuia să facă asta tot timpul. Brooke, aflată pe scaunul pasagerului, nici măcar nu se uitase bine la poliţist. În acelaşi timp stânjenită şi captivată de comportamentul lui Karen, Brooke încercase să fie invizibilă. Karen fusese cea plină de

viaţă, extrovertită.

„Asta a fost cu câteva săptămâni înainte de moartea lui Karen.”

„Nu puteam să mi-o scot din cap, aşa că am urmărit-o. Nu plănuiam să o ucid la început, dar fusese atât de încrezătoare, atât de convinsă că mă controla. A învăţat contrariul.” Capul lui s-a înclinat. „Era frumoasă, totuşi. Recunosc că am fost vrăjit. Singurul mod de a rupe vraja a fost de a-i lua puterea. Nu era atât de frumoasă când am terminat cu ea. Ea a fost prima mea.” Şi-a ridicat bărbia în semn de mândrie nostalgică.

„Nu puteai s-o omori pe Karen. Poliţia a găsit dovezi…”

Kent a rânjit. „Am făcut o treabă al naibii de bună înscenându-i idiotului ăluia, mai ales că montajul a fost o idee de ultim moment. Am împrăştiat un pic de sânge pe scaunul pasagerului, iar un pic mai mult pe robinetele din apartamentul lui. Faptul că nu a avut un alibi a fost pur noroc.” Zâmbetul i s-a lărgit. „Închisoarea va fi o trezire dură pentru plictisitorul profesor de istorie pe care l-ai părăsit.”

„Nimeni nu va crede că Tony m-a ucis.”

„De ce nu? E un pic cam bătrân, dar în rest se potriveşte profilului: bărbat alb, singur, inteligent, singuratic. E acasă în seara asta, singur, fără nimeni care să-i verifice alibiul.” Ochii lui Kent au strălucit. „La început aveam de gând să- l învinovăţesc pe noul tău bărbat, dar profesorul de istorie se potriveşte mai bine. Are un motiv mai bun. Juraţilor le place să găsească vinovaţi foştii iubiţi furioşi.”

Brooke nu putea vorbi. Ea ajutase la trimiterea lui David Flanagan la închisoare.

Juriul a deliberat doar o oră înainte de a-şi da verdictul.

„Natalie era o asemănare decentă cu Karen, nu crezi?” Căuta el laude? Kent era bolnav şi pervers, dar nu era nimic

nebunesc la el. Ştia exact ce face. „Am învăţat multe de-a lungul anilor. Moartea lui Karen s-a terminat prea repede. Nu puteam risca să fiu descoperit. Dar le-am adus pe celelalte, inclusiv pe Natalie, aici.” Cu pistolul, a făcut un gest către masa unde Haley era întinsă moale şi neajutorată. „A ţipat atât de tare încât blocul de ciment a sângerat. A fost minunat.”

Kent şi-a dat jos jacheta voluminoasă. Şi-a întins mâna stângă peste corp, şi-a încuiat arma la şold şi a scos un cuţit dintr-un teacă de la curea. „Dacă nu ar trebui să fii mereu în control, tu şi fiica ta nu ar trebui să muriţi în seara asta.”

Zâmbetul lui Kent scurse răutate pură.

S-a întins până la tavanul jos. Un scripete era fixat de căpriori. De el atârna un cârlig, de genul celui pe care un abator l-ar putea folosi pentru a agăţa o bucată de carne de vită. L-a rostogolit spre ea. „Pune-ţi mâinile deasupra capului.”

Şi-a ridicat mâinile sus fără ezitare şi şi-a lăsat frica să i se vadă în ochi pentru câteva secunde, înainte de a le lăsa în jos în semn de supunere. Dacă era prea încrezător, poate, doar poate, va greşi. Aroganţa lui era singura ei speranţă.

Inima îi bătea destul de tare încât să îi rupă o coastă.

„Înfăşoară cătuşele peste cârlig.” Oh, Doamne. Voia să o spânzure ca pe o bucată de carne. Cu Brooke incapacitată, Haley nu avea nicio şansă.

Brooke s-a întins. Mâinile ei erau la acelaşi nivel cu cârligul, dar lanţul scurt dintre brăţările metalice plonja cu cinci centimetri mai jos. Era deja pe vârfuri. Oricât de mult ar fi ameninţat-o, ea nu putea face nimic. Dacă voia ca ea să fie suspendată de acel cârlig, avea să fie nevoit să o facă el

însuşi.

Kent o privea. Iritarea a pâlpâit când şi-a recunoscut greşeala de calcul, singurul nod în lanţul de evenimente care, altfel, ar fi fost fără probleme. Planificase totul până la cel mai mic detaliu, dar nu ţinuse cont de statura ei mai mică. A mişcat cuţitul din mână, cu expresia calculată, cu ochii albaştri la fel de reci ca un strat de îngheţ pe iarba de toamnă. Decidea cât de riscant ar fi să se apropie de ea?

Brooke a rămas nemişcată, cu braţele ridicate, ca şi cum ar fi aşteptat supusă următoarea lui comandă. El s-a apropiat. Ea şi-a decalat mâinile şi le-a împreunat ca o cântăreaţă de operă. Apoi le-a trântit în stil club pe nasul lui deja zdrobit. Sângele proaspăt a ţâşnit. Capul i s-a dat pe spate. A căzut în genunchi şi s-a uitat la ea, răutatea şi furia contorsionându-i trăsăturile în timp ce monstrul din el prelua controlul.

O mână i-a apucat glezna, cealaltă a împins-o spre Brooke. Lumina sclipea pe metal.

Cuţitul!

Instinctul i-a mişcat corpul. Ţipătul ei a străpuns aerul prăfuit când lama ia tăiat carnea.

$$$

Uşile garajului erau solide, singura fereastră acoperită. Cu puşca pregătită, Luke s-a târât de-a lungul laturii casei. Ploaia îi picura de pe faţă şi îi aluneca pe gulerul hanoracului. A trecut de colţ şi a alergat spre spatele casei. Perdelele întunecau şi ferestrele din spate, dar lumina strălucea în spatele lor. Ghemuit, a traversat iarba udă până la uşa din spate. Punându-şi urechea pe metal, a ascultat după sunete de mişcare.

Nimic.

A pus mâna pe clanţă şi a apăsat. Încuiată. Un ţipăt înăbuşit de femeie a venit din interiorul casei. O nouă explozie de adrenalină l-a străbătut pe Luke. Uşa era de oţel. Singura modalitate de a o deschide ar fi fost să tragă în ea. Împuşcăturile repetate dintr-un pistol de calibru 20 nu erau cel mai bun mod de a conduce un atac surpriză.

A fugit la cea mai apropiată fereastră şi a spart geamul cu fundul puştii. Zgomotul a fost mai puternic decât îi plăcea, dar nu a văzut nicio altă modalitate rapidă de a intra în casă.

Şi numai diavolul ştia ce le făcea Kent lui Brooke şi Haley chiar acum.

O viziune a ochilor rugători ai lui Sherry i-a invadat mintea. Luke clipi din ochi. Ţipătul însemna că cineva era încă în viaţă. Dacă avea de gând să le salveze, nu avea timp pentru vina trecutului. Vina prezentă era mai mult decât suficientă.

A băgat mâna înăuntru, a descuiat fereastra şi a ridicat-o. Urcându-se pe pervaz, a căzut prin deschizătură şi a aterizat pe şold într-o sufragerie goală, cu arma grea încă strânsă în mână.

Luke a rămas nemişcat, ascultând. Sunete de mişcare se scurgeau printr-o uşă interioară. S-a târât în picioare şi a ridicat puşca. Conducând cu ţeava, a deschis uşa şi a început să coboare scările luminate, pantofii lui de alergare păşind liniştiţi pe trepte.

Aproape de baza scărilor, s-a aplecat în faţă şi a aruncat o privire în pivniţă. Privirea i s-a fixat pe o uşă de dincolo, o lucrare de interior fragilă. Era abia o barieră. A încercat clanţa. Încuiată. Se auzeau zgomote din cealaltă cameră.

Luke a făcut un pas înapoi şi a deschis uşa cu piciorul. A dat buzna şi s-a ferit lateral în caz că Kent avea o armă

pregătită.

Brooke era la trei metri distanţă. Era încătuşată şi sângera. Kent era în genunchi în faţa ei. Erau prea aproape unul de altul pentru ca Luke să-l poată împuşca pe nenorocit. Kent strângea un cuţit într-o mână. Sângele picura din lama acestuia şi din antebraţul lui Brooke. Atenţia lui Kent s-a mutat asupra lui Luke. Brooke şi-a tras mâinile încătuşate şi împreunate spre piept şi le-a înfipt, cu încheieturile mai întâi, în traheea lui Kent. Ochii lui s-au bulbucat. Gâfâind, el a scăpat cuţitul şi s-a apucat de gât. Scurte şuierături intrau şi ieşeau din plămânii lui. A căzut pe spate. Fundul i-a lovit betonul.

„Târfa”, s-a înecat Kent, roşu la faţă, şi a căutat cuţitul de pe podea.

Brooke l-a lovit cu piciorul în cap. „Du-te dracului.”

Paşii au bătut în lemn. Ethan şi locotenentul Winters au intrat în grabă. Lau dezarmat pe Kent, l-au rostogolit pe faţă şi i-au pus cătuşele în câteva secunde. Unul dintre poliţişti i-a desfăcut cătuşele lui Brooke.

Luke a tras-o pe Brooke la pieptul lui, dar ea l-a îndepărtat. „Haley.” Capul lui s-a ridicat brusc. În spatele lui Brooke, Haley zăcea pe un banc de lucru, inconştientă şi legată, cu formele ei uşoare de adolescentă complet nemişcate, cu faţa albă ca osul decolorat.

„Te rog, scoate-o de aici.” Brooke a luat puşca din strânsoarea lui Luke.

Ethan era lângă el cu o cheie de cătuşe. El a eliberat-o pe Haley de pe masă, apoi a tăiat legăturile de plastic care îi legau încheieturile. Luke şi-a scos jacheta şi a înfăşurat-o în jurul fetei. A strâns-o în braţe.

„Brooke, nu o face”, a spus locotenentul.

Luke s-a întors. Brooke îndrepta puşca spre capul lui

Kent. Ochii ei erau aţintiţi spre el cu o privire la fel de rece ca a criminalului. Mâinile ei erau stabile, chiar şi cea însângerată, şi radia furie, brută, primordială şi mortală ca o ursoaică grizzly care îşi apără puiul.

„Mi-a luat fiica. I-a făcut rău. Avea de gând să-mi tortureze şi să-mi ucidă copilul.” Vocea lui Brooke era tulburător de platată. Puşca nu s-a clintit. „Nu mai merită nici măcar o suflare.”

Cu un genunchi încă bine înfipt în partea inferioară a spatelui lui Kent, locotenentul a clătinat din cap. „Ştiu, dar nu poţi, Brooke.”

Presat de beton, faţa lui Kent era roşie. Aerul îi intra şi ieşea din plămâni, buzele i se albăstreau în timp ce priveau. Luke se gândea că ucigaşul s-ar putea să nu reuşească oricum. Lovitura lui Brooke la trahee fusese la ţintă. Cu puţin noroc, gâtul i se va umfla suficient cât să-l sugrume.

„Brooke”, a spus Luke cu blândeţe. „Trebuie să o luăm pe Haley de aici.” Umerii lui Brooke au căzut. I-a înmânat arma lui Ethan şi s-a sprijinit pe Luke
în timp ce o căra pe fiica ei afară din subsol. În timp ce ieşeau în ploaie, Luke nu se putea abţine să nu se întrebe. *Dacă poliţia nu ar fi sosit, ar fi apăsat ea pe trăgaci?*

Capitolul 40

„Nu o părăsesc nici măcar o secundă.” Stând în colţul cabinei de la Urgenţe, Brooke a presat un prosop pe tăietura însângerată de pe antebraţ.

Asistenta a încercat din nou. „Doamnă Davenport, braţul

dumneavoastră trebuie cusut. Am pregătit camera alăturată. Vei fi la trei metri distanţă.”

„Nu plec.” Brooke a afirmat printre dinţii strânşi pentru a zecea oară.

Dr. Wilson, medicul de la Urgenţe care verifica pupilele lui Haley, s-a uitat la ea.

Ochii albaştri blânzi i-au întâlnit pe ai ei. „O suturez chiar aici într-un minut.” Asistenta a ridicat din umeri şi a ieşit.

„Semnele ei vitale sunt bune. Nu văd nicio rană vizibilă în afară de lovitura de la cap. Aş dori să o programez pentru o radiografie şi un RMN.” A verificat din nou pulsul lui Haley, s-a întors la computerul montat pe perete şi a tastat. „Ketamina este un medicament puternic, dar efectele sunt de scurtă durată. Ar trebui să-şi revină în curând. Unul dintre efectele secundare este amnezia. S-ar putea să nu-şi amintească nimic din seara asta.”

Ceea ce nu ar fi un lucru rău.

Asistenta a adus o tavă metalică în cameră.

Dr. Wilson s-a spălat pe mâini la chiuveta mică. A scos două mănuşi din latex dintr-o cutie de pe perete. „Luaţi loc.”

Brooke a căzut în scaunul de plastic. Rămăsese în picioare în tot acest timp pentru că nu era pe deplin sigură că se va putea ridica din nou odată ce va fi la pământ. Acum că Haley fusese verificată, presupunea că nu mai conta atât de mult.

„Anestezic local.” Dr. Wilson a luat o seringă şi i-a injectat antebraţul în trei locuri. Ea a tresărit. Având în vedere prin tot ce trecuse în acea noapte, injecţia o durea mai mult decât se aştepta, ca şi cum pragul ei de durere ar fi fost la maxim. El a irigat rana. Lacrimile i-au umplut ochii la înţepătură.

„Îi vom da un minut să funcţioneze.” El a bătut-o pe braţ.

„Poţi simţi asta?” Brooke a scuturat din cap.

„Nu te uita”, a spus el. „Uită-te la fiica ta. Ea va fi bine.”

Brooke şi-a întors capul de la tăietura adâncă pentru a privi monitoarele lui Haley clipind şi bipând cu o asigurare regulată. Mintea ei era în acelaşi timp amorţită şi ameţită, iar *blip, blip-ul* monitorului inimii lui Haley era hipnotizant.

Energia se scurgea din corpul ei ca apa dintr-o cadă. O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

„Gata.” Dr. Wilson a tăiat un fir. Brooke s-a uitat la şirul ordonat de copci de pe braţul ei. A acoperit cusăturile cu tifon rulat. „O ţin pe Haley peste noapte. O vom muta în curând într-o cameră. Eşti în regulă?”

Buzele lui Brooke abia au putut forma cuvântul. „Da.”

„Nu eşti rănită în altă parte?”

„Nu.” Brooke s-a uitat înapoi la Haley. *Blip. Blip.*

„Între timp, atunci, o să vă aducem un scaun mai confortabil.” Dr. Wilson s-a ridicat, îndepărtând tava cu un picior. „Şi am de gând să pun un psihiatru să vă verifice mâine pe amândouă. Nu puteţi ignora traumele psihologice mai mult decât rănile fizice. Ambele au nevoie de tratament pentru a se vindeca corect.”

După ce el a plecat, Brooke şi-a sprijinit capul de perete.

Evenimentele din acea noapte erau prea mult pentru a fi înţelese. Cum va face faţă Haley traumei? Cum o va face Brooke?

Kent o ucisese pe Karen. Cum era posibil, când fostul iubit al lui Karen fusese în închisoare timp de şaisprezece ani pentru această crimă?

Mintea lui Brooke s-a oprit. Totul era prea mult. A alunecat scaunul mai aproape de pat şi a apucat-o de mână pe fiica ei. Ar fi putut pierde totul în seara asta. Făcea schimbări în viaţa ei. Avea de gând să primească consilierea pe care ar fi trebuit să o primească cu atâţia ani în urmă. Era

timpul să renunţe la Karen şi la durerea care sufoca viaţa lui Brooke.

O umbră a apărut în hol. Luke s-a uitat înăuntru. „E bine?”

„Va fi.”

Uşurarea şi epuizarea i-au marcat faţa, în timp ce recunoştinţa i-a inundat inima. El venise pentru ele. Îşi riscase viaţa şi înfruntase un criminal pentru a le salva pe ea şi pe Haley. Dacă nu-l iubise înainte, noaptea trecută fusese decisivă. Nu putea rezista unui bărbat care dărâmase uşi pentru a-i salva copilul.

Stai. Îl *iubea?* S-a holbat la chipul lui prea slab, iar privirea lui verde intens s-a concentrat asupra ei.

Inima ei a bătut ca răspuns. Nu putea regreta nici măcar o fărâmă din dragostea ei pentru el.

A aruncat o privire pe hol. „Ian este aici.”

Ian. Un mic val de furie îi dădu putere. Urma să treacă ceva timp până să- l ierte.

„Poliţia vrea să vorbească cu tine. Eşti în stare?” a întrebat Luke. „Dacă nu eşti, o să le spun să se întoarcă mâine.”

„Pot să vorbesc cu ei.” Dar Brooke se temea să se ridice în picioare. Luke i-a întins mâna, iar ea a luat-o, lăsându-l să o ajute să se ridice.

„Brooke?” Ian stătea la intrare, cu părul şi hainele răvăşite, cu ochii disperaţi, cu calmul său obişnuit şters. Privirea i s-a oprit asupra lui Haley.

„Doctorul a spus că ar trebui să fie bine.” Lui Brooke i s-a făcut milă de el. Nimeni nu ar fi putut prezice că ucigaşul o va urmări pe Haley la Philadelphia.

Corpul lui Ian s-a dezumflat. „Slavă Domnului.”

„Îmi pare rău”, a spus Brooke cu o voce joasă. „Este vina

mea.”

„Vina ta?” Fruntea lui Ian se încreţi. „De ce crezi asta?”

Şi-a coborât bărbia. Dacă ar mai fi avut o lacrimă în suflet, ar fi plâns. „Dacă nu aş fi fost obsedată de uciderea lui Karen, nu m-aş fi implicat niciodată în asta.”

„Doamne, Brooke. Nu te poţi învinovăţi pentru că ai salvat viaţa unei
tinere.” Ian şi-a frecat fata cu ambele mâini. „Eu sunt cel vinovat aici. Eu am
pus-o pe Haley în pericol. Tu ai salvat-o. Aveam de gând să lipsesc putin, dar nu trebuia deloc să-i las singuri. I-am luat special pe Haley şi Chris pentru a-i tine în siguranţă. N-ar fi trebuit să pun munca pe primul loc. Nici măcar pentru o secundă.” Fata i s-a crispat, adâncind liniile din jurul ochilor şi gurii. „Politia i-a găsit telefonul mobil pe stradă. Ea credea că îi trimitea mesaje băiatului care îi place. A coborât să îl lase să intre în clădire. Ea chiar i-a spus că nu putea iesi.”

Biata Haley. Decizia ei impulsivă o va bântui, dar Brooke se va asigura că va primi ajutorul de care are nevoie, astfel încât fiica ei să nu plătească pentru greseala ei pentru tot restul vietii.

„Nu o cunosc atât de bine pe cât ar trebui.” Ian va trebui să se descurce cu vina lui în felul lui. „As fi putut să o pierd.”

„Vrei să stai cu ea?” a întrebat Brooke. „Trebuie să dau o declaratie la politie.”

Fata lui s-a luminat. „Desigur.” A întins mâna lui Haley cu timiditate.

Luke o aştepta în fata camerei. A înfăsurat-o cu un brat în jurul ei. Cu
inima şi corpul la fel de grele, ea s-a sprijinit de el. El era acolo pentru moment, iar ea îi aprecia sprijinul, dar avea să fie nevoită să renunte şi la el. În câteva zile, el va pleca în Argentina, iar ea va fi din nou singură.

$$$

Două zile mai târziu, Luke a dus-o pe Brooke la sectia de politie. A fost prima dată când a plecat de lângă Haley. Dar fiica ei era îngrijită de Abby şi de câinele ei monstruos. În plus, un expert în securitate, un prieten al sefului politiei, instala în prezent un sistem de securitate în casa lui Brooke. Brooke îl recomandase şi părintilor lui Maddie. Din punct de vedere fizic, Maddie se recupera bine, dar Brooke stia că lupta cea mai grea avea să fie depăsirea traumei ei emotionale.

Din păcate, Kent supravieţuise.

Mike şi Jack erau în sala de conferinţe. Dosarele şi fotografiile erau împrăştiate pe masă.

„Avem multe să vă spunem.” Mike a făcut un gest către două scaune. Brooke s-a afundat într-un scaun. „Mulţumesc.”

„În cutiile de depozitare din subsolul lui Kent am găsit albume cu mai mult de o duzină de femei ucise. Detalia modul în care le urmărea. Le urmărea programul zilnic, prietenii, slujbele şi hobby-urile. Apoi identifica pe cineva din viaţa femeii care urma să fie învinovăţit pentru crimă, de obicei un iubit sau un fost iubit. Kent avea o plăcere deosebită în plantarea dovezilor.” Mike a ridicat privirea. „Avea un dosar nou-nouţ despre Brooke.”

Brooke şi-a înghiţit greaţa. „Mi-a spus că el a ucis-o pe Karen. Este adevărat?”

„Da.” Mike a deschis un dosar. „Karen Edwards a fost prima lui crimă. I – a plănuit crima în săptămânile de după ce a tras-o pe dreapta pentru depăşirea vitezei. Înscenarea fostului iubit a fost o idee de moment. Dar i-a plăcut atât de mult să urmărească procesul, încât a înscena crimele altcuiva a devenit parte din ritualul său. Faptul că era poliţist i-a

oferit cunoştinţele necesare pentru a o face cum trebuie. Înscenările sale au fost încununate de succes în toate crimele sale, cu excepţia a două.”

„Acesta este motivul pentru care nimeni nu bănuia că un criminal în serie era activ”, a adăugat Jack. „El nu a lăsat o urmă de crime nerezolvate. Majoritatea cazurilor au fost închise. Interesant, Maddie a fost prima femeie pe care a atacat-o atât de aproape de casă. Crimele lui au început mai departe şi au evoluat în spirală. Poate că a devenit prea încrezător?”

S-a auzit o bătaie. Secretara şefului a deschis uşa. „E o Ellie Springer care vrea să vă vadă. Spune că este vorba despre fratele ei, Timmy.”

Mike s-a ridicat şi a mers în cârje până în hol. S-a întors câteva minute mai târziu cu o femeie în jur de 50 de ani. Cu spatele drept şi hotărâtă, îşi strângea o poşetă cu ambele mâini de burtă. Ani de muncă şi epuizare se vedeau pe faţa ei plină de riduri şi pe mâinile întinse. Părul grizonat, dat pe spate de pe faţă într-un coc sever, nu o ajuta. Uniforma ei roz de cameristă de hotel era la fel de uzată.

La indicaţia lui Mike, Ellie şi-a coborât trupul aplecat pe un scaun. „Doamna Springer este sora mai mare a lui Tim Kent.” Mike le-a făcut cunoştinţă.

Ellie i-a aruncat lui Brooke o privire cruntă. „Îmi pare rău pentru ce a făcut fratele meu.”

Nu, *cum este el?* Nicio declaraţie de nevinovăţie. Bănuia că nu erau apropiaţi.

Ellie a scos un pachet de ţigări din buzunarul din faţă al uniformei sale. A scos una şi a ţinut-o între degete. Ignorând semnul NO SMOKING de pe perete, Jack a strecurat o cutie goală de suc dietetic în faţa ei. „Dă-i drumul.”

Nimeni nu a protestat în timp ce ea a aprins o ţigară, apoi

a aspirat fumul ca şi cum ar fi fost aer pentru o victimă a înecului. „Este în închisoare?”

„Este încă în spital.” a spus Mike. „Nu eşti surprinsă de nimic din toate astea?”

Ea a scos un jet de fum. „Singurul lucru care mă surprinde este că nu s-a întâmplat mai devreme.”

„De ce?”

„Timmy a fost un accident. Eram în liceu când a apărut el. Părinţii noştri erau obosiţi şi ocupaţi. Nu şi-au dorit un alt copil. El a fost cam lăsat singur. Au fost ucişi într-un incendiu când Timmy avea şase ani. Pe atunci, eu aveam 20 de ani. Lucram şi mergeam la şcoală seara. Dintr-o dată trebuia să am grijă de Timmy. Am renunţat la şcoală şi mi-am luat o a doua slujbă. O rulotă închiriată a fost tot ce mi-am putut permite. Am făcut tot ce am putut cu el timp de şase ani lungi, până când a venit asistenta socială şi mi l-a luat. A spus că am fost abuzivă. Cred că rahatul ăla mic a sunat chiar el la serviciile sociale.”

Mike a oprit-o. „Nu înţeleg.”

„Fratele meu mai mic era un băieţel foarte bolnav. Am încercat totul pentru a-l îndrepta, dar era conectat greşit. Îi lipsea ceva, poate un suflet. Nu ştiu.”

„Ce a făcut?” a întrebat Mike.

Ea a îndreptat o privire peste masă. „A ucis lucruri. Gândaci, broaşte, animale, orice putea prinde. Îmi amintesc prima dată clar ca lumina zilei. Era noaptea. Pregăteam cina, macaroane cu brânză, pentru că era preferata lui şi oricum asta era tot ce mai aveam până în ziua de salariu. La început am crezut că îşi ascundea tristeţea legată de moartea părinţilor noştri. Abia mai târziu mi- am dat seama că nu arăta nici o durere pentru că nu avea sentimente. Băiatul acela era mai rece decât zăpada din februarie”.

Ea a tras un fum din ţigară. „L-am găsit în baie. Prinsese un şoarece. Bietul de el era pe toată podeaua, pe pantofii lui, pe ciocanul pe care îl folosise ca să- l omoare în bătaie. Sângele şi bucăţi de blană erau lipite de metal.” A tremurat şi a mai tras un fum lung din ţigară. Culoarea îi dispăruse de pe faţă. „Timmy s-a uitat la mine. Avea un zâmbet imens pe faţă. A fost prima dată când am văzut vreo emoţie în el de când a venit să locuiască cu mine. Prima activitate care i-a plăcut a fost să ciocănească un animal până la moarte.”

Lui Luke i s-a întors stomacul pe dos.

„S-a înrăutăţit de acolo. L-am supravegheat cât de mult am putut, dar dacă voiam să îl hrănesc, nu puteam să lipsesc din tură. Am încercat totul. I-am ţinut morală. L-am dus la biserică. I-am dat time-out-uri şi l-am pedepsit. Am ajuns la punctul în care am încercat să-l bat dacă îl prindeam torturând vreo biată creatură. Nu v-ar veni să credeţi ce putea face unei broaşte. Nimic nu a funcţionat. Pedepsele nu aveau niciun efect. Ţipetele nu-l deranjau. Nu-i păsa dacă îl loveam. S-a supărat doar că l-am făcut să se oprească din ceea ce făcea. A început să se lupte cu mine din cauza asta. A trebuit să-l închid în dulap pentru a curăţa mizeria”.

„De ce l-au luat?” a întrebat Mike.

„Cred că i-a spus profesorului că l-am lovit.” Ţigara era până la filtru. A tras o ultimă dată. „Sincer, am fost uşurată când l-au luat. Devenea din ce în ce mai mare, iar eu eram singura care ştia ce era înăuntru. Dormeam cu un ochi deschis şi cu uşa încuiată de mult timp. Dacă nu l-ar fi luat, poate că m-ar fi ucis până la urmă. Uneori, mă întreb dacă incendiul care ne-a ucis părinţii a fost într-adevăr un accident.”

„Fratele tău a fost transferat la Spitalul Municipal. Va rămâne acolo până când va putea fi transferat la închisoare.

Tu eşti ruda lui cea mai apropiată. Îl puteţi vedea dacă doriţi.”

Ellie şi-a aprins încă o ţigară. „Nu l-am mai văzut pe Timmy de douăzeci şi cinci de ani. Şi încă douăzeci şi cinci mi-ar conveni foarte bine. Nu am fost
niciodată o femeie religioasă, dar nu aveam nevoie de o Biblie ca să ştiu că băiatul ăla era cel mai apropiat lucru de diavol pe acest pământ. S-a născut pur şi simplu rău.”

Capitolul 41

„Aceasta este casa ta, Lucas. Vreau să mă vizitezi oricând doreşti. Nu trebuie să suni sau să întrebi.” Bunica l-a urmat la maşină, îmbrăţişându-şi trupul subţire împotriva frigului.

„Promit să vin mai des.” Luke şi-a agăţat geaca de costum pe un cuier pe care îl ţinea în spatele BMW-ului său.

Ea i-a făcut cu mâna când el a ieşit din parcare. În oglinda retrovizoare, ea a devenit din ce în ce mai mică pe măsură ce el se îndepărta, micşorându-se până când nu a mai putut-o vedea. Luke a ignorat spaţiul gol din stomac şi s-a concentrat pe drum. Ea îmbătrânise. Nu putea face nimic ca să oprească timpul. Răceala ei dispărea, dar el tot avea să se îngrijoreze. Dacă se înrăutăţea în loc să se însănătoşească? Cine ar fi avut grijă de ea?

Drumurile de ţară se transformau în interstate. A virat pe rampa care făcea legătura între Pennsylvania şi New Jersey Turnpikes. Inima şi glandele sudoripare i s-au accelerat. În momentul în care a intrat în tunelul Lincoln, mâinile îi erau umede şi stomacul i se încreţea ca al unui copil nervos.

Dar avea ceva de rezolvat înainte de a se întoarce la locul său de muncă şi de a-şi continua viaţa.

Soarele dimineţii strălucea pe capul lui, prima notă de căldură a zilei după noaptea rece. Îşi încuie maşina, parcată în paralel la bordură, între două sedanuri americane. Sub privirile atente a două tinere mame, trei fetiţe de vârstă preşcolară săreau coarda pe trotuar. Cântecul unei rime a alfabetului l-a urmat pe Luke pe scările abrupte ale imobilului cu trei etaje, transformat dintro casă imensă în trei apartamente mari. A apăsat pe soneria marcată cu numărul trei.

„Da?” a răspuns o voce de bărbat.

„Sunt Luke Holloway.”

„Intră. Intră.” Uşa exterioară a bâzâit. Luke a deschis uşa şi a păşit pe gresia alb-negru a holului. Muşchii lui erau leneşi şi reticenţi în timp ce urca pe palierul de la etajul trei. Un cuplu în jur de cincizeci de ani aştepta chiar în pragul unui apartament. Domnul şi doamna Leonetti.

Părinţii lui Sherry.

I-au transmis fiicei lor ochii negri şi pielea măslinie. Doamna Leonetti era plinuţă, cu părul scurt vopsit într-un şaten închis uniform. Tatăl lui Sherry era chel ca o minge de bowling.

„Vă rog, intraţi.” Dl Leonetti a făcut un pas înapoi şi i-a făcut semn lui Luke să intre.

A intrat într-o cameră cu tavan înalt. Aşa cum era tipic pentru casele din oraş transformate, era mai multă înălţime decât spaţiu. Lumina pătrundea prin două ferestre înguste care dădeau spre stradă. Mobila uzată, tablourile înrămate şi bibelourile cu forme ciudate, genul de lucruri făcute cu lut de elevii de şcoală primară, umpleau spaţiul. Efectul era mai mult confort decât dezordine. O invitaţie de la

înmormântarea lui Sherry zăcea pe cufărul din hol.

Sherrylyn Mary Leonetti.

Vinovăţia îşi croi drum pe pieptul lui Luke până în gât.

„Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la telefoane sau nu ţi-am răspuns la mesaje.” El îşi lăsase capul în jos. Îşi pierduseră fiica, iar el nici măcar nu-şi prezentase condoleanţele. Nu fusese în stare să le înfrunte durerea pentru o femeie pe care el nu o putea salva.

Nu a oferit nicio scuză pentru că nu avea niciuna. Părinţii lui Sherry îl căutaseră de zeci de ori de la explozie. El îi evitase ca un laş.

El trăise, Sherry murise, şi nu ar fi putut face nimic ca să schimbe asta. Luke şi-a deschis gura să explice, dar s-a înecat în cuvinte.

„Înţelegem.” Doamna Leonetti s-a întins în faţă şi a apucat mâinile lui Luke cu degete puternice. Ochii ei calzi străluceau. Erau maro închis şi înotau în tristeţe, o piscină fără fund de tristeţe. Dar şi alte emoţii persistau acolo. Bunătate, credinţă, putere.

Doamna Leonetti l-a îndreptat spre o canapea din piele. Unul dintre ei i-a pus în mână un pahar rece. Apă. Luke a băut, înghiţindu-şi o parte din vină. Sa aşezat în stomacul său gol, rece şi dureros. Se uită în faţă, la o măsuţă plină cu fotografii ale lui Sherry şi ale surorilor ei. De vârste apropiate, toate trei erau curbate şi micuţe, cu păr lung şi negru şi ochi râzători. Domnul şi doamna Leonetti stăteau de o parte şi de alta a lui, flancându-l cu prezenţa lor solidă.

„Am venit să te vedem în spital. Nu erai treaz.” Domnul Leonetti a pus o mână pe umărul lui Luke. „Am vrut să îţi mulţumim.”

Luke nu a înregistrat imediat ultimele cuvinte. Le-a asimilat încet, aşa cum apa de ploaie se infiltrează în

pământul uscat. Şi-a ridicat capul. Voiau să-i mulţumească? Pentru ce? Pentru că le-a văzut fiica murind?

„Ai scos-o pe Sherry a noastră din acea clădire”. Lacrimile curgeau pe faţa zbârcită a doamnei Leonetti. Rimelul i se prelingea pe obraji. A apucat mâna lui Luke şi a strâns-o puternic. „Ai adus-o înapoi la noi.”

Luke a studiat covorul persan uzat. Modele complicate de flori şi liane bej mărgineau un centru marin. „N-am salvat-o.”

„Nimeni nu ar fi putut să o salveze.” Degetele domnului Leonetti s-au înfipt în muşchii lui Luke. „Dar tu ai încercat şi ţi-ai riscat propria viaţă pentru a o face. Pentru asta îţi vom fi mereu recunoscători.”

„Trei etaje au ars complet”. Una dintre lacrimile doamnei Leonetti a căzut pe mâna lui. „Fără tine, ea nu s-ar fi întors acasă deloc.”

O oră mai târziu, Luke se afla în faţa clădirii sale de birouri. Se holba la structura de sticlă impunătoare. Leonetti îi liniştise nervii, dar o panică proaspătă îi zguduia oasele şi îi întorcea stomacul când se întinse spre o uşă.

Adevărul l-a lovit ca un topor. Nu voia să intre.

El nu voia să meargă la Buenos Aires.

Îşi ura apartamentul din New York. Ura tot nenorocitul de oraş. Atacurile sale de panică nu fuseseră provocate de clădiri înalte sau de lifturi. Se speriase pentru că nu voia să se întoarcă la călătoriile constante şi la stresul fără sfârşit.

Explozia îl schimbase. Înainte de Manila, Luke era cea mai dedicată persoană de tip A din companie, cu excepţia şefului său. Dar acum totul se schimbase. Priorităţile lui se schimbaseră sub picioarele lui ca nişte plăci tectonice. Avea câte un picior pe fiecare parte, iar fundul îi atârna peste crăpătură. În ce parte ar trebui să sară?

***

Brooke a părăsit cafeneaua. În drum spre ieşire, a zărit-o pe Haley la o masă cu prietenii ei. Haley nu-şi amintea să fi fost răpită. Brooke nu era sigură dacă asta era bine sau rău. O luau zi cu zi. Brooke a deschis punga de chipsuri pe care o cumpărase ca scuză pentru a veni aici.

Fiica lui Joe Verdi stătea la o masă lângă uşă. Poliţia îl găsise pe tatăl ei. Se internase într-un centru de reabilitare. Joe fusese prea umilit pentru a-i spune chiar şi propriului tată unde se afla. Exista speranţă pentru familie, presupunea Brooke. Deşi Joe nu-şi putea retrage niciodată faptele, cel puţin îşi dădea seama că avea o problemă.

„Hei, Brooke.”

S-a oprit şi s-a întors. Owen Zimmerman se grăbea spre ea. Brooke se trase înapoi. S-ar putea ca Owen să nu fie criminalul, dar Luke spusese că gusturile lui erau din categoria celor urâte.

„Nu ai terminat cu pozele din anuar?”

Owen a dat din cap. „Sunt aproape gata. A trebuit doar să fac câteva machiaje în dimineaţa asta.”

Brooke se întreba dacă ar trebui să vorbească cu directorul despre angajarea unui nou fotograf. Cum ar putea justifica asta? *Prietenul meu a obţinut ilegal nişte fotografii...*

Şi-a băgat mâinile în buzunarele din faţă. „Ştiu că ai avut un weekend greu, dar dacă tot vrei fotografiile alea pentru un cadou de Crăciun, nu aştepta prea mult ca să faci o programare.”

„Da, despre asta.” Ea a dat înapoi.

„Ce s-a întâmplat?”

„Uite, Owen. Am de gând să o spun.” Şi-a coborât vocea

până la o şoaptă. „Ştiu despre pozele alea violente de pe computerul tău.”

Fruntea lui Owen s-a încreţit. „Ce poze?”

„BDSM îţi spune ceva?”

„Oh.” Ochii lui Owen s-au mărit. *„Oh.* Pozele *alea.* Cum…?”

Brooke nu a răspuns.

Becul s-a aprins în ochii lui Owen. „Doar nu credeai că alea sunt reale, nui aşa?”

„Ce vrei să spui?”

El a râs. „Am fost angajat să fac o şedinţă foto pentru o noapte de groază de Halloween foarte adultă: 50 Shades of Zombies. Tema BDSM este foarte populară în aceste zile. Oamenii nu se pot sătura de ea.”

Lovitură. De. Cap. Mentală.

„Serios, ai crezut că a fost real?” a întrebat Owen. „A fost o chestie ciudată.”

„Îmi pare rău, Owen. Pentru că mi-am băgat nasul şi pentru că am tras concluzii pripite.”

„Nu-i nimic.” Dar Owen încă râdea când a plecat.

S-a întors în clasa ei. Sara, o blondă drăguţă, aştepta lângă uşă. Brooke îi promisese elevei sale ajutor suplimentar la algebră astăzi.

„Îmi cer scuze. Am întârziat?” Brooke şi-a verificat ceasul şi a deblocat uşa.

„Nu. Am venit devreme.” Sara şi-a aruncat părul lung şi blond peste umăr.

„Mama a vrut să ştie dacă ai primit prăjiturile pe care ţi le-a făcut.” Brooke a scăpat chipsurile pe birou. „Macarons au fost de la tine?”

Sara a tras un birou de student aproape de cel al lui Brooke. „Da. Mama a vrut să vă mulţumească pentru că m-aţi

ajutat atât de mult. Le-a lăsat la birou, dar unul dintre ceilalţi profesori a spus că ţi le va aduce.”

Brooke s-a lăsat pe scaunul ei. „Te rog să-i mulţumeşti mamei tale din partea mea.”

Sara şi-a scos caietul. „Sunt foarte confuză.”

Câteva ore mai târziu, Brooke a parcat pe aleea ei. S-a uitat la Haley pe scaunul pasagerului. Spusese că prima ei zi de întoarcere la şcoală fusese „bine”, dar cercurile epuizate îi încercuiseră ochii.

Au intrat în casă. Un *bip a* atras-o pe Brooke la dulapul din hol. A păşit peste câine, a deschis uşa şi a oprit noua alarmă. Merita fiecare bănuţ. Fără ea, se îndoia că ea sau Haley ar fi fost capabile să închidă ochii noaptea.

Bucătăria era din nou o mizerie. Toate eforturile lui Luke distruse în cele câteva zile în care fusese plecat. Şi-a apăsat o mână în centrul pieptului, unde se aşezase golul. El îi promisese că o va vizita când se va întoarce în Statele Unite, dar asta ar fi fost peste şase-opt săptămâni. Apoi urma să plece într-o altă locaţie exotică.

A intrat în biroul ei. Priveliştea dosarelor şi a notiţelor ei cuprinzătoare i – a amintit de dosarele detaliate ale lui Kent cu un val de greaţă. A luat o cutie de pe raft şi a început să golească sertarele. O oră mai târziu, biroul ei era golit de tot ce avea legătură cu violenţa. Una câte una, a dus cutiile în pod.

Sunetul unei portiere de maşină a adus-o înapoi pe hol. S-a uitat pe fereastra laterală. Un BMW argintiu stătea pe aleea ei. Luke a coborât din maşină şi s-a îndreptat spre veranda din faţă.

Ea a deschis uşa. Speranţa i-a ridicat inima când el a păşit în casă.

„Am crezut că te întorci la muncă.”

Luke s-a aplecat să o sărute. „M-am întors la muncă.”

Dezamăgirea a adus-o din nou la pământ.

„Am renunţat.” El a rânjit.

„Ce?”

„Am demisionat.”

„Serios?”

Luke i-a luat mâna. „Sunt un şomer de treizeci şi patru de ani care se va muta cu bunica lui. Am nişte bani puşi deoparte şi aş vrea să-mi încep propria afacere, poate să fac consultanţă în cele din urmă, dar sincer, acum, singurele mele planuri sunt să zugrăvesc casa bunicii. Dar dacă nu te deranjează un bărbat care nu are niciun plan de viaţă real sau perspective în minte, aş vrea să te invit la o întâlnire.”

„O întâlnire?” s-a bâlbâit Brooke.

Luke a dat din cap. În spatele durerii din ochii lui verzi, strălucea lumina. „Da. O întâlnire adevărată. Am înfruntat un criminal şi aproape am murit împreună, dar nu am ieşit niciodată la cină sau la un film. Îţi plac filmele?”

„Iubesc filmele.” Inima lui Brooke era blocată în angrenajul neîncrederii.

„Îţi predai cursul de autoapărare în seara asta?”

„Nu. Îmi iau ceva timp departe de toate astea.”

„Serios?” a spus Luke. „Nu trebuie să o faci. Dacă este important pentru tine, chiar te voi ajuta. Fetele tale mă pot bate în fiecare săptămână dacă asta te face fericită.”

„Uite care e treaba. Nu mă făcea fericită.” Brooke a respirat adânc. „Retrăiam moartea lui Karen ca o pedeapsă.”

Luke a luat-o în braţe şi a ţinut-o aproape. „Nu te poţi învinovăţi că nu poţi prezice viitorul mai mult decât am putut eu.”

„Ştiu.” Ea a pufnit. „De aceea trebuie să iau o pauză. Trebuie să las să treacă o parte din durere. Trebuie s-o las pe

Karen să plece.”

„Suntem un dezastru.”

S-a aplecat pe spate. El nu se bărbierise, iar umbra de pe maxilarul lui o făcea să tânjească să simtă rasul. „Poate că asta e ideea. Nimeni altcineva nu a înţeles niciodată cu adevărat. Tu ai înţeles.”

„Oh, ştiu totul despre vina supravieţuitorului, fără îndoială.”

„Am fost la un psihiatru săptămâna asta.” Ea şi-a lipit fruntea de pieptul lui. „Nu aveam de gând să o las pe Haley să sufere aşa cum am făcut-o eu. Aşa că m-am gândit că poate merit şi eu la fel.”

Luke i-a sărutat tâmpla. „Ai găsit cadavrul colegei tale de cameră şi nu ai făcut nici o terapie?”

„M-am dus când m-a obligat Ian, dar nu am ajuns nicăieri.” Brooke a scuturat din cap. „Nu am vrut să mă fac bine.”

„Dar acum ştii.”

„Da.” Chiar ştia.

„Presupun că nu vrei să o laşi pe Haley singură încă.” El s-a întors şi i-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor. „Ce-ar fi să închiriem un film la televizor în seara asta? Vom face întâlnirea adevărată când vei fi pregătită.”

„Atâta timp cât este o comedie, sunt de acord.” Brooke s-a sprijinit de umărul lui. „Am avut destul suspans şi tristeţe pentru o viaţă întreagă.”

Luke a îndreptat-o spre sufragerie. „Ce se va întâmpla cu tipul care a ajuns la închisoare pentru uciderea lui Karen?”

„Va fi eliberat, împreună cu alţi doisprezece bărbaţi nevinovaţi care au fost închişi pentru crimele lui Kent.” Brooke s-a tras înapoi. „Vreau să-l văd, să-mi cer scuze pentru că am ajutat la punerea lui după gratii. Vrei să vii cu

mine?”

„Brooke, voi merge cu tine oriunde.” Luke a îmbrăţişat-o strâns. „Vreo veste despre Kent?”

„Nu, dar sper la o înţelegere de genul „pledează vinovat pentru a evita pedeapsa cu moartea”. Chiar nu vreau să trebuiască să depun mărturie împotriva lui. O voi face dacă va trebui, dar aş prefera să nu.”

„Ştiu.” Luke s-a înclinat pe spate. „Dar voi fi aici dacă o faci.”

„Nu-ţi va fi dor de oraş?”

„Nu[5]. Şi chiar dacă[5] mi-ar fi, e doar la o mică distanţă cu maşina.” I-a periat o bucată de păr de pe obraz. „Am locuit în zeci de locuri şi am foarte puţini oameni în viaţa mea care să arate asta. Vreau rădăcini, Brooke.”

„Sunt la fel de înrădăcinată ca o persoană.” Ea a zâmbit.

„Vreau să mă trezesc în acelaşi pat în fiecare zi.” S-a aplecat aproape şi ia şoptit în ureche. „Preferabil cu tine. Goală.”

Imaginându-şi-l dezbrăcat, Brooke a suspinat. „Ştii că asta nu se va întâmpla atât de des pentru câţiva ani. Copiii au nevoie de…”

El i-a şters o lacrimă de sub ochi cu degetul mare. „Nu-ţi mai face griji. Voi lua tot ce-mi poţi da. O zi pe rând, bine?”

„Bine.” Ea l-a sărutat înapoi.

Sunshine şi-a lipit capul de picioarele lor. Un miros înţepător s-a răspândit.

„Oh, Doamne.” Brooke şi-a dus o mână la nas. „Filmul va trebui să aştepte.”

„Eu iau câinele dacă tu iei prosoapele.” Luke a râs. „Mă bucur că nu va trebui să o fac de unul singur de data asta.”

„Nu.” Brooke s-a ridicat pe vârfuri şi i-a pus un sărut pe gură. „Suntem împreună în asta.”